

Giới thiệu Anh Thích Em Rất Lâu Rồi

Đọc truyện online Anh Thích Em Rất Lâu Rồi của tác giả Dạ Man, tựa truyện ngôn tình hiện đại lấy bối cảnh sau nhiều năm sau này Tống Khinh Dương vẫn luôn nhớ đến cô nữ sinh ở trước mặt anh lần thi cuối kỳ năm lớp mười.

Một lần gặp gỡ mang bao thâm mến. Truyện một lần gặp gỡ sau nhiều năm xa cách cuối cùng Tống Khinh Dương đã nói: Duy Nhất, anh đã luôn thích em.

Em phải luôn tin rằng có người luôn thâm mến em. Em như cô ngọc biết yêu, tám năm trôi qua phần tình cảm nhỏ bé này tuy không đáng kể nhưng quan trọng không gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đều nói yên hoa tam nguyệt há Dương Châu*, thành phố D phụ cận với Dương Châu, Chử Duy Nhất sống đến hai mươi sáu tuổi còn chưa từng đi Dương Châu. Để không tiếc nuối, cô quyết định sau lần giao bản thảo này sẽ đi Dương Châu một chuyến.

(*Là một câu thơ trong bài thơ của Lý Bạch. Có nhiều bản dịch, mình chọn một bản: Giữa mùa hoa khói Dương Châu xuôi dòng.)

Tháng ba, gió xuân ấm áp, nhiệt độ dần dần tăng cao. Nhiệt độ ở thành phố D đã không kịp chờ đợi đến mùa hè mà tăng vọt.

Gần đây Chử Duy Nhất bắt đầu mất ngủ, nguyên nhân là nhận được một tấm thiệp mời, ngày 20/4 D trung tổ chức kỷ niệm tròn 80 năm ngày thành lập trường, đặc biệt mời cô làm học sinh đại diện khóa XX phát biểu.

Lúc thấy thiệp mời, cả người cô đều có loại cảm giác như gặp ảo cảnh, sững sốt ước chừng hơn mười giây, mới xác nhận rõ ràng hẳn hoi phía trên đích thực là tên của mình, Chử Duy Nhất.

Thông thường kỷ niệm ngày thành lập trường không phải đều là mời nhân vật nổi tiếng các giới xã hội hay sao? Làm sao mà mời cô nhỉ?

Tâm tình Chử Duy Nhất sau khi nhận được tấm thiệp mời này trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Hôm nay là ngày 20 tháng 3, cách ngày kỷ niệm thành lập D trung còn có một tháng, cô ăn cơm trưa cũng không ngon miệng.

Ở trong một quán mì nhỏ dưới lầu, điện thoại di động của cô vang lên.

“Chú ạ - “

“Duy Nhất, nhận được thiệp mời rồi chứ?”

Chử Duy Nhất chợt cảm thấy vô lực, “Chú, cháu đi đâu là ngồi ở dưới đài không có chuyện gì khác nữa ạ?”

“Cháu đứa trẻ này, chuẩn bị một bản thảo diễn thuyết, đến lúc đó trò chuyện vài câu đơn giản với học đệ học muội, khích lệ bọn họ một chút.”

“Chú à, con cũng không có công việc cố định, cổ vũ học đệ học muội thế nào.”

“Xã hội bây giờ rất cổ vũ sinh viên tự do gây dựng sự nghiệp, không nên tự coi nhẹ mình. Cứ quyết định thế đi, con chuẩn bị sơ qua một chút. Chú bên này có người đến, chú đi tiếp đãi một chút. Duy Nhất à, không cần khẩn trương, con có thể.”

Chử Duy Nhất nhìn điện thoại di động, mi tâm chậm rãi vận lại. Cô có thể nói khẩn trương không?

Đào mất đã đến một tháng sau, khuya một hôm trước ngày kỷ niệm thành lập trường, Chử Duy Nhất hầu như cả đêm không ngủ, quả nhiên ngày hôm sau, dưới mắt có bọng đen, ngực khó chịu ngưng đọng.

Thành phố D vào tháng tư, ánh nắng tươi sáng, hương hoa âm thầm len lỏi trong không khí.

Năm ấy sau khi điền xong nguyện vọng thi vào trường cao đẳng, cô đã không đến trường cũ nữa, thi ra trường học thay đổi lớn như vậy. Sân vận động mới xây, lại thêm vài tòa nhà ký túc xá. Lâu dạy học màu trắng trải qua nhiều mưa gió hình như vẫn còn giống như trước đây.

Chữ Duyệt Nhất ngược cổ đứng ở trên con đường trước thư viện cao lớn, đưa mắt nhìn từng cục gạch từng miếng ngói. Ba năm ở nơi này giống như một giấc mộng vậy, đã từng qua những ngày từng đen tối.

Phía sau có xe chạy tới, nghe thấy tiếng còi, Chữ Duyệt Nhất tỉnh lại, nắm ngón tay lạnh lẽo một chút, nhanh chóng nhường đường. Chiếc xe màu đen có rèm che kia chậm rãi lái vào, Chữ Duyệt Nhất nhìn lướt qua bảng số xe, biển số xe XD...

Thời gian còn sớm, cô dự định đi xem lầu dạy học. Hành lang thật dài, những cục gạch mái ngói quen thuộc lại xa lạ, leo đến lầu bốn, gian phòng học đầu bên tay phải, cao trung một năm cuối, nơi ghi lại kỷ ức sâu sắc nhất.

Thời gian biến đổi qua đi, thay đổi rất nhiều thứ.

Đi lên cái sân thượng đó, ở đây từng là nơi bọn họ thường tới trong giờ nghỉ ngơi. Khi đó không nói lời nào, chỉ là ngẩng đầu nhìn bầu trời chút thôi trong lòng cũng sẽ thoải mái một ít.

Chữ Duyệt Nhất đứng yên thật lâu. Đến khi Lý hiệu trưởng gọi điện đến cho cô, “Duyệt Nhất à, bây giờ cháu ở đâu?”

“Đỉnh đài lầu lớp mười hai.”

“Còn có hơn nửa tiếng thi bắt đầu rồi, cháu bây giờ đến lầu hành tri đi. Thôi khỏi, đoán chừng em cũng không tìm được, thầy để cho người khác đi đón cháu.”

(Lầu hành tri: hành (thi hành) + tri (quản lý).)

“Được ạ.” Cúp điện thoại, cô lấy bản thảo diễn thuyết ra, Chữ Duyệt Nhất là người của điển hình nước đến chân mới nhảy. Từ nhỏ cũng như thế, mỗi lần trước cuộc thi cô đều sẽ mất ăn mất ngủ xem sách học thuộc lòng. Cũng may, Phật tổ phù hộ, kỳ thi lớn kỳ thi nhỏ, cô đều một đường thuận lợi.

Từ nhỏ Chữ Duyệt Nhất này đã không thích tham gia biểu diễn, bất luận là hát hay diễn thuyết, cô có thể tránh thoát thì tránh, không thể tránh thì đi. Lúc này quay về diễn thuyết trong lòng cô vẫn bất ổn. Vì lần diễn thuyết này cô cố ý dùng điện thoại thu video diễn thuyết Trương Tuyên Linh Bắc Đại, mấy ngày nay đã xem không biết bao nhiêu lần.

Cô nhắm mắt lại nhỏ giọng mà quay lưng với bản diễn thuyết của mình, chỉ cầu lát nữa thông qua thuận lợi.

“Lãnh đạo đáng kính, các thầy cô giáo, các vị sư huynh sư tỷ, còn có các sư đệ sư muội, mọi người buổi sáng tốt lành! Ngày hôm nay đứng ở chỗ này, tôi mang theo tâm tình bất an bàng hoàng đến đây, nói thật, từ sau khi nhận được thiệp mời nhà trường gọi tôi bắt đầu mất ngủ. Lý hiệu trưởng nói không có việc gì, bảo tôi, nói chút kinh nghiệm với sư đệ sư muội, cho mọi người một chút khích lệ. Tôi rất thẹn, năm XX tôi tốt nghiệp trung học từ nơi này, thì cách bảy năm, lần thứ hai về trường cũ, phát hiện trường cũ thay đổi càng ngày càng đẹp...”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động. Chữ Duyệt Nhất chợt mở mắt ra, liền thấy ở trước mặt năm thước có một người.

Chữ Duyệt Nhất là một người nông cạn*, cô liếc mắt đã cảm thấy chàng trai trước mặt này thật đẹp. Cách khoảng mấy thước, bốn mắt nhìn nhau, Chữ Duyệt Nhất vẫn không nhúc nhích, mà con mắt bình tĩnh như nước của người nọ hình như lóe lên gì đó, khóe miệng anh ta hơi động, “Xin lỗi, đã quấy rầy.”

“Cái đó – thầy –” Chữ Duyệt Nhất miệng mồm vụng về. Thầy thật trẻ tuổi...

(* Ở đây có thể hiểu là người không suy nghĩ, tính toán nhiều.)

“Hử?” Về mặt anh chàng không ôn nhuận như vừa rồi, con mắt không dừng ở cô...

“Thầy ơi, là Lý hiệu trưởng cho thầy đến tìm em sao?” Chữ Duyệt Nhất nuốt cổ họng một cái, mới vừa thuộc bản thảo miệng khô lưỡi khô.

Chữ Duyệt Nhất đi đến bên người anh, lúc này mới phát hiện anh cao hơn cô nửa cái đầu, anh mặc tây trang màu đen, cẩn thận tỉ mỉ. “Thầy ơi, xin chào, em cũng là học sinh D trung ta.”

Mi tâm anh chàng hơi vặn lại, nắm ngón tay phải thon dài đột nhiên nắm chặt.

Chữ Duyệt Nhất đã đi về phía trước, “Thầy, lầu hành tri là đi qua phía trước nhì?”

Anh chàng thâm trầm nhìn cô, về mặt đột nhiên đổi rồi đổi, “Ừ, phía trước.” Lời ít mà ý nhiều. Nói xong, anh ta cùng đi với cô về phía trước.

Hai người một đường không nói câu nào. Chữ Duyệt Nhất cảm thán, giá trị nhan sắc lão sư D trung càng ngày càng cao, nhưng mà vị này hình như có chút cao lãnh. Không biết học sinh bây giờ có thích thầy giáo thế này hay không?

Tám phút sau, đã đến lầu hành tri. Đây là tòa lầu lớn nhà trường mới xây hai năm trước. Chữ Duyệt Nhất và vị thầy giáo kia lần lượt leo lên từng bậc, khắp nơi hành lang lầu cao đều là người, già có trẻ có, kích động hành huyền, có cười có khóc. Chữ Duyệt Nhất đảo qua đi qua từng cái.

Đó là lãnh đạo giáo ủy.

Đó là lão tổng công ty XX.

Đó là! Đó là ca sĩ XXX.

...

“Duy Nhất – “ Lý hiệu trưởng thấy cô, vội vã chạy bước nhỏ tới. “Em đổi thành người phát biểu thứ tám ”

“Dạ, không phải là thứ chín sao?”

“Có vị đồng học đến lúc có việc hủy bỏ, thứ tám thứ chín đều giống nhau.” Lý hiệu trưởng tốc độ nói chuyện hơi nhanh, “Kết thúc ngày hôm nay có cơm trưa ăn ngon lắm”

“Cần tin ạ?”

“Cháu đứa trẻ này.” Lý hiệu trưởng nở nụ cười, “Đừng có chạy lung tung nữa, mới vừa thầy cho thầy giáo khác đi tìm em đều không tìm thấy.”

“À, là một thầy mang em tới đây.”

“Được rồi, thầy đi làm việc, em qua bên kia ngồi xuống trước. Một hồi lên phát biểu đừng khẩn trương, bình tâm”

Sau khi Chữ Duy Nhất tìm được vị trí của mình, mới hậu tri hậu giác phát hiện vị lão sư kia vừa rồi không biết đi đâu. Cô nhìn bốn phía một chút, không thấy được bóng dáng của anh ta.

Chín giờ đúng, kỷ niệm thành lập D trung chính thức bắt đầu, sân vận động không còn chỗ ngồi. Lãnh đạo trong tình kết thúc phát biểu, đồng học tiêu biểu bắt đầu lần lượt lên lượt phát biểu.

Lý hiệu trưởng đang dùng tiếng phổ thông vang dội pha chút tiếng địa phương của thành phố D thân thiết nói rằng, “Trường ta đã đi qua trong gió mưa bảy mươi năm, cảm ơn giúp đỡ của các vị đồng học cho tới nay. Bên dưới cho mời đồng học Chữ Duy Nhất khóa XX của chúng ta lên bục.”

Vội vàng kéo lên nụ cười, hướng phía trên bục đi lên.

“Oa – “ không biết tình huống gì, bên dưới truyền đến một trận kinh hô.

Chữ Duy Nhất ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên màn ảnh lớn đã đổi bức hình, đó là bức ảnh cô lần trước làm hoạt động

Lý hiệu trưởng vui mừng nói, “ Trông vỗ tay cho mời nhà văn trẻ Chữ Duy Nhất.”

Chữ Duy Nhất theo bản năng nói một câu, “A, thật là mất mặt.”

Một người hàng trước nghe được bất giác nhếch khóe miệng. Chuẩn bị trước đó vẫn dùng được, không đến mức quên từ kệt từ.

“Tôi mới vừa lên bục nhìn đằng trước đến dưới đài các vị đồng học đã vào chỗ, đoạn đường này tôi càng đi chân càng mềm. Tôi đại học chuyên ngành xã hội học, tôi không thích nó. Giống như các bạn không thích vật lý, không thích sinh vật, nhưng vẫn phải kiên trì đi học. An bài của vận mệnh chính là kỳ diệu như thế. Học tập chỉ là một loại luyện, một loại tu hành. Cuộc thi cũng không phải tiêu chuẩn kiểm tra duy nhất. Bốn năm sau, tôi lại thành một người làm việc chữ nghĩa. Tôi vẫn cho rằng học cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là bạn biết được bạn muốn gì. Tôi rất may mắn, có thể làm việc mình thích. Nói ra thật xấu hổ, ở trong mắt của trường tôi là điển hình của không làm việc đáng hoàng. Có một lần, tôi nghe được cô lớn nói với cháu gái lên tiêu học, con bây giờ không học tập cho giỏi, sau này giống như Duy Nhất cô cô cháu không việc làm vậy, vẫn còn luận văn viết chưa xong cháu gái tôi sợ quá rồi khóc, nói thẳng không nên, không nên giống cô cô.”

Phía dưới một tràng tiếng cười, một người ánh mắt mơ màng nhìn chỗ trên đài, mâu (con mắt) quang sâu xa.

Buổi trưa hôm đó, trường học thực sự chuẩn bị thức ăn thịnh soạn. Không ngờ để cho Chữ Duy Nhất nói đúng thật, ăn cơm ở căn tin. D trung lúc nào keo kiệt như thế. Nhưng mà cũng coi như là có tư tưởng, bàn ăn học sinh đều biến thành một vòng, để mọi người ăn tiệc đứng, thức ăn rất phong phú.

Chữ Duy Nhất rất đói, diễn thuyết kết thúc cả người cô đều sắp mệt lả, hiện tại ăn uống thật lớn. Cô một tay cầm cái khay, nghiêm túc chọn thức ăn.

“Chữ Duy Nhất – “ có người sau lưng kêu tên cô, cô xoay người liền thấy bạn học cũ ngày trước, người đứng bên cạnh bạn học cũ rõ là vị thầy giáo mới vừa mang cô tới kia.

“Trịnh Hạo!” Chữ Duy Nhất lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Trịnh Hạo vươn tay ra.

Chữ Duy Nhất cũng đưa tay đến.

Trịnh Hạo nhìn thoáng qua người bên cạnh, “Chữ Duy Nhất, đây là Tổng Kinh Dương, ban (lớp) mười tám.”

Chữ Duy Nhất kinh ngạc nhìn anh ta, khóe miệng xẹt qua một ý cười bất đắc dĩ, chậm rãi vươn tay ra, cùng anh bắt tay. Tay anh mướt theo nhiệt độ ấm áp, nắm trọn bàn tay cô.

“Xin chào, tôi là Chữ Duy Nhất lớp 1 sử chính *.” Cô cận 100 độ*, lúc nhìn anh hơi nheo mắt lại.

(Độ ở đây được tính theo đơn vị của TQ, quy đổi sang là khoảng 1 đi-ốp ở)

Tổng Kinh Dương nhẹ nhàng buông tay cô ra, ánh mắt không hề chớp nhìn cô. Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói mắt giữa trưa vậy đây sân bóng rổ ngoài trời, hoa mắt thần mê. Anh từ từ mở miệng, “Tôi biết, Chữ Duy Nhất.” Anh nhớ kỹ tên của cô, ngữ tốc (tốc độ nói) nhẹ nhàng chậm rãi, âm sắc rung động lòng người.

(Sử chính: lịch sử + chính trị)

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau Chữ Duy Nhất liên tục suy nghĩ, ký ức ba năm cao trung liên quan tới Tổng Kinh Dương của cô thực sự ít lại càng ít. Nam sinh tướng mạo 100 phần kia, cô thực sự không có ấn tượng gì cả.

Đồng học Trịnh Hạo đang nói tình hình bạn học trong lớp mấy năm này, “Mấy năm nay lớp trưởng tổ chức nhiều lần gặp gỡ, cậu chưa từng tham gia, mọi người cũng từng hỏi tình hình của cậu, chỉ có Lam Nguyệt có phương thức liên lạc của cậu.

Chữ Duy Nhất chọc vào mặt bàn lạnh lẽo, “Đầu năm nay tớ mới vừa về.”

“Cậu làm sao có thể ở lại đông bắc lâu như thế? Mùa đông bên đó có phải rất lạnh hay không?”

“Không lạnh, đều có lò sưởi, không dừng lại ở bên ngoài quá lâu cũng khỏe thôi.”

“Tớ cũng thật phục cậu rồi, điểm số cậu lúc đó ở bên trong tỉnh hoàn toàn có thể đến trường đại học rất tốt, con gái chạy xa như vậy làm gì chứ.”

Chữ Duy Nhất cười, “Vì mùa đông chỗ đó có lò sưởi, ấm áp như nơi này chúng ta. Hơn nữa miền Bắc Trung Quốc phong cảnh đẹp vô cùng.”

Hai người nhìn về phía trước, Tổng Kinh Dương đang cùng lãnh đạo D trung nói chuyện với nhau, suy cho cùng là học sinh phong vân, lãnh đạo trường học đều rất coi trọng anh.

Chữ Duy Nhất thu hồi tầm mắt, uống một ngụm canh La Tổng. Tay nghề của đầu bếp đích thật cực kỳ tốt, mùi vị nồng đậm, cô rất thích.

“Sau khi Tổng Kinh Dương tốt nghiệp trung học xong đã phải đi Đức học đại học, cậu ta ở nơi đó học xong nghiên cứu sinh mới về nước, đã trở về sớm hơn cậu một năm.” Trịnh Hạo một vẻ mặt hiểu biết, “Trước đây lúc đi học thì có rất nhiều cô gái thích cậu ta, không biết bao nhiêu nữ sinh mượn việc đi toilet từ phòng học chúng ta đi qua tới tới lui lui.”

Chữ Duy Nhất hỏi, “Vậy cậu ta có người thích à?”

Trịnh Hạo nhún vai, “Ai biết chứ! Cái người im hơi lặng tiếng không ổn định như cậu ta thế, cùng cậu ta hai năm cao trung, cũng chỉ sau khi đá cầu mới quen thuộc, cậu ta hình như ngoại trừ học tập, vận động, cũng không có yêu thích khác nữa.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, một lát, cô lại hỏi, “Tên cậu ta viết như thế nào? Là thanh dương trong nước gọi đầu thanh dương ấy sao?”

Trịnh Hạo bật cười phốc một tiếng không để ý hình tượng, lại nhìn thấy người sau lưng Chữ Duy Nhất, anh thu liễm vẻ mặt, “Còn có đầu gọi đầu nhãn hiệu này à?”

“Có chứ, lời quảng cáo nói như thế nào –“ cô dừng một chút, “Tôi tin cậy Thanh Dương. Thanh Dương, nói được thì làm được.”

Trịnh Hạo cố gắng chịu đựng, “Chữ Duy Nhất trí nhớ cậu tốt thật.” Nói xong chuyển đề tài câu chuyện, “Tổng Kinh Dương, cậu mau nói tên viết như thế nào?”

Tổng Kinh Dương mỉm môi cười, trong con ngươi màu đen ánh lên hình dáng của cô, vẻ mặt anh nghiêm túc khác thường, “Tổng trong triều Tổng, kinh trong kinh khoái (nhẹ nhàng), dương trong phi dương, không phải là đầu gọi đầu Thanh Dương.”

Chữ Duy Nhất ho khan đứng lên, mặt hơi nóng, hân trên mặt đất không thể có một cái hố có thể cho cô chui vào. Cô hơi khản trương, “Cậu có đói bụng không? Thức ăn của D trung so với thời chúng ta thì thật tốt hơn nhiều.”

Tổng Khanh Dương rất bình tĩnh, ngồi ở bên cạnh cô, “Có đề cử nào không?”

Chữ Duy Nhất vì chuyện vừa rồi rất xấu hổ, nghiêm túc đề cử vài thứ. Buổi ăn cơm trưa ngày hôm đó, Trịnh Hạo bị một cuộc điện thoại của bạn gái gọi đi. Chữ Duy Nhất cũng chuẩn bị rồi đi, Tổng Khanh Dương đột nhiên mở miệng, “Chữ Duy Nhất, có muốn đến lầu lớp mười hai đi bộ một chút hay không?”

Chữ Duy Nhất vô cùng kinh ngạc lại không chế không được mà trả lời, “Được thôi.”

Khóe miệng Tổng Khanh Dương giương lên một độ cong nhỏ, “Đi thôi.”

Bởi vì kỷ niệm ngày thành lập trường, trường học nghỉ, nhưng mà không ít học sinh hôm nay còn đến trường học, trong sân trường dòng người thoi đưa, ba năm cao trung tuy rằng gian khổ, nhưng cũng là giai đoạn phong phú nhất.

Năm tháng quay vòng, lầu dạy học ở trong mưa gió dần dần xưa cũ.

Cách bố trí của trường học, ban khoa học tự nhiên vẫn luôn ở tầng chót nhất. Khi đó người ban khoa học xã hội còn từng kháng nghị, trường học trọng lý khinh văn, chuyện gì tốt đều ưu tiên cho ban khoa học tự nhiên. Kỳ thực Chữ Duy Nhất càng thích trên lầu, phóng tầm mắt nhìn chính là phía chân trời mênh mông vô biên.

Cô hình như thấy phòng học ban mười tám, “Đó là phòng học trước kia của các cậu à?”

Tổng Khanh Dương nhìn sang, “Không phải, gian phòng học bên cạnh kia.”

Chữ Duy Nhất lại hỏi, “Cậu có phải cũng thật lâu chưa về lại?”

Tổng Khanh Dương im lặng một lát, “Tháng bảy năm ấy tốt nghiệp trung học, kết thúc tuyển chọn trường cao đẳng, tớ từng đến, trường học dán thông báo trường mọi người trúng tuyển.” Anh thấy tên của cô, thấy điểm của cô, thấy trường của cô.

Cô thất thần trong chốc lát.

Cô vẫn chưa có tới.

Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, cô nhìn một cái là Lý hiệu trưởng gọi tới.

“Duy Nhất, em ở đâu?”

“Em gặp được bạn học lúc trước, ở chỗ lầu lớp mười hai đi bộ một lát.”

“Được rồi, buổi tối em trực tiếp đi khách sạn Đông Duyệt, năm giờ qua đây, không nên tới trễ, em báo tên ở bàn phía trước là được.”

Chữ Duy Nhất đầu đầu, “Chú à, cháu có thể không đi không?” Cô đại khái đoán được là chuyện gì rồi.

“Phải đi.”

Cúp điện thoại, Chữ Duy Nhất thờ dãi một hơi. Quyết định trở lại thành phố D này có đúng không?

Cô nhìn rồi nhìn Tổng Khanh Dương, “Tớ còn có việc. Đi trước nhé.”

Tổng Khanh Dương gật đầu, “Chữ Duy Nhất – “

Chữ Duy Nhất nghiêng đầu nhìn anh, chờ đoạn sau của anh.

“Kiểu nước gọi đầu cậu nói dùng tốt không?”

Chữ Duy Nhất bất ngờ không kịp đề phòng, “Mình cũng chưa từng dùng, nhưng mà, tên đầu gọi đầu rất êm tai.” Cô vẫy tay nhanh chóng rời khỏi.

Tổng Khanh Dương đứng ở đằng kia, con mắt sâu thẳm nổi lên gợn sóng nhẹ nhàng.

Chữ Duy Nhất vội vàng chạy đến khách sạn, tóc hơi tán loạn. Hai mươi sáu tuổi cô còn chưa nói qua yêu đương, trực tiếp bước vào xem mắt. Cô không thích cách thức này, nhưng không có cách nào từ chối.

Bạn có thể không thích sắp đặt như thế, nhưng bạn phải tôn trọng đối phương, chí ít không thể tới trễ.

Lý hiệu trưởng, là con nuôi của bà nội, hoàn toàn không có quan hệ với cô trên huyết thống. Nhưng mà đối với cô thật sự như với con gái mình. Chữ Duy Nhất lấy đáy lòng cảm kích ông.

Lúc cô học sơ trung tình cảm của cha mẹ Chữ Duy Nhất tan vỡ, người một nhà đầm thắm phân tán rời rạc. Cha Chữ mẹ Chữ vì Chữ Duy Nhất bằng

mặt không bằng lòng mà sống hai năm cho đến Chữ Duy Nhất kết thúc trung khảo, cái nhà ấy liền giải tán.

Chữ Duy Nhất nhớ kỹ một bài văn từng xem ở trong tạp chí trước đây, cha mẹ nhân vật chính trong bài văn sắp ly hôn, ở trước ly hôn, nhân vật chính để cho cha mẹ kiên trì mỗi ngày ôm một cái, kỳ tích là, cứ như vậy, cuối cùng cha mẹ nhân vật chính không ly hôn.

Chữ Duy Nhất cũng đã thử rồi, nhưng mà vẫn thất bại.

Đối tượng hẹn hò lần này của cô là con trai bạn học của Lý hiệu trưởng, nghề nghiệp luật sư. Người cao lớn sạch sẽ, nho nhã lễ độ: "Chào cô, Vu Thần."

"Chào anh, Chữ Duy Nhất."

"Lý Mạo thường nhắc cô với tôi."

Chữ Duy Nhất cười cười, "Cậu ấy nhất định không nói lời khen tôi."

"Cậu ta nói cô từ nhỏ liền trêu chọc người yêu thích, thành tích tốt, lại ngoan ngoãn." Vu Thần kể ra.

Hai người trò chuyện rất nhiều, từ tiểu học đến đại học, còn có chút chuyện xấu.

Chữ Duy Nhất vuốt dọc theo chén, xúc cảm trắng mịn trong ngón tay, cô lễ phép cười.

Sau khi tiệc tối kết thúc, Vu Thần đưa cô về.

"Cám ơn anh." Chữ Duy Nhất xuống xe.

"Cô chừng nào thì có thời gian, ở thành đông đã mở một quán ăn chuyên món Đông Bắc."

"Mấy ngày nữa tôi phải đi thành phố S một chuyến, có lẽ một tháng chưa thể về." Chữ Duy Nhất âm thầm hít một hơi, rồi cuộc uyển chuyển từ chối anh ta.

Vu Thần nhìn ánh mắt của cô, trong lòng Chữ Duy Nhất thấp thòm, cuối cùng anh thân sĩ nói ra, "Vậy được, chờ cô trở về có thời gian tôi lại mời cô."

Chữ Duy Nhất về đến nhà, rửa mặt xong, bắt đầu thu dọn hành lý, thu dọn túi thì mới phát hiện ngày hôm nay nhận được danh thiếp, cô nhanh chóng nhìn một lần, bạn học D trung khắp mọi ngành nghề.

Trong danh thiếp kẹp một tờ giấy, nét chữ phóng khoáng, trên đó viết – Tổng Kinh Dương, còn có con số. Cái này cô cảm lúc nào.

Nghe Trịnh Hạo lúc đó nói, Tổng Kinh Dương nhậm chức tại một công ty truyền thông gia đình.

Trước khi sắp đi ngủ, Chữ Duy Nhất nhận được một cú điện thoại.

"Chữ Duy Nhất, cậu lại làm cái gì? Người này cậu không hài lòng? Luật sư thu nhập cao, tướng mạo đủ tốt, gia thế trong sạch, cậu còn có cái gì không hài lòng?" Người ở đầu kia điện thoại bức bối rống lên.

Chữ Duy Nhất vội vàng đem điện thoại di động cách xa lỗ tai mình.

"Cậu chẳng lẽ thật muốn gả cho tớ! Tớ cho cậu biết, làm anh em còn được, làm vợ tớ cậu cắt đứt ý muốn này càng sớm càng tốt!"

Chữ Duy Nhất ho khan, "Lý Mạo, Cậu suy nghĩ nhiều rồi."

"Bây giờ tớ không thể suy nghĩ nhiều sao? Ai bảo bọn họ cho chúng ta đính hôn từ bé, ba tớ cũng để cho ta đi – " cũng bảo cậu ta theo đuổi Chữ Duy Nhất, cậu có thể không vội sao? Lờ Lý Mạo còn chưa dứt. Nghĩ hấn hiện tại đang là thanh niên tốt đẹp 26 tuổi, lại đã làm bà mối rồi. "Chữ Duy Nhất, cậu nói với tớ rốt cuộc cậu thích dạng gì? Tớ tìm cho cậu."

Chữ Duy Nhất thờ dãi một hơi, "Ồ chỗ chú tớ sẽ nói cho. Cậu tìm bạn gái nhanh lên, chú ấy cũng sẽ không thúc giục cậu."

"Cậu quản tốt chính mình đi, nói về kỷ niệm ngày thành lập trường, cậu cũng không gặp được người thích hợp?"

Chữ Duy Nhất cười cười, "Không có." Cô về mặt đau khổ, "Lý Mạo, mấy ngày nữa tớ muốn đi Thượng Hải, muốn đi nửa tháng, cậu có thời gian qua đây giúp tớ chăm sóc cây của tớ, còn có cá nhỏ của tớ nữa."

"Cậu có thể tìm người bạn trai nhanh lên hay không, như thế cậu không có ở đây cũng có người giúp cậu giữ gìn đồ đạc của cậu." Lý Mạo bắt mẫn oán trách, "Cậu qua đường chú ý an toàn, không nên nói chuyện với người xa lạ, cũng không nên ăn đồ của người lạ."

Cúp điện thoại, Chữ Duy Nhất ngồi ở trên ghế salon hơi sững sốt.

Bóng đêm an bình, cô nhắm mắt lại, ngày hôm nay một chút tâm tình viết bản thảo cũng không có.

Dù sao vẫn nên xuất hiện trong lúc không lưu tâm là tốt nhất. Chữ Duy Nhất chưa từng nghĩ tới chuyện này, cô đã quen một mình rồi.

Có thể, giống như tên của cô, Nhất, một người cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thượng Hải.

Tổng Kinh Dương ngày hôm qua đến Thượng Hải, hoạt động văn hóa lần này, bọn họ là bên đảm nhận, rất nhiều nhà truyền thông cả nước đều tụ họp nơi đây.

“Giám đốc Tổng, đây là tiệc rượu buổi tối.” Trợ lý nhắc nhở.

Tổng Kinh Dương nhìn lướt qua, “Tôi biết rồi, vẫn còn thời gian ba giờ, tôi đi lên nghỉ ngơi một chút..” Anh đã nhiều ngày hầu như không ngủ như thế, về mặt mũi có thể nhìn thấy được.

Trợ lý và anh cùng nhau về khách sạn.

Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Chữ Duy Nhất không tốt, sau khi tốt nghiệp, cô ở lại làm việc tại một tòa tạp chí phương Bắc, khi đó, cô lại phải viết tiểu thuyết, không bận đến sáng sớm chắc là sẽ không ngủ, sau này Chữ Duy Nhất ngủ lại, khoảng thời gian đó, sống thật là mệt mỏi.

Mấy ngày sau, Chữ Duy Nhất ngồi tàu điện ngầm đi đến trạm đường sắt tốc độ cao đuổi xe, hơn một giờ sau, đã đến Thượng Hải. Ra khỏi trạm, đón xe rồi đến khách sạn, lúc trả tiền, cô đột nhiên không tìm được ví tiền.

Lục trong lục ngoài hết một hồi mà cũng không có, rất hiển nhiên, đã đánh mất ví tiền, cũng có thể bị trộm. Cô nhìn người tài xế, tài xế sư phụ cũng đang nhìn cô. Chữ Duy Nhất quỳnh lên, người ta sẽ không coi cô là bá vương cố ý ngồi xe chứ.

“Sư phụ, bác có alipay không ạ? Cháu chuyển alipay cho bác.”

(Alipay: là một kênh trung gian thanh toán của các trang mạng điện tử như Taobao, Tmall...)

Tài xế đại khái đã hiểu, “Bỏ đi, các cô gái bọn cháu rồi xa nhà ra bên ngoài, phải cẩn thận một chút, đồ đạc phải mở ra kiểm kê tốt.”

Trong lòng Chữ Duy Nhất ảm áp, “Cám ơn bác.” Xuống xe, cô thì thầm nói nhỏ một câu, cô đã không phải là cô gái nhỏ nữa, hai mươi sáu tuổi rồi, đứa trẻ năm sáu tuổi đều gọi cô là dì.

Đến khách sạn, không có thể căn cước, cô căn bản không có cách nào giải quyết thủ tục vào ở, người tiếp đón cô đang bận rộn mở hội triển lãm, Chữ Duy Nhất liền kéo vali ngồi đợi ở đại sảnh khách sạn, gửi tin cho bạn học Tiểu Tiêu đang ở Thượng Hải.

Chữ Duy Nhất chán muốn chết mà ngồi ở đằng kia, nhìn thiết kế chung quanh khách sạn một lần.

Lúc Tổng Kinh Dương đi vào khách sạn, mâu quang liền lướt qua bóng dáng của cô trong góc phòng. Bước chân anh dừng lại, nghĩ lại nghĩ, gặp phải cô ở nơi này cũng không kỳ lạ gì, lần hội triển lãm này cũng có mấy nhà thư thương tham dự. Người phía sau nhắc nhở, “Giám đốc Tổng, sao vậy?”

“Các cậu đi nghỉ ngơi trước đi.” Tổng Kinh Dương nói xong, liền đi về phía Chữ Duy Nhất.

Chữ Duy Nhất đang xem xét đồ cử món ăn ngon bên cạnh có cái gì, vừa giương mắt lên nhìn thấy anh, cô nhất thời có chút kinh ngạc.

“Đồng học Tổng – sao anh lại ở đây?”

Tổng Kinh Dương mỉm cười, nụ cười ôn nhuận như nước. Đồng học, tiếng xưng hô này thực sự lâu lắm không gặp. “Đi công tác, còn có?”

“Tôi cũng vậy.” Cô hơi hơi cúi mặt, lông mi thật dài đang lay động.

Tổng Kinh Dương thấy vali của cô còn ở bên cạnh, liền hỏi, “Thủ tục vào ở làm sao rồi?”

Chữ Duy Nhất nhún nhệ mi giác, “Ví tiền đã mất rồi, bây giờ không làm được.”

Tổng Kinh Dương nhìn về mặt bất đắc dĩ của cô, “Nếu không thì đi chỗ tôi nghỉ ngơi một chút.” Như vậy đối với một người chỉ có duyên hai nơi mà nói

hoặc nhiều hoặc ít có chút đường đột.

Chữ Duy Nhất dĩ nhiên là không tiện.

“Lý hiệu trưởng là bạn học của mẹ tôi.”

“Tôi không phải là ý đó, đều là học sinh D trung, tôi làm sao có thể xem anh là người xấu được.” Chữ Duy Nhất nín một góc môi, “Vậy làm phiền rồi.”

Anh xách theo vali của cô, Chữ Duy Nhất ngoan ngoãn theo sát phía sau anh, quang minh chính đại mà nhìn bóng lưng cao ngất của anh.

Phòng của anh ở tầng cao nhất, phòng cảnh hồ, gian phòng rất rộng rãi.

Khách sạn này là bên hợp tác của hội triển lãm, người tham gia triển lãm lần này đa phần đều ở đây.

Tổng Kinh Dương cầm một chai nước khoáng, vặn xong đưa cho cô. Chữ Duy Nhất chú ý đến tay anh, ngón tay thon dài rất đẹp, khớp xương đặc biệt xinh xắn.”Cám ơn.”

Tổng Kinh Dương dời tầm mắt nhìn về phía bên cạnh, sáng sớm lúc đi, không để cho người quét dọn qua đây quét tước, gian phòng hơi loạn. “Cô liên lạc với bạn chưa?”

Tổng Kinh Dương cởi áo khoác tây trang, bên trong mặc một cái áo sơ mi trắng. Chữ Duy Nhất nhìn anh, ngực khá rõ, anh đẹp trai hơn nhiều so với những người thân cận cô, mấu chốt là làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái.

“Còn mất thứ gì không?” Anh hỏi.

Chữ Duy Nhất vặn lỏng mày, vẻ mặt xa xăm, mắt tiền không sao cả, nhưng mà giải quyết bổ sung những giấy tờ chứng nhận đó thật là phiền phức. “Thẻ căn cước, lúc này thật là hao tài tiêu tai mà.”

Tổng Kinh Dương nhìn dáng vẻ cau mày của cô, bất giác sửng sốt.

“Tôi cũng lo lắng tôi có thể không về thành phố D được.”

Tổng Kinh Dương cười rộ lên, một lúc lâu mới lên tiếng, “Không sao cả, đến lúc đó tôi lái xe đưa cô về.” Khi anh nói lời này ngũ quan khoan khoái, thanh thuần nhu hòa.

Tiêu Tiêu xuống phòng thí nghiệm rồi mới nhìn thấy tin của cô, nhanh chóng đến tìm cô.

“Thẻ căn cước cũng có thể làm mất, người cậu lớn như vậy bảo người ta nói cậu gì đây?” Tiêu Tiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.”Làm sao bây giờ?”

Chữ Duy Nhất ừ ừ mà ăn mì, trong bát cho rất nhiều ớt, “Không có cách nào khác, lần này quay về làm đủ giấy tờ.” Về mặt cô hiện ra có phần đau khổ.

Tiêu Tiêu lại hỏi, “Vị đẹp trai vừa rồi là ai?”

Chữ Duy Nhất đâm chọc com trắng, “Biết trước đó vài ngày khi tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường, đồng học.”

Tiêu Tiêu như có điều suy nghĩ, “Đất khách còn có thể gặp nhau, các cậu duyên phận không cạn. Thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Chữ Duy Nhất nhai mì mơ hồ không rõ mà nói.

“Nói nếu như có cảm giác là thi hành động đi chứ, tớ cảm thấy, bây giờ ở cái xã hội này, con gái không thể quá bị động, không thể chờ tình yêu đến.”

Chữ Duy Nhất không nói lời nào.

“Lẽ nào cậu còn muốn tiếp tục xem mắt?”

“Ngô, ba tháng mình đã xem mười mấy người rồi.”

“Ha ha ha ha, mình chỉ có thể tỏ ý đồng cảm cậu trên tinh thần.”

Chữ Duy Nhất thở dài một hơi. Đối với tình cảm, cô nhạy cảm lại nhất gan, đáy lòng dường như có bức tường, không thể phá vỡ, ai cũng không có cách nào đi vào.

Chữ Duy Nhất cũng không dừng lại ở thành phố lâu lắm, cô chỉ đợi một tuần, cùng biên tập nhà xuất bản gấp mặt, làm một ít hoạt động. Ở hội triển lãm vòng vo nửa ngày, không khỏi lại nghĩ tới Tổng Kinh Dương, hội triển lãm lớn như vậy, anh làm tốt như thế nào?

Trong suốt một ngày, Tiêu Tiêu theo cô đi Đông Phương Minh Châu, quan sát Hoàng Phở Giang, cô đột nhiên nghĩ đến bộ kịch truyền hình khi còn bé rất thích xem “Phòng cũ có thai”, cùng Tiêu Tiêu nói đến chi tiết này, Tiêu Tiêu cảm khái, “Tớ phải nói trí nhớ cậu tốt mà, cũng là cậu nhớ quá cũ. Phim này cũng đã bao nhiêu năm rồi, cậu cũng còn nhớ kỹ.”

“Trước đó vài ngày, tớ còn thấy một thông tin, nói là chỗ năm đó quay phim bây giờ biến thành chỗ một công ty làm việc rồi.” Cô vừa nói vừa lật tạp chí, ánh mắt đột nhiên bị tạp chí trong tay hấp dẫn.

“Sao thế?” Tiêu Tiêu cũng nhìn qua, trên trang bìa chính là ảnh chụp Tổng Kinh Dương. “Còn nói không có gì? Tài tử tài chính, du học Đức trở về, rùa biển, bối cảnh không tệ. Lần hội triển lãm này chính là anh ta đảm nhận, tuổi trẻ tài cao nha!”

“Anh ta cũng biết chú Lý.”

“Như vậy rất tốt, biết gốc biết rễ.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, có thể đi viết tiểu thuyết rồi.”

“Mệt cho cậu vẫn viết tiểu thuyết, một chút tế bào lãng mạn cũng không có.”

“Chiều nay tớ đi về, mua vé ô tô.”

“Haiz, thời gian trôi qua thật nhanh, một tuần mà thôi, không biết lần sau khi nào có thể gặp lại.” Tiêu Tiêu cảm khái, hai người cùng học ở trường phía bắc, Tiêu Tiêu thi vào nghiên cứu sinh. Hai người trong hai năm chưa gặp lại nhau.

“Không có việc gì, mình về đây.”

Trở về rồi, hay là, sẽ không đi nữa.

Buổi tối, Chử Duy Nhất vừa nhận được một tin nhắn.

“Đồng nghiệp tôi cuối tháng lái xe từ thành phố trở về thành phố D, cô nói không có phương tiện có thể trở về cùng cậu ta.”

Ngày đó bọn họ lưu lại số điện thoại, vẫn chưa liên lạc với nhau.

Chử uy Nhất gửi lại tin nhắn cho Tổng Kinh Dương.

Tổng Kinh Dương cầm điện thoại di động lên, khuôn mặt trầm tĩnh hiện lên ý cười. Đầu ngón tay ở trên màn hình tới tới lui lui, đang biên tập câu trả lời.

Bên kia rất nhanh hồi lại một tin.

“Đồng học Tổng, ngày đó cảm ơn anh, chờ tôi về mời anh cơm.” Chử Duy Nhất thầm nói với mình, mình chỉ là đơn thuần muốn tỏ ý cảm ơn, không có ý gì khác.

Tổng Kinh Dương nhìn câu trả lời của cô, anh hơi cúi mặt, ngọn đèn trong phòng chiếu trên mặt anh tôn lên vô quang sáng tỏ, “Được, tôi chờ cô.”

Chử Duy Nhất nhìn hồi đáp của anh, không khỏi rơi vào một cơn ám áp.

Trợ lý ở chỗ cách ba thước nhìn vị Giám đốc Tổng này, anh kinh ngạc một hồi, giám đốc Tổng đang gửi tin nhắn! Anh ta theo anh hai năm rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy anh gửi tin nhắn. Trợ lý hiểu kỹ rồi cuộc giám đốc Tổng gửi tin nhắn với ai đây?

Năm nay mùa hè ở thành phố D hình như tới đặc biệt sớm, còn chưa đến tiết Lập Hạ, nhiệt độ đã lái vào 35 độ rồi.

Sau khi từ Thượng Hải quay về hơn một tuần, Chử Duy Nhất gửi tin nhắn cho Tổng Kinh Dương, hai người đã hẹn xong thời gian.

Chử Duy Nhất đã làm bản thảo ngay cả mấy đêm đầu đêm suốt sáng, vừa nộp bản thảo xong, tâm tình hai ngày nay thoải mái, chỉ là sắc mặt hơi kém, vành mắt đen cũng không che giấu được. Trước khi ra cửa, cô đặc biệt thoa một lớp phấn BB, nấy thứ này cũng thật hiệu quả, rốt cuộc có thể đi ra ngoài gặp người khác rồi.

Đến quán ăn kia, Tổng Kinh Dương đã đến. Cô nhìn đồng hồ, cách 5 giờ rưỡi còn có mười sáu phút.

“Anh làm sao tới sớm thế?” Chử Duy Nhất ngồi xuống tùy ý hỏi.

Thanh âm của Tổng Kinh Dương toàn là vui vẻ, “Vừa đúng công ty ở gần đây. Còn cô? Đến đây như thế nào?”

Chử Duy Nhất cười nói, “Đón xe tới đây. Vận khí tốt, ra khỏi cửa liền có xe.”

Đầu ngón Tổng Kinh Dương gõ nhẹ mặt bàn một cái, “Cậu ở phía Bắc có thi bằng lái hay không?”

“Không có.” Lúc trước chuẩn bị đi thi, nhưng mà vẫn không có thời gian cũng chưa đi thi nữa. “Gần đây tôi chuẩn bị đi báo danh, nhưng mà thẻ căn

cước còn chưa làm xong, phải chờ một chút nữa.”

“Khoảng thời gian trước em gái họ tôi vừa thi xong, nghe em ấy nói, thi bây giờ khó hơn so với trước kia.”

Chữ Duy Nhất lộ vẻ đau khổ, “Tôi có chứng dây dưa kéo dài, luôn là phải đến cuối cùng mới đi.”

Tổng Kinh Dương cười ra tiếng, “Không vội, nghe nói phải đợi thành cuối tháng tám. Dư ra hai tháng mới có thể thi.”

Chữ Duy Nhất nhú mày một cái, “Tôi phớt lờ cảm giác không tốt, không biết phải học bao lâu.” Quá ngu ngốc, không biết phải thi bao nhiêu lần.

Đầu lông mày Tổng Kinh Dương ôn hòa, mắt giấu ý cười, “Vây cũng chưa chắc.”

Ăn cơm chiều, lúc Chữ Duy Nhất cầm ví tiền chuẩn bị tính tiền, Tổng Kinh Dương đã tính tiền trước một bước.

“Sau này có cơ hội, lần đầu tiên sao có thể cho cô tính tiền đây.” Anh ngoái đầu lại nhìn cô, con mắt trong veo.

Chữ Duy Nhất mím một góc môi, không nói gì nữa.

Lúc này bên cạnh có người đến trả tiền.

“Cô Trữ - ” có người sau lưng gọi tên cô.

Chữ Duy Nhất vừa quay đầu lại, liền thấy luật sư Vu Thần gấp lần trước đứng ở phía trước.

Ánh mắt Vu Thần nhìn về phía Tổng Kinh Dương, trong con mắt lóe lên cái gì đó, khóe miệng bỗng nhiên cười.

Chữ Duy Nhất thấy được khinh thường (trong đôi mắt Vu Thần), cô giật giật khóe miệng muốn giải thích gì đó, cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Tổng Kinh Dương cũng chú ý đến.

Vu thần cười nhạt, “Ừm. Tôi đi trước, gặp lại sau.”

“Tạm biệt.” Chữ Duy Nhất nói một cách cứng nhắc. Ngó, cô nghĩ gặp trở ngại rồi.

“Không giải thích chút nào sao?” Tổng Kinh Dương hỏi.

Chữ Duy Nhất đỏ mặt, bỏ đi, Vu Thần hiểu lắm thì hiểu lắm, dù sao kết quả đều giống nhau. Đến miệng cô lại nói, “Lần sau tôi lại đi xin lỗi.”

Tổng Kinh Dương ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, lập tức đi về phía trước.

Chữ Duy Nhất còn đứng ở đằng đó, không rõ vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sắc trời dần tối, phía chân trời còn sót lại ánh chiều tà màu cam, xa xăm vĩnh cửu.

Chữ Duy Nhất lặng lẽ xem xét Tổng Kinh Dương vài lần, thấy mặt anh vẫn sa sầm, một vẻ mặt nghiêm túc, cô ngưng ngừng im lặng không nói. Cô có phần lầy lăm không rõ, lúc ăn cơm không phải là tốt lắm sao? Cô đang suy tư vừa rồi có làm cái gì với anh không đây? Cũng chỉ là nhìn anh nhiều mấy lần thôi.

Tổng Kinh Dương chợt giữ cô lại.

Dưới chân Chữ Duy Nhất lao đảo một cái, bên tai truyền đến thanh âm của anh, “Đèn đỏ, chờ một chút.” Thanh âm của anh hơi trầm.

Chữ Duy Nhất như ở trong mộng mới tỉnh, anh chậm rãi buông tay ra, cổ tay bị anh chạm vào hơi nóng.

“Nhiều năm rồi chưa trở về, thành phố D ta lại có loại cảm giác xa lạ.” Chữ Duy Nhất đánh vỡ bầu không khí quái dị này.

Tổng Kinh Dương nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt thanh tú như đang nghĩ ngợi gì đó. “Nhà ở thành phố D bây giờ cũng được lắp đặt lò sưởi rồi, mùa đông sẽ không quá lạnh.”

Chữ Duyệt Nhất ho khan vài tiếng. Anh cho là cô đây lo lắng mùa đông rất lạnh mới đi phương Bắc sao?

Phía trước đèn vừa chuyển thành xanh.

Dòng người ở lối qua đường bắt đầu di chuyển, một con đường không nhanh không chậm vừa vặn đi hết 30 giây.

Chữ Duyệt Nhất rớt cục mửa miệng, “Người mới vừa kia là đối tượng hẹn hò của tôi lần gặp trước.”

Khóe miệng Tống Kinh Dương kéo lên một ý cười, “Ừ.”

Cũng không có những lời khác à? Không nên nói vài câu an ủi cô sao? Mới vừa cô lúng túng hận không thể chui vào lỗ, đến bây giờ lỗ tai còn hồng hồng.

Trong lòng Chữ Duyệt Nhất buồn bực, “Anh nói vì sao chúng ta đến cái tuổi này rồi thì nhất định phải hẹn hò chứ?”

Khóe môi Tống Kinh Dương nhấp thành một đường.

Chữ Duyệt Nhất tiếp tục lú lú, “Có cách nào có thể không đi xem mắt không nhỉ? Ai – “

Tống Kinh Dương thu ánh mắt lại, trầm ngâm nói, “Cái này, có biện pháp.”

Chữ Duyệt Nhất nghiêng đầu, “Biện pháp gì?”

Anh nhìn cô sâu sắc, “Tìm một đối tượng, cũng sẽ không có người hỏi thúc cô nữa.”

Chữ Duyệt Nhất bĩu góc môi, “Nếu như có người dự định cả đời không kết hôn thì sao?”

Sắc ngời Tống Kinh Dương chìm xuống, rất nhanh, lại khôi phục, “Vậy là chưa gặp được đúng người. Hơn nữa, cái này căn bản không thực tế.”

Chữ Duyệt Nhất oán thăm, thế nào lại không thực tế! Hừ, không nghĩ tới Tống Kinh Dương còn là người của chủ nghĩa đàn ông. Còn là rùa biển nữa chứ, nhưng cũng tục tĩu thế thôi!

Mặt trăng lộ ra chiếc răng cong, gió đêm như lụa mỏng, bóng đêm say lòng người.

Tống Kinh Dương lái xe, Chữ Duyệt Nhất ngồi ở bên cạnh, lại có loại cảm giác an bình sâu sắc.

Chữ Duyệt Nhất sống tại một tiểu khu nhỏ tĩnh mịch trong thành phố, lầu nhỏ tầng hai, một cửa một sân, hộ gia đình ở chỗ này một nhà kề bên một nhà, trên tường sân bờ đầy dây leo và cây mây xanh biếc, sân nhà sâu hút.

Xung quanh mấy năm nay đều đã xây nhà cao tầng, giữa chỗ huyên náo giữ lấy yên tĩnh, giữ vững tiếp cũng không dễ dàng gì.

Tòa lầu nhỏ của nhà Chữ Duyệt Nhất ở gần trên nhất, sát vào miệng đường cái, liếc mắt là thấy ngay. Trong sân những nhà khác đều lóe ra ánh sáng, chỉ có nhà cô không có một tia nào.

Cũng khó trách đã nhiều năm như thế cô chưa trở về.

“Tôi đến rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về.” Cô dịu dàng nói.

“Không có việc gì, tiện đường mà thôi. Được rồi, thế căn cước của cô làm xong chưa?”

Đây là chuyện Chữ Duyệt Nhất đau đầu, “Chuẩn bị cuối tuần đi làm.”

Tống Kinh Dương thấy cô nhú mày, “Lớp chúng ta có một người bạn bây giờ đang nhậm chức ở cục cảnh sát, nếu như cô có chỗ nào không hiểu có thể tìm cậu ấy. Cô chép lại số điện thoại di động của cậu ta đi.”

Chữ Duyệt Nhất vội vàng chép lại, cúi đầu, nghe anh chậm rãi đọc chữ số.

Cô lặp lại một lần, “Đúng không?” Vừa ngẩng đầu lên, cái trán cọ qua cằm của anh, da thịt chạm vào nhau trong nháy mắt, cả hai người đều sùng sốt.

Màu mắt Tống Kinh Dương trầm lắng, con ngươi thâm thúy khẽ động.

Anh lẳng lặng nhìn cô, sau cùng gật đầu một cái.

Sau khi về nhà, Chữ Duyệt Nhất tắm rửa một lát, sấy tóc đơn giản một chút nhưng chưa khô hẳn, cô liền mở máy vi tính. Lên mạng tra xem làm bổ sung thẻ căn cước cần thủ tục gì một tý.

Thì ra cũng không có phức tạp như thế, chỉ cần hộ khẩu gốc. Nhưng cô lại không có hộ khẩu gốc.

Chữ Duy Nhất nhẹ nhàng thở ra một cái, tắt máy vì tính.

Hình như ban đêm có mưa nhỏ rơi xuống, nước mưa xối vào trúc xanh trong sân, vang lên xào xạc. Chữ Duy Nhất đã nằm mơ.

Ngày hè, tiếng ve kêu hí, cô ngồi trên ghế tre trong sân, bà nội cầm quạt ba tiêu quạt gió từng cái cho cô. Đôi tay tràn đầy nếp nhăn kia nhẹ nhàng vuốt ve trên trán cô.

Bà khẽ ngâm nga điệu kịch hoàng mai:

Vốn nguyện cùng chàng ở bên nhau,

Cùng quên ưu buồn đến bạc đầu,

Mùi vị cô đơn sớm nếm đủ,

Rày đây mai đó mấy độ thu,

Sao nữ đành buông hai cánh tay,

Khiến chàng vì thiếp tóc mai phai màu.”

Ngày tiếp theo, cô tỉnh lại, từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, sân đất ướt nhẹp, đêm qua quả nhiên trời đã mưa.

Sau cơn mưa, bầu không khí mát mẻ ẩm ướt. Tâm tình Chữ Duy Nhất đã tốt hơn nhiều so với khoảng thời gian vừa mới trở về.

Sáng sớm nấu một nồi cháo kê, mùi thơm làm cứng người, thảo nào người ta nói cháo kê dưỡng người. Sau khi quay về thành phố D cô đã mập thêm 2 cân.

Bảy rưỡi, Chữ Duy Nhất ra khỏi cửa đi làm. Ngày hôm nay chính là ngày vào chức đầu tiên của cô. Cô vẫn lựa chọn cuộc sống sớm chín chiều năm. Cô vẫn thỏa hiệp.

Công việc là Lý hiệu trưởng giới thiệu, vốn là một tòa soạn báo.

Chu chủ nhiệm dẫn theo cô làm quen hoàn cảnh đơn giản một chút, dẫn cô đi phòng làm việc, “Trầm Lâm, đây là Tiểu Chữ, mới tới đó, cô dẫn dắt cô ấy.”

Tầm mắt Chữ Duy Nhất nhìn sang, Trầm Lâm hơn ba mươi tuổi, một đầu tóc ngắn, thẳng thắn nhanh nhẹn, “Trầm lão sư, xin chào.”

“Chủ nhiệm, cô gái xinh đẹp gọi ra từ đâu.”

“Tiểu Chữ học đại học ở đông bắc, năm nay vừa mới về, sau này liền giao cho cô.” Chu chủ nhiệm nói.

“Ông yên tâm.”

Chu chủ nhiệm cười cười, “Tiểu Chữ, có chuyện gì cứ hỏi Trầm lão sư.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Cám ơn ông.”

Trầm Lâm sắp xếp bàn làm việc cho cô, đối mặt với cô. “Tiểu Chữ, trước đây em làm ở đâu?”

“Một tòa tạp chí ở Cáp Nhĩ Tân.”

“Ách, ở phương Bắc đó. Mùa đông bên đó lạnh không?”

Chữ Duy Nhất trò chuyện cùng cô ấy. Trầm lão sư này thật nhiệt tình, lập tức đem tuổi tác bằng cấp gia địa chỉ gia đình đều hỏi hết một lần.

Căn phòng làm việc này có sáu người, Trầm Lâm là lãnh đạo của bọn họ, tổ bọn họ này chủ yếu phụ trách tờ báo xã hội. Ngay từ đầu, Chữ Duy Nhất phụ trách công việc sửa lỗi chính tả sửa đổi lỗi văn.

Một người một chỗ lâu rồi, đột nhiên dung nhập vào hoàn cảnh mới quả thật có phần không quen. Nhưng mà, cũng may đồng nghiệp trong phòng làm việc cũng thật hòa khí.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm đó, đồng nghiệp hàn huyên tới chuyện mua xe. Chữ Duy Nhất không có quá nhiều hiểu biết với xe, có lẽ đối với cô mà nói chỉ là một phương tiện thay thế đi bộ mà thôi.

“Duy Nhất, thứ bảy này cậu có thời gian theo tớ đi lái thử không?” Nói chuyện là Đường Vi ngồi bên cạnh cô.

Đại học Chử Duy Nhất vẫn bận kiếm chức cũng chưa thi bằng lái, nghe được cô vẫn chưa thi, Đường Vi liền vội vàng nói, “Cậu nhanh đi thi đi, bây giờ càng ngày càng khó, trước đây bọn tớ chỉ thi ba môn, bây giờ phải thi bốn môn, em họ tớ đã thi khi nghỉ đông năm ngoái, nói là lần sau còn phải cải thiện.”

Chử Duy Nhất nghe được hơi sững sốt, “Minh thấy bạn bè tớ bọn họ lái xe hình như cũng không khó khăn như thế, vì sao phải thi khó khăn như vậy?”

Đường Vi bị cô chọc cười, sau đó lại đề cử một nơi dạy điều khiển cho cô. Chử Duy Nhất ngẫm lại, học được lái xe sau này quả thực sẽ thuận tiện rất nhiều, liền dự định đi báo danh.

Báo danh không có thể cản cước tuyệt đối không được.

Chuyện thẻ cản cước này không thể kéo dài thêm nữa. Chử Duy Nhất chủ nhật gọi điện thoại tới cho mẹ.

Cô đứng ở trước cửa sổ bằng gỗ, một tay nắm chặt, bên tai nghe thấy âm nhạc nhẹ nhàng khe khẽ, cho đến khi đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói –

“Duy Nhất?” Giọng nói mang theo kinh ngạc.

“Mẹ, là con.” Khóe miệng Chử Duy Nhất khẽ nhúc nhích. “Con tìm mẹ muốn lấy hộ khẩu gốc một tý, thẻ cản cước của con đã mất rồi, muốn đi đồn cảnh sát làm bổ sung.”

Đầu kia thoáng cái im lặng.

“Duy Nhất, mẹ bây giờ đang công tác ở thành phố.”

Chử Duy Nhất khẽ cau mày một chút, “Vậy con chờ mẹ về, con sẽ liên lạc mẹ sau. Vâng, tất cả thuận lợi.”

“Chờ một chút, Duy Nhất, mẹ bảo Thanh Viễn đưa qua cho con.” Chử mẹ sợ cô cúp điện thoại ngừng tóc hơi nhanh, “Làm sao mà mất thẻ cản cước?” Chử mẹ hỏi.

“Ách, tháng trước đi Thượng Hải không cẩn thận bị trộm ví tiền.” Chử Duy Nhất ngẫm lại liền đau đầu.

“Con tính tính này một chút không thay đổi, đã lâu như vậy, mới tới tìm mẹ.” Nói xong hai mẹ con đều im lặng một lát. “Mẹ nghe chú Lý con nói, con đi tòa soạn báo Hoa Tinh làm việc? Bây giờ thế nào rồi?”

“Công việc vẫn tốt, đồng nghiệp đối xử lẫn nhau rất tốt.” Chử Duy Nhất đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Chử mẹ cũng nói.

Chử Duy Nhất nghe được ở bên kia mẹ cô có người đang nói, “Mẹ, vậy mẹ bận tiếp đi nhé.”

“Được, con cũng chú ý thân thể.”

“Được, tạm biệt.” Chử Duy Nhất cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu.

Chử Duy Nhất và bạn học ở cao trung quả thực có rất nhiều năm không liên lạc, lúc đi phương Bắc học đại học, cô thay đổi toàn bộ phương thức liên lạc. Người duy nhất cô còn liên hệ chính là Lam Nguyệt, cô ấy đã từng là bạn cùng phòng ở cao trung, hai người ba năm cùng trường.

Cuối tuần, Lam Nguyệt vừa thấy cô, liền cho cô một cái ôm thật to. Mặc dù lúc Chử Duy Nhất lên đại học hai người cũng chưa gặp mặt lại nhau, cũng không trở ngại tình cảm của bọn họ.

“Duy Nhất, cậu sao cũng không có thay đổi gì.”

Chử Duy Nhất nhìn từ trên xuống dưới, “Kỳ thực là có thay đổi.”

“Không có! Một chút cũng không có! Kiểu tóc giống nhau, thanh thanh quả thủy*. Minh cũng béo phì rồi.” Lam Nguyệt thở dài. “Mấy năm này, hàng năm chúng ta đều sẽ có một lần gặp gỡ, chỉ có cậu cũng không lộ diện lấy một lần, bây giờ trong lớp đã có người kết hôn rồi. Cậu còn nhớ Lý Nguyệt Dương không? Cậu ấy gả cho một soái ca người Đức, sinh một bé gái, cũng xinh lắm.”

(Thanh thanh quả thủy: một câu hình dung thức ăn quá nhiều nước, ít gia vị, không có mùi vị.)

Chử Duy Nhất hơi kinh ngạc.

“Được rồi, kỷ niệm ngày thành lập trường ngày đó cậu nói cậu đã gặp Tống Kinh Dương?” Lam Nguyệt hăng hái hẳn lên.

Chử Duy Nhất uống một hớp trà, “Đúng thế. Anh ta hình như cũng làm truyền thông.”

“Cái gì hình như, anh ta quả thật là cũng làm.” Lam Nguyệt một bộ có vẻ rất hiểu, “Cậu ở bên ngoài mấy năm này không biết, Tống Kinh Dương chính

là người đàn ông độc thân hoàng kim của thành phố D chúng ta. Khi chúng ta đi học, anh ta có bao nhiêu lợi hại cậu đã quên rồi à?”

Dường như mấy ngày nay bên tai cô cứ luôn nghe được tên của anh. Không phải là đầu gối đầu Thanh Dương, nghĩ đến cái đó, lòng của cô có chút e ngại.

“Mình hình như không có bao nhiêu ấn tượng.”

Lam Nguyệt lắc đầu, “Khi đó cậu chỉ biết đến Sĩ Thanh Viễn, nào để ý nam sinh khác chứ.”

Sĩ Thanh Viễn –

Cô lớp mười, anh lớp mười hai. Khi đó có ai không biết cô thích Sĩ Thanh Viễn đây?

Chữ Duy Nhất nhìn lá trà trôi nổi trong ly, tùy tiện nói, “Chúng tớ là người thân.”

“Thật sao?” Lam Nguyệt cười. Khi đó có người thấy Sĩ Thanh Viễn đến tìm cô, ngay từ đầu còn tưởng rằng hai người có phát triển gì đó.

“Lam Nguyệt Lượng, cậu khi nào thì trở bên bát quái rồi hả? Có phải phụ nữ lập gia đình rồi đều như vậy hay không?” Chữ Duy Nhất chớp mi.

Tháng trước Lam Nguyệt vừa lĩnh giấy chứng nhận, chồng cũng là học sinh của D trung. Lại làm nên một đoạn giai thoại D trung.

“Đi chết đi, đây là lạc thú cuộc sống, cũng không thể làm cho cuộc sống của mình ao tù nước đọng được. Tổng Khinh Dương như thế nào? So với Sĩ Thanh Viễn thì sao?”

Sĩ Thanh Viễn –

Chữ Duy Nhất mắt hí một cái, mạch suy nghĩ hơi bay xa.

“Nói nhanh lên chứ?”

Chữ Duy Nhất một tay nâng cằm, “Tổng Khinh Dương, khí vũ hiên ngang, mi thanh mục tú, sự nghiệp thành công, phong độ nhanh nhẹn, sao trường ta không tìm anh ta phát biểu nhỉ?”

“Đó là anh ta khiêm tốn, cậu cho là nhà trường chưa tìm tới anh ta sao?”

“Làm sao cậu biết?” Chữ Duy Nhất tò mò.

“Chồng tớ có chút lui tới với anh ta, nhưng mà tớ và anh ta chỉ ăn cơm hai lần thôi.”

Hóa ra là thế, cái vòng này nhỏ như vậy.

“Được rồi, cậu có thể làm phù dâu của tớ không? Những bạn học kia của chúng ta đều kết hôn rồi, tìm tới tìm lui chỉ còn lại cậu.” Lam Nguyệt chờ đợi nhìn cô.

“Tớ không biết uống rượu.” Chữ Duy Nhất đau đầu.

“Cái này không sao cả, chỉ cần cậu chấp nhận thì được rồi, đám bạn bên kia đều là bạn khá tin cậy. Không phải là cậu còn chưa có đối tượng sao? Đến lúc đó có thể nhìn xem, nói không chừng liên hôn chung tình luôn.”

Chữ Duy Nhất càng thêm ưu thương, “Lam Nguyệt Lượng, không nên thường xuyên cho tớ một dao, ngực tớ đau.” Chữ Duy Nhất làm bộ che ngực, “Tớ vẫn còn thói quen độc thân, tự tại.”

“Chờ cậu gặp phải người đó, cũng sẽ không nghĩ như thế nữa, hận không thể mỗi ngày dính cùng một chỗ.”

“Đi vệ sinh thì làm sao?”

Lam Nguyệt Lượng bị cô làm cho bật cười, “Vậy thì có cái gì, vốn là vợ chồng, một người đi vệ sinh, một người đánh răng, cái này đều bình thường.”

“Quả nhiên tiểu thuyết là tốt đẹp, cuộc sống là thực tế.” Chữ Duy Nhất cảm thán.

Tan làm ngày thứ hai, cô đã nhận được một số xa lạ, cho thấy vốn là di động. Cô cũng đoán được là Sĩ Thanh Viễn gọi tới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Chữ Duy Nhất cuối cùng nhấn phím kết nối.

“Là tôi.” Si Thanh Viễn cúi đầu ho khan một cái, bỏ phí đã lâu, “Ngày hôm qua đi nói với tôi em cần bản hộ khẩu gốc, bây giờ em ở đâu tôi đưa qua.”

Chữ Duy Nhất nhìn thoáng qua thời gian, bốn giờ năm mươi tám phút, cô vẫn còn nửa giờ nữa mới tan tầm. “Đề tôi đi lấy vậy.”

“Không cần, tôi mới vừa mở xong, lát nữa tan ca.” Si Thanh Viễn xoa nhẹ đuôi lông mày.

Chữ Duy Nhất nhìn lục la* trên bàn, xanh ngắt um tùm, cô báo địa chỉ của mình.

(Lục la: cây thường xanh mọc thành bụi)

“Được, nửa giờ sau tôi đến.” Si Thanh Viễn nói xong câu này thì cúp điện thoại.

Nửa tiếng, Chữ Duy Nhất xem hết bản thảo ngày mai phải gửi, gửi đến hòm thư của Trầm Lâm.

Đã tới giờ tan việc rồi, Đường Vi cùng cô rời khỏi, đến cửa tòa nhà, Đường Vi đi trước. Chữ Duy Nhất vừa đi vừa nhìn, lúc này điện thoại di động kêu lên.

“Tôi ở giao lộ đường cái bên tay phải.” Xe Si Thanh Viễn dừng ở đằng kia, ở trong xe anh đã nhìn thấy cô. Anh hơi híp mắt lại, phóng tầm mắt ra xa. Cô vẫn giống như trước đây, bước đi thích cúi thấp đầu, cũng không chú ý phía trước.

Chữ Duy Nhất nhìn thấy xe của anh ta, tăng nhanh tốc độ đi tới. “Làm phiền anh rồi.” Cô khẽ mỉm cười.

“Lên xe đi.” Si Thanh Viễn liếc mắt qua một bên.

“Không cần đâu, anh vừa mới tan ca, tôi không quấy rầy anh nữa.”

Tầm mắt Si Thanh Viễn chuyển đến trên mặt cô, “Dì dặn dò tôi có thời gian tới thăm em một chút, giờ này đi ăn cơm tối thôi.”

Lấy mẹ cô ra, Chữ Duy Nhất không thể không nghe theo. Cô hơi trầm mặc một lát, đi về phía bên cạnh, lên xe.

Xe anh rất rộng rãi, sạch sẽ không có một chút tạp vật.

Chữ Duy Nhất cảm khái, sao lần này cô về, mọi người cũng biết lái xe cả rồi.

Đang là lúc tan tầm, trên đường hơi kín. Gió từ trước cửa sổ thổi vào, Chữ Duy Nhất ngửi thấy mùi trên người anh, mùi vị rất tươi mát. Bởi vì liên quan đến nghề nghiệp, Si Thanh Viễn có phần ưa thích sạch sẽ, xe anh sạch sẽ kỹ lưỡng.

Chữ Duy Nhất nhìn cây cối bên ngoài cửa sổ, mùa hè sắp tới, lá cây ngô đồng Pháp càng ngày càng dày, mùa hè đi ở chỗ này vừa mát mẻ vừa sáng khoái. Lúc Chữ Duy Nhất học đại học nghe được tin thành phố D có một số đoạn đường chặt bỏ ngô đồng, lúc đó cô còn rất tiếc hận.

“Ăn món Hồ Nam không? Thành phố D mở một quán món Hồ Nam không tẻ.” Ánh mắt Si Thanh Viễn nhìn chăm chú vào phía trước, không kim nén không lạnh nhạt mà nói.

Chữ Duy Nhất quay đầu, thấy gò má của anh, đường cong gương mặt tuấn tú. Nhiều năm không gặp, anh hình như so với hồi đi học lúc ấy càng đẹp trai hơn, mùi vị người đàn ông thành thực cũng tăng thêm.

Nhiều năm không gặp, lại thấy bọn họ đều đã trưởng thành.

Chữ Duy Nhất ngồi xuống thì liền thấy cái túi ô vuông kia. Túi rất tinh xảo, bên trong ngoại trừ bản hộ khẩu gốc còn có thứ khác, là thuốc mắt bằng nước.

“Bạn đi Nhật mang về, em thường dùng máy tính, có thể làm dịu bớt một nhọc.”

Chữ Duy Nhất hơi cắn khóe môi, “Cám ơn.”

“Công việc mới thế nào?” Anh ta chuyển đề tài.

Chữ Duy Nhất xoay đầu nhìn về phía trước, “Cũng không tệ lắm.”

Hai người không nóng không lạnh nói mấy câu. Đến quán nấu thức ăn Hồ Nam, may mắn là còn chỗ ngồi.

Nhân viên cửa hàng dắt hai người người ở vị trí trước cửa sổ, đang là thời điểm dùng cơm, trong quán vô cùng náo nhiệt.

Si Thanh Viễn đẩy thực đơn đến trước mặt cô, “Muốn ăn gì?”

Chữ Duyệt nhanh chóng lật lật thực đơn, chọn hai loại, “Tôi chọn xong rồi.”

Si Thanh Viễn nhìn thoáng qua, lại chọn hai loại, nhưng đều là của Chữ Duyệt thích ăn.

Nhân viên cửa hàng rời đi, hai người ngồi mặt đối mặt. Chữ Duyệt vuốt vuốt ly nước, trong lòng chuẩn bị nói gì đó. “Lần trước tôi đi thăm mẹ, mẹ không ở nhà.”

Si Thanh Viễn giương mắt nhìn về phía cô, nhẹ nhàng lạnh nhạt. “Tôi đi thành phố S học tập, mới vừa về tuần trước. Sau khi về Ninh Ninh nói với tôi em đã tới.” Ninh Ninh trong miệng anh là em trai mẹ cô sinh sau khi tái hôn, năm tuổi, vừa bướng bỉnh vừa đáng yêu.

Chữ Duyệt vừa nghĩ tới Ninh Ninh khoe miệng cũng tràn đầy ý cười, huyết thống thật sự là kỳ diệu, cho dù đáy lòng cô không có cách nào tiếp thu sự thực mẹ cô tái hôn, nhưng cô lại không có cách nào giả bộ lạnh lùng với Ninh Ninh được, thậm chí so với trong tưởng tượng càng thích cậu bé hơn.

“Cu cậu rất thích búp bê Matryoshka em tặng nó, bảo bố riêng biệt, cũng không để cho người khác chạm vào. Món đồ chơi tôi mang cho nó cũng không thấy cu cậu như vậy.” Si Thanh Viễn hơi nhíu mày khoe miệng, còn có chút bất đắc dĩ.

Chữ Duyệt nhìn mà ngây ngốc.

Búp bê cô đã mua rất lâu rồi, chỉ là mấy năm nay cô vẫn chưa trở về.

“Có thời gian, có thể đi thăm nó nhiều một chút, Ninh Ninh rất thích em, đi cũng vẫn rất nhớ em.”

Chữ Duyệt bưng ly nước lên, nhìn dòng người như nước chảy ngoài cửa sổ, không có câu trả lời thuyết phục. Một bữa cơm rất an tĩnh, Si Thanh Viễn và cô không phải là người nói nhiều.

Sau khi ăn xong, hai người đi thang máy xuống lầu. Lúc vừa mới đi, bốn năm người, đến lúc xuống một tầng, đột nhiên tràn vào bảy tám người, thang máy có phần chật chội.

Chữ Duyệt bị chen lấn lùi về một bước, thân người liên sát vào trên người Si Thanh Viễn.

Ấn mặc mùa hè vốn mỏng manh, cánh tay anh thật lạnh, Chữ Duyệt theo bản năng xê dịch đến bên cạnh. Si Thanh Viễn rất bình tĩnh. Thật vất vả đến được lầu một, Chữ Duyệt vội vàng theo sát đoàn người mà bước ra ngoài.

Màn đêm đã hoàn toàn bao phủ cả tòa thành phố, đèn ô tô đã sáng phát ra chùm ánh sáng nhiều màu sắc.

Si Thanh Viễn đi đến sau lưng cô, nhìn cô giẫm lên gạch đá trên đất có thứ tự, giống như là có chứng ép buộc, nhất định phải đi theo quy luật. Chữ Duyệt có một số thói quen vẫn không thay đổi.

Đi tới cạnh xe của anh, Si Thanh Viễn lên xe trước, cô đứng ở trước cửa sổ xe không nhúc nhích, “Ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Si Thanh Viễn đặt tay trái ở trước cửa sổ, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích. “Trên đường cẩn thận.”

Chữ Duyệt cười khe khẽ, “Tạm biệt.” Cô xoay người chìm vào ở trong dòng người.

Si Thanh Viễn lớn hơn Chữ Duyệt hai tuổi, hai người học cùng một trường sơ trung, học cùng một trường cao trung. Đã từng là quan hệ học trường và học muội, sau đó lại thành kẻ huynh muội.

Thế sự khó đoán, không gì hơn vậy.

Thứ ba Chữ Duyệt xin nghỉ nửa ngày đi cục công quản lý khu vực. Điền vào bảng phía trước cô chính là một học sinh cao trung, sang năm tham gia thi vào trường cao đẳng, người ta kết quả đem thẻ căn cước vứt đi, mẹ của đứa trẻ đó vẫn niệm lầm nhầm.

“Con không phải là đứa trẻ nhỏ nữa, còn đem thẻ căn cước cầm đi ném, bảo mẹ nói như thế nào đây! Ra ngoài đặt khách sạn cũng không thể vào ở.”

Giương mặt đứa trẻ kia bức bối, nhưng là cô bé phạm lỗi không có sức bác bỏ. “Mẹ à, thời kỳ mãn kinh không thể nổi giận sẽ già đó.”

Chữ Duyệt hơi sững sờ.

Không bao lâu thì đến phiên Chữ Duyệt.

“Làm bổ sung thẻ căn cước.” Cô đưa lên hộ khẩu gốc, “Tôi muốn làm một bộ thẻ căn cước tạm thời nữa.”

“Chờ một chút qua bên kia điền bảng.” Nhân viên công tác nói.

Chữ Duyệt gật đầu. Tất cả thuận lợi, lấy được thẻ căn cước tạm thời, thẻ căn cước chính thức một tháng sau mới có thể lấy được. Chữ Duyệt nhìn thẻ căn cước của mình. Ảnh chụp phía trên vẫn là lúc cô mười sáu tuổi, khuôn mặt ngây thơ, lướt qua cột địa chỉ gia đình kia. Cô theo bản năng hỏi

một câu, “Xin hỏi, lúc giải quyết thân phận ba đời làm sao có thể đổi lại địa chỉ ban đầu?”

“Trước lúc này cô đã kết hôn hoặc chuyển hộ khẩu.”

Chữ Duy Nhất tự nhiên xoay người rời khỏi.

Kết hôn...

Tựa hồ có chút xa xôi.

Mua nhà đổi hộ khẩu trước mắt ngược lại có thể được.

Một tháng trước, Tổng Kinh Dương đã nhận được mời tham gia hội liên hiệp công thương nghiệp gửi đến. Sáng sớm, anh lái xe đến nơi họp. Dừng xe xong gặp được bạn.

“Kinh Dương. Tôi nghe nói gần đây cậu có điểm ngộ.”

Tổng Kinh Dương ngược mắt nhìn anh ta.

“Mấy ngày hôm trước, có phải cậu đi ăn một mình cùng phái nữ hay không?”

Tổng Kinh Dương đi nhanh về phía trước.

Cậu bạn tiếp tục hỏi, “Rốt cuộc là ai đây?”

“Cậu không biết.” Tổng Kinh Dương khò khò nói bốn chữ liền đuổi người đi.

Thế giới lớn đến thế, lại tràn đầy cơ hội cho chúng ta gặp nhau.

Tòa soạn báo ngày hôm nay phái Chữ Duy Nhất và Đường Vi qua đây phỏng vấn. Đường Vi phụ trách chụp hình, Chữ Duy Nhất phụ trách viết bản nháp.

Chữ Duy Nhất nhìn sang đột nhiên thấy một bóng lưng ở trước mặt, hơi quen thuộc.

Đường Vi nói ở bên tai cô, “Đây đều là các nhà xí nghiệp của thành phố ta. Không biết vì sao thấy bọn họ trong mắt tôi lại toát ra vô số kim tệ.”

Chữ Duy Nhất nở nụ cười, “Tựa như miêu miêu của ‘Sùng vật tiểu tinh linh’.”

“Hi hi, cậu cũng từng xem à.”

“Tớ nuôi một con mèo Folk liền kêu nó là Miêu Miêu.”

“Duy Nhất không nhìn ra đáy lòng cậu cất giấu một tâm hồn thiếu nữ nha.”

Chỉ chớp lát sau, hội nghị bắt đầu. Chữ Duy Nhất nhanh chóng viết nội dung chính trong máy tính. Đem về đưa vào viết bản thảo xong rồi tới dàn ý.

Lãnh đạo ở trên bục keng keng nói lời dạo đầu hùng hồn, “Mấy năm nay các nhà xí nghiệp trẻ thành phố D không ngừng lớn mạnh, phía dưới cho mời Tổng Kinh Dương đại diện các nhà xí nghiệp trẻ lên bục phát biểu.”

Ánh mắt Chữ Duy Nhất sáng quắc nhìn lên đài. Đường Vi sợ hãi than, “Thật là đẹp trai.” Cô chuyển mạch suy nghĩ, “Bộ phận tạp chí không phải là muốn làm bài báo về nhà xí nghiệp trẻ sao? Hiện tại có người rồi.”

Chữ Duy Nhất nháy mắt mấy cái, “Anh ta không nhất định sẽ đáp ứng đâu.”

Đường Vi về mặt ước mơ, “Lát nữa chặn anh ta lại, nhất định phải lấy được bài tin tức.”

Chữ Duy Nhất: ...

Cảm ơn tiện lợi của internet, Đường Vi tra được thông tin của Tổng Kinh Dương ở trên web rất nhanh.

“Duy Nhất, tớ nhớ rõ cậu học cao trung là ở D trung.”

“Ừ - “Chữ Duy Nhất không khỏi bất an.

“Thật sự là quá tốt, các cậu là bạn học, Tổng Kinh Dương cũng học ở D trung, chỉ có điều anh ta tốt nghiệp trung học phải đi Đức du học.”

Chữ Duy Nhất:...

“Bạn biết anh ta không?”

“Trước đây không biết.” Gần đây mới vừa quen thôi. Chữ Duy Nhất nhìn người nói chuyện trên bục, quả thực giết cô trong nháy mắt, vì sao lần trước trường không để cho anh ta làm đại biểu phát biểu! Khuôn mặt cô sầm sầm.

Sau khi hội nghị kết thúc, Đường Vi lôi kéo cô, “Đi, mau đuổi theo sau.”

“Đường Vi, chúng ta còn phải về viết bản thảo.” Chữ Duy Nhất nói.

“Không làm lỡ thời gian đâu.” Mắt thấy bọn họ đi lên nhà hàng trên lầu rồi.

Đường Vi vô cùng đau đớn, “Hình như ăn một bữa ở đây phải nửa tháng tiền lương.”

Chữ Duy Nhất cười, “Muốn quay về không?”

Đường Vi không cam lòng, “Con vịt nấu chính bay rồi.” Đường Vi tự nhiên không vui, “Một cơ hội thật tốt đó.”

Chữ Duy Nhất đề nghị, “Phía trước còn có mấy nhà xí nghiệp cậu có muốn đi phỏng vấn không?”

Đường Vi liếc cô một cái, “Cậu cứ nói đi.”

Kỳ thật Tổng Kinh Dương đã thấy Chữ Duy Nhất, anh từ sát bên người bên cạnh Chữ Duy Nhất mà qua.

Chữ Duy Nhất đang suy tư bản thảo, đột nhiên cánh tay tê rần. “Là anh ta.”

Chữ Duy Nhất ai ui một tiếng, cô bị Đường Vi bóp đau.

Đường Vi khẽ ho nhẹ một tiếng, “Tổng tiên sinh – “

Tổng Kinh Dương dừng bước, nhìn hai người.

Tổng tiên sinh, gọi anh ta như vậy thật là kỳ! Chữ Duy Nhất muốn cười.

“Tổng tiên sinh, xin chào, chúng tôi là ký giả của tòa soạn báo Hoa Tinh, hiện tại tạp chí chúng tôi có một trang báo đưa tin về nhà xí nghiệp trở thành phố D, không biết có thể phỏng vấn ngài hay không?” Đường Vi lấy danh thiếp trong túi xách ra, nhưng mà ngày hôm nay không mang theo. “Duy Nhất, cậu có mang danh thiếp hay không?”

Chữ Duy Nhất ngây ngốc lấy ra danh thiếp của mình, đưa tới trong tay Tổng Kinh Dương.

Đường Vi một lòng cho thấy các cô không phải là kẻ lừa đảo.

Tổng Kinh Dương mặt mày thản nhiên, khoe miệng mỉm cười, “Có thể, nhưng mà ngày mai tôi phải đi vùng khác rồi.”

“Không sao, chờ anh có thời gian, chúng tôi lúc nào đều k.” Đường Vi kích động nói.

(K: đây là nguyên văn. Nghĩa là có thể.)

“Được rồi. Cô Chữ sau này còn gặp lại.” Anh nói hay như là lần đầu tiên gặp mặt của hai người.

Chữ Duy Nhất hơi lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tổng Kinh Dương trở lại hồi lâu, mấy người kia nhìn anh. “Tổng thiếu, lúc nào thân thiết như thế? Cậu trước đây không phải là rất phản cảm những phỏng vấn này sao?” Những người tinh ranh này vừa nhìn liền nhìn ra mờ ám.

Tổng Kinh Dương không nhanh không chậm trả lời một câu, “Trước đây là trước đây.”

Tất cả mọi người đã hiểu, ý tại ngôn ngoại. Bọn họ vẫn tò mò.

Ngày thứ hai, Tổng Kinh Dương đi thành phố C công tác, đang trôi qua trong một buổi sáng bận rộn. Lúc ăn cơm trưa, anh giao phó trợ lý đi mua một tờ báo Hoa Tân.

Anh thấy bài báo của đại hội ngày hôm qua, kí tên – Chữ Duy Nhất, anh dừng ở cái tên đó hơi xuất thần. Ngoài cửa có người gõ cửa.

“Mời vào – “

Trợ lý cầm văn kiện, “Tổng tổng đây là văn kiện cần ký, anh xem qua.”

Tổng Kinh Dương xem qua từng cái, ký tên. “Tìm giúp tôi một cây kéo.”

“Được.”

Thời gian vội vã, Chữ Duy Nhất đã bắt đầu làm việc ở tòa soạn báo. Nhiệt độ càng ngày càng cao, có đôi khi ban ngày bọn họ cần đi ra ngoài thu thập tin tức, khi trở về mặt phơi nắng đến đỏ bừng. Có vài người không muốn đi ra ngoài, thì đều giao cho Chữ Duy Nhất.

Chữ Duy Nhất đang cùng Đường Vi thảo luận bản thảo, chủ nhiệm đến hỏi, “Tiểu Chữ, chỗ đó nhà cô không phải là muốn phá bỏ sao?”

“Là vùng đường Vân Nam kia sao? Hai năm trước đã nói rồi mà.”

Chữ Duy Nhất trả lời, “Hàng xóm hai bên đều nói thế, nhưng mà hiện tại thời gian còn chưa xác định.”

“Duy Nhất, cô phải vùng lên?”

Hay là tuyệt đại đa số người đều cho rằng phá bỏ và dời đi nơi khác là tốt, nhưng Chữ Duy Nhất cũng không nghĩ đến. Căn nhà nhận lại kia chính là tất cả hồi ức tốt đẹp của cô, cô không nỡ.

Cô trở về từ phương Bắc cũng là vì chuyện nhà, lúc bà nội qua đời đem nhà cửa để lại cho cô, nhưng vẫn là tên cha Chữ.

Cô không thể làm gì khác hơn là cười cười.

Thứ sáu, Chữ Duy Nhất đi một nhà hàng Thái Phụng mới mở trong thành phố. Phòng vẫn kết thúc, vừa lúc là khoảng thời gian ăn cơm, quản lí mời cô ở nhà hàng dùng cơm.

Tầng này là nhà hàng thức ăn chay năm nay vừa khai thác, quản lí đề cử mấy món ăn nổi tiếng nhà hàng. “Du Bát Diện (1), Đóa Tiêu Ngư (2) chính là món ăn sở trường của đầu bếp chúng tôi, cô nhất định phải nếm thử.

*Du Bát Diện: một món mì phở truyền thống, có vị cay.

*Đóa Tiêu Ngư: món ăn cay, phổ biến ở Hồ Nam.(P/s: Mình ko dẫn hình được, các bạn thông cảm)

Chăm thức ăn ngon, Chữ Duy Nhất liếc nhìn, mỗi món đều rất tinh xảo. Mới vừa trong lúc phỏng vấn cô cũng hiểu được, đầu bếp nơi này là do ông chủ tự mình đi Đài Loan mời đến đây, có thể nói ông chủ là một người có lòng.

Chữ Duy Nhất cầm camera chụp vài tấm hình, nếu như thêm vào mấy tấm hình của nhà hàng so với chữ nghĩa đơn thuần phác họa ở trong tạp chí có thể rất hiệu quả.

Tổng Kinh Dương cùng bạn đến đây dùng cơm, là nhà hàng kiểu mở, cho nên anh liếc mắt liền thấy Chữ Duy Nhất, thấy cô đang nghiêm túc sắp xếp ảnh chụp, anh bất giác cười một tiếng.

Bạn đi cùng nhìn theo ánh mắt anh, “Ký giả?”

“Ừm.” Tổng Kinh Dương gật đầu một cái.

“Năm ngoái lúc khai trương, cậu cũng không có ý muốn tuyên truyền, sao đã qua nửa năm rồi muốn tuyên truyền?” Người nọ búng tình hiểu ra, là cô ấy!

“Khi đó không có người thích hợp.” Tổng Kinh Dương đáp.

“Không phải là cậu coi trọng vóc người xinh đẹp chứ.” Cậu bạn cười đùa.

Tổng Kinh Dương sững sờ một chút, Chữ Duy Nhất cũng thấy anh, mâu quang hơi sững sờ.

Chữ Duy Nhất đi tới chuẩn bị chào hỏi rồi đi.

Tổng Kinh Dương hỏi, “Đến đây thu thập tin tức?”

“Gần đây tạp chí làm chuyên mục mỹ thực, tôi và đồng sự phụ trách.”

Tống Kinh Dương gật đầu, giới thiệu, “Đây là ký giả tòa soạn báo Hoa Tân, Chữ Duy Nhất. Đây là bạn tôi, Trác Thiên.”

Trác Thiên không dấu vết đánh giá cô, “Xin chào, tôi thường xuyên đến đây dùng cơm, có gì cần cứ việc nói, tôi tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.”

(Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: biết gì nói nấy.)

Thành phố D rất lớn, từ lần trước hai người đã hơn nửa tháng không gặp nhau.

Tống Kinh Dương dừng ở mặt mũi cô, da hình như đen hơn, song phụ trợ cho con mắt càng thêm trong trẻo, “Phòng vẫn lần trước cô và đồng sự cô nói còn đang chuẩn bị sao?”

Chữ Duy Nhất xấu hổ, “Ừ, tôi sợ làm phiền anh.”

“Nếu như tôi đã đáp ứng cũng sẽ không đổi ý, lẽ nào ở trong mắt cô tôi là người nói không giữ lời?” Tống Kinh Dương cầm chiếc đĩa, tư thái vân đạm phong khinh như vậy.

Trác Thiên ngậy ngậy cả người, anh như cười như không, “Tống Kinh Dương cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng phỏng vấn.”

Chữ Duy Nhất nhìn thẳng vào anh, cô nuốt cổ họng một cái, “Như vậy thứ bảy anh có rảnh hay không?”

“Cô hẹn tôi?” Tống Kinh Dương hỏi.

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Thời gian trên có được không?”

Tống Kinh Dương để đĩa xuống, không nhanh không chậm, “Có thời gian.”

Trác Thiên bị thái độ ngạo kiều này của Tống Kinh Dương làm giật mình, anh nên chụp lại mới đúng.

Cứ như vậy, Chữ Duy Nhất ngồi cùng một bàn với họ. Trác Thiên ngược lại cho cô rất nhiều đề nghị, quà vật đặc sắc ở thành phố D cậu ta biết rất nhiều. Chữ Duy Nhất ghi lại.

Một bữa cơm rất vui vẻ.

“Cám ơn anh.” Chữ Duy Nhất mắt đang cười.

“Đừng khách khí, cô là bạn học của Tống Kinh Dương, đều là người một nhà, được rồi, năm nay tôi chuẩn bị đi Đông Bắc du ngoạn, cô có đề cử gì tốt không?”

Tống Kinh Dương ngược mắt nhìn qua.

Chữ Duy Nhất nói, “Trước đây tôi đã làm qua nghiên cứu đơn giản.”

“Vậy làm phiền cô gửi vào hòm thư của tôi, cám ơn cô nha, Duy Nhất.” Trác Thiên phấn chấn mà nói, một tay tự nhiên vỗ vỗ vai của Chữ Duy Nhất.

Bỗng nhiên, một ánh mắt lạnh bắn qua.

Trên mặt Tống Kinh Dương không có biểu tình gì, “Trác Thiên, buổi chiều cậu không phải muốn đi gặp khách hàng sao?”

Trác Thiên hậm hực mà thu tay về.

Ăn cơm xong, Trác Thiên về công ty trước, còn lại cô và Tống Kinh Dương ngồi ở chỗ đó.

“Làm thẻ căn cước xong chưa?” Tống Kinh Dương hỏi.

“Xong rồi.” Chữ Duy Nhất nhìn bức thư pháp bày ở cửa, chữ viết mạnh mẽ tiêu sái.

Người phục vụ đến dọn bàn, lại đổi lại hoa bách hợp mới ở trên bàn, làm cho tâm tình người ta vui vẻ không rõ.

Tay của Tống Kinh Dương tùy ý đặt ở trên bàn, “Không phải là phụ trách bố trí trang in của tờ báo sao? Sao lại bận rộn thế?”

Chữ Duy Nhất nhìn ánh mắt của anh, anh là nội song*, đàn ông có càng có vẻ anh khí. “Một tiền bối bộ phận tạp chí về chờ sinh, tạm thời tìm không được người thay, tiền đề cho tôi đi thôi.” Nói xong rồi, cô nghĩ tới điều gì, “Mấy ngày nay không phải là không liên hệ với anh, mỗi ngày tôi đều phải đi ra ngoài.” Đường Vi đã nói với cô nhiều lần, chỉ là trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đang bận, bận quá không có thời gian đi.

(Nội song: cách gọi một loại mắt hai mí.)

Tống Kinh Dương hơi nghiêng đầu, ánh mắt di động, “Cuối tuần này tôi đều có thời gian, mới vừa không phải cô nói muốn đi thưởng thức đồ ăn vặt

sao? Tôi biết chỗ đó.” Tròng mắt anh trong sáng như sao trời, không phải là lạnh lùng, mà đặc biệt dịu dàng.

Chỉ Duy Nhất nhìn ngũ quan tuấn đạt của anh thoáng ngây người, đẹp quá! Cô cũng nong cạn mắt rồi.

Tổng Kinh Dương ung dung thản nhiên mặc cho ánh mắt cô đánh giá. Chỉ chốc lát, Chỉ Duy Nhất mới phản ứng được, mình nhìn anh ta như vậy, thực sự rất không lễ phép. Cô bưng nước trà trước mặt nhột nhột nhấp một ngụm, “Hình như tôi luôn luôn làm phiền anh.”

Cầm Tổng Kinh Dương căng thẳng, chốc lát, vẻ mặt như thường, “Tôi cô là bạn học, một cái nhấc tay mà thôi. Hơn nữa cô phỏng vấn tôi, với tôi là chuyện hữu lực (trong khả năng).” Anh thái độ thản nhiên, ngược lại làm cho Chỉ Duy Nhất thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày đó đồng nghiệp chúng tôi thấy tấm hình chụp ở hội liên hiệp công thương nghiệp ở đại hội, liền muốn làm bài tin tức của các cô.” Cô cũng không nói gì là các cô nhìn tấm hình của Tổng Kinh Dương mới có thể xuân tâm đại động, mượn phỏng vấn muốn tiếp xúc nhiều với anh một chút.

Tổng Kinh Dương hơi thiu mi, “Nếu các cô thật sự có hứng thú. Ngược lại tôi có thể giới thiệu ba vị khác cho cô.”

Màu quang Chỉ Duy Nhất trong nháy mắt sáng ngời, “Có thể thật sao?”

Tổng Kinh Dương bị vẻ mặt của cô lấy nhiễm, anh cười nhạt gật đầu.

Chỉ Duy Nhất vừa phát hiện anh cười lộ lên âm áp sạch sẽ. Lúc cô viết văn dùng nhiều “Khiêm khiêm quân tử ôn nhuận như ngọc”, hôm nay thực sự xem như là thấy được rồi.

“Sau khi chuyện thành, tôi mời anh ăn cơm.” Chỉ Duy Nhất cười.

“Được.”

Cây ngô đồng ngoài cửa sổ lay động theo gió, thán sáu, gió thổi, tâm động.

Buổi tối ngày thứ sáu, đồng nghiệp tòa soạn báo tổ chức liên hoan, Chỉ Duy Nhất lo lắng đến cuộc hẹn ngày mai với Tổng Kinh Dương, cô liền không có thời gian có thể đi.

“Tiểu Chỉ, có phải có tình huống hay không? Mấy lần trước cô có thể theo chưa bao giờ vắng mặt cả?”

Chỉ Duy Nhất mang theo túi, “Ngày mai có một cuộc phỏng vấn, tối về làm chút bài tập.”

“Tiểu Chỉ, cô chịu khó như thế, chúng tôi cho là vẫn nên không nói gì.” Nói chuyện là tổ trưởng của trang báo xã hội, chừng ba mươi tuổi, nhỏ hơn cô ấy đều gọi cô ấy là Từ tỷ.

Cô ấy bình thường nói cũng thích kèm theo chế nhạo, mọi người cũng đã quen rồi. Bởi vì cô ấy là họ hàng của ông chủ, vừa đến tòa soạn báo liền được ủy nhiệm chức vụ, cho nên cô ấy đối xử với người ngoài khác hạng tự cho mình là rất cao.

Chỉ Duy Nhất cũng không để ý, cùng bọn họ ra khỏi tòa cao ốc. Mọi người đều tự lên xe, Đường Vi nói với cô, “Cậu chớ để trong lòng, chị ấy chính là như vậy, không quen nhìn người khác tốt. Ai bảo chúng ta trẻ tuổi xinh đẹp chứ.”

Chỉ Duy Nhất cười vui vẻ, “Đúng vậy, người đẹp đi ăn cơm nhanh lên đi. Chơi vui đi.”

“Cậu cũng đúng là, chuyện phỏng vấn nên là tớ và cậu cùng được, ngày mai cậu cực khổ rồi.”

“Mau đi đi.” Chỉ Duy Nhất nói.

Chỉ Duy Nhất đi siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn. Về đến nhà đã là hai giờ sau rồi. Sau khi tốt nghiệp cô ăn ba bữa không đúng giờ, đến nỗi dạ dày không được tốt. Chỉ cần buổi sáng không ăn điểm tâm, dạ dày liền sẽ bắt đầu đau đớn.

Dùng nước hầm xương đã làm tối hôm qua, thêm gan heo vào, tí thịt, da, bỏ vào hai muống chao tương khô lâu năm, mì mua ở trong một cửa tiệm bên cạnh, tay giã bột, vị rất Q, cuối cùng dùng lửa nhỏ nấu từ từ, nửa nồi nước nấu hết một nửa rồi đổ vào một nắm rau cải.

Đây là sở trường giỏi nhất của Chỉ Duy Nhất, khi còn bé bà nội thường làm cho cô. Về sau bà nội qua đời, cô muốn ăn, lại tự bắt đầu học làm, nhưng cuối cùng cũng không nếm được cái mùi vị từng có kia nữa.

Cơm nước xong xuôi, cô mở máy tính ra, mở nhạc. Cô ngồi xếp bằng trên ghế salon, trên mặt bàn có kẹp một văn kiện, là bản thảo hội nghị “Hội liên hiệp công thương nghiệp” lần trước. Ở trong đó còn đang giữ lại, tư liệu của Tổng Kinh Dương.

Tuổi 26, sinh nhật, ngày 6 tháng 6. Lúc thấy ngày sinh nhật, Chỉ Duy Nhất đột nhiên nở nụ cười, cái ngày này, ngày đầu tiên thi tốt nghiệp trung học.

Chiều cao 182. Nhóm máu O, con trai độc nhất trong nhà. Nhà ở: đường XX.

Chỉ Duy Nhất thực sự bội phục Đường Vi thậm chí ngay cả cái này cũng có thể tra ra được. Ai, internet thật đáng sợ, hay là nữ nhân thật đáng sợ.

Còn thêm một tấm ảnh Tổng Kinh Dương ở cao trung, đồng phục học sinh màu xanh, anh ta mặc ngược lại không quē mùa chút nào, khi đó tất cả mọi người đều nói ra đồng phục học sinh xấu, kỳ thực nhìn mặc ở trên người ai thôi.

Trong ảnh chụp, Tổng Kinh Dương một tay đút ở túi quần, đang nghiêng đầu nói với bạn học, chính là ở cái góc độ này bị người khác chụp nhanh, thiếu niên nho nhã, khi đó cô thật không có chút ấn tượng nào, ban khoa học xã hội và ban khoa học tự nhiên cách nhau xa như thế, không cùng xuất hiện cũng là điều bình thường, nếu như thật tụ tập cùng nhau đoán chừng yêu sớm sẽ phát triển rồi, thầy cô giáo cũng sốt ruột đến chết.

Tổng Kinh Dương, trong đầu Chữ Duy Nhất hiện lên khuôn mặt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Điện thoại di động trong túi xách kêu vang, Chữ Duy Nhất bỏ máy tính xuống đi lấy điện thoại di động, dãy số xuất hiện nhấp nháy trên màn hình khiến cô sững sốt, âm nhạc vang lên một hồi, cô mới nói thông.

“Chị ơi – “

Chữ Duy Nhất nghe ra là giọng nói của Ninh Ninh, từng tế bào căng thẳng chậm rãi buông lỏng.

“Ninh Ninh – “

“Chị, chào chị lâu rồi chị chưa về nhà thăm em, mẹ đã về rồi, ngày mai chị qua đây thăm em có được không?” Si Ninh Viễn tuổi còn nhỏ, nhưng mà tư duy rõ ràng, khả năng ngôn ngữ lại mạnh.

“Nhưng mà ngày mai chị còn phải đi làm mà.”

“Ngày mai là thứ bảy.” Ninh Ninh rất chấp nhất.”Chị à, em nhớ chị.”

Chữ Duy Nhất không chịu được tiểu tử kia như thế, “Ngày mai chị có việc thật mà, đồng ý với người khác không thể nuốt lời.”

“Hừ - “Đầu kia đã không có tiếng rồi.

“Ninh Ninh – “Chữ Duy Nhất biết tiểu tử kia giận rồi, lần trước lúc cô đi đã đồng ý qua mấy ngày đến thăm cậu, kết quả về sau còn chưa đi qua đó.

“Là tôi – “Thanh âm của Si Thanh Viễn truyền đến, “Một lát nữa tôi đi dỗ nó.”

“Cám ơn – “Chữ Duy Nhất chát chát mở miệng.

“Em có thời gian qua đây một chuyến, sau khi đi về thân thể có chút không tốt.” Si Thanh Viễn trầm giọng nói.

Chữ Duy Nhất trầm mặc một lát, “Được , tôi biết rồi.”

Điện thoại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

“Vậy tôi cúp đây.” Chữ Duy Nhất nói.

“Ừm.” Si Thanh Viễn nhìn màn hình điện thoại di động, lòng mảy mảy lại.

“Anh, chị vẫn không đến sao?” Ninh Ninh cau mày giữa đầu kéo kéo quần anh.

“Chị ấy có việc, chờ có thời gian rồi, sẽ tới thăm em thôi.”

“Hừ, mới không phải thế.” Ninh Ninh ôm hai cánh tay, “Chị không thích em, chị không thích em. Em cũng không cần thích anh chị.”

Si Thanh Viễn ôm cậu vào trong lòng, “Lại sao thế? Như vậy nhé, cuối tuần chúng ta hẹn chị ấy đi ngồi ma thiên luân*.”

(Ma Thiên Luân: trò chơi bánh xe quay vòng trên trời ấy.)

“Anh cũng không cần gạt em, gạt em tìm không được vợ.” Si Ninh Viễn nghiêm túc nói.

“Ồ, anh không tìm được vợ, vậy sống cùng ai đây?” Si Thanh Viễn dờ khóc dờ cười.

“Với chị đó, như vậy người một nhà chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau.” Trẻ con nói lời trẻ con rồi thôi.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Tống Kinh Dương gọi điện thoại tới, Chử Duy Nhất đã chuẩn bị xong, mang theo túi xách xuống dưới lầu. Trước sau chỉ mất hai phút.

Xe Tống Kinh Dương dừng ở đầu đường, anh thấy cô, mặc một chiếc quần casual màu trắng, mà ngày hôm nay anh cũng là màu trắng. Chử Duy Nhất lên xe, “Con đường phía trước kia đang sửa không dễ đi đâu, anh phải quay đầu, đi theo hướng Đông.”

Tống Kinh Dương gõ nhẹ đầu ngón tay trên tay lái, “Ừ, chúng ta đi đường Đông Kinh, chỗ đó rất nhiều cửa hàng đặc sắc.” Anh không nhúc nhích.

“Chử Duy Nhất không hiểu,” Sao thế? Anh không biết đường sao? Chính là phía trước giao lộ kia, trước queo phải, phía trước có một chữ đường T – “Cô chuyên chú chỉ chỉ, về mặt chăm chú, nói xong nhìn anh.

Tống Kinh Dương nhếch khóe miệng, “Cô chưa cài dây an toàn.”

Chử Duy Nhất..

Cô ngẩn người, hơi ngưng ngừng.

Tống Kinh Dương nghiêng người cầm lấy dây an toàn.

Chử Duy Nhất vội vã nhận lấy, “Đề tôi.”

Khuôn mặt hơi nóng, cô cái đồ ngốc này, anh làm sao lại không biết đường được. Năm ngoái anh đã về quê rồi.

“Cô nóng không? Có muốn mở máy điều hòa không?” Tống Kinh Dương giấu lại ý cười.

Chử Duy Nhất buồn bực trả lời, “Không cần đâu, mở cửa sổ hóng gió một chút rất thoải mái.”

Tống Kinh Dương duy trì vẻ mặt trước sau như một, con người chuyển động, vốn tưởng rằng là một cô nàng chảnh mắng, không nghĩ tới mặt dễ dàng đỏ như vậy.

Tốc độ xe bình ổn, kỹ thuật lái của anh ta tốt thật. Chử Duy Nhất nghĩ đến bản thân muốn học lái, không biết sẽ như thế nào.

“Tống Kinh Dương, anh lái xe bao lâu rồi?” Cô chủ động phá vỡ trầm mặc. Vẫn là gọi tên đi, hai người cùng tuổi, gọi Tống tiên sinh hình như già so với anh.

“Sau khi Tốt nghiệp trung học, sáu năm.”

“Học lái khó không?”

“Không khó.”

“Nhưng đồng nghiệp tôi nói bây giờ rất khó.”

“Cô muốn học lái?”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Bình thường chúng tôi ra ngoài phóng vắn, mình lái xe sẽ tương đối dễ dàng. Hơn nữa con gái buổi tối một mình đón xe cũng không an toàn.”

Tống Kinh Dương trầm giọng đáp, “Là như thế, quả thực con gái ở bên ngoài phải cẩn thận một chút.”

Trên xã hội ra nhiều tin tức như vậy, các cô không thể không lo.

Đã đến con phố kia, Chử Duy Nhất kinh hãi dừng lại. Với phong cách đảo Cổ Lăng, văn nghệ tiểu thanh tân, ưu nhã an tĩnh.

Cây ngô đồng ở hai bên cao to rậm rạp, đang dịp mùa hè, lá cây chen chúc che khuất ánh mặt trời, để lại những đốm sáng nhỏ trên mặt đất.

Chử Duy Nhất cầm camera, nghiêm túc chụp mấy tấm, “Tôi cũng không biết thành phố D lại có chỗ này.”

“Thành phố D thay đổi rất lớn.” Tống Kinh Dương nhìn gò má cô, khóe mắt cô hàm chứa ý cười.

Chử Duy Nhất lại chụp mấy tấm, Tống Kinh Dương ở một bên nhìn, phương pháp và tư thế chụp ảnh của cô rất chuyên nghiệp. “Xã hội học” cũng mở chương trình học như vậy sao?

Chử Duy Nhất chụp ảnh xong, quay đầu lại thấy anh đang nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, anh gọi tên của cô, “Chử Duy Nhất, phía trước có quán trà sữa.” Không biết tại sao, anh gọi tên cô đặc biệt êm tai. Chẳng lẽ là liên quan đến tên cô để nghe?

Chữ Duyệt cười, “Tổng Kính Dương, làm sao trước đây ở trường học tôi không biết còn có anh?”

Tổng Kính Dương nhìn cô, cô tiếp tục nói, “Anh lợi hại như vậy, kiến thức rộng rãi, tôi nên ôm đùi sớm một chút một mới đúng.” Nói xong cô lướt nhanh qua bắp đùi anh, dài thật.

Tổng Kính Dương cũng theo bản năng nhìn thoáng qua bắp đùi của chính mình, không nhanh không chậm nói một câu, “Bây giờ quen biết cũng không muộn.”

Phía trước quán nhỏ đang bày “Hóa ra anh cũng ở đây” của trà sữa Lưu Nhược Anh*.

*(Hóa ra anh cũng ở đây: bài hát do Lưu Nhược Anh trình bày. Còn trà sữa hình như là biệt danh mà bên Trung đặt. Các bạn vào youtube xem nếu tò mò nhé!)

“Yêu là mê tín của thiên thời địa lợi, hóa ra anh cũng ở đây.”

Hai người ngồi ở quán cà phê nơi góc đường, từng cơn gió nhẹ thổi, cũng sẽ không cảm thấy nóng là bao. Hướng chỉ ngó đồng làm bóng mát, lại có ô che nắng ngoài trời. Gió đang thổi, cây đang động.

Chữ Duyệt lấy ra tư liệu đã chuẩn bị xong ngày hôm qua, cô ho nhẹ một cái, “Vậy tôi bắt đầu phỏng vấn.”

Tổng Kính Dương gật đầu, anh một tay đặt ở trên bàn gỗ, ngón tay thon dài hơi động, tay kia đặt ở trên đùi, yên ổn tùy ý.

Chữ Duyệt hỏi từng vấn đề cái một.

“Ngay từ đầu anh học đại học là công trình bằng gỗ, sau đó sao lại đi học kinh tế truyền thông?”

Anh ngưng mắt nhìn cô, “Học công trình bằng gỗ là mơ ước lúc còn bé, tôi thích cảm giác kết cấu nhà cao tầng. Chỉ là lý tưởng và hiện thực luôn có một bên phải thỏa hiệp.”

Chữ Duyệt gật đầu, “Chuyên chuyên ngành khó chịu lắm không?” Buông thả thứ mình thích, không phải là có thể làm được dễ dàng.

“Không có gì khó chịu với không khó chịu, kinh tế truyền thông cũng không khô khan đến thế.”

“Có thể học chuyên ngành mình thích thật là một chuyện hạnh phúc.” Chữ Duyệt nghĩ tới đi học chuyên ngành đại học của mình lại sinh ra cảm khái.

“Còn cô? Vì sao học xã hội học?”

“Chuyên ngành hot nhất của trường chúng tôi là khoa lý công, tôi không lựa chọn, lúc đó khi điền nguyện vọng căn bản không nghĩ sâu xa gì.”

Tổng Kính Dương cười cười, “Chưa từng nghĩ chuyên chuyên ngành?”

Chữ Duyệt lắc đầu, “Đầu xuôi đuôi lọt thôi, lúc đó cũng không muốn phiền phức như vậy.” Một người ở phương Bắc, trong lòng vẫn cô đơn. Cô sợ lại phải đổi hoàn cảnh, cô sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Hoàn hảo bốn năm trôi qua rất nhanh.

“Đầu xuôi đuôi lọt.” Tổng Kính Dương lặp lại một lần.

Chữ Duyệt nói giọng nhẹ nhàng, tiếp tục vấn đề.

Anh nói thời gian, cô nhanh chóng nhớ kỹ. Mười vấn đề rất nhanh kết thúc, vấn đề cuối cùng có chút liên quan đến việc riêng tư, Chữ Duyệt suy nghĩ một lát vẫn là không hỏi.

“Tốt rồi, cảm ơn anh. Tôi mời anh uống trà nhé.” Chữ Duyệt đặt cuốn sổ ở bên cạnh góc bàn, đứng dậy đi đến quầy..

Gió nhẹ nhàng lướt qua, vén lên trang giấy. Tổng Kính Dương lướt nhanh qua tờ giấy kia, một vấn đề cuối cùng dùng khoanh đen đánh dấu lại, nhưng mới vừa cô lại không hỏi anh.

Vấn đề là, anh có bạn gái chưa?

Chỉ chốc lát sau, Chữ Duyệt bùng trà đến.

“Anh ném thử, đây là trà quả, bên trong có các loại hoa quả.” Cô rót giúp anh một chén, “Ông chủ nói, thường xuyên uống mỹ dung dưỡng nhan.”

Tổng Kính Dương nâng tay bùng chung trà lên, động tác dừng lại, anh nhú mày. “Vậy cô uống nhiều một chút.”

Chữ Duyệt đột nhiên nghĩ đến một việc, chuyện bài tin tức tốt nhất hợp với hình của anh. Cô luôn cảm thấy mình có phần được voi đòi tiên.

“Có thể chụp một tấm hình ở chỗ này hay không?” Cô khăn trương nói, bản thân có phải lâu lắm không giao thiệp với người khác rồi, thế cho nên bây giờ nói chuyện cùng người ta tìm đều khăn trương đến nhảy loạn.

“Chụp hình? Cô muốn hình của tôi?” Tống Kinh Dương nhấp một ngụm trà quả, hơi ngọt, anh không phải là rất thích thứ gì ngọt ngọt, nhưng mà trà này có loại vẫn đạo tươi mát.

“Không phải, không phải là tôi muốn. Bằng không thì tôi không chụp ngay mặt, chụp gò má của anh? Anh thấy thế nào?” Cô tha thiết nhìn anh.

Tống Kinh Dương khẽ động thân, “Trước đây cô làm phóng vấn cũng từng chụp cho những người khác à?”

Chữ Duy Nhất cho là anh lo lắng kỹ thuật chụp ảnh của cô, “Không có, trước đây tôi chụp cảnh vật.”

“Nói thế tôi là người đầu tiên?”

“Anh yên tâm, tôi chụp xong sẽ cho đồng nghiệp chỉnh sửa. Hơn nữa anh lớn lên lại không xấu, không sửa cũng không sao.”

Tống Kinh Dương:...

Nhưng mà anh vẫn đồng ý.

Chữ Duy Nhất thiếu chút nữa vỡ ngực đảm bảo chất lượng hình của cô. Cô nhìn ảnh gốc thật là thỏa mãn, ba trăm sáu mươi độ không góc chết. Ha ha , nếu để tấm ảnh này trong tạp chí, lượng tiêu thụ tạp chí tháng này không phải lo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cô và Tống Kinh Dương vẫn nán lại đến buổi chiều, Tống Kinh Dương nhận được điện thoại có việc phải về xử lý. Cô càng ngại hơn.

Tống Kinh Dương còn kiên trì đưa cô về.

“Dừng lại ở giao lộ phía trước là được, tôi muốn đi mua một ít thức ăn cho cá.”

“Cô nuôi cá à?”

“Ừm, tùy tiện nuôi vài con.” Cô ngại nói mình nuôi một đôi “Tiếp vĩ ngư”*, lúc không có chuyện gì làm thì ở nhà chụp ảnh cá.

(Tiếp vĩ ngư: cá hôn môi)

Tống Kinh Dương liếc nhìn cô, “Gần nhà cô hình như có rất nhiều mèo hoang.” Cũng không sợ cá bị mèo ăn.

Chữ Duy Nhất thở dài, “Lúc trước tôi cũng muốn một con mèo, nhiều lần Miêu Miêu đi bắt cá, không có cách nào tôi liền đưa mèo đi.” Đại Miêu Miêu giao cho Lý Mạo để nuôi, danh đẹp bề ngoài gọi là bồi dưỡng kiên nhẫn của Lý Mạo một chút.

Rất nhanh đã đến đầu đường, Chữ Duy Nhất xuống xe, “Cái kia, cảm ơn anh.”

“Chú ý an toàn.” Anh lẳng lặng nhìn cô đơn giản dặn dò vài chữ.

Chữ Duy Nhất vừa mở cửa liền thấy giày thể thao nam đặt ở cửa, biết là Lý Mạo đã tới. Cậu ta có chìa khóa của cô ở đây.

Hai người khi còn bé tắm trong một cái chậu, hiểu tận gốc tận rễ.

Cậu ta ngồi ngủ trên góc ghế salon, nghe thấy tiếng động mở mắt ra, “Về rồi?”

Chữ Duy Nhất buông vật trong tay, “Cậu vài ngày không tắm? Thúi chết được!”

Lý Mạo ngửi một cái, “Em gái, đây là mùi vị đàn ông! Không hiểu hả!”

“Xú nam nhân thôi!”

Lý Mạo trừng mắt cô, “Đại Miêu Miêu tớ mang tới cho cậu. Hai ngày nữa tớ phải đi Bắc Kinh diễn xuất, Đại Miêu Miêu sẽ không động tay động chân

với cá của cậu.”

Đại Miêu Miêu ngoan ngoãn ở lại trong ổ, một tháng không gặp chủ nhân, cũng không nhiệt tình, là đang lên án chủ nhân vứt bỏ nó sao?

Chữ Duy Nhất vuốt ve Đại Miêu Miêu, “Đại Miêu Miêu, kêu một tiếng.”

Đại Miêu Miêu lười biếng hót đầu đi, không để ý đến cô.

Chữ Duy Nhất quay đầu lại, “Không phải nói mèo là động vật dài tình nhất sao? Sao nó không để ý tớ. Lý Mạo có phải là cậu dạy hay không?”

Lý Mạo trừng cô, “Chính cậu có mới nói cũ, còn trách tớ. Mèo này á tính tình nhà thông thái, biết ai đối xử tốt với nó. Đại Miêu Miêu, qua đây.” Đại Miêu Miêu gầm gừ mà qua.

Chữ Duy Nhất mở lớn con mắt, “Đắc sát*.”

*(*Đắc sát: ở đây có ý nghĩa chế giễu hoặc răn dạy.)*

“Bây giờ thứ bảy cậu còn muốn tăng ca?” Lý Mạo ngáp một cái, thấy trên bàn trà cô vừa có máy ảnh SLR vừa có máy tính xách tay, anh khẽ nhủ mày, “Tổng Kinh Dương – “ anh mắt sắc thấy một kẹp tài liệu trên mặt bàn.

Chữ Duy Nhất uống một hớp nước, trời nóng, cổ họng cô cũng sắp bốc khói rồi. “Nhà xí nghiệp trẻ ưu tú thành phố D, cậu biết à?”

Lý Mạo suy nghĩ một chút, “Từng nghe qua. Cậu quen biết anh ta khi nào?”

“Ngày đi kỷ niệm thành lập trường ấy.”

Lý Mạo hồi lâu không nói, Chữ Duy Nhất đi cho cá ăn. Thật kỳ lạ, vì sao gần đây tiếp vẫn ngư không hôn tiếp nữa?

“Duy Nhất, Tổng Kinh Dương không thích hợp với cậu.” Lý Mạo đột nhiên nói, cô bị dọa nên tay run một cái, rắc rất nhiều thức ăn cho cá. Ô ô ô, có thể làm cá no chết hay không. Cô nhanh chóng cầm vợt lưới vớt thức ăn lên.

Lý Mạo đi tới bên cạnh cô, “Chữ Duy Nhất, nhất định Tổng Kinh Dương lớn lên đẹp trai lắm, cô gái nhỏ các cậu chưa nói qua những thứ yêu đương này không hiểu lòng người phức tạp đâu.”

Chữ Duy Nhất quay đầu lại, “Lý Mạo, cậu muốn hại chết cá của tớ!”

“Chút nữa tớ mua cho cậu hai con.” Cậu ta nhìn cô, “Không nên tồn tại ảo tưởng với anh ta.”

“Vì sao?” Cô nhìn anh, hỏi ngược lại, “Cậu không phải mong tớ lập gia đình sớm một chút sao?”

Lý Mạo vẻ mặt cứng đờ, “Trước đây anh ta từng nói qua chuyện yêu đương, nữ sinh vì anh ta tự sát.”

Chữ Duy Nhất nghe vậy giật mình, “Cậu nghe được những thứ này từ đâu? Cậu quen biết anh ta?”

“Tớ không biết anh ta, nhưng tớ hiểu anh ta.” Lý Mạo khàn khàn, “Cậu sẽ không thích anh ta chứ?”

Chữ Duy Nhất chớp mắt, “Đói bụng rồi, tớ đi làm cơm tối.”

Một bữa cơm, hai người rầu rĩ ăn, có lẽ là bởi vì đề tài trước đó không thoải mái. “Mùi vị sườn lợn này rất ngon miệng.” Lý Mạo chủ động mở miệng.

“Tối hôm qua tớ đã bắt đầu ướp tương lên trên rồi.”

“Tài nấu nướng tăng rồi.” Lý Mạo vẫn nói ra suy nghĩ của mình, “Tớ nghe ba tớ nói, di Nguyễn bệnh rồi, tớ chuẩn bị đi thăm di ấy, nhưng mà bây giờ không có thời gian.”

Thấy cô vẫn không có phản ứng.

“Duy Nhất, cũng đã qua nhiều năm như thế, cậu sao còn không bỏ xuống được.”

Chữ Duy Nhất để đĩa xuống, “Ai bảo cậu đến làm thuyết khách? Tớ không có không bỏ xuống được.”

“Nếu như cậu bỏ được, cậu cũng sẽ không nán lại ở đông bắc nhiều năm như thế, nếu phòng không phá bỏ và dời đi nơi khác, nói không chừng cậu vẫn chưa trở lại đây.” Hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cậu ta làm sao không hiểu cô.

“Ở nơi nào chẳng giống nhau, còn rất nhiều người phiêu bạt nơi phương Bắc nữa.” Chữ Duy Nhất ứng tiếng nói.

Lý Mạo nhìn cô, “Cậu phải hiểu chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chú Chử và dì Nguyễn bọn họ bây giờ đều tự có cuộc sống của mình, lẽ nào cậu muốn bọn họ làm vợ chồng bất hòa cả đời?”

“Tớ hiểu chứ, phòng bếp còn có một ít sườn lợn, tớ đi gói lại, cậu mang về ăn.” Cô đứng dậy rời đi, cô không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa.

Lý Mạo khẽ thở dài một hơi.

Lòng có hàng ngàn nút thắt, người nơi đâu có thể giải?

Lúc Tống Kinh Dương về đến nhà, mẹ anh đang cắt tỉa cây cối trong nhà. “Về rồi à?”

Anh đi tới, “Không phải mới cắt tỉa vài ngày trước sao ạ?”

“Chạc cây này dài ra rồi, không sửa ảnh hưởng vẻ đẹp tổng thể.” Mẹ Tống trả lời.

“Mẹ, trước đây mẹ nên dạy nghề làm vườn, không nên dạy môn kế toán.” Mẹ Tống là giáo sư đại học, bây giờ là phó đảng ủy trường học.

Mẹ Tống buông kéo, “Dương Dương, một người bạn mẹ mời mẹ giúp một chuyện, chuyện công việc của con gái bạn ông ấy.”

“Mẹ, con cái đó không rành, nữ sinh nhiều chuyện lắm ạ.” Tống Kinh Dương lạnh lùng từ chối.

“Bạn này của mẹ không phải là người khác, là hiệu trưởng trường cao trung các con. Cô gái kia khéo léo lắm, trước đây làm việc ở một tòa tạp chí, đến con đó cũng là đối đáp chuyên nghiệp.”

“Chỗ của con tạm thời không thiếu người.”

“Nếu không thì hôm nào chúng ta gặp mặt, Lý hiệu trưởng cũng là khó có một việc nhờ mẹ.”

“Tạp chí ở thành phố D rất nhiều.”

Thấy lão sư mềm cứng không ăn, về mặt mẹ Tống bắt đắc dĩ. “Con nhớ kỹ cho mẹ chuyện này. Minh cũng đã trưởng thành rồi, lúc nào mang một cô gái cho mẹ gặp một chút, tuổi ông nội con cũng không nhỏ nữa.”

Tống Kinh Dương cũng không biết cô gái trong miệng mẹ này chính là Chử Duy Nhất, nếu như biết rồi, anh vẫn cự tuyệt sao?

Sau khi nộp lên phòng vấn Tống Kinh Dương, Chử Duy Nhất bắt đầu vội vàng chuyên tâm vào chuyên mục mỹ thực của cô. Lượng tiêu thụ tạp chí tháng ấy cao hơn gấp đôi, bộ phận tạp chí bên kia vui đến nở hoa, chủ nhiệm lúc họp đã biểu dương cô.

Chử Duy Nhất nhận được một khoản tiền thưởng phong phú, đáy lòng đang lên kế hoạch nếu không thì cuối tuần đi Chiết Giang chơi hai ngày.

Bầu không khí phòng làm việc gần đây không bình thường.

Vì nơi này chính là như vậy, người mới phong mang* quá lớn, thì sẽ phải chịu sự xa lánh.

(Phong mang: tài năng)

“Tiểu Đậu, năm ngoái cô (anh) đi tìm Tống Kinh Dương người ta ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho. Vẫn là nể mặt đồng học nhiều nha.”

“Đó cũng có thể như vậy sao? Hiện ở xã hội này chính là quan hệ ghép lại.”

Trầm Lâm nói, “Được rồi, đều là thay công ty làm việc. Duy Nhất, em đem phần bản thảo này giao cho chủ nhiệm.”

Chử Duy Nhất cảm kích nhìn Trầm lão sư một cái.

Lúc tan tầm, Đường Vi chờ cô ở cửa. “Duy Nhất, cậu đừng để trong lòng.”

“Tớ không sao mà.” Cô vừa cười vừa nói.

“Vậy sao cả buổi chiều cậu không nói lời nào?”

“Phòng vấn nhà xí nghiệp trẻ tháng sau, tớ vẫn phải phụ trách.”

“Vậy không phải là bọn họ khi dễ người khác sao? Cậu vốn chính là gánh giúp người khác, điều này cũng tốt mà, phí sức không được cảm ơn, một bên ghen tỵ cậu, không ngờ như thế, một bên còn hưởng lợi hiệu quả và lợi ích cậu mang tới.” Đường Vi tức giận bất bình.

“Ngược lại cậu nghĩ nhiều rồi, coi như là rèn luyện đi.”

“Tớ thật là phúc tinh tinh tốt của cậu. Duy Nhất, tớ nghĩ con người cậu thật tốt. Nếu tớ là đàn ông tớ liền tìm cậu làm bạn gái tớ.”

Hai người đi về phía trạm ga, vừa đi vừa nói chuyện.

Đường Vi tràn ngập tò mò với Tổng Kinh Dương, “Cũng không biết anh ta có bạn gái hay không?”

Chỉ Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Phải có chứ.”

“Cậu nên hỏi chứ.”

Chỉ Duy Nhất: ...

“Cậu có muốn tặng một quyển tạp chí cho người ta không?”

Chỉ Duy Nhất liếc mắt, “Cái này là tạp chí phái nữ, anh ta sẽ không xem đâu.”

“Thành ý biết không? Ngay cả một quyển tạp chí cậu cũng tiếc không tặng, người ta sẽ nhìn tòa soạn báo chúng ta như thế nào? Ngộ nhờ sau này tòa soạn báo chúng ta và công ty anh ta hợp tác thì làm sao bây giờ?”

Chỉ Duy Nhất im lặng đi về phía trước, “Ồ, chút nữa tớ gửi cho anh ta một quyển.”

Đường Vi lôi kéo cánh tay cô, “Chỉ Duy Nhất, cơ hội tốt bao nhiêu, cậu không nên lãng phí. Cậu cũng đã gặp mặt nhiều như vậy rồi, người đang lúc tuyệt phẩm như vậy sao cậu không chủ động một chút.”

Chỉ Duy Nhất trong lúc nhất thời không lời chống đỡ.

Cũng may Đường Vi đi xe tới, cô ấy vội vàng đi lái xe rồi.

Chỉ Duy Nhất chậm rãi đi tới trạm ga, xe đến xe đi, bên trong xe đầy ắp người. Đại não Chỉ Duy Nhất chợt vút qua khuôn mặt Tổng Kinh Dương, sống mũi cao, khỏe môi đẹp trai, còn có lúc anh nhìn người khác, cặp mắt kia chuyên chú sâu xa. Có lúc Chỉ Duy Nhất cũng không dám nhìn sâu ánh mắt của anh.

Ở cùng một chỗ với anh, tâm tình của cô thả lỏng không rõ là vì sao. Thanh niên tốt, cũng không biết anh có phải là độc thân hay không? Nhưng sao anh ta lại không có bạn gái nhỉ? Cô lại nghĩ tới lời của Lý Mạo.

Chỉ Duy Nhất đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ, sau đó... Trơ mắt nhìn xe buýt mình muốn ngồi lái về phía trước, ngay cả cơ hội đuổi theo cô cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Từ lần trước khi Ninh Ninh gọi điện cho cô, thì Chỉ Duy Nhất đã muốn đi nhà họ Si, hai tuần lễ trước cô vẫn có việc, kéo dài đến thứ bảy tuần này mới đi qua.

Khí trời càng ngày càng nóng, sau khi từ tàu điện ngầm đi ra ngoài, đi hơn mười phút, ánh mặt trời nóng rực, cô hơi không mở mắt ra nổi. Vào tiểu khu, cô cẩn thận xem bảng đáng dấu đi tới cửa nhà họ Si.

Chỉ Duy Nhất vẫn ấn chuông cửa, đứng ở miệng cửa sắt, nhìn cảnh vật trong sân, hình như lại thêm rất nhiều bồn hoa.

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng nhỏ lao tới, “Là chị tới – chị ơi –”

Ninh Ninh mở cửa chặn ngang nhào tới trên người Chỉ Duy Nhất, Chỉ Duy Nhất ôm lấy cậu, cậu bé hình như cao hơn, còn mập nữa. Về mặt cậu bé mang ý cười. Trời nóng, Ninh Ninh đã cắt tóc, đỉnh đầu để lại một cái hình vòng tròn.

Si Thanh Viễn theo ở phía sau, “Đến rồi.” Anh nhìn chăm chú vào cô, muốn nhận lấy Ninh Ninh từ trong tay cô.

Chỉ Duy Nhất cười chào hỏi, “Tôi ôm được rồi.”

Ninh Ninh cũng nói, “Đúng vậy, em cũng có béo đâu.”

Si Thanh Viễn cười, “Đã mập mập mà còn không béo.”

Chữ Duy Nhất đáp thay em trai, “Là mập già.”

Ninh Ninh cao hứng nói rằng, “Đúng ạ! Mập già thôi! Chị à, em chuẩn bị cho chị rất là nhiều đồ ăn ngon, chúng ta vào thôi.”

Cha Si và mẹ Nguyễn vẫn đang chờ cô, đã lâu không gặp, hai vị trưởng bối cũng không che giấu được vui sướng.

Cha Si hơn năm mươi tuổi, nhưng mà bảo dưỡng tốt lắm, căn bản nhìn không ra tuổi thật, thân hình Si Thanh Viễn như ông ấy. “Gần đây có phải giấc ngủ Duy Nhất không tốt hay không?”

Chữ Duy Nhất gật đầu, cô đã chịu đựng thức đêm nhiều.

“Le lưỡi ra cho bác xem?”

Chữ Duy Nhất làm theo, Ninh Ninh ở một bên cũng làm theo.

“Uống nhiều nước, chút nữa ăn chút khổ qua, không nên thức đêm.” Cha Si là bác sĩ Đông y, bây giờ là Phó viện trưởng.

Chữ Duy Nhất gật đầu liên tục, “Nhưng có thể đổi khổ qua thành cái khác không ạ?”

“Lát nữa bác viết cho con, đề Thanh Viễn đi phối là được, ngày thường con ngâm nước uống, rất tiện.”

“Cám ơn bác.”

Ninh Ninh vội hỏi, “Ba ba, con nữa?”

Cha Si thở dài, “Con à, ăn ít thịt và đồ ăn vặt, ăn nhiều rau vào.”

Ninh Ninh gào khóc mà kêu lên, “Muốn thịt cơ, không muốn rau.”

Một phòng vui vẻ.

Nguyễn Oánh ngồi ở bên cạnh Chữ Duy Nhất “Công việc có phải rất bận hay không?”

“Không ạ, công việc khá tốt.”

“VẬY là đang sáng tác à?” Nguyễn Oánh hỏi. Kỳ thật bà cũng là vào nửa năm trước mới biết được con gái viết sách truyện, chỉ là biết được từ trong miệng đồng sự.

“Đã giao bản thảo rồi ạ, gần đây con rất nhàn rồi. Mẹ, thân thể của mẹ sao rồi?”

“Mẹ không sao, đã tốt hơn nhiều.”

Cha Si lại nói, “Mẹ con cũng không nghe lời bác, tăng ca ba ngày hai đêm, còn cho mình là thanh niên hơn hai mươi tuổi chác.”

Nguyễn Oánh lúc còn trẻ chính là như vậy, bà và cha Chữ đều là loại người của sự nghiệp, ai cũng không vì gia đình hi sinh một chút, cho nên cuối cùng cái nhà kia mới phân tán.

Buổi chiều, cha Si đi phòng sách, Si Thanh Viễn mang Ninh Ninh đi ngủ trưa. Chữ Duy Nhất và Nguyễn Oánh ở phòng khách, an bình tĩnh mịch, cây cối trong nhà tản ra hơi thở tươi mát.

“Luật sư gặp lần trước kia sau đó có liên hệ nữa không?” Nguyễn Oánh mở miệng.

Chữ Duy Nhất đang chơi rubic Ninh Ninh đưa cho cô, Si Thanh Viễn rất nhanh đã làm xong, cô cũng không rảnh. “Mẹ - ” Chữ Duy Nhất nhìn bà. Khi còn bé rất nhiều người nói cô giống mẹ, cô thật vui vẻ, bởi vì cô nghĩ mẹ của cô là một đại mỹ nữ, nhưng mà về sau càng lớn cô càng giống ba mình, người khác còn nói con gái giống ba là có phúc.

Nhưng phúc của cô ở đâu chứ? Nhà tan, bà nội cũng mất.

“Tự con sẽ để ý, cho nên mọi người không nên giới thiệu cho con.” Cô biết cô có thể khẳng định một số người là ở chỗ mẹ giới thiệu qua.

Mi tâm Nguyễn Oánh sát lại vào nhau, “Duy Nhất, con đã hai mươi sáu tuổi rồi. Lúc tuổi mẹ như thế, con cũng đã hai tuổi.”

“Bây giờ không giống với trước đây đâu mẹ, hơn nữa loại chuyện này không miễn cưỡng được, phải xem duyên phận.”

“Các con không vội, nhưng chúng ta vội đến ngủ không ngon. Thanh Viễn cũng thế, con cũng thế.” Nguyễn Oánh thở dài. “Còn có, nhà cũ cũng sắp phá bỏ rồi, đến lúc đó dời qua đây ở cùng mẹ có được hay không?”

Nên tới vẫn phải tới.

Chỉ Duy nhất từ lâu đã nghĩ xong câu đáp án, “Mẹ, con đã đi xem trước phòng ở rồi, đã nộp tiền đặt cọc.”

“Chuyện khi nào?” Nguyễn Oánh không hề chớp mắt nhìn cô.

Chỉ Duy Nhất nuốt cổ họng một cái, “Tháng hai ạ.”

“Cũng lâu như thế rồi.”

“Tiền ở đâu ra?”

“Tiền nhuận bút, còn có tiền bà nội để lại cho con, còn dư lại con chuẩn bị cho vay. Mẹ, mẹ không cần cho con cái gì nữa. Căn hộ kia của bà nội sau này sẽ có một khoản phá bỏ và dời đi nơi khác.”

Nguyễn Oánh bật cười, “Duy Nhất, con an bài tất cả mọi chuyện hết rồi, phải không?”

Chỉ Duy Nhất không nói gì.

“Được rồi, con muốn như vậy thì cứ như vậy đi.” Nguyễn Oánh kéo ra một nụ cười, “Nhưng mà về sau nói chuyện mua phòng với mẹ một chút, con vẫn còn nhỏ.”

Chỉ Duy Nhất cười cười.

Chỉ Duy Nhất ở lại Si gia một ngày, lúc gần đi, Ninh Ninh khóc thảm thiết, vẫn la hét chị đừng đi. Si Thanh Viễn đưa cô ra cửa. Ánh trăng thanh u, đường cái vắng vẻ.

Một đường hai người không nói chuyện, đi tới cửa tiểu khu. Chỉ Duy Nhất nói, “Anh quay về đi, tự tôi đi ngồi xe.”

Si Thanh Viễn nhìn cô, “Cũng không phải rất xa, tôi tiễn em đi tàu điện ngầm.”

Chỉ Duy Nhất không nói gì nữa. Trong lúc bất chợt một vật đen thui lù chạy thật nhanh đến, ngang qua bước chân cô. Chỉ Duy Nhất bị dọa bước chân loạn một cái, may mà Si Thanh Viễn kéo tay cô.

Cô kinh sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

“Là mèo hoang, tiểu khu có hơn mười con mèo hoang.” Si Thanh Viễn nói, cổ tay cô mảnh nhỏ, một tay anh đã vòng chặt được.

Chỉ Duy Nhất hít sâu một hơi, “Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết.” Cô lẩm bẩm nói.

Si Thanh Viễn cười, “Trước đây lá gan của em không phải lớn lắm sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sùng sốt.

Si Thanh Viễn từ từ buông tay ra, Chỉ Duy nhất nhếch khóe miệng, “Đó là trước đây còn non dại, con nghé mới sinh không sợ cọp.”

Si Thanh Viễn bỗng chốc trầm mặc, “Phản ứng khí kia còn có thể tìm về không?” Trong mắt anh lóe lên u ám bóng bẩy.

Chỉ Duy Nhất sùng sốt, “Không tìm về được nữa.”

Đến trạm tàu điện ngầm. Si Thanh Viễn lấy ra một tờ giấy, “Phương thuốc, em giữ lại. Ngày mai tôi đi bệnh viện giúp em phối đủ rồi đưa qua.”

Chỉ Duy Nhất liên tục xua tay, “Không cần phiền như vậy, gần nhà tôi có hiệu thuốc, tự tôi đi phối thì được rồi. Tôi đi đây, tạm biệt.”

Tạm biệt, Si Thanh Viễn!

Si Thanh Viễn nhìn bóng lưng gầy gò của cô, mùa hè năm ấy, sau một tháng bà nội cô qua đời, cô một mình trốn ở nhà rơi lệ. Anh đi tìm cô, cô hỏi, “Si Thanh Viễn, anh thích dạng nữ sinh gì?”

Anh không trả lời cô.

“Cô gái như em anh sẽ thích chứ?” Thanh âm cô thấp như bụi bặm, anh nghe thấy được.

Khi đó cha của anh và mẹ cô đã tái hôn, trên danh nghĩa anh là anh trai cô.

Chỉ Duy Nhất ủ rũ cúi đầu về đến nhà, mệt thật, mệt thật, mang theo cậu bé thật là kiện thể lực sống, nhưng mà hôm nay đều do Si Thanh Viễn chăm sóc cậu. Không nhìn ra, một người lạnh nhạt như anh, vậy mà cũng sẽ bằng lòng bế cậu bé. Ninh Ninh thật rất đáng yêu, hô hô thật thật nữa. Không biết

lớn lên sẽ như thế nào.

Chú Si và Si Thanh Viễn đều đẹp trai như thế, tiểu tử kia khẳng định cũng là một anh chàng đẹp trai.

Cô nhìn ảnh chụp trong điện thoại đi động, hầu như đều là chụp Ninh Ninh, chỉ có một tấm hình Si Thanh Viễn ôm cậu. Ánh mắt Chử Duy Nhất hơi trầm xuống, để điện thoại đi động xuống.

Thứ hai, Chử Duy Nhất đi tòa soạn báo, cánh tay vừa đau vừa nhức, nói không thú vị hơn, đi chứng ôm trẻ con.

Đường Vi đi đến bên cạnh cô, “Hắc, tin đồn Tống Kinh Dương có bạn gái.”

Chử Duy Nhất xoay mặt, “Làm sao cậu biết?”

Đường Vi chỉ chỉ người phía trước, “Cô ấy ngày hôm qua đi ăn com đựng phải, cô bạn gái rất đẹp, khen vóc dáng siêu cấp, tóc dài đến thắt lưng, thuộc cấp nữ thần.”

Ánh mắt Chử Duy Nhất ngưng chú, ngơ ngác một hai giây, cô mới kéo kéo khóe miệng, “Anh ta có bạn gái cũng không lạ mà.”

Đường Vi thờ dài, “Hâm mộ ghen tỵ cảm hận đó.”

Khóe miệng Chử Duy Nhất kéo lên một nụ cười, “Không sao, của cậu ở phía sau.”

Một buổi sáng, Chử Duy nhất vội vàng viết bản thảo sửa ảnh chụp, đối diện với máy vi tính, mắt càng ngày càng mờ hồ. Cô theo thói quen xoa khóe mắt, chợt nghe được người đối diện nói chuyện.

“Duy Nhất, mắt cô làm sao vậy? Khóc sao?” Thanh âm sợ hãi bất thành linh của đồng nghiệp, làm cho mọi người nhìn qua.

Cô có phản không thích ứng, “Có thể là hướng về phía máy vi tính quá lâu, hơi ngứa.”

“Còn tưởng rằng cô khóc nữa. Công việc là công việc, người như Tống Kinh Dương vậy, cô đừng đặt trong lòng.”

Chử Duy Nhất: ...

Vì liên quan đến đau mắt, bữa trưa cô cũng không muốn ăn chút nào, tùy tiện ăn vài miếng ứng phó. Đến buổi chiều, mắt phải của cô càng ngày càng sưng.

Chử Duy Nhất biết là mình quá nhạy cảm.

Đường Vi thấy cô như vậy, lấy điện thoại ra chụp một tấm.

“Không có lương tâm.” Chử Duy Nhất thở tào*.

(Thở tào: ý từ cảm khái, trêu chọc.)

“Cậu vẫn đi bệnh viện xem sớm một chút đi, tan tâm tở giúp cậu cả thể.”

Chử Duy Nhất cũng không thêm đề ý, loại tình huống này trước đây cô cũng từng có, chút nữa đi hiệu thuốc mua chút thuốc dị ứng cùng thuốc mắt bằng nước là được rồi.

Buổi tối về đến nhà Chử Duy Nhất sửa lại ảnh chụp, ảnh chụp ngày đó đều xử lý xong giao cho bộ phận trang trí. Cô mở lật từng tấm hình, cuối cùng dừng lại ở trên tấm hình có Tống Kinh Dương, cô nhìn trong yên lặng, góc độ chụp ảnh rất tốt, anh nghiêng mặt, đường nét tuấn mỹ nhu hòa, một chùm ánh sáng từ khuôn mặt anh chiếu qua, đẹp trai thanh nhã*.

(Thanh nhã: thanh lịch tao nhã.)

Nhìn nhiều hơn vài lần cũng không có ích gì, người ta đã là danh hoa đã có chủ rồi.

Có người gửi tin đến, là Tiêu Tiêu: Một mình?

Chử Duy Nhất: Đúng vậy, ở nhà.

Tiêu Tiêu: Vị Tống tiên sinh kia sau đó thế nào? (bát quái a)

Chử Duy Nhất: Anh ta có bạn gái rồi.

Tiêu Tiêu: Cậu hỏi rồi?

Chữ Duy Nhất: Đồng nghiệp thấy.

Tiêu Tiêu: Vậy thì thật là đáng tiếc. Tâm tình không tốt à?

Chữ Duy Nhất buồn bực, rõ ràng là cách cái máy vi tính, cô ấy khi nào đổi thành thần côn rồi?

Tiêu Tiêu: Chuyện tình cảm có vài người rất nhẹ nhàng là có thể đạt được, có vài người lại phải trải qua thiên hạnh vạn khổ. Duy Nhất, Hứa Thiệu sau khi tốt nghiệp phải về thành phố D.

Chữ Duy Nhất hơi sững sờ: Vậy còn cậu? Cậu nhưng vẫn đi với cậu ta sao?

Tiêu Tiêu: Tôi còn chưa biết.

Tiêu Tiêu là người Quảng Đông, cha mẹ vẫn mong muốn cô có thể trở về. Cô và Hứa Thiệu từ đại học đã bắt đầu nói chuyện, lúc thi nghiên cứu, Hứa Thiệu báo ở Phúc Đán(1) cô ấy liền báo ở Giao đại(2). Tình cảm như vậy nếu như cuối cùng vẫn không có cách ở cùng nhau, cô thực sự không bao giờ tin tưởng ái tình nữa.

(Phúc Đán: một trường đại học ở Thượng Hải)

(Giao đại: trường đại học Giao thông, đây là một hệ thống các trường đại học trong đó cũng có ở Thượng Hải.)

Nhưng mà nếu như có thể đến thành phố D cũng tốt vô cùng, cô liên nhiều hơn một người bạn nữa.

Cùng trò chuyện với Tiêu Tiêu xong, Chữ Duy Nhất đem vài tấm hình của Tống Khinh Dương đóng gói, gửi đến hòm thư của anh, cô muốn nói gì đó, đánh tới đánh lui, cuối cùng chỉ đặt lên hai chữ, cảm ơn.

Khi trở về thành phố D, cô và anh ngẫu nhiên mà tiếp xúc, công tử văn nhã, Chữ Duy Nhất cũng chỉ là người bình thường. Có cảm giác với anh cũng có thể giải thích được.

Chỉ trách gặp nhau quá muộn.

Chữ Duy Nhất có chút đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tháng bảy. Thành phố D nghênh đón khoảng thời gian nóng nhất.

Đoạn thời gian này, Chữ Duy Nhất cũng không xem mắt nữa, cô cũng vui vẻ ung dung. Chẳng biết tại sao chỉ cần nhắc tới xem mắt, thì cô có áp lực vô hình, tâm tình trong nháy mắt xuống dốc trầm trọng.

Thứ bảy chủ nhật Chữ Duy Nhất bắt đầu đi học bằng lái, vừa lúc đụng phải hàng ngũ phần lớn là học sinh. Thầy giáo dạy đảo kho* một lần, cô biểu diễn một lần cái gì đều quên hết. Những học sinh kia phần rất quan tâm đến cô, Chữ Duy Nhất đảo kho là bọn họ cầm tay dạy.

(Đảo kho: đỗ xe vào chỗ)

Quả nhiên, cô đã già rồi.

Cô cũng chỉ nghĩ mới có thời gian đi, năm ngày vút qua, cảm giác lại không có chút nào. Nhìn một nhóm lại một nhóm bạn học chạy (xe), Chữ Duy Nhất cũng dần dần có chút gấp gáp.

Đảo kho vẫn rối tinh rối mù như trước, thậm chí có lần trực tiếp đem xe chạy lên trên lan can sắt không xuống được, làm cho mọi người đồng thời nhìn qua. Huấn luyện viên kéo cổ họng quát, “Thắng lại! Em làm sao không đạp phanh xe!”

Khi đó Chữ Duy Nhất đã ngây ngốc không phân rõ phanh xe và chân ga nữa.

Trời nắng chang chang, ba lần Chữ Duy Nhất thứ bảy đến, nơi tập lái xe lại đến một nhóm học viên mới.

Một chiếc xe có rèm che trực tiếp lái vào, Chữ Duy Nhất nhận ra chiếc xe kia, người trên xe đi xuống.

Chữ Duy Nhất đang đứng ở chỗ bóng mát, phóng mắt nhìn sang. Tổng Kinh Dương mang theo một chàng trai mười bảy mười tám tuổi đi tới, cô chậm rãi xoay người đi tới nơi khác.

Về sau, Chữ Duy Nhất mới biết được, chàng trai là em họ của anh, đã tốt nghiệp cấp ba, mới du lịch ở nước ngoài trở về. Khuru Thiên cùng cô là đồng học, cũng tốt nghiệp D trung.

Chữ Duy Nhất đang do dự có nên báo danh sát hạch cuối tuần hay không, tiếng chuông điện thoại ngắn báo có tin nhắn reo lên.

“Mới vừa ở nơi tập lái xe thấy một người rất giống cô.” Kí tên: Tổng Kinh Dương.

Chữ Duy Nhất nhìn hàng chữ kia, do dự có nên trả lời hay không.

Bên kia có người gọi, “Chữ Duy Nhất đến cô tập lái rồi.” Cô đem đi động bộ vào túi xách, lúc lượn vòng chữ S thì đánh tay lái thiếu một vòng xe suýt nữa lái vào trong rãnh nước, dọa cho người ngồi hàng sau gào khóc.

Xuống xe, chân cô mềm nhũn. Sát hạch phải thi cái này nhưng làm sao bây giờ đây?

Chữ Duy Nhất ù rũ, thì thào nói nhỏ, quá ngu ngốc! Quá ngu ngốc!

Tổng Kinh Dương đi đến bên cạnh cô thì chợt nghe thấy lời cô nói, anh có phần dờ khóc dờ cười. Nhưng mà nghĩ đến một màn giật mình vừa rồi, mặt của anh đã trầm xuống vài phần.

“Chữ Duy Nhất – “

Đột nhiên nghe được có người gọi cô, Chữ Duy Nhất lại càng hoảng sợ, giương mắt lên thấy anh, “Ách, Tổng Kinh Dương – “ giọng nói cô ôn hòa.

Tổng Kinh Dương thấy sắc mặt cô trở nên hơi trắng, trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Kỳ thực anh biết vừa rồi cô nhìn thấy anh, Tổng Kinh Dương cũng không vạch trần cô, từ sau lần phỏng vấn kia, hai người đã không liên lạc hơn nửa tháng.

“Tôi đưa người khác đến tập lái xe. Cô học như thế nào rồi?”

Chữ Duy Nhất vẻ mặt đau khổ, “Không được tốt, đảo khổ vào không được, ôm vòng chữ S ép phải ổng.”

Khóe miệng Tổng Kinh Dương hơi nhếch lên, “Sát hạch cũng không giống nhau, trên cơ bản bình thường luyện tập không tốt đều có thể qua.”

Chữ Duy Nhất mâu quang sáng ngời, “Phải không? Trước đây anh cũng như vậy?”

Tổng Kinh Dương bỗng chốc ho nhẹ, “Tôi tập một ngày liền đi thi rồi.”

Chữ Duy Nhất có loại trạng thái bùng nổ, không muốn nói chuyện cùng anh. Cô ngửa đầu chỉ cảm thấy Tổng Kinh Dương tựa hồ đang động đậy, “Này, Tổng Kinh Dương, anh đừng động nữa, tôi hoa mắt.”

Một trận trời nghiêng đất ngã, cô từ từ mềm nhũn.

Tổng Kinh Dương nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, mới tránh cho cô tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Chữ Duy Nhất – “ Tổng Kinh Dương khản trương kêu tên của cô.

Chữ Duy Nhất muốn mở mắt ra, lại một chút sức lực cũng không dùng được.

Khuru Thiên thấy tình hình vội vã chạy tới, “Anh à, sao vậy?” Cậu ta làm ra vẻ mặt cái gì thế.

Tổng Kinh Dương ôm lấy Chữ Duy Nhất đi tới đem cô đặt ngồi ở phía sau xe, Bị cảm nắng rồi.”

“Anh à, anh quen chị ấy à?” Khuru Thiên vẻ mặt bất quái.

Tổng Kinh Dương giương mắt, “Em không đi tập lái sao?”

“Em thông minh như vậy cần luyện tập sao?” Khuru Thiên nhìn Chữ Duy Nhất, “Tên chị ấy là gì? Bao nhiêu tuổi? Hai người quen biết thế nào?”

“Con trai nội liêm nghe nhiều nói ít.” Tổng Kinh Dương trả lời.

Khuru Thiên ra vẻ xem thường, “Anh à, anh phơi nắng nhiều, anh mới có thể có chút ánh sáng, mới có con gái thích anh.”

Tổng Kinh Dương vặn mở chai nước khoáng, nâng đầu Chữ Duy Nhất, Chữ Duy Nhất theo bản năng uống vài ngụm, người cũng dần dần tỉnh lại.

Người thanh tình, nhưng mà cô gặp trở ngại.

Điều hòa trên xe thổi làn lạnh, có một thanh âm xa lạ lại nhai liên miên.

“Khuru Thiên!”

“Gì ạ?”

“Em ồn ào quá! Âm ỉ nữa xuống xe!”

Khuru Thiên không nói nữa, anh sợ Tống Kinh Dương. Quay đầu lại nhìn Chử Duy Nhất, Chử Duy Nhất bị anh nhìn hơi xấu hổ, từ từ mở mắt ra.

“Chị tỉnh rồi?” Khuru Thiên quay thân lại, “Chị bị cảm nắng.”

“Cám ơn.” Chử Duy Nhất hé miệng, mắt liếc nhìn xung quanh.

“Không cần khách khí.” Khuru Thiên vẽ mặt thản nhiên.

Tống Kinh Dương: ...

Chử Duy Nhất nhìn về phía Tống Kinh Dương, “Tôi không làm phiền anh nữa, buổi chiều tôi tập lái xe.”

Tống Kinh Dương khẽ nhủ mảy, “Nhiệt độ hôm nay cao nhất, 39 độ, bên ngoài có lẽ còn chưa ngừng.”

Chử Duy Nhất một mặt hắc tuyến.

“Gần tới Khuru Thiên sẽ đến tập xe, nếu như cô có thời gian có thể tập cùng cậu ta?” Tống Kinh Dương trầm giọng nói.

“Lúc đó huấn luyện viên đã tan làm.”

Khuru Thiên mù tịt nhìn anh mình, cậu thế nào không biết anh có sắp xếp.

“Dùng xe của tôi.” Tống Kinh Dương miễn cưỡng nói ra.

Khuru Thiên cả người phản chân, “Em có thời gian, người đẹp, chị có thời gian chứ?”

Chử Duy Nhất còn chưa kịp phản ứng.

Khuru Thiên tiếp tục nói, “Em cuối tuần thi rồi.”

“Cậu ngày hôm nay mới đến, cuối tuần thi ngay sao?” Chử Duy Nhất ngây ngẩn cả người.

Khuru Thiên khẽ lắc đầu, “Em và chị không giống nhau, em muốn làm quen trường thi một chút.”

Chử Duy Nhất: ...

Xe của anh cậu là bảo bối, vẫn chưa cho cậu chạm qua, lúc này cư nhiên đồng ý cho cậu tập lái xe, Khuru Thiên đánh giá Chử Duy Nhất, có □□ !

Chử Duy Nhất đang do dự, cô và anh hình như cũng không quen thuộc đến nước này, thế này dường như cô lại nợ anh. Cô nghĩ khẽ cắn răng không chấp nhận.

Nhưng khi cô muốn mở miệng thì, ánh mắt Tống Kinh Dương khiến cho cô kim lòng không đành đổi chủ ý.

Cô đối với kiểu đầu gối đầu này hoàn toàn không chống cự được. Ai, năng lực tự điều khiển quá kém.

“Vậy làm phiền anh.”

Tống Kinh Dương đưa nước cho cô, “Cô bị cảm nắng rồi, uống nước nhiều một chút. Tôi đưa các cô về trước.”

Chử Duy Nhất gạt đầu một cái, “Tôi đi cầm túi xách của mình.”

Bên ngoài nóng rực, da có chút đau đốn. Cô đi lấy túi, tạm biệt với bạn. “Chử Duy Nhất, đó là đối tượng chị à?”

Chử Duy Nhất: ...

Người yêu của Tống Kinh Dương thuộc cấp nữ thần, không phải con gái một như cô.

Chử Duy Nhất cho rằng gần tới học xe, chính là hai người cô và Khuru Thiên, không nghĩ rằng Tống Kinh Dương đích thân đến. Anh không bận sao?

Khuru Thiên lái xe hất một lượt, “Học tử, chị không nên khẩn trương, bình thường thôi, loại cuộc thi này không có gì khó khăn.”

Chữ Duyệt gật đầu liên tục, thanh niên hay tự tin.

Tổng Kinh Dương đứng ở dưới cây lớn đằng xa, lúc Khuru Thiên quẹo qua, còn gọi một tiếng, “Anh!”

Tổng Kinh Dương không để ý tới cậu.

Khuru Thiên huýt sáo, “Anh em thật khốc! Khi ở cao trung cũng như vậy?”

Chữ Duyệt nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Khi đó chị không biết anh ta.”

Xe hãm phanh dừng lại.

“Cái gì?” Khuru Thiên có vẻ không thể tin được.

Chữ Duyệt quay đầu nhìn cậu ta, nghiêm túc nói, “Chỗ bên cạnh không phải là chỗ đỗ xe, em vượt qua đường rồi.”

Khuru Thiên kêu một tiếng, “Kháo*!”

(* Một tiếng chữ tục.)

Có lẽ có một loại trí tuệ ở trên cảm tính trời sinh đã định trước, tử như, Chữ Duyệt.

Chữ Duyệt đang lái xe của Tổng Kinh Dương, trong lòng rất không thực, rất sợ đem xe đụng vào chỗ nào đó. Nhất là Tổng Kinh Dương còn ngồi trên ghế phụ lái.

Chậm rãi vòng qua khúc cong chữ S, Chữ Duyệt hít một hơi thật sâu.

Tổng Kinh Dương nghiêng đầu, “Cô không cần căng thẳng như thế, thả lỏng thân thể.”

Chữ Duyệt nào đâu có thể bình tĩnh, tư thế ngồi tiêu chuẩn của học sinh tiểu học, lưng rất thẳng.

“Anh à, anh đừng nói nữa, bằng không thi học tử càng khẩn trương.” Vẫn là Khuru Thiên hiểu chuyện.

Tổng Kinh Dương im lặng, chờ Chữ Duyệt rút cuộc thuận lợi thông qua bốn mục thi, về mặt cô nhẹ nhõm, “Tôi không chết trời ơi.”

Tổng Kinh Dương nghiêng đầu nhìn cô, mâu quang triển miên.

Tim Chữ Duyệt đập liên hồi, miệng khô lưỡi khô. Tổng Kinh Dương anh có biết ánh mắt anh rất mê người hay không.

“Ừ, cô vẫn còn sống.” Tổng Kinh Dương trả lời khe khẽ.

Khuru Thiên từ phía sau thò người ra, “Chị mới vừa đỗ xe bên cạnh, đánh tay lái sớm quá.”

Tổng Kinh Dương khẽ thở dài một hơi nhỏ đến không thể nghe được, “Trở về ăn cơm thôi.”

Chữ Duyệt cảm tạ nơi đáy lòng, “Tôi mời hai người ăn, hai người muốn ăn gì?”

“Em cũng chưa muốn ăn.” Khuru Thiên dựa ở chỗ người phía sau.

Chữ Duyệt đã sớm đói bụng.

“Học tử, nếu không tới nhà chị đi, chị tùy tiện làm chút mì sợi và vài thứ, em không để bụng đâu.”

Tổng Kinh Dương về mặt bình tĩnh, “Có tiện hay không?”

Chữ Duyệt sao có thể nói không tiện, “Vậy được.”

Tổng Kinh Dương chậm rãi xuống xe, cùng cô trao đổi vị trí. Xe quen cửa quen nẻo chạy đến cửa nhà cô.

Nhà đơn, sân đơn, cửa sắt cổ đã gỉ sét, trên tường bò đầy dây leo xanh biếc.

“Học tử, thì ra nhà chị ở đây à.”

Chữ Duyệt cười cười, “Hai người tự nhiên.”

Hai người theo cô vào nhà, đồ dùng trong nhà đều làm bằng gỗ, nhìn ra có chút niên đại, “Tôi đi rót nước cho hai người.”

“Không cần phiền phức ạ.” Khuru Thiên hồ.

Chỉ Duy Nhất bưng nước trở vào, Tống Kinh Dương đang đánh giá những bức ảnh trên tường. Những bức ảnh chiếm nửa tường, phần lớn đều là cô và một bà lão, ở chính giữa là bức ảnh cô và bà cụ dựa vào nhau, nụ cười của cô tràn đầy ánh nắng.

Chỉ Duy Nhất đem ly nước đưa cho anh, “Đây là bà nội tôi.” Cô dừng một chút, “Lớp mười năm đó, bà mất rồi.”

“Tình cảm hai người rất tốt.” Tống Kinh Dương nói.

“Tôi là một tay bà nội nuôi lớn.” Cha Chỉ học địa chất học, khi còn nhỏ bình thường bốc hơi ở bên ngoài, thậm chí sau khi cô sinh được nửa tháng, ông mới từ vùng khác trở về gấp. Cho nên mẹ cô có oán trách.

Lớp mười, Tống Kinh Dương hí mắt một cái, thì ra khi đó là vì bà nội cô ấy qua đời.

“Học tỷ, tỷ nuôi là cá gì?” Khuru Thiên tò mò hỏi.

Tống Kinh Dương cùng cô đều đi tới.

“Tiếp vẫn ngư.” Tống Kinh Dương trả lời.

“Nhưng sao nó không hôn chứ?” Khuru Thiên hỏi.

Chỉ Duy Nhất cũng khổ não, “Trước đó đều hôn môi, đã bắt đầu trong khoảng thời gian này. Không biết có phải là hôn nhiều hay không?”

Tống Kinh Dương gương mặt hắc tuyến, trong lúc bất chợt một vật nhỏ tròn mềm cọt bên chân anh, “Meo meo – “

Chỉ Duy Nhất ngồi xổm xuống, vuốt ve Đại Miêu Miêu, “Mèo của tôi, Đại Miêu Miêu.”

Tống Kinh Dương nắm nhẹ ngón tay, “Nhà cô rất náo nhiệt.” Vừa cá vừa mèo, cũng không sợ chúng đánh nhau.

Đại Miêu Miêu tựa hồ rất thân thiết với Tống Kinh Dương, cũng dính lấy anh.

Chỉ Duy Nhất cảm thán, “Đại Miêu Miêu là mèo cái, quả nhiên là khác phái hấp dẫn nhau.”

Tống Kinh Dương mặt mày co giật, anh háng giọng một cái, “Thế sao? Khác phái hấp dẫn nhau – “ anh nhìn cô, mèo nhưng thật thông minh, phản xạ của chủ nhân thể nào vòng vèo như vậy.

Chỉ Duy Nhất nói, “Tôi đi nhìn tủ lạnh, còn có cái gì ăn.”

Khuru Thiên đi ra bên ngoài, các tua nho ra đầy quả, Khuru Thiên ngẩng đầu lên hái một trái nho, cũng rất ngọt. Khuru Thiên đi đến xích đu ngồi xuống, Tống Kinh Dương đi tới, “Anh, bây giờ em nhớ lại khi còn bé.”

Tống Kinh Dương tay vịn cái xích đu này, ánh mắt sâu xa, anh tiện tay lắc lắc vài cái, “Xuống đi, nặng như vậy không sợ đứt ghế xích đu.”

“Cũng không phải nhà của anh.” Khuru Thiên phản bác, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt anh mình lạnh như lưỡi dao, anh nhảy xuống, “Muốn chiếm làm của riêng!”

Cơm tối Chỉ Duy Nhất nấu mì hoành thánh, dùng nước canh ô kê (gà), mùi vị ngon, Khuru Thiên khen không dứt miệng.

“Học tỷ, mì hoành thánh này ăn ngon thiệt.” Vừa nói hai mươi cái hoành thánh người ăn không đủ thềm.

Chỉ Duy Nhất mắt chứa ý cười, “Mì hoành thánh ở một phòng ăn tại một nhà hàng lúc tôi du ngoạn ở Hạ Môn thì đặc biệt có tước kính, tôi đi hỏi đầu bếp, đầu bếp bảo tôi. Vò mì hoành thánh có nhiều tước kính, nước là nước dùng canh gà, mỹ dung đường nhan.”

Khuru Thiên đang ôm chén uống canh, vừa nghe là canh gà ác, “Em đây một tiểu tiên nhục đậu cần mỹ dung đường nhan. Anh, anh uống nhiều một chút.”

Tống Kinh Dương tức đẩy một bụng, nhìn Chỉ Duy Nhất, “Tôi và cô cùng tuổi. Đâu có già chứ.”

Chỉ Duy Nhất hí mắt cười rộ lên, “Anh không già chút nào, chỉ là ông cụ non thôi.”

Ông cụ non? Đây cũng là biến tướng nói anh già so với tuổi thật.

Tống Kinh Dương ngưng mi, “Chỉ Duy Nhất, tôi lớn hơn cô bốn tháng.”

Chỉ Duy Nhất không hiểu nguyên do, “Tôi biết chứ, lần trước lúc phỏng vấn anh, tôi đã sớm làm tài liệu, anh là chòm sao song tử.”

Khuru Thiên gia nhập vào trọng âm câu chuyện, “Người chòm sao song tử giống như một kiêu câu đổ, hoa tâm, đứng núi này trông núi nọ.”

Tổng Khinh Dương rốt cuộc cảm thấy mình cùng bọn họ không cùng một kênh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Buổi tối, đêm khuya vắng người, Chử Duy Nhất khắp người ê ẩm, luyện tập lái xe, cô thật còn có loại cảm giác cái giường đang lắc lư. Quá dồn sức vào tập lái xe, nên đầu hóa nhập ma.

Chử Duy Nhất trần trọc, khuôn mặt và thanh âm của Tổng Khinh Dương càng không ngừng hiện lên trong đầu.

Cô càng nghĩ càng khó chịu, một ý nghĩ bỗng nảy ra.

Sao Tổng Khinh Dương tốt với cô như thế?

Khởi đầu từ Thượng Hải vô tình gặp được, đến phỏng vấn anh, rồi đến anh tập lái xe, bọn họ căn bản không quen thuộc, nhưng anh lại giúp cô hết lần này đến lần khác. Lẽ nào chỉ bởi vì nể mặt của Lý hiệu trưởng?

Lẽ nào anh ta có ý với mình?

Anh ta vừa ý mình?

Chử Duy Nhất ngồi xếp bằng ở đằng kia, càng nghĩ càng loạn, không thể làm gì khác hơn là gửi giọng nói cho Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu, cậu nói một người đàn ông vô duyên vô cớ đối tốt với một người con gái, có phải thích người con gái đó hay không?”

Mãi đến mười một giờ Tiêu Tiêu mới trả lời.

“Ai đối tốt với cậu?”

“Tổng Khinh Dương!”

“Tớ chỉ biết tên kia tâm hoài bất quỷ (có ý đồ), không phải cậu nói anh ta có bạn gái sao? Duy Nhất, đàn ông có gia đình mình không nên.”

“Không phải không phải, nhưng vì sao anh ta giúp tớ hết lần này đến lần khác chứ.”

“Có phải cậu có cảm giác với anh ta rồi không?”

“Ở cùng một chỗ với anh ta rất thoải mái, hoàn toàn không giống với những người gặp mặt trước đó.”

“Xong đời, Chử Duy Nhất, cậu động tâm rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Chử Duy Nhất gào khóc lần qua lần lại trên giường.

“Hỏi rõ thôi! Trực tiếp nhắn một tin nhắn ngắn gọn, hỏi anh ta có bạn gái hay không! Có, coi như là bạn học thời phổ thông. Không có, cậu lên ngay!”

Nhưng mà đây không phải là phong cách của cô a!

Chử Duy Nhất lại mất ngủ, vì một người đàn ông không xác định mất ngủ. Chử Duy Nhất từng rất vui vẻ, sợ không gặp được một người mình thích lại thích mình.

Lúc Si Thanh Viễn đến đưa thuốc Đông y cho cô, chỉ thấy sắc mặt cô không tốt.

Hai người ngồi ở quán cà phê gần cao ốc.

Chử Duy Nhất vừa muốn chọn cà phê, Si Thanh Viễn mở miệng, “Giấc ngủ không tốt sao còn uống cà phê, uống nước trái cây đi.”

Chử Duy Nhất gật đầu.

Si Thanh Viễn đưa túi thuốc cho cô, “Mỗi ngày ngâm một túi rồi uống là được.”

Chữ Duy Nhất mở ra nhìn một cái, trong túi đúng là gói kỹ từng bọc từng bọc nhỏ. “Cảm ơn”

“Dì Nguyễn nói em thi bằng lái?” Si Thanh Viễn đang nhìn kỹ cô, gầy cũng đen.

Chữ Duy Nhất vẽ mặt đau khổ, “Ngày mốt thi.” Cô cau mày, trên mặt viết đầy lo lắng.

Si Thanh Viễn cười cười, tiếng cười êm tai, “Không nên tạo áp lực cho mình, trên cơ bản đều không có vấn đề gì.”

Nói là nói như vậy, nhưng mà cô làm sao có thể không khẩn trương đây.

Gói thuốc tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

“Trong này đều có cái gì?”

“Đây thủ ô, vỏ cây hợp hoan, mặc hạn liên, tiên hạc thảo, đối với giấc ngủ rất tốt.”

Chữ Duy Nhất lặng lẽ nhớ kỹ, “Tên thuốc Đông y đều dễ nghe như vậy. Thật ra, tên đứa bé lấy từ thuốc Đông y thì được rồi.”

“Bạn học học Trung y có mấy người mới vừa sinh con, tên quả thực được lấy từ trong thuốc.”

Chữ Duy Nhất nháy mắt vài cái, “Sao chú ngày trước không lấy tên giúp anh trong tên thuốc?”

“Là mẹ tôi không muốn tôi làm thầy thuốc.” Người ở bên ngoài nhìn vào, bác sĩ nghề nghiệp ổn định, thu nhập cũng không thấp, nhưng bận rộn, có đôi khi không để ý đến gia đình. “Khi Ninh Ninh ra đời cậu chàng ngược lại liệt ra mấy cái tên.”

“Tên gì?”

“Viễn Chí, Từ Tô, Tô Mộc.”

Chữ Duy Nhất đọc lầm bầm, “Si Viễn Chí, Si Từ Tô, Si Tô Mộc.” Cô ngừng một chút, “Tên của các anh vẫn êm tai hơn.”

Si Thanh Viễn, Si Ninh Viễn.

Chữ Duy Nhất yên lặng uống nước trái cây, Si Thanh Viễn vẫn như vậy, trước mặt đặt một cốc nước sôi.

Cô từng thấy dáng vẻ anh mặc áo blue, cho dù mang theo khẩu trang, vẫn không che giấu được vẻ đẹp trai. Lần trước nghe nói bệnh viện có rất nhiều nữ y tá bác sĩ ái mộ anh.

“Duy Nhất – “Si Thanh Viễn khẽ gõ mặt bàn.

Chữ Duy Nhất chợt thu hồi, “Gần đây tôi thường thất thần.”

“Sau cuộc thi không cần chạy thân thể tốt ngay thôi.” Si Thanh Viễn hiếm khi trêu ghẹo cô.

Về phòng làm việc, Chữ Duy Nhất mới vừa ngồi xuống, Đường Vi liền dính qua đây, “Cái anh đẹp trai mới vừa là ai? Duy Nhất có tình huống a!”

Chữ Duy Nhất đau khổ mà cười cười, “Thân thích trong nhà?”

“Thân thích?” Đường Vi chớp mí, “Kết hôn rồi sao?”

Chữ Duy Nhất lắc đầu.

“Làm gì?”

“Bác sĩ ngoại khoa.”

“Oa. Bao nhiêu tuổi?”

“Lớn hơn tớ hai tuổi.”

Ánh mắt của Đường Vi tỏa ra ánh sáng, “Duy Nhất hỏi rõ một chút, có đối tượng hay không, không có giới thiệu cho tớ đi? Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, đúng không?”

Chữ Duy Nhất ngần ngại cả người, Đường Vi lắc lắc cánh tay cô, “Tớ hỏi một chút.”

“Duy Nhất, tớ yêu cậu chết mất. Yên tâm, tớ tạm thời không nói, bọn họ đều cho rằng đó là bạn trai cậu, đồ kị chết bọn họ đi.”

Chữ Duy Nhất hơi bất đắc dĩ, lại cũng không có tâm tư quản việc đó.

Sau đó cô phải đi thi rồi, ngày mai phải xin phép nghỉ một ngày đi tập lái.

Buổi tối, cô về nhà, lúc tắm rửa, Chữ Duy Nhất bắt đầu chép kinh. Đến khi nước tới chân mới nhảy, cô cần tỉnh tâm, còn cầu khẩn thành tín, thỉnh Bồ Tát phù hộ cô thông qua một lần.

Khuru Thiên gọi điện thoại đến cho cô, biết đang chép kinh, cười ha ha. “Học tử, chúng ta không thể mê tín như thế.”

Chữ Duy Nhất đính chính ngôn từ, “Cái này không phải là mê tín, là tín ngưỡng.”

Khuru Thiên cười đến đau bụng, sau đó lại đem việc này nói cho Tống Kinh Dương. “Anh à, học tử thật đáng yêu, còn chép kinh nữa, thảo nào hai mươi sáu rồi còn chưa có bạn trai.”

Tống Kinh Dương miễn cưỡng trả lời, “Hai mươi sáu thì sao? Không lớn không nhỏ.”

“Em lại không nói anh. Anh hai mươi sáu không liên quan, chị ấy hai mươi sáu thì có liên quan.” Khuru Thiên oán thăm.

Ngày thứ hai Tống Kinh Dương tan tầm sớm đi đến chỗ tập lái xe. Quả nhiên Chữ Duy Nhất còn đang tập, Khuru Thiên ngồi ở một bên trò chuyện cùng người khác.

Anh ngồi ở trong xe, đứng năm giờ huấn luyện viên thu xe tan tầm, Chữ Duy Nhất rút cuộc xuống xe. Khuru Thiên thay cô cầm túi, hai người đang nói chuyện.

Chữ Duy Nhất cười cười, cũng không biết nói gì đó.

“Anh em tới đón em, cùng đi đi.”

“Anh cậu đối với cậu thật tốt, quả nhiên có anh tốt hơn.”

“Đó là, khi còn nhỏ anh em không chịu mang em đi chơi, bây giờ phát hiện lương tâm, đoán chừng là em phải đi ra ngoài học đại học, anh ấy lương tâm phát hiện, bây giờ có cơ hội thì rất tốt với em rồi.”

Chữ Duy Nhất gạt đầu một cái, “Khoảng cách sinh ra tốt đẹp.”

Hai người đi đến trước xe, Chữ Duy Nhất ngồi ở ghế sau.

Tống Kinh Dương nhìn cô từ kính chiếu hậu, thấy trán cô không giống mấy ngày trước đây, liền biết ngày hôm nay cô luyện không tệ.

Khuru Thiên lú lú nói chuyện, Tống Kinh Dương vắn mồm, sao lại ồn ào thế này. “Chữ Duy Nhất, “

Chữ Duy Nhất giữa đường xuống xe, cô muốn đi mua đồ, “Tôi đi trước, Tống Kinh Dương, cảm ơn. Khuru Thiên ngày mai gặp.”

“Tạm biệt.” Khuru Thiên vẫy tay.

Tống Kinh Dương nhìn cô, “Ngày mai nếu có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi.”

Chữ Duy Nhất kinh ngạc, “Anh muốn giúp tôi tìm quan hệ gian lận sao?”

Tống Kinh Dương vắn mồm lại. “Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

Chữ Duy Nhất thờ phào, “Ăn gian bị bắt lại, thì tôi không thể thi rồi.”

Tống Kinh Dương nói, “Sợ cô căng thẳng, xem ra cô điều chỉnh rất tốt, cũng biết nói đùa.”

Chữ Duy Nhất ngượng ngùng, cô thật không hay nói giỡn.

Ngày thứ hai, khí trời quang đãng, ánh mặt trời nóng cháy. Từ mô phỏng đến cuộc thi, luôn khẩn trương và bận rộn. Nhưng mà kết quả thật tốt đẹp, Chữ Duy Nhất qua.

Hoàn mỹ!

Cô đeo túi xách ra trường thi, nhìn điện thoại di động một chút, có mấy tin nhắn quảng cáo ngắn. Trước gọi điện thoại cho huấn luyện viên, huấn luyện viên nghe cô nói xong, “Nói liên tục vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.”

Chữ Duy Nhất cảm thán, huấn luyện viên cứ không tin thực lực của cô như vậy sao? Mọi người thi xong đều dần dần đi khỏi. Chữ Duy Nhất vẫn chưa nhìn thấy Khuru Thiên.

Một giờ sau, Khuru Thiên khoan thai tới chậm.

“Khuru Thiên, qua chứ?” Cô thuận miệng hỏi, cậu ta khẳng định không có vấn đề.

Khuru Thiên im lặng lại im lặng.

Chữ Duy Nhất đưa chai nước cho cậu ta, “Chớ giả bộ.”

Khuru Thiên xụ mặt, “Học tử, em đào khổ không thành, tiếp đó thi tứ mục một lần nữa, bên cạnh chỗ đỗ xe đề phải tuyến rồi.”

Chữ Duy Nhất...

Sấm sét giữa trời quang, không thể không tin tưởng.

Chữ Duy Nhất một lúc không có lời an ủi.

Khuru Thiên rầu rĩ không vui, cô nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Tổng Kinh Dương. “Một tin tốt một tin xấu.”

Tổng Kinh Dương trực tiếp gọi điện thoại tới, “Thế nào?” Chữ Duy Nhất đi tới một bên, “Tổng Kinh Dương, tôi thi qua rồi, 90 phần.”

“Chúc mừng.” Tâm tình anh cũng theo đó mà nhẹ nhõm.

“Tin xấu chính là Khuru Thiên không qua. Anh có muốn đi an ủi cậu ta hay không?”

Tổng Kinh Dương ở trong điện thoại nở nụ cười, “Cậu ta không có việc gì đâu, là nên bị nhục. Tôi chỉ lo lắng cho cô.”

Chữ Duy Nhất tức giận, sao mọi người đều không tin cô. “Tổ chức tâm lý tôi tốt mà.”

Tổng Kinh Dương lại cười, “Đúng vậy, cô có Bồ Tát phù hộ.”

Chữ Duy Nhất...

“Chúc mừng cô vượt qua cuộc thi, tôi dẫn cô đi ăn món ngon.”

Trong lòng Chữ Duy Nhất chấp chôn, a, vị bạn học này thật là một người tốt.

Khuru Thiên: Hai người đã quên em rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Dường như tâm tình của Tổng Kinh Dương hôm nay cũng không tệ lắm, lúc ăn cơm trưa, Trác Thiên trò chuyện với anh chuyện hạng mục mới.

“Tớ nghe nói ý của cấp trên là muốn cậu hoặc Sở Mặc cuối năm đi thành phố B theo hạng mục này.” Trác Thiên suy tư.

Tổng Kinh Dương suy tính chỉ chốc lát, “Tớ có việc không đi được.”

Trác Thiên nhướn mi, “Cậu biết đi thành phố B lần này là có nghĩa gì sao?”

Tổng Kinh Dương không để tâm lắm, “Tớ có một số việc phải xử lý.”

“Vậy tiện nghi cho tiểu tử Sở Mặc kia.”

“Không có gì đáng kể.”

Trác Thiên lén lút hỏi, “Cậu có chuyện gì.”

Tổng Kinh Dương chậm rãi mà trả lời, “Chung thân đại sự.”

Khóc mất Trác Thiên quát thẳng tới, “Cậu xác định?”

Tổng Kinh Dương không đáp lại anh ta, chỉ là cười khẽ.

“Tổng Kinh Dương, cậu cười đến khiến cho tớ nổi da gà lên rồi.”

Lúc họp buổi chiều, đại boss nhắc tới một hạng mục sáu tháng cuối năm. “Tuyên truyền văn hóa thành phố B, thị ủy bên đó rất coi trọng, cũng sẽ hết sức phối hợp chúng ta. Kinh Dương, Sở Mặc, các cậu suy nghĩ một chút nên biểu diễn như thế nào.”

Sở Mặc mở miệng, “Thành phố D là thành cổ lịch sử, tuyên truyền văn hóa, cổ kim đều phải hòa hợp.”

(Cổ kim xưa và nay.)

Đại boss gật đầu, “Cuối năm, sẽ có hơn hai mươi phái đoàn các quốc gia đến giao lưu, cho nên lần này hai người cũng phải coi trọng.”

Tổng Kinh Dương và Sở Mặc ánh mắt nhìn nhau.

Sở Mặc và Tổng Kinh Dương tương đương, cũng là chàng trai có phong độ nhanh nhẹn. Hai người này vừa vào công ty đã bị người khác so sánh, vô hình trung chia làm hai phái, cạnh tranh với nhau. Đương nhiên đương sự chưa từng cảm thấy.

Chữ Duyệt Nhất cũng không biết phải an ủi Khuru Thiên như thế nào, nói cho cùng là một đứa bé, trên đường trở về cậu không nói được một lời. Chữ Duyệt Nhất công tác chuẩn bị hồi lâu, cũng không biết nên nói cái gì.

“Khuru Thiên, không sao cả, kỹ thuật em tốt, chúng ta chỉ là lấy đến đối chiếu thôi, cũng không thể chết ngay tức khắc được.”

Khuru Thiên nhìn cô, “Em vốn tưởng rằng chị sẽ không qua, kết quả là em không qua.”

Chữ Duyệt Nhất xấu hổ, tiểu tử thái cũng nhìn cô như vậy. “Chị mời em ăn cơm nhé.”

“Chờ em thi qua đã.” Khuru Thiên ừ ừ.

Buổi tối, Chữ Duyệt Nhất nhận được cuộc gọi của Lý hiệu trưởng.

“Duyệt Nhất à, gần đây thế nào?”

Chữ Duyệt Nhất trong lòng hơi lộp bộp, “Tốt lắm ạ, chú có gì dặn dò sao ạ?”

“Cháu đứa trẻ này, chú là chú của cháu, có thể có dặn dò gì.” Lý hiệu trưởng cười.

Lúc này Chữ Duyệt Nhất giật mình nheo mắt.

Cuối cùng Lý hiệu trưởng mở miệng, “Con trai bạn học cũ bác Lý Mạo, lớn hơn con một tuổi, thân cao hơn một mét tám, làm ở công ty XX, tốt nghiệp Q đại, cuối tuần này cháu có thời gian chứ?”

Chữ Duyệt Nhất nhắm mắt lại, “Chú à, gần đây cháu đang thi bằng lái, hình tượng không tốt lắm, vừa đen vừa gầy, dinh dưỡng không đầy đủ, ảnh hưởng thẩm mỹ nghiêm trọng.”

“Vậy không phải là đúng lúc, thử thách đối phương chút đỉnh. Nhìn chàng trai có phải trông mặt mà bắt hình dong hay không. Nói tập lái xe, thi hẹn gặp mặt ở gần trường. Chú liên lạc chút.” Phong cách của Lý hiệu trưởng chính là như vậy, cứ vui vẻ mà quyết định thế đấy.

Chữ Duyệt Nhất: ...

Tâm tình Chữ Duyệt Nhất không tốt lắm. Cô chơi trò chơi trên điện thoại di động tiêu hao thời gian. Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, hẳn là cuộc gọi của Tổng Kinh Dương.

Cô lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế salon, đi chân trần đứng trên mặt đất, nhấn nút kết nối.

“A lô - “

“Là tôi.” Tổng Kinh Dương nói, anh đứng ở trên ban công, nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ. “Chuyện Khuru Thiên cô không cần lo lắng, em ấy không sao đâu, đã liên lạc với huấn luyện viên rồi, cuối tuần đi thi lại.”

Chữ Duyệt Nhất một tay nín túi của quần ngủ, “Vậy là tốt rồi.”

“Còn cô? Chuẩn bị lúc nào đi thi môn ba?”

Chữ Duyệt Nhất thở ra một hơi, “Tôi dự định nghỉ ngơi nửa tháng.”

Tổng Kinh Dương lắc đầu, “Không rèn sắt lúc còn nóng sao? Đến lúc đó ngượng tay, lại phiền toái.”

Kỳ thật là Chữ Duy Nhất có chút do dự, gần đây cô lại vội vàng bắt đầu chuyện sách mới, cho nên thời gian rất gấp gáp. “Tôi suy nghĩ lại một chút.” Cô dừng một lát, “Lần này tôi có thể qua đã làm phiền anh, hôm nào tôi mời anh ăn cơm có được không?”

“Cô có thể giúp tôi bận cái khác không?”

“Bận cái gì?”

“Trong tay tôi có một hạng mục, về văn hóa thành phố D, tôi cần tìm một ít tài liệu, cô có thời gian theo tôi đi mua sách hay không?” Giọng điệu của Tống Kinh Dương rất nghiêm túc.

“Nếu cuối tuần, buổi chiều có được không?” Nếu buổi sáng cô phải đi gặp mặt.

“Có thể, đến lúc đó tôi đến đón cô.”

“Không, không cần, chúng ta trực tiếp gặp ở nhà sách.”

“Được rồi.” Tống Kinh Dương nói, “Cô nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tạm biệt.”

Khi nào, cô và anh giống như bạn già.

Tống Kinh Dương dựa ở trên cửa rồi, sau khi mẹ Tống đi vào liền thấy bóng lưng của con trai tuần tú, trong tay còn cầm điện thoại.

“Dương Dương, gọi điện thoại cho ai thế?”

Tống Kinh Dương quay đầu lại, “Một người bạn.”

Mẹ Tống nói, “Nhìn đèn phòng con sáng, mẹ vào xem. Gần đây thân thể ông nội con không tốt, ngày hôm qua sau khi bác sĩ kiểm tra, đề nghị nằm viện.”

Người đã già, đủ loại bệnh tật đều tới.

Tống Kinh Dương nhíu mày, “Ừm, ngày đó con cùng đến với mọi người.” Anh đột nhiên nghĩ tới Chữ Duy Nhất và bà nội cô. Khi đó cô nhất định rất khó chịu.

Chủ nhật Chữ Duy Nhất vẫn đi gặp mặt. Sáng sớm cô đặc biệt mặc vào chiếc váy liền áo mới mua, đang nhìn thử trước kính một chút, cũng không tệ lắm.

Trước khi ra cửa, Lý hiệu trưởng gọi điện thoại đến. “Duy Nhất, không cần khăn trương, thuận theo tự nhiên. Mặc xinh đẹp chút.”

Chữ Duy Nhất chất lưỡi, cô ăn mặc xinh đẹp như vậy không phải là vì gặp mặt.

Đến quán cà phê, cô tìm một chỗ ngồi xuống. Mười lăm phút sau, đối phương gọi điện thoại tới, “Cô Chữ à? Tôi là Sở Mặc.”

“Ồ, chào anh.”

“Tôi vừa đến quán cà phê, cô đã đến chưa?”

Chữ Duy Nhất lên nhìn, “Tôi ở bên cửa sổ thứ sáu.”

Một bóng dáng đi tới, anh cầm điện thoại di động trong tay, đi tới trước mặt cô, “Chào cô.”

Chữ Duy Nhất ăn nói vụng về, “Chào anh.” Ngoại hình quả thật không tệ.

Sở Mặc ngồi xuống, Chữ Duy Nhất lúng túng, vẫn lúng túng.

Sở Mặc, Sở trong nước Sở, Mặc trong Mặc Tử.” Sở Mặc giới thiệu.

“Chữ Duy Nhất, Chữ trong Chữ Toại Lương*.”

(Chữ Toại Lương: một viên quan thời Đường, làm quan dưới hai triều: Thái tông, Cao tông.)

Sở Mặc nhướn mày, “Tôi nghĩ là tôi cô cùng họ*.”

(Họ Chữ và họ Sở trong tiếng Hán âm đọc giống nhau, đều là chữ. Nhưng cách viết khác nhau.)

“Tôi cũng vậy.” Âm đọc họ hai người giống nhau, đúng là một loại duyên phận.

Hai người trò chuyện đơn giản, đều là do Sở Mặc lôi kéo trọng tâm câu chuyện. Chử Duy Nhất lễ phép đáp lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc hơn mười một giờ, điện thoại di động của cô đúng giờ vang lên.

“Ngại quá, ta nhận một cuộc điện thoại.” Cô nói.

Khóe miệng Sở Mặc cười khẽ, gật đầu.

Chử Duy Nhất hơi xấu hổ, là cuộc gọi của Tiêu Tiêu. Tối hôm qua cô đã hẹn với Tiêu Tiêu, đề cho cô ấy lúc này gọi điện thoại cho cô.

Tiêu Tiêu: Người lần này thế nào?

Duy Nhất: A! Nhưng mà tư liệu ở trong máy tính tở.

Tiêu Tiêu: Nếu như nói không khó khăn lắm, cho mình một cơ hội đi, thử một lần?

Duy Nhất: Bây giờ cậu có muốn ngay không? Nhưng tở ở bên ngoài.

Tiêu Tiêu: Cậu cũng chưa nói chuyện tình yêu gì, coi như tích lũy kinh nghiệm đi.

Duy Nhất: Vậy tở về gửi cho cậu. Rất gấp à? Được rồi, tở bây giờ về liền.

Cô cúp điện thoại, sau lưng đổ một trận mồ hôi.

Sở Mặc nhìn cô, mâu quang trầm lắng, “Cô có việc?”

Chử Duy Nhất mặt không đỏ không thờ mạnh, “Máy tính đồng nghiệp xảy ra vấn đề, văn kiện trong máy tính không tìm được, bản thảo ở chỗ tôi, tôi phải nhanh đưa cho cô ấy.”

Nếu như hành động vụng về như thế Sở Mặc cũng không nhìn ra được, anh cũng đã uống phí lẫn lộn nhiều năm như vậy. Anh rất bình tĩnh, “Công việc quan trọng hơn, tôi đưa cô về.”

Chử Duy Nhất xua tay liên tục, “Không cần phiền đâu, tự tôi về thì được rồi. Sở tiên sinh, thật ngại quá. Tôi đi trước.”

“Có thời gian trò chuyện tiếp.” Sở Mặc mắt chứa ý cười, sắc ngời thâm trầm.

Chử Duy Nhất trước khi rời đi còn không quên đi tính tiền, Sở Mặc ngồi lại một lát, đứng dậy đi tính tiền.

Người phục vụ trả lời, “Tiên sinh, ngài bàn đó đã tính rồi.”

Sở Mặc nhú mi, Chử Duy Nhất này thật là một chút mặt mũi cũng không cho anh ta.

Chử Duy Nhất vội vã ăn cơm trưa, buổi chiều chạy tới nhà sách, tụ họp cùng Tổng Kinh Dương. Ánh mắt Tổng Kinh Dương lướt qua trên người cô, Chử Duy Nhất căn bản không chú ý tới.

“Tầng một phần lớn đều là sách giáo khoa học sinh dùng, sách loại văn sử tầng hai tương đối nhiều, nhưng mà không biết sách anh cần nơi này có không?”

“Đi xem trước đi.” Tổng Kinh Dương nhắc.

Bởi vì cuối tuần, nơi tiệm sách có rất nhiều học sinh, cầm một quyển sách ngồi xuống đất.

Chử Duy Nhất chuyên chú tìm sách, Tổng Kinh Dương theo sát một bên. Cô đã chọn được hai bản, thấy tên người biên soạn hiểu ý cười, quay đầu nói với Tổng Kinh Dương, “Anh xem, đây là của thầy (cô) giáo ban hai Ngữ Văn biên.”

Tổng Kinh Dương nghiêng người tiến lên nhìn lướt qua cái tên, hình như có chút ấn tượng.

Chử Duy Nhất nói, “Kiến thức của thầy Âu Dương rất rộng rãi, thông kim bác cổ, sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn du lịch các nơi trên tổ quốc. Lúc thầy đến D trung đã hơn bốn mươi tuổi, theo dạy chỉ có ba năm, cũng là D trung nhận thầy vào. Năm lớp mười một, thầy đã từng dẫn dắt ban chúng tôi một tuần, từ đó rất nhiều người lớp chúng tôi si mê thầy.”

Tổng Kinh Dương nhìn ánh sáng lấp lánh nơi con ngươi cô, “Nhiều năm như thế, cô còn có thể nhớ kỹ thầy giáo ngữ văn lớp bên cạnh.” Cô lại đối với anh một chút ấn tượng cũng không có.

Hai người dạo qua một vòng.

Tổng Kinh Dương liếc về giá sách hình như là tiểu thuyết trước mặt, anh liền hướng về phía bên đó đi đến.

Chữ Duy Nhất không hiểu, “Bên kia đều là tiểu thuyết tình cảm.”

Tổng Kinh Dương hót mặt qua, nghiêm mặt nói, “Chữ Duy Nhất, tôi nhớ kỹ ngày kỷ niệm thành lập trường đó, Lý hiệu trưởng giới thiệu cô là – “

Về mặt Chữ Duy Nhất không khỏi cứng lại, ngây ra như phỗng nhìn anh.

Khỏe miệng Tổng Kinh Dương có ý cười, “Quen biết lâu như vậy, tôi cũng không biết tên cô viết sách gọi là gì? Chỗ này có sách của cô không?”

Trong lòng Chữ Duy Nhất đại động, sách của cô đều là thiếu nữ xem, thực sự ngại báo cho người con trai bên người. Cô về mặt khăn trương, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trong lúc bất chợt vươn tay, “Ồ đây đều là học sinh đang đọc sách, chúng ta không nên quấy rầy bọn họ.” Một đường lồi kéo anh đến tầng một.

Mâu quang Tổng Kinh Dương lướt từ trên tay của cô. Lòng bàn tay cô bao phủ trên cánh tay anh, lạnh lạnh. Mỗi một móng tay của cô đều sửa sạch gọn, mười ngón tay thon dài, rất đẹp.

Chữ Duy Nhất căn bản không phản ứng kịp, cô chính đại không chú ý dắt cánh tay người ta. Cô đang oán niệm, sao Lý hiệu trưởng muốn ở trường hợp ngày thành lập trường đó giới thiệu cô chứ? Cô một đường rầu rĩ nên nói chuyện này thế nào với Tổng Kinh Dương.

Người ta bận bịu giúp mình nhiều như vậy, bây giờ hỏi sách của cô, không nói cho anh ta tựa hồ hình như rất không đủ tấm lòng.

Sách cô viết đều là viết truyện ái tình! Bên trong còn dính đến loại tình tiết hôn mê.

Anh ta có thể nghĩ lầm rằng cô kinh nghiệm phong phú hay không đây?

“Chữ Duy Nhất, đến chúng ta trả tiền rồi?” Tổng Kinh Dương chậm rãi mở miệng.

“Ờ, ờ -” Chữ Duy Nhất rõ ràng không yên lòng, nắm cổ tay anh như trước.

“Tay của tôi không cầm ví tiền được.” Tổng Kinh Dương nghiêm túc, có chút bất đắc dĩ.

“À!” Nét mặt Chữ Duy Nhất thay đổi trong nháy mắt, vội vã buông móng vuốt ra, trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng.

Tổng Kinh Dương trả tiền, xách sách xong, đi tới một bên, cúi đầu nhìn cánh tay mình. Chữ Duy Nhất cũng nhìn sang, cổ tay anh bị cô nắm đó rồi.

Chữ Duy Nhất giải thích, “Gần đây tập lái nhiều quá, cầm tay lái đặc biệt có sức.”

Tổng Kinh Dương lạnh lùng ném ra một câu, “Cô là nói cánh tay tôi như tay lái?”

“Không, không – sao lại thế được? Xúc cảm không giống với – “

Xúc cảm không giống với -

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Người đến người đi, tiếng động lớn ầm ĩ mãi không ngừng. Trong ngàn vạn người, em vẫn gặp anh...

Tổng Kinh Dương rất bình tĩnh, chỉ là đang lẳng lặng nhìn cô. Ngay lúc cô vừa kéo cổ tay anh, tim anh đột nhiên gia tốc đập nhanh. Thì ra anh cũng sẽ khăn trương.

Chữ Duy Nhất tận lực mà làm bộ chẳng có chuyện gì, “Đa anh rất tốt.” Sờ lên tron nhãn, so với phần lớn các nam sinh chất phai trắng hơn một chút.

Cuối cùng về mặt Tổng Kinh Dương có chút không thần nhiên, “Cám ơn đã cổ vũ.” Anh lướt qua mặt, cố nén cười.

Chữ Duy Nhất tựa như cảm thấy mình hình như vừa trêu chọc anh. A, cô không phải là ý đó.

Mua xong sách đúng lúc là thời gian buổi trà chiều, hai người liền đi quán cà phê kế bên. Bởi vì chuyện mới vừa, Chữ Duy Nhất chịu khó mà đi mua cà phê.

Tổng Kinh Dương ngồi ở đằng kia, nhìn thanh ảnh cô bận rộn, con người thanh nhuận ôn nhu như tể vũ. Anh nhẹ nhàng thở ra. Dấu hồng trên tay đã

nhặt dần, nhưng mà tâm tình của anh vẫn chưa hồi phục lại.

Điện thoại di động của Chữ Duy Nhất tùy ý đặt ở trên bàn, mới vừa cô nói, “Tôi đi mua cà phê, trông điện thoại di động giúp tôi một chút.” Đây là coi anh là người mình sao?

Lúc Chữ Duy Nhất đang cùng một anh chàng trước bàn nói chuyện, điện thoại di động của cô vang lên. Tổng Kinh Dương thấy một dãy số dài hiện trên màn hình, vốn là di động, ngay từ đầu anh đã tưởng là cuộc gọi quảng cáo. Nhưng qua vài giây tiếng chuông vẫn vang lên như cũ. Tổng Kinh Dương cầm điện thoại di động lên, lúc liếc mắt nhìn dãy số lần nữa, anh chợt nghĩ đến gì đó, cái số kia, số đuôi 1010. Anh chợt nghĩ tới một người.

Lúc này tiếng chuông lại cắt.

Chữ Duy Nhất bưng cà phê trở về, “Anh muốn thêm sữa không? Bên kia có thể thêm sữa.”

Tổng Kinh Dương lắc đầu, “Không cần.” Anh đang suy tư về có nên đem cuộc gọi đến đó nói cho cô biết không. Cô lại nói, “Anh chàng đẹp trai nói cho tôi biết, năm nay tôi có cơ hội uống cà phê miễn phí hai lần.”

“Cô thường uống cà phê?” Hai con người Tổng Kinh Dương khẽ động.

“Gần như mỗi ngày một ly.” Chữ Duy Nhất uống một ngụm, trước đây cô sẽ cảm thấy cà phê đắng chát, sau lại giống như uống nước trắng vậy.

“Uống nhiều cà phê không tốt với thân thể, ảnh hưởng giấc ngủ.” Tổng Kinh Dương khẽ nhíu mày.

Chữ Duy Nhất cười, “Ban đêm tôi ngủ cũng muộn, kỳ thực cà phê đối với tôi mà nói, chỉ có ban ngày có chút tác dụng.”

Tổng Kinh Dương nhớ tới chuyện trước kia, khoe miệng khẽ nhếch, “Lúc cao trung cô cũng thường đi mua cà phê.” Máu sắc anh dần sâu.

Chữ Duy Nhất mở to hai mắt, “Làm sao anh biết?”

“Tôi đã thấy cô, cô bưng cà phê từ phòng học lớp chúng tôi đi ngang qua.” Tổng Kinh Dương không khỏi khẽ nhếch khoe môi.

Cô nói lầm bầm một câu, “Hóa ra trước đây anh đã biết tôi à.” Chữ Duy Nhất thè lưỡi, “Cà phê trường học, một đồng một ly. Mỗi ngày tôi đều thật khôn đốn, tôi ngồi ở hàng thứ nhất, dưới mắt thầy giáo, đi học cũng không dám ngủ.”

“Sao cô lại ngồi ở hàng thứ nhất?” Với chiều cao của cô không cần phải thế.

“Ngày sắp chỗ ngồi tôi vắng mặt, chờ ngày kia tôi đi học, chỉ còn lại có vị trí phía trước nhất. Không có cách nào, tôi chỉ có thể ngồi xuống thôi.”

“Khi đó tất cả mọi người đều không muốn ngồi hàng thứ nhất.” Anh cười.

“Ta không vào đại ngục, ai vào địa ngục.” Chữ Duy Nhất thở dài, “Tôi nhớ rõ có một lần, tôi bưng cà phê còn đựng phải một bạn nam dưới lầu các anh.”

“Sau đó thì sao? Vị bạn học kia không bảo cô giặt quần áo?”

Chữ Duy Nhất cắn cắn môi, “Không có, cậu ta nói bỏ đi, quay lại đã đi mất. Tôi cũng không biết tên cậu ta, cao cao gầy gầy, mang mắt kính, cảm thấy thành tích hẳn là tốt.”

Tổng Kinh Dương ngưng mắt nhìn cô, mi tâm khẽ nhíu, “Nếu không hôm nào giúp cô hỏi tên người đó một chút?”

Chữ Duy Nhất khô khan mà ho một cái, không cần không cần.

Điện thoại di động của Chữ Duy Nhất lại vang lên, mi tâm Tổng Kinh Dương căng thẳng.

Chữ Duy Nhất tiếp cuộc gọi, “Chú Lý ạ - “

Anh phớt phớt mặt (ly), bóng dáng cô chiếu trên ly thủy tinh.

Ở bên kia Lý hiệu trưởng cao hứng nói, “Duy Nhất à, cậu Sở Mặc kia ấn tượng đối với cháu tốt lắm. Ha ha ha, hôm nào người hai bên nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Tại sao có thể như vậy!

Gương mặt Chữ Duy Nhất viết đầy rầu rĩ, lại ngại vì Tổng Kinh Dương ở đối diện, cô cũng không tiện nói gì. Đành phải xèo xèo vù vù ở điện thoại.

Cúp điện thoại, cô vui đầu uống cà phê.

Tay Tổng Kinh Dương hơi căng, rút cuộc Chữ Duy Nhất cô có bao nhiêu đối tượng hẹn hò! Sắc mặt anh khẽ biến.

Chữ Duy Nhất chạm phải mắt anh, cô có chút chột dạ.

Ngày đó lúc gần đi, anh hỏi cô, “Cô vẫn phải tiếp tục gặp mặt sao?”

Chữ Duy Nhất ngậm ngẩn cả người, anh lại mỉm cười nói rằng, “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hôm đó lúc về đến nhà, Lý hiệu trưởng liền chạy ngay đến nhà cô, nghiêm túc tiến hành tẩy não với Chữ Duy Nhất.

“Duy Nhất, thanh xuân con gái là có hạn, chú cảm thấy, cậu Sở Mặc kia thực rất xứng với cháu. Trước chú vẫn dự định cho cháu đi công ty XX, nếu như cháu đi thật rồi, có cậu ta ở đó chú cũng yên tâm.”

Chữ Duy Nhất nói nhỏ nhẹ, “Chú Lý, không phải là chú ghét nhất dựa vào quan hệ đi cửa sau sao?”

Lý hiệu trưởng hiền lành nghiêm mặt, “Cháu có thể vào hay không còn chưa nhất định! Công ty XX yêu cầu rất cao, cháu cho rằng ngay từ đầu chú cho cháu đi Hoa Tinh là cười ngửa xem hoa* sao? Đó là tôi luyện cháu, đó là vì có thể vào công ty XX.”

(*Nguyên văn là 打酱油 (dǎ zhuāng yóu), cười ngửa xem hoa hay đi ngang qua là nghĩa bóng.)

Chữ Duy Nhất nghĩ đến, à Tổng Kinh Dương cũng là công ti đó.

“Duy Nhất, nếu không thì cháu cùng Sở Mặc thử xem. Cậu ta đã nói với bác, ấn tượng tốt đối với cháu. Bác cậu ta nói cậu ta vẫn là lần đầu tiên coi trọng con gái người ta.”

Chữ Duy Nhất cứng nhắc kéo nhẹ khóe miệng, “Cháu rất vinh hạnh.” “Đừng ba hoa, thái độ đoan chính. Cậu ta muốn hẹn cháu, cháu nhất định phải đi. Biết không?”

Thanh âm Chữ Duy Nhất có chút nhẹ nhàng, “Nhưng cháu không thích.” Cô cố chấp, cá tính giống như cha cô như đúc.

Thầy Lý thở dài, thấy cô như vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, giọng lên võ nhẹ đầu vai cô, “Ta và di của cháu cũng là qua người khác giới thiệu rồi quen biết, hơn hai mươi năm rồi, vẫn như thế đó thôi. Chú biết người trẻ tuổi các cháu bây giờ tôn trọng tự do, nhưng cháu cũng không thể đem mình vào bể tắc.”

“Chú Lý, cháu có người thích rồi.” Chữ Duy Nhất rút cuộc buông lời.

“A! Là ai?”

“Cái này chờ sau hẵng nói, có kết quả cháu nói cho chú. Cho nên hiện tại chú không cần giới thiệu người nào cho cháu nữa.”

“Không phải là cháu lừa chú chứ?”

“Không có ạ! Cháu cần lừa gạt chú, sau đó cháu liền cùng Lý Mạo kết hôn.”

Lý hiệu trưởng: ...

Thứ hai, tổng Kinh Dương ở trên hành lang tòa nhà gặp Sở Mặc. Hai người chào hỏi như thường.

Phòng làm việc của hai người một đông một tây, bình thường cũng ít thiếu lui tới.

Đều tự vào phòng làm việc, cho tới trưa tất cả mọi người đang bận rộn.

Tổng Kinh Dương lật tài liệu cả buổi trưa, mắt khô khốc, lúc anh đi toilet, nghe được cấp dưới mình đang thảo luận về Sở Mặc.

“Giám đốc Sở có bạn gái thật à?”

“Đúng vậy. Tôi tận mắt nhìn thấy, cô gái thanh tú lắm, hai người trò chuyện rất vui vẻ.”

“Vậy cũng không nhất định là bạn gái đâu.”

“Hai người ngồi một giờ, tôi đến đây ba năm rồi, giám đốc Sở từng có kiên trì với phái nữ thế sao? Nhưng đối với cô gái đó không giống, mặc dù tôi cách xa, nhưng mà nhìn ra, lúc nói chuyện về mặt giám đốc Sở ôn hòa cũng không giống.”

“Vậy có thể là bạn gái thật á. Ai, lại một danh thảo có chủ nữa rồi, tôi không có hy vọng. Không biết giám đốc Tổng lúc nào sẽ bị chung kết (có chủ)?”

Tổng Kinh Dương đi qua từ bên cạnh, về mặt hơi lạnh, hai người cấp dưới lập tức im lặng.

Tổng Kinh Dương rót một chén trà. Cô nói, lúc cô thích vọc máy tính, thích ngâm một ly trà, có đôi khi cũng không uống, nghe hương trà thoang thoảng trong lòng cũng sẽ cảm thấy ngát hương.

Trợ lý vào lấy tài liệu, thấy anh thật đang uống trà, hơi sừng sờ.

Lúc đi ra, cô nói với người của phòng làm việc, “Hôm nay giám đốc tổng thật kì quái, đột nhiên uống trà.”

“Uống trà có cái gì lạ, chúng tôi đều biết uống mà.”

“Tôi đến hai năm rồi, anh ta đều quen uống nước sôi.”

“Không theo tôi giám đốc Tổng uống trà tu thân dưỡng tính á. Được rồi, chớ nên bắt quái nữa. Mới vừa tiểu Nam bọn họ đang bắt quái giám đốc Sở, giám đốc Tổng đi ngang qua, sắc mặt khó coi.”

Mọi người đều tự trở về khu làm việc.

Tuy rằng Chử Duy Nhất đem ý nghĩ nói cho Lý hiệu trưởng, cũng không biết khâu trung gian nào xảy ra vấn đề, Sở Mặc vẫn cùng cô liên lạc. Lúc Chử Duy Nhất vừa nhìn thấy tin nhắn ngắn của Sở Mặc, mí mắt giật giật.

Đường Vi nhẹ giọng hỏi cô, “Duy Nhất, cậu có hỏi tình hình của bác sĩ họ hàng không a?”

Chử Duy Nhất hoàn hồn, “Anh ấy độc thân.”

“Thật tốt quá rồi.” Đường Vi vỗ tay, “Có thể giới thiệu giúp tớ một chút không? Tớ nhờ cậu tớ nhờ cậu, nếu như cậu hoàn thành một đoạn nhân duyên, cũng là tích phúc cho mình nha, Duy Nhất, Duy Nhất.”

Chử Duy Nhất chật vật gọi điện thoại cho Sĩ Thanh Viễn, đáng tiếc điện thoại nhưng không ai nhận, “Không ai nhận.”

Đường Vi thở một hơi dài.

Qua nửa tiếng sau, điện thoại di động của Chử Duy Nhất vang lên, là Sĩ Thanh Viễn gọi tới.

“Vừa mới đi kiểm tra phòng bệnh xong, không mang theo điện thoại di động.” Anh giải thích.

Chử Duy Nhất lúng túng, “Tối hôm nay anh có rảnh hay không?” Cô nắm điện thoại di động thật chắc, mắt thẳng tắp nhìn màn hình máy vi tính. Cô hơi gắng sức hỏi thăm, “Tôi muốn mời anh ăn cơm, cảm ơn anh lần trước đưa thuốc Đông y cho tôi.”

Đường Vi ở đối diện cô ra hiệu cô gắng lên.

Sĩ Thanh Viễn đầu kia im lặng một chút, “Sáu giờ tôi mới có thể đi.”

Chử Duy Nhất thở ra một hơi, “Không sao, vậy thì chúng ta gặp ở Thượng Ái Thiên Địa, tôi nghe đồng nghiệp nói chỗ đó mới mở một nhà hàng Thái Lan.”

“Được, em đi trước.” Sĩ Thanh Viễn cúp điện thoại. Y tá trưởng tiến vào, “Bác sĩ Sĩ, 602, giường 2 nói là vết thương đau.”

“Nói cho cô ấy biết đây là phản ứng hậu phẫu bình thường, bảo người nhà trông nom không dùng cho cô ấy quào loạn.”

“Tôi vừa mới nói giống thế, cô bé kia nhìn thấy cậu mới có thể an lòng.” Y tá trưởng cười.

“Tôi đi xem một chút.” Sĩ Thanh Viễn nói, đem điện thoại di động đặt ở trong túi.

Cái này chính là lý do mọi người thích Sĩ Thanh Viễn, gia thế tốt, làm việc nghiêm túc. Y tá trưởng thấy anh cầm điện thoại di động hỏi, “Sao thế? Buổi tối có hẹn à?”

Sĩ Thanh Viễn trả lời, “Có ít việc.”

Y tá trưởng đã hiểu, cậu nói như vậy nhất định là có hi vọng rồi, “Cha cậu lúc này cũng nên yên tâm. Tôi nói mỗi lần có người giới thiệu đối tượng cho cậu, cậu đều muốn từ chối. Thì ra là thế.” Y tá thở dài, “Lúc này bệnh viện chúng ta không biết có bao nhiêu người thương tâm rồi.”

Sĩ Thanh Viễn lại kéo ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Đường Vi đều ở đây hỏi một mạch chuyện về Si Thanh Viễn, sinh nhật của anh, chòm sao của anh, trường của anh, chuyên ngành của anh.

Chữ Duyệt Nhất trả lời từng cái.

“Duyệt Nhất, rốt cuộc các cậu là họ hàng nào?”

“Anh ấy là họ hàng bên mẹ tớ.” Chữ Duyệt Nhất chỉ có thể nói vậy.

“Trong vòng ba đời?”

Chữ Duyệt Nhất thở ra một hơi, “Vi Vi, tớ đã rất nhiều năm cũng chưa liên lạc với anh ấy, kỳ thực tớ cũng không biết rõ anh ấy.”

“Tớ hiểu, cậu yên tâm đi, cậu giúp tớ bắc cầu, còn lại để tự tớ.”

Chữ Duyệt Nhất vẻ mặt có chút khó khăn, “Anh ấy thích một mình, có lẽ nói đã quen một mình rồi. Chữ viết anh rất đẹp, từ nhỏ đến lớn thầy cô đều khen ngợi anh.”

“Oa, người bệnh tìm anh ấy xem bệnh không cần lo lắng xem không hiểu.”

“Tớ chưa xem qua chữ viết anh ấy trên bệnh án.” Chữ Duyệt Nhất cười cười, bởi vì cô đang cố gắng quên đi tất cả quá khứ.

Đoạn tình yêu chưa bao giờ bắt đầu đã kết thúc kia của cô, đã không thể nào rồi.

Si Thanh Viễn và Chữ Duyệt Nhất nhất định là hai đường thẳng song song vĩnh viễn chẳng cắt nhau.

Qua sáu rưỡi, Si Thanh Viễn đã đến.

Chữ Duyệt Nhất chào hỏi, “Đây là đồng nghiệp của tôi, Đường Vi. Đây là bác sĩ Si.”

Si Thanh Viễn nhìn thoáng qua Chữ Duyệt Nhất, cái nhìn kia, trong lòng Chữ Duyệt Nhất lộp bộp, hình như có gì đó sụp đổ.

Bữa cơm đó Chữ Duyệt Nhất ăn rất gian nan. Tính cách Đường Vi có chút khinh suất, căn bản không chú ý đến biến hóa của Chữ Duyệt Nhất.

Cô ấy là kỹ giả kỹ năng nói chuyện trời đất rất mạnh, Chữ Duyệt Nhất may may không cần lo lắng tẻ nhạt, mà Si Thanh Viễn tuy rằng không phải rất thân thiết, nhưng cũng là có sao nói vậy.

Đường Vi cười hi hi, “Bác sĩ Si, có thể có số của anh hay không? Sau này tôi có đau đầu nhức óc gì đó cũng có thể hỏi anh một chút.”

Đầu ngón tay Si Thanh Viễn khẽ động, nắm tay nắm hơi chặt, anh nhìn Chữ Duyệt Nhất phía đối diện, cặp mắt kia ở dưới ánh đèn có vẻ âm đạm không sáng tỏ, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, “Duyệt Nhất biết, trở về bảo cô ấy cho cô.”

Khuôn mặt Đường Vi vui sướng, “Bác sĩ Si, người tốt như anh vậy, bệnh nhân của anh nhất định rất thích anh?”

Si Thanh Viễn trả lời, “Tôi chỉ làm tốt công việc của mình.”

“Anh sao lại làm bác sĩ vậy?”

Si Thanh Viễn im lặng phút chốc, “Kỳ vọng của một người bạn.”

Mắt Đường Vi sáng lên, là ai a!

Chữ Duyệt Nhất đang uống nước, đột nhiên bị sặc, cô ho khan.

Si Thanh Viễn vội vàng đứng lên, “Cúi xuống.” Chữ Duyệt Nhất nhanh chóng cúi đầu, anh vỗ vài cái liên tục sau lưng cô. “Đã ổn chưa?”

Chữ Duyệt Nhất ho một cái, “Cảm ơn.”

Gương mặt Đường Vi hưng phấn, kính trọng đối với bác sĩ càng sâu hơn.

Sau khi ăn xong, Si Thanh Viễn đưa hai người về.

Chữ Duyệt Nhất nói, “Tôi đi tàu điện ngầm.”

Hai bên trông mắt Si Thanh Viễn nhìn cô vụt sáng, trầm giọng nói, “Đường Vi cô ở chỗ nào?”

Đường Vi cho biết địa chỉ.

“Tôi đưa cô về trước, Duyệt Nhất, cũng lên xe đi.” Thái độ của anh không cho thay đổi.

Chữ Duyệt nhận mệnh mà lên xe, Đường Vi ngồi ở ghế phó lái. Hơn hai mươi phút sau Đường Vi xuống xe.

“Bác sĩ Si trên đường cẩn thận.” Cô vẫy vẫy tay, nháy mắt mấy cái với Chữ Duyệt Nhất.

Đường Vi vừa xuống xe, bầu không khí liền thay đổi.

Si Thanh Viễn ngồi ở phía trước, hồi lâu chưa khởi động xe. Chữ Duyệt Nhất ngồi ngay ngắn ở đằng sau, không nói câu nào, cô bấm vào lòng bàn tay thật chặt.

Cô biết cô đã làm sai, cô không nên đáp ứng Đường Vi. Thà rằng Đường Vi giận cô, cũng không thể đảo loạn quan hệ chính cô và Si Thanh Viễn.

Đèn đường phát ra ánh sáng màu cam ấm áp, bóng đêm lượn lờ.

“Chữ Duyệt Nhất, em nói rõ cho tôi, rốt cuộc em muốn làm gì?” Si Thanh Viễn khắc chế tức giận của mình.

Chữ Duyệt Nhất nuốt cổ họng, “Xin lỗi, sau này tôi không thể nữa.”

Chợt Si Thanh Viễn quay đầu lại, mượn ánh sáng đèn yếu ớt, Chữ Duyệt Nhất nhìn thấy tức giận sôi trào nơi đáy mắt anh. “Em nghĩ rằng tôi nhiều năm vẫn độc thân như vậy là vì gì chứ?”

Anh trừng mắt nhìn cô, phần nộ như phải đem cô thiêu đốt hầu như không còn.

Chữ Duyệt Nhất dùng sức cắn môi, dần dần cô nếm được mùi máu tanh.

“Em dựa vào gì sau khi nói cho tôi biết tâm ý của em rồi đi mất! Sáu năm này em làm gì? Chữ Duyệt Nhất, rốt cuộc lòng em có an ổn sao hả?”

Đại não Chữ Duyệt Nhất nổ vang một trận, cái gì cô cũng không nghe thấy, chỉ thấy vẻ mặt đau khổ của Si Thanh Viễn.

Ánh mắt cô khó chịu chua xót.

Tính xấu của Si Thanh Viễn bộc phát hết cả ra, “Khi đó em bao nhiêu tuổi? Em bảo tôi có thể hứa hẹn gì với em?”

Nước mắt từ khóe mắt Chữ Duyệt Nhất chảy xuống, cô run rẩy.

Đã muộn rồi, muộn rồi.

Vào lúc mẹ gả cho cha anh, cô và anh đã không có hy vọng nữa.

Em từng thích anh, Si Thanh Viễn.

Nhưng mà phần yêu mến này nhất thiết phải buông.

Chữ Duyệt Nhất nghẹn ngào mà khóc thút thít, lục phủ ngũ tạng đau như xé rách.

Ánh mắt Si Thanh Viễn đỏ rực, “Nhà hàm răng ra.”

Chữ Duyệt Nhất căn bản không nghe thấy, cô lắc đầu.

Si Thanh Viễn gơ tay nắm cằm của cô, cuối cùng làm cho cô nhà hàm răng ra. Khóe môi bị cắn bẻ, giọt máu từ từ trào ra. Anh thở dài một hơi, cầm giấy qua lau khóe môi của cô.

Anh nhẹ nhàng mở miệng, “Bây giờ tâm ý của tôi giống như em năm đó, Chữ Duyệt Nhất, còn em?”

Chữ Duyệt Nhất vẫn chưa trả lời anh.

Si Thanh Viễn đưa cô về, lúc xuống xe, cô cũng không mở miệng. “Được thảo lần trước hôm nào tôi lại lấy thêm thuốc, em kiên trì uống.”

Chữ Duyệt Nhất cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng, trong lòng đang nhéo đau.

Si Thanh Viễn rút ra một liều thuốc ở trên xe, mới đi xe rồi khỏi.

Xa xa, xe Tống Kinh Dương dừng ở đằng kia, anh đứng ở dưới tàng cây chi đàn cô ngẩng đầu là có thể thấy anh, nhưng cô không làm thế. Tống Kinh Dương khẽ nhủ mi, nhìn cô tiến vào cánh cửa sắt, anh quay người lên xe.

Mỗi một bước về nhà, cô đều đi phi thường gian nan. Đêm hôm đó, Chữ Duyệt Nhất không mất ngủ, ngủ được đặc biệt sâu. Ngày tiếp theo đồng hồ báo thức vang lên, cô ngọ ngọay mở mắt ra, đại não một mảnh hỗn loạn, cổ họng vừa khô vừa đau. Cô biết mình đã bị cầm.

Chữ Duy Nhất lật điện thoại di động, lúc này mới phát hiện, tối hôm qua Tống Khinh Dương gửi tin nhắn cho cô.

“Chỗ của tôi có chút thức ăn cho cá, buổi tối đưa cho cô.” Thông tin thời gian 18 giờ 32 phút.

Chữ Duy Nhất đau đầu, nhanh chóng trả lời tin nhắn cho anh. “Ngày hôm qua tôi có ít việc chưa xem điện thoại di động.”

Đầu đau muốn nứt ra.

Kéo thân thể mệt mỏi đi làm, một ngày cũng không có tinh thần gì, lúc uống thuốc, cả người càng thêm lờ đờ.

Đồng nghiệp thấy cô như thế đều khuyên cô về nghỉ ngơi sớm một chút, công việc của cô còn chưa hoàn thành, sao có thể đơn giản trở về, nhưng mà hôm nay cũng không ra ngoài chạy tin tức.

Đêm hôm đó, Chữ Duy Nhất còn tăng ca thêm một hồi, hơn tám giờ người mới đi. Lúc cô xuống lầu nghe có người gọi tên cô. Chỉ chớp mắt đã thấy là Si Thanh Viễn đứng ở đằng xa, anh cầm trên tay một cây dù màu đen.

Chữ Duy Nhất sững sờ, anh từng bước một đi đến, “Bên ngoài trời đang mưa.”

“Sao anh lại ở chỗ này?” Chữ Duy Nhất vô cùng kinh ngạc.

Si Thanh Viễn nói, “Đường Vi nói em vẫn chưa đi.”

Thì ra là thế.

Chữ Duy Nhất có chút không thăng bằng, nhưng mà có một số việc cô vẫn rất rõ ràng. “Chúng ta đi ra bên ngoài nói.”

Thực sự trời đang mưa, nước mưa tích tích lịch lịch, mang theo mát mẻ nhẹ nhàng.

Chữ Duy Nhất hít sâu một hơi, “Si Thanh Viễn, chuyện ngày hôm qua là tôi đường đột, sau này tôi cũng sẽ không thế nữa.”

Ngón tay Si Thanh Viễn căng thẳng, dừng bước lại.

Chữ Duy Nhất cười rộ lên, nụ cười mát lạnh, “Lúc em chọn đi phương Bắc học đại học đã biết kết cục.” Anh không biết mùa đông Cáp Nhĩ Tân thật sự rất lạnh, cô vừa mới qua đó rất không quen. Nhưng cuối cùng vẫn quen đó thôi.

Mùa đông năm thứ nhất, cô đi đại thể giới băng tuyết một mình, ở trên thành nhỏ khắc xuống tên anh và cô.

Mùa hè năm thứ hai, cô lại đi, không có băng tuyết trắng xóa, đã biến thành tiết rượu bia. Đã qua của cô và anh đều biến mất ở trong nhiệt độ nóng rực, hòa tan, không thấy nữa.

“Khi đó em tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, lời đã nói anh hãy quên đi.” Cô một chữ ngừng một lát, “Anh là anh trai trên danh nghĩa của em.”

Gân xanh nơi thái dương Si Thanh Viễn đều bất ngờ hiện ra, anh từ trước đến nay lãnh tính kiềm chế vẫn là chưa đủ ngầm nhận được.

“Anh trai?” Si Thanh Viễn nặng nề nhắc lại.

Chữ Duy Nhất khẽ cắn môi, “Bây giờ em vẫn xem mắt, mấy ngày hôm trước, gặp được một người cũng không tệ lắm, em dự định thử một chút.” Cô cười, cô cũng đang chịu đựng.

Nụ cười kia như kim châm Si Thanh Viễn. “Được! Được! Đây chính là quyết định của em?”

Chữ Duy Nhất yên lặng gật đầu.

Si Thanh Viễn nhét ô vào trong tay cô rồi xoay người đi, rất lâu, bóng dáng anh biến mất trong màn mưa.

Chữ Duy Nhất rũ con ngươi nhìn chiếc ô trong tay, vẫn còn mang theo độ ẩm của anh. Cô trước sau đều chẳng nắm được.

Trận cảm mạo này làm cho cô tinh thần và thể lực đều mệt mỏi cực độ, ở trong mưa đợi hơn 20 phút, cô mới đón xe.

“Sur phụ, đến đường XX.” Cô khàn khàn mà nói, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào.

Sur phụ có lòng tốt hỏi, “Cô gái, cháu không sao chứ?”

Chữ Duy Nhất biết mình hiện tại nhất định rất không ổn, “Không sao ạ, tăng ca thêm gặp mưa, cháu về ngủ một giấc là ổn thôi.”

Về đến nhà chỉ có hai mươi phút, cô lại ngủ ở trên xe.

Ngay cả tài xế sur phụ cũng không tàn nhẫn gọi cô.

Chữ Duyệt Nhất trả tiền, lễ phép nói một tiếng, “Cám ơn.”

Bên ngoài trời còn đang mưa, nhưng cô ngay cả sức bung dù cũng không có. Giương mắt nhìn qua, mấy hàng phòng ở hôm này còn sáng đèn chỉ có vài gia đình.

Tháng sau cô cũng muốn dời đi.

Nhà của cô, cuối cùng vẫn là chờ không được.

Ba mẹ, bà nội, còn có Sĩ Thanh Viễn, bọn họ vẫn rời khỏi mình.

Chữ Duyệt Nhất ném được vị mặn mặn, trước mắt một mảnh mơ hồ, hai chân mỗi lần đi một bước đều nặng như thế.

Tổng Kinh Dương giương ô ở trong xe đi xuống, mới hai ngày không gặp cô đem bản thân làm thành lợn xộn như thế. “Chữ Duyệt Nhất – “ anh kêu tên cô liên tục hai tiếng, cô mới phản ứng được.

“Tổng Kinh Dương, là anh à!” Cô nhìn anh

Tổng Kinh Dương giơ ô cao lên che cô ở dưới dù, “Trời mưa sao không bật ô?”

Chữ Duyệt Nhất nở nụ cười, “Bởi vì muốn khóc, ở trong mưa, sẽ không có người biết phát hiện.”

Tổng Kinh Dương khẽ nhíu mày, “Chữ Duyệt Nhất – “ anh cầm tay cô, một vùng nóng cháy.

“Tổng Kinh Dương, tôi sao luôn muốn chạm vào anh hả?” Cô vô ý thức hỏi, ngón tay lạnh lạnh đột nhiên đưa về phía anh, cô muốn sờ mặt của anh, chứng thật tính chân thật của anh một chút.

“Chữ Duyệt Nhất, cô phát sốt rồi.” Anh cau mày.

Chữ Duyệt Nhất lẩm bẩm nói, “Tổng Kinh Dương, anh không nên gần sát vào tôi như vậy.”

Anh cho là cô sẽ nói, nam nữ có khác biệt.

“(Bệnh) Của tôi sẽ lấy cho anh.”

“Không sao cả, tôi nguyện ý cùng cô đồng cam chịu khổ.”

Chữ Duyệt Nhất đầu óc không tinh táo, vẫn còn dùng sức vỗ vỗ đầu vai anh, “Đồng chí tốt!”

Tổng Kinh Dương dở khóc dở cười.

Vành mắt Chữ Duyệt Nhất hơi ướt át, “Tôi cho là anh ấy vẫn xem tôi như em gái, sau đó tôi đi miền Bắc học đại học. Nhưng bây giờ anh ấy lại qua đầu tìm tôi. Tổng Kinh Dương. Anh nói tôi nên làm như thế nào?”

Trầm mặc như nước.

Chữ Duyệt Nhất vừa nói xong liền hối hận, cô gượng gạo kéo kéo khóe miệng, “Tôi đang mộng du à.”

Tổng Kinh Dương hít một hơi thật sâu, “Chữ Duyệt Nhất, bây giờ cô còn thích người đó không?”

Chữ Duyệt Nhất đứng ở đằng kia, trầm ngâm chỉ chốc lát, lắc đầu. “Anh có thể cho rằng tôi rất không kiên định hay không?” Trong lòng khó chịu chua xót.

“Không có.” Tổng Kinh Dương bình tĩnh mà nói, “Bây giờ cô buông được thì tốt rồi.”

Chữ Duyệt Nhất cười nhìn về phía anh, “Tôi còn muốn uống nước.”

Cô xoay người, anh chậm rãi mở miệng, “Trước đây tôi cũng từng thích một cô bạn học.”

Chữ Duyệt Nhất lập tức quay đầu lại, “Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Tổng Kinh Dương khẽ vỗ vỗ cô, “Chìa khóa đâu? Tôi đưa cô về nhà.” Thanh âm của anh ôn nhu như nước vậy, Chử Duy Nhất tựa như cuối cùng đã bắt được khối gỗ nổi.

“Tôi không muốn về nhà.” Chử Duy Nhất tựa ở đầu vai anh, cô nhắm mắt lại, “Chỉ có một mình tôi, tôi không muốn về nhà. Bà nội cũng không trở lại nữa, bà nội tôi không theo tôi nữa rồi.”

“Được, vậy không về nhà.” Tổng Kinh Dương để yên cô ở một chỗ trên xe.

“Chử Duy Nhất – “ Anh đang gọi tên cô.

“Cô biết tôi là ai không?”

Chử Duy Nhất mơ hồ nói, “Anh là bạn học của tôi, Tổng Kinh Dương ban mười tám.”

“Biết là tốt rồi. Cũng không sợ gặp phải người xấu.” Tổng Kinh Dương thay cô thắt chặt dây an toàn, lái xe về hướng chỗ ở của anh.

Khi đi ngang qua tiệm thuốc, anh xuống xe đi mua một ít thuốc. Chử Duy Nhất còn đang nghiêng đầu ngủ yên ở đằng kia.

Đến dưới lầu nhà anh, anh nhẹ nhàng gọi Chử Duy Nhất, sốt đến mơ hồ. Anh tới gần cô, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, sát vào gần như vậy, đau khổ trên mặt cô, làm cho tâm anh sợ hãi cả lên. Anh nghiêng thân, hôn mất cô.

Nhà trọ này của Tổng Kinh Dương, một tuần anh cũng sẽ tới ở hai ba ngày, cho nên vẫn cho mời người giúp quét dọn. Hai phòng ngủ một phòng khách, phòng ở thiết kế theo phong cách nam tính.

Tổng Kinh Dương thu xếp cô ở phòng ngủ chính, gấp một cái khăn lông giúp cô lau mặt.

Chử Duy Nhất mơ hồ, vui ở trên giường lớn mềm, cô càng thêm không muốn mở mắt. Tổng Kinh Dương có phần bất đắc dĩ, mặc cho cô ngủ.

Anh tắm xong, ngồi ở phòng khách xem tư liệu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Chử Duy Nhất tỉnh lại, vừa mở mắt thấy hoàn cảnh xa lạ, cô chợt giật mình tỉnh giấc bò dậy. Cô nhìn quần áo trên người, nhăn nhúm.

Trước mắt hoàn toàn là phòng ngủ phái nam, bộ ra trải giường đơn màu xanh đậm, mang theo hương thơm thoang thoảng. Cô đứng dậy, thấy đầu giường để một chén nước, còn có một hộp thuốc.

Chử Duy Nhất cầm lên nhìn một cái, là thuốc hạ sốt. Cô sờ sờ cái trán của mình, vẫn còn nóng một chút.

Đại não đang đeo ngược, nhớ lại từng chút từng chút một. Cô bụm mặt, “Để cho tôi ngủ chết luôn cho rồi.”

Cuối cùng chờ lúc cô tâm tình ổn định, cô mới chậm rãi đi ra ngoài phòng ngủ. Đèn phòng khách đang sáng choang, Tổng Kinh Dương ngồi ở trên ghế sofa, bên tay đang đặt mấy quyển sách dày sộp, trang sách vang lên tiếng soàn soạt.

Chử Duy Nhất cứng đờ ở đằng kia.

Phòng khách yên tĩnh, chỉ nhớ tiếng lật sách soàn soạt của anh.

Khi Tổng Kinh Dương ngẩng đầu lên mới phát hiện cô đứng ở đằng kia, không có một chút sắc mặt nào. “Đã tỉnh rồi?” Anh khép sách lại.

Chử Duy Nhất như mới tỉnh từ trong mộng, cô hơi ngại ngùng, đi đến, “Cám ơn anh.”

Tổng Kinh Dương thấy chân cô đang để trần, vỗ vỗ sofa bên người, “Trên mặt đất lạnh ngồi xuống rồi nói.”

Chử Duy Nhất muốn đâm đầu vào tường, mắt mặt vút xuống nhà.

“Còn nhớ đã xảy ra chuyện gì chứ?” Tổng Kinh Dương hỏi. Hay không chỉ là ốm đau trên thân thể, Tổng Kinh Dương đang suy tư.

Chử Duy Nhất nắm tay, “Không nhớ được.”

Tổng Kinh Dương nhíu mày, “Uống thuốc ở đầu giường chưa?”

Chử Duy Nhất gật đầu một cái.

“Cô đã phát sốt, tại sao gọi cô cũng không tỉnh.” Tổng Kinh Dương nói.

Chữ Duyệt chớp chớp lông mi, để lại trên mặt hai hàng bóng râm

Bóng đêm an bình, buổi tối như vậy, cô và anh lặng lẽ mặt đối mặt.

“Tổng Kinh Dương, lúc anh đi học có người thích không?” Cô mở miệng, thanh âm khàn khàn, chân chờ bất an, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Tổng Kinh Dương nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, chờ cô nói tiếp.

Chữ Duyệt khẽ nhủ thầm, mi mắt rũ xuống, cô nhìn bàn trà, “Trước đây từng thích một cậu học sinh.” Tim hơi nhói đau “Anh ấy lớn hơn chúng ta hai tuổi, từ nhỏ chính là học sinh gương mẫu.

Cô không lên tiếng, khuôn mặt Tổng Kinh Dương căng thẳng. Anh đoán được chính là anh ta khiến cho cô trở thành trạng thái ủ rũ ngày hôm nay.

“Bố anh ấy và mẹ tôi làm việc ở cùng một bệnh viện, học tiểu học tôi đã biết anh ấy, thành tích anh ấy tốt, khi còn bé anh ấy thường dạy tôi làm bài tập, công việc của bố mẹ tôi bề bộn nhiều việc, có đôi khi tan học anh ấy sẽ tới đón tôi, rồi tôi đi ăn cơm nhà anh ấy, khi đó tôi rất sùng bái anh ấy.” Sau đó thích anh.

“Nhưng anh ấy lại thành anh trai của tôi, quan hệ rất kỳ quái.” Vành mắt Chữ Duyệt hơi ướt át, “Tôi cho là anh ấy vẫn xem tôi như em gái, sau đó tôi đi miền Bắc học đại học. Nhưng bây giờ anh ấy lại quay đầu tìm tôi. Tổng Kinh Dương, Anh nói tôi nên làm như thế nào?”

Trầm mặc như nước.

Chữ Duyệt vừa nói xong liền hối hận, cô gượng gạo kéo kéo khóe miệng, “Tôi đang mộng du à.”

Tổng Kinh Dương hít một hơi thật sâu, “Chữ Duyệt, bây giờ cô còn thích người đó không?”

Chữ Duyệt đứng ở đằng kia, trầm ngâm chỉ chốc lát, lắc đầu. “Anh có thể cho rằng tôi rất không kiên định hay không?” Trong lòng khó chịu chua xót.

“Không có.” Tổng Kinh Dương bình tĩnh mà nói, “Bây giờ cô buông xuống được thì tốt rồi.”

Chữ Duyệt cười nhìn về phía anh, “Tôi còn muốn uống nước.”

Cô xoay người, anh chậm rãi mở miệng, “Trước đây tôi cũng từng thích một cô bạn học.”

Chữ Duyệt lập tức quay đầu lại, “Hả?”

Tổng Kinh Dương nhìn về bất quá để lộ trên mặt cô, mơ hồ thờ dài một hơi, Chữ Duyệt cô thực là làm kỹ giả lâu rồi! “Không còn sớm nữa, cô ở tạm chỗ này một đêm, đêm nay ngủ ở phòng ngủ chính, đồ toilet đều có đủ.” Anh không muốn tiếp tục đề tài này cùng cô nữa, đứng dậy về phòng ngủ thứ hai, đóng cửa, khóa lại!

Khóa lại!

Chữ Duyệt nghe thấy thanh âm đóng cửa lộp cộp vang lên, cô ngây ngốc chỗ, không thể tin được.

Anh một người đàn ông ngủ còn khóa cửa? Nghĩ rồi lại nghĩ, Tổng Kinh Dương đang đề phòng cô sao?

Tổng Kinh Dương tức giận, là bị Chữ Duyệt chọc giận. Về một đêm kia, anh cũng không chợp mắt được.

Chữ Duyệt uống thuốc hạ sốt rồi nên ngủ không tệ.

Cô nam quả nữ ở cùng một phòng, nam khóa cửa, Chữ Duyệt đứng kẹt cửa phòng, lắng nghe bên trong có âm thanh vang lên hay không. Hồi lâu khách phục cũng không có tiếng gì, cô liền đi vào toilet, vọt vào tắm qua loa một cái. Cô nhìn kỹ đồ vật của Tổng Kinh Dương, không có dấu gọi đầu Thanh Dương, dùng đều là đồ nước ngoài lâu năm.

Chữ Duyệt nằm trên giường nào, nhưng làm sao cũng không ngủ được. Giấc ngủ cô vốn cũng không tốt, một chốc rồi tỉnh, hầu như đều có thể trợn mắt đến hừng đông.

Vừa nhắm mắt lại đại não sẽ hiện lên gương mặt của Si Thanh Viễn.

Đau, bất đắc dĩ, nện vào tim cô từng từng lộp lộp.

Nghỉ hè tiểu học năm thứ ba, anh mang theo cô đi học bơi, một tháng, cô mới học được cách bơi chó.

Năm tiểu học thứ năm đấy, mẹ Si Thanh Viễn bị bệnh qua đời, lần đầu tiên cô thấy anh khóc, anh không chịu ăn, cô nói, “Anh không ăn em cũng không ăn.” Cô nắm lòng bàn tay anh, “Sau này anh làm bác sĩ có được không? Như vậy có thể cứu rất nhiều người.”

Tốt nghiệp sơ tam, Chữ Duyệt lấy thành tích tốt nhất thi vào D trung, cô cười nói với anh, “Si Thanh Viễn, em lại học cùng một trường với anh rồi.”

Sau đó, cha mẹ ly hôn, giống như sét đánh giữa trời quang.

Cô ngơ ngác nhìn anh, “Sì Thanh Viễn, ba mẹ đang nói đùa đúng không?”

Cuối cùng không phải thế.

Sau đó, mẹ cô gả cho ba anh, cô và anh dần dần xa lánh.

Lại sau nữa, bà nội cô qua đời, tâm tình Chử Duy Nhất một dạo rơi xuống đáy cốc. Cô từng bất chấp hỏi anh, nhưng mà vẫn không có được đáp án.

Cô mang mình đây tới phương Bắc, dùng thời gian hơn sáu năm để buông bỏ một người.

Sáu năm, tuổi hoa đẹp nhất của cô.

Chử Duy Nhất chôn mặt vào trong gối, mới đột nhiên phát hiện đây không phải là gối đầu của cô, về mặt nóng bừng, may mà, gối đầu không biết chủ nhân.

Hơn năm giờ sáng Chử Duy Nhất mới lim dim ngủ, đang lúc mơ mơ màng màng cô nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi lại. Chử Duy Nhất móc điện thoại di động ra, nhìn thấy đã sáu giờ rồi, cô đứng lên, thay quần áo.

Tổng Kinh Dương mặc quần áo ở nhà, đẹp mắt vô cùng.

Chử Duy Nhất kéo kéo góc áo, “Buổi sáng tốt lành.” Ánh nắng từ bên ngoài vào đây, cả phòng sáng tỏ.

“Sớm” Anh quay đầu lại, con người đen đậm lóe lên gì đó rồi biến mất. “Đi rửa mặt, tôi đi làm điểm tâm.”

“Hà, sao có thể không biết ngại như thế được? Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, tôi mời anh.” Cô đã chìm gáy chiếm tổ chim khách, sao không biết ngại để cho anh xuống bếp.

Tổng Kinh Dương liếc cô một cái, dây thanh gọn sóng không kinh động, “Lần sau đi.”

Chử Duy Nhất bất an đi rửa mặt, lại trở về phòng dọn giường đệm, cầm những sợi tóc cô rơi ở trên giường nhặt lên.

Tổng Kinh Dương đến gọi cô thì thấy cô đang khom lưng ghé vào trên giường, “Chử Duy Nhất – “

Trong tay Chử Duy Nhất đang nắm tóc, “Tôi – “ vội vã từ trên giường nhảy xuống. “Tôi đang nhặt tóc, đầu tôi rơi tóc đặc biệt nhiều.”

Để cho cô ngắt đi thôi!

“Ồ, ăn xong bữa sáng lại nhặt đi.” Anh lãnh đạm nói.

Bữa sáng, trứng chiên, sữa tươi, bánh mì.

Chử Duy Nhất nói, “Bữa sáng anh đều anh những thứ này sao?”

Tổng Kinh Dương gật đầu, “Đi học ở nước ngoài trên cơ bản thì đối mặt với thế cả.”

Thanh tâm quả dục.

“Gần công ty chúng tôi có con phố, nơi đó có rất nhiều thức ăn vặt, hoành thánh, bánh dày, bánh thịt bò rán, bánh rán hoa quả, còn có mì khô, mì nhỏ Trùng Khánh, mùi vị đều rất ngon.”

Tổng Kinh Dương nâng mi nhìn cô, “Bữa sáng tôi làm vị không tốt sao?”

Chử Duy Nhất vội cắn một miếng trứng chiên, “Trứng chiên không già không non, vị rất ngon.”

Tổng Kinh Dương hé miệng cười. ở chung càng nhiều, anh mới phát hiện, Chử Duy Nhất là một cô gái đáng yêu.

Ăn bữa sáng xong, Chử Duy Nhất chủ động đi rửa bát, Tổng Kinh Dương cũng không từ chối. Anh về phòng thay quần áo, ngày hôm nay anh phải đi bệnh viện.

Hai người ra ngoài, Tổng Kinh Dương đi lái xe, Chử Duy Nhất tinh tế đánh giá tiểu khu.

Cô cảm thấy có chút quen thuộc vô hình.

Đến tận khi xe chạy ra khỏi tiểu khu, Chử Duy Nhất chợt nhớ tới, cô tìm nhà mới cũng ở đây.

“Tôi xuống đường XX là được.” Công ty anh và công ty cô không cùng hướng.

“Ngày hôm nay tôi xin nghỉ, không đi công ty, đưa cô đi làm trước.”

Chữ Duy Nhất theo bản năng hỏi một câu, “Anh muốn đi đâu?”

Đáy mắt Tống Kinh Dương đột nhiên lướt qua một chút ý cười, “Bà nội tôi bị bệnh phải nằm viện.”

Chữ Duy Nhất sùng sốt, cô nên nói tiếp sao đây, cô im lặng rồi im lặng, “Hôm khác tôi đi thăm bà ấy.”

“Được.” Tống Kinh Dương vui vẻ mà đồng ý.

Chữ Duy Nhất: ...

Anh không nên từ chối lại một lần sao? Ít nhất nói một câu không cần phiền đâu.

Chữ Duy Nhất xuống xe Tống Kinh Dương, hai chân hơi mềm. “Cám ơn anh, trên đường cẩn thận.”

Cô luôn luôn nói cảm ơn với anh, lúc nào có thể tiết kiệm đi hai chữ này đây. Tống Kinh Dương ngẫm nghĩ, vươn tay đưa một túi gì đó, “Thuốc cảm đều ở trong đó, một lần một viên.”

Chữ Duy Nhất nhìn ngón tay xinh xắn của anh, tâm tựa như kẹo đường mềm.

Tống Kinh Dương lại lấy ra một món khác, “Ô của cô.”

Trong lòng chữ Duy Nhất hơi lộp bộp, mắt tự nhiên nhận lấy nhanh chóng.

“Chữ Duy Nhất – “ anh trầm giọng mở miệng, mà đồng thời, một thanh âm khác cũng vang lên, “Chữ Duy Nhất – “ vang hơn cả tiếng của Tống Kinh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Chữ Duy Nhất cứng đờ quay đầu lại quả nhiên gặp phải đồng nghiệp.

Ngay vừa trên đường tới, cô vẫn còn hơi lo lắng, khiến người khác hiểu lầm sẽ không tốt.

Vô cùng trước giờ.

Chữ Duy Nhất do do dự dự mà đề nghị: “Để tôi xuống ở ven đường phía trước đi.” Để chứng tỏ mình trong sáng vô tư, giọng nói cô thân thiết, “Giao lộ phía trước anh cũng quay đầu lại tốt hơn.”

Tống Kinh Dương giọng điệu thân thiện, “Kỹ thuật quay đầu lại của tôi tốt, cô yên tâm. Đến bên cửa cao ốc công ty cô rồi xuống.”

Chữ Duy Nhất cắn răng, nói không ra lời.

Khóe miệng Tống Kinh Dương lặng lẽ nâng lên, dư quang từ đầu lông mày xoắn xuýt của cô lướt qua.

Chữ Duy Nhất cũng nhận thấy được ánh mắt của anh, cô có chút chột dạ.

Quả nhiên ứng với định luật Murphy*, cô lo lắng cái gì là cái đó đến.

(*Định luật Murphy: có 4 nội dung chủ yếu. Trong đó có một nội dung là: Nếu như bạn lo lắng tình huống nào xảy ra, thế thì nó càng có khả năng xảy ra.)

Đường Vi thấy Chữ Duy Nhất xuống từ một chiếc xe tốt, cô trên đường đi nhanh, rốt cuộc thấy rõ chủ xe đúng là Tống Kinh Dương, cô ngây ngẩn cả người. “A, Tống - Tống - , hai người – “

Chữ Duy Nhất ực một cái, “Vi Vi, cậu đừng hiểu lầm, tớ ở trên đường vô tình gặp được Tống tiên sinh, sợ muộn nên phiền Tống tiên sinh.” “Tống tiên sinh, có phải hay không?”

Tống Kinh Dương nhìn về phía Đường Vi gật đầu, “Xin chào, phóng viên Đường.” Anh cười nhạt, “Duy Nhất, không phải là lo lắng muộn sao mau lên

đi.”

Lời này giống như là căn dặn của bạn trai với bạn gái a!

Cái này là vô tình gặp được à?

Chỉ Duy Nhất bị xưng hô vô cùng thân thiết kia khiến cho giống như pho tượng.

Duy Nhất –

Tên cô thật là dễ nghe, nhất là từ trong miệng anh đọc ra. Một người cả ngày khóc gào với đọc giả không gặp được người thích, cuối cùng đã cho cô gặp được.

“À!” Chỉ Duy Nhất che lại trái tim heo bé nhỏ đang đập loạn, “Tổng Khanh Dương, anh đi nhanh đi. Ở đây đậu xe vượt thời gian sẽ phạt tiền.”

Mí mắt Tổng Khanh Dương vút thẳng tới.

Tổng Khanh Dương đi rồi, hai người kia còn đứng ở chỗ đó.

Đường Vi còn đang trong khiếp sợ, “Cậu đừng nói cho tớ, anh ta đưa cậu đi làm?”

Chỉ Duy Nhất nhìn trời xanh mây trắng, “Bị muộn rồi.”

Đường Vi một tay kéo lấy cánh tay cô, “Có chuyện gì?”

Chỉ Duy Nhất mới sẽ không nói cô đã ở nhà trọ của Tổng Khanh Dương một đêm. “Vô tình gặp được.”

Đường Vi mới không tin, không thì mấy năm nay cô làm ký giả đều vô ích. “Trò vật, muốn gạt tớ sao? Các cậu sẽ không có chuyện gì thật ư?”

“Giữa chúng tớ rất trong sạch!” Tổng Khanh Dương ngủ cũng khóa cửa.

Đường Vi nhìn Chỉ Duy Nhất từ trên xuống dưới, không phát hiện manh mối gì.

Chỉ Duy Nhất lại hỏi cô, “Sao cậu ngày hôm qua nói chuyện tớ tặng ca cho Sĩ Thanh Viễn?”

“Chúng tớ thuận miệng hàn huyên chút thôi, anh ấy tới đưa dù cho cậu à? Bác sĩ Sĩ thật là một người tốt. Nghề nghiệp tốt, người lại suýt, sao lại 28 tuổi, còn chưa có bạn gái nữa.”

Chỉ Duy Nhất lấp lửng hai khoảng mà trả lời một câu, “Có lẽ là chưa gặp được người thích hợp thôi.”

Tổng Khanh Dương lái xe đến nơi ở của ông nội bà nội. Hôm nay bà cụ phải đi nằm viện, cho nên tất cả mọi người đều tới.

Lúc anh đến, chú nhỏ đang ở trong sân gọi điện thoại. Tổng Khanh Dương vẫy vẫy tay với chú ấy, chú nhỏ thấy anh tới, cách điện thoại di động nói vài câu. “Thứ bảy lại đến nói tiếp. Tôi cúp trước, không cần ngủ lại đâu, thức dậy đi ăn sáng đi.”

“Chú nhỏ - “Tổng Khanh Dương gọi. Tổng Cảnh Xuyên đã hơn ba mươi, còn chưa kết hôn, trong nhà cứ thúc giục suốt. Nếu như bà nội Khanh Dương không sinh bệnh, anh ta phỏng chừng cũng sẽ không trở về.

Tư tưởng dòng họ nhà Tổng rất mạnh, cũng rất đoàn kết. Cha của Tổng Cảnh Xuyên là đứng hàng nhỏ nhất, Tổng Cảnh Xuyên lại là người con nhỏ nhất, cho nên Tổng Cảnh Xuyên lớn hơn Tổng Khanh Dương vài tuổi.

Tổng Cảnh Xuyên gật đầu, “Tới rồi à.”

Bà cụ cũng không muốn nhiều người đến như thế, nhưng hết lần này đến lần khác nên tới đều tới cả. Đến bệnh viện, đã thu xếp ổn thỏa. Viện trưởng và chủ nhiệm cũng tới, Sĩ Thanh Viễn cũng ở đây.

Tổng Khanh Dương rất bình tĩnh đánh giá Sĩ Thanh Viễn.

“Bác sĩ Sĩ, sau này làm phiền cậu quan tâm.” Mẹ Tổng Khanh Dương nói.

Sĩ Thanh Viễn đứng mực, “Đây là nhiệm vụ của tôi.”

Bà cụ thúc giục mọi người quay về. Tổng Cảnh Xuyên là thay mặt cha mẹ mình tới, “Bác gái cả, ở đây đều là bác sĩ giỏi nhất thành phố D, bác cứ yên tâm.”

“Cảnh Xuyên, lần này cháu về đợi thêm mấy ngày, ở cùng mẹ cháu.”

Tổng Cảnh Xuyên gật đầu, “Gần đây cháu không đi nữa, có thời gian sẽ thăm bác.”

“Khinh Dương, cháu tiền chú nhỏ về đi.”

Hai chú cháu đi tới cửa.

Tổng Cảnh Xuyên dặn dò nói, “Tuổi bác sĩ trưởng rất trẻ, có thời gian cháu đi thăm hỏi một chút.

Tổng Khinh Dương gật đầu, “Vâng.”

Si Thanh Viễn, thì ra là anh ta.

Tổng Khinh Dương không nhận làm người, anh ta chính là anh trai của Chử Duy Nhất.

Si Thanh Viễn đi kiểm tra phòng bệnh, bà cụ hình như rất thích anh, đang nói chuyện cùng anh.

“Bác sĩ Si, cậu bao tuổi rồi?”

“Hai mươi tám.”

“Có đối tượng chưa?”

“Không có ạ.”

“À, còn chưa tìm à, cháu của ta nhỏ hơn cậu hai tuổi cũng còn độc thân.” Bà cụ thở dài.

“Lè lưỡi, cháu xem một chút.” Si Thanh Viễn nói.

Bà cụ phối hợp cùng.

“Được rồi.” Si Thanh Viễn nhanh chóng viết lên quyển sổ, “Gần đây không được ăn đồ ngọt nữa.”

Bà cụ dừng một chút, “Chút thôi cũng không được sao?”

“Một chút cũng không được.” Si Thanh Viễn bình tĩnh nói, “Máu ngài có vài mục chỉ tiêu không hòa hợp.”

“Bác sĩ Si, cậu quá nghiêm túc.” Bà cụ lắc đầu. “Con gái không thích thế đâu.”

“Bác sĩ Si, cậu phải cười nhiều hơn. Có câu nói như thế nào, cậu bé thích cười vận may sẽ không quá kém.” Bà cụ rất đúng thời điểm còn biết đến câu này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Si Thanh Viễn trở lại phòng làm việc, lấy điện thoại di động ra, có vài tin nhắn ngắn.

Ngoài cửa có người gõ cửa, anh giương mắt, một chàng trai trẻ tuổi đang đứng ở cửa.

“Bác sĩ Si, tôi là người nhà phòng bệnh 602.”

Si Thanh Viễn ngược mắt nhìn anh, “Mời ngồi.” Si Thanh Viễn nói, “Có chuyện gì à?”

“Là thế này, bà nội tôi có bệnh tiểu đường, nhưng mà bà thích ăn đồ ngọt, có đôi khi sẽ dấu chúng tôi lên lên ăn.” Tổng Khinh Dương khẽ nhủ mày, “Bình thường làm phiền các anh chăm sóc một chút.”

Bỗng nhiên Si Thanh Viễn cười, “Các cậu phải khai thông với bà cụ nhiều một chút.”

Tổng Khinh Dương cũng không thể nói đây đều là thói quen xấu của bà nội anh* ra đây được.

(Ở đây vốn là ông nội, mình mạn phép sửa lại bà nội cho hợp ngữ cảnh.)

“Chúng tôi sẽ thế. Tình huống bây giờ của bà ấy, giải phẫu nguy hiểm lớn không?”

“Giải phẫu khẳng định có nguy hiểm, máu nhọt đã bắt đầu chèn ép thần kinh, không nhanh chóng phẫu thuật, sẽ ảnh hưởng ăn uống của bà.”

Tổng Kinh Dương thu lại vẻ mặt, “Được rồi, cảm ơn anh.”

Sau khi Tổng Kinh Dương ra ngoài thấy trên hành lang dán danh thiếp bác sĩ, anh nhanh chóng nhìn lướt qua.

Si Thanh Viễn, hai mươi tám tuổi, bác sĩ đang học.

Chỉ Duy Nhất đem chuyện mình tá túc ở nhà Tổng Kinh Dương nói cho Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu ở trong điện thoại hung hăng nắc nỏ một trận.

“Cậu là heo à? Đến bây giờ còn chưa hỏi rõ anh ta có bạn gái hay không, cậu lại dám đến nhà anh ta để ở?”

Chỉ Duy Nhất ồm ồm mà không lên tiếng.

“Chỉ Duy Nhất, cậu là nai con đụng loạn à? Bây giờ tớ càng ngày càng hiểu kỳ, Tổng Kinh Dương kiểu nước gọi đầu này rốt cuộc dạng gì?”

Chỉ Duy Nhất hít sâu một hơi, “Chỉ là ở bên anh ấy đặc biệt an tâm, cảm thấy thật thoải mái.”

“Chị ủng hộ cậu, nhưng mà mở to hai mắt quan sát cẩn thận thật tốt một chút.”

Chỉ Duy Nhất liền vội vàng hỏi, “Bà nội anh ấy nằm viện, cậu nói tớ mua gì đi thăm đây?”

“Gặp người lớn nhanh như thế à?” Rốt cuộc Tiêu Tiêu kinh hãi. “Chỉ Duy Nhất, đã phát triển đến bước này, cậu vẫn giả bộ với tớ.”

Chỉ Duy Nhất nghẹn từ, “Hiểu lầm, chỉ do hiểu lầm thôi.”

Buổi chiều Tổng Kinh Dương trở lại công ty, Trác Thiên đến tìm anh.

“Cậu biết không? Không biết Sở Mặc thế nào dời sát đến Chu Mỹ Linh, dự định mời cô ấy làm phim tuyên truyền văn hóa thành phố D.” Cho tới trưa ngày hôm nay trên dưới công ty đều đang thảo luận việc này. Chu Mỹ Linh là minh tinh điện ảnh nổi danh những năm 80, rất nhiều năm chưa từng tái xuất hoạt động điện ảnh, nhưng mọi người vẫn nhớ kỹ bà ấy.

Tổng Kinh Dương sắc mặt như thường.

“Không phải cậu đều biết chứ?” Trác Thiên cất cao dây thanh.

Tổng Kinh Dương rót cho mình một ly nước, “Cậu ta có thể tìm được Chu Mỹ Linh là bản lĩnh của cậu ta.”

“Cậu thực là một chút cũng chẳng lo lắng.” Trác Thiên bĩu góc môi, “Tớ nói gần đây sao cậu kỳ quái như thế? Nhà cậu không phải là ở phía Đông sao? Tan tầm cậu đều đi về phía Tây.”

Tổng Kinh Dương im lặng không lên tiếng, “Lấy kinh nghiệm.”

Trác Thiên đi tới trước bàn làm việc của anh, hai tay chống ở trên bàn, “Lúc nào cậu cũng không nói, cái gì đều giấu hết trong lòng ai biết được chứ? Đến nói ra, bạn thân giúp cậu phân tích.”

Tổng Kinh Dương trầm ngâm nói, “Trác Thiên, nếu như người con gái cậu thích có người thích rồi, cậu sẽ làm thế nào?”

“Vừa lên đến đã mạnh mẽ đột ngột như thế, cô gái cậu thích kia thích người khác?”

Tổng Kinh Dương lướt nhìn anh một cái.

Trác Thiên cười hắc hắc, “Cậu chắc chắn sẽ không chen chân. Tớ hiểu kỳ là ai?”

“Lần trước cậu thất tình, lần này sẽ không xui xẻo như vậy.”

Thật vất vả Tổng Kinh Dương gặp được một người mình thích, rốt cuộc động tâm rồi, ông trời nên chiếu cố một chút đi.

Trác Thiên thực sự là không biết nói sao cho tốt.

Tổng Kinh Dương lạnh mặt.

“Cậu cũng đừng quá lo lắng. Tớ nghĩ cậu nên nói cho cô ấy biết, cảm giác của cậu đối với cô ấy. Nam theo đuổi nữ cách tàng sa, Tổng thiếu tuần tú lịch sự như thế, khẳng định dễ như trở bàn tay, nào có cô gái nào không động tâm? Bày tỏ!”

Bày tỏ!

Tổng Khanh Dương trầm tư, có thể hù dọa cô ấy từ bạn đến bạn trai, tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng thời gian này với anh quá lâu. Trong lòng anh mơ hồ có chút áp lực.

“Nông cạn!” Tổng Khanh Dương sâu kín nhả ra hai chữ.

Lông mày Trác Thiên nhảy dựng lên, “Tổng Khanh Dương, cách của tớ đảm bảo hữu dụng. Nói, cô gái kia chính là ký giả lần trước ấy chúng ta thấy chứ gì.” Tổng Khanh Dương lại không phản bác.

Thì ra, đối tượng chung thân đại sự của Tổng Khanh Dương đúng là ai kia!

Ách, nhưng mà hình như Trác Thiên nghe được một tin đồn, gần đây Sở Mặc đang đeo đuổi một cô gái, tên hình như giống như ai đó. Ủ, có thể là trùng hợp. Người Trung Quốc trùng tên nhiều mà.

Nhưng mà, anh ta thật chờ mong, không phải là trùng tên thì tốt biết bao!

Hình ảnh kia chắc là, lại xem người đàn ông muộn tao* với người đàn ông tự phụ.

(*Muộn tao: Chỉ người bên ngoài lãnh tính, trong nóng ngoài lạnh, trầm mặc mà thực tế có nhiều tư tưởng và nội hàm)

Chữ Duy Nhất là một cô gái hiền lành lại giữ chữ tín, nếu cô nói muốn đi thăm bà nội Tổng Khanh Dương, cách hai ngày phải đi. Ngay từ đầu đã nói xong, Tổng Khanh Dương đi cùng cô, dẫu sao cô cũng không quen biết (bà nội anh ta) mà. Nhưng sau đó Tổng Khanh Dương bị công việc quán chân.

Tổng Khanh Dương nói, “Bà nội tôi rất ôn hòa.”

Chữ Duy Nhất vừa định nói không đi, trong nháy mắt bị bỏ đi.

Chữ Duy Nhất cầm theo hoa quả đi bệnh viện trước. Từ nhỏ cô đã không thích bệnh viện, mặc dù có một người mẹ bác sĩ nhưng mà vẫn tràn đầy sợ hãi với nó.

Lúc đi tới, cô yên lặng chờ đợi, không muốn gặp phải người quen.

Đến khu nội trú, cô tìm được phòng bệnh rất nhanh. Lúc cô ở cửa xác định, bà cụ đi qua phía sau cô. Chữ Duy Nhất lập tức lên tinh thần, “Bà nội, xin chào, xin hỏi bà biết Tổng Khanh Dương chứ ạ?” Ngần vịn lần không thể nhận làm người.

“Cháu là ai?” Bà cụ đẩy kính mắt một cái nghiêm túc mà đánh giá cô gái nhỏ xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Chữ Duy Nhất mỉm cười, “Cháu là bạn học của cháu bà, biết bà nằm viện nên đến thăm ạ.”

“Bạn học?” Bà cụ hỏi.

“Đúng đúng.” Chữ Duy Nhất sợ bà hoài nghi, “Cháu làm việc ở tòa soạn báo Hoa Tinh, lúc trước cháu còn từng phỏng vấn Tổng Khanh Dương.”

Bà cụ gật đầu, “Ừm, như vậy à.”

“Vâng.”

“Nhìn cháu không giống ký giả.” Bà cụ cảnh giác nói, “Một lớn lên không giống, hai khí chất không giống. Ta già rồi cháu không nên gạt ta.”

Chữ Duy Nhất giật mình, “Đúng thế mà. Nhưng mà cháu cũng là mới làm công việc phỏng vấn gần đây, trước đây chỉ là viết bản thảo.”

Bà cụ híp mắt, “Cháu gái, có phải cháu muốn phỏng vấn cháu của ta, cho nên tới tìm ta đã thông quan hệ hay không?”

Chữ Duy Nhất...

Bà cụ mỉm góc môi, “Cháu gái à, cháu ta không chấp nhận phỏng vấn, cháu cũng cần gạt ta đâu. Tâm ý của cháu ta nhận, nhưng mà cháu bà tính tình cố chấp, nó khiêm tốn, không thích đăng báo trên tạp chí.”

Chữ Duy Nhất vẻ mặt đau khổ, “Bà nội à, bà hiểu lầm rồi.”

“Cháu gái à, không phải là cháu muốn theo đuổi cháu ta chứ?” Rốt cuộc bà cụ đã suy nghĩ rõ ràng, có dụng ý khác à nha.

Chữ Duy Nhất chân tay luống cuống, “Sao ạ? Không phải! Cháu không dám theo đuổi anh ấy! Cháu không biết theo đuổi người khác!”

Bà cụ cầm mắt kính đeo lên, bà cẩn thận đánh giá Chữ Duy Nhất. “Cháu ngồi trước đi, một chút nó đến thăm ta.”

Chữ Duy Nhất thở dài, cô đơn thuần chỉ muốn thăm bệnh nhân thôi mà.

“Cháu không cần thẹn, không sao cả, ta người già nhưng tâm không già. Thích một người là chuyện rất bình thường.”

Chữ Duyệt Nhất không nói nên lời.

Khi Tống Kinh Dương đến, Chữ Duyệt Nhất mới vừa gọt một trái táo cho bà cụ. “Gọt vỏ táo này thật là tốt, vỏ này đều không đứt, không vội không nóng nảy, tính tình được.”

“Chúng ta mỗi người phân nửa.” Bà cụ nói.

Chữ Duyệt Nhất cắt một nửa, đúng lúc Tống Kinh Dương đến.

Bà cụ ăn một miếng, “Ngọt lắm.”

Tống Kinh Dương bước tiến đến, “Bà nội – “ anh một tay cầm lấy miếng táo trong tay bà cụ.

Chữ Duyệt Nhất vội mở miệng, “Táo còn ở chỗ tôi này, Tống Kinh Dương, anh đừng tranh của bà nội anh.

Phòng bệnh tĩnh lặng, Chữ Duyệt Nhất nghênh đón hai ánh nhìn nóng như lửa, cô không biết làm sao.

Tống Kinh Dương chậm rãi thu tay về, ung dung thản nhiên đi tới bên người cô, nhìn chăm chú phân nửa quả táo trên tay cô. “Cho tôi?” Anh dè dặt dây thanh.

Chữ Duyệt Nhất đang nắm quả táo, khóe miệng giật giật còn chưa mở miệng.

Tống Kinh Dương cầm nửa quả táo từ trong cô. Quả táo rất giòn, anh cắn một miếng làm ra tiếng “Răng rắc”.

“Chữ Duyệt Nhất, táo ngọt lắm.” Anh nói.

Khuôn mặt Chữ Duyệt Nhất cúi thấp xuống, gò má đỏ bừng lên. Lẽ nào anh ta không nhìn ra, quả táo đã bị cô cắn một cái rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

D trung là trường trung học tốt nhất thành phố D, ở nơi đây hàng năm các trường học có danh đều sẽ đưa vào các học sinh giỏi.

Năm ấy, Chữ Duyệt Nhất lấy điểm cao thi vào D trung, nhưng không có bất kỳ vui sướng nào. Kết thúc kỳ thi vào trung học, cha mẹ ly dị, cô cảm thấy trời long đất lở.

Tình sâu của ba mẹ là nghiêm nghị như thế.

“Duyệt Nhất, ba và mẹ sống cùng nhau không hợp nữa rồi, cho nên ba mẹ quyết định ly hôn.” Đây là lời mẹ cô nói với cô.

Chữ Duyệt Nhất không hiểu, không phải ba mẹ rất yêu nhau sao? Bọn họ đã bên nhau mười mấy năm rồi, sao lại đột nhiên không thích hợp? Nhưng lúc đó cô mất hết sức lực, không hỏi ra.

Sau đó, ba lại đi công tác, mẹ dời nhà. Bà nội không nói gì thêm, chỉ qua lưng lại với ba mẹ, im lặng than thở.

Sau cùng Chữ Duyệt Nhất chọn đi nhà bà nội ở.

Cha Chữ làm nghiên cứu địa chất, mẹ Chữ là bác sĩ, từ nhỏ Chữ Duyệt Nhất cũng rất ngoan, biết cha mẹ bận rộn công việc, học tập của cô chưa bao giờ cần bọn họ phải nhọc tâm.

Sau khi cha mẹ ly dị, Chữ Duyệt Nhất sống cùng bà nội, thời gian một năm, dưới việc làm bạn cùng với bà, cô từ từ ra khỏi bóng ma cha mẹ ly hôn.

Chỉ là, tính tình cô cũng trở nên trầm tĩnh rất nhiều.

Khi Tống Kinh Dương học tập ở cao trung vẫn rất nhẹ nhàng, thành tích cũng rất tốt. Sau giờ lên lớp môn thể dục, anh hầu như đều ở trên sân bóng, tùy ý tự nhiên.

Mỗi một lần kiểm tra sau khi vào học, Tống Kinh Dương vẫn luôn ở nơi thi đầu tiên, mà Chữ Duyệt Nhất bởi vì độ khó vật lý ở cao trung càng cao, dần dần cũng có chút khó khăn, thành tích vẫn quanh quẩn ở nơi thi ba bốn năm.

Cuộc sống cao trung lúc nào cũng qua thật nhanh, dưới hình thức cố định một ngày tám tiết, một năm lớp mười cứ qua đi như thế, bình thường lại một nhọc.

Đến kỳ thi cuối năm lớp mười, đúng giữa tháng sáu, thành phố D mấy ngày nay mưa to không ngừng.

Tổng Kinh Dương đến trước khi thi năm phút đồng hồ, đợi sau khi anh ngồi xuống, anh phát hiện người trước mặt anh chưa đến. Thị lực Tổng Kinh Dương tốt, kiểm tra đo lường được 5.2, anh thấy tên nơi góc bàn – Chữ Duy Nhất.

Anh có chút ấn tượng, lần đại hội toàn trường trước thầy chủ nhiệm đã báo tên của cô, hình như là tham gia cuộc thi viết văn gì đó được phần thưởng hạng nhất.

“Đình đình đình – “tiếng chuông cuộc thi vang lên, thầy giáo coi thi bắt đầu phát bài thi.

Phòng học lâm vào yên lặng.

Tổng Kinh Dương đang suy nghĩ là người ngồi trước mặt không phải là không đến cuộc thi nữa, ở cửa đột nhiên có một bóng dáng vội vàng đi tới, “Thưa thầy, em đến muộn.”

Giọng nói cô bạn rất khẽ, Tổng Kinh Dương ngẩng đầu nhìn sang.

Một cô học sinh mảnh khảnh, mặc đồng phục học sinh, quần áo ướt hơn phân nửa.

Có lẽ thầy giáo cũng biết cô, nói với cô, “Cuộc thi bắt đầu rồi, lần thi sau đến sớm một chút.”

Ánh mắt Chữ Duy Nhất nhìn về phía anh, anh biết cô đang tìm chỗ ngồi, nhưng một ánh nhìn không khỏi khiến trong lòng anh căng thẳng. Sau đó Tổng Kinh Dương mới phản ứng được, chính là ánh nhìn kia, mới làm cho anh thất (mất) tâm.

Cô kéo nhẹ ghế ngồi, động tác rất nhẹ. Sau khi ngồi xuống, lưng của cô nhẹ nhàng đụng vào bàn anh một cái, chiếc bàn hơi lung lay.

Đuôi ngựa của cô đang nhỏ nước, phía sau lưng ướt một mảng lớn, Tổng Kinh Dương thấy được rõ hình dạng dây áo lót của cô. Anh nhanh chóng dời tầm mắt, ngoài cửa sổ, nước mưa cứ như màn nước của dòng chảy thiên nhiên.

Mặt hơi nóng.

Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn gì đó, anh không nhớ được. Anh biết tìm mình đột nhiên đập nhanh hơn.

“Mọi người nghiêm túc xem xét đề tài không nên mất chú ý.” Thầy giáo trầm giọng nói.

Tổng Kinh Dương cúi đầu, tìm đập mạnh một hồi.

Không đến một giờ, anh đã viết xong toàn bộ đáp án bài thi. Anh nghe thấy cô đang ho khan, không biết có liên quan đến gặp mưa hay không, cái bàn của cô hơi lung lay.

Lần đó, anh không nộp bài làm trước, kiên nhẫn chờ đợi tiếng chuông.

Cô vẫn cúi đầu, trên giấy nháp viết chằng chịt đầy những tín toán theo công thức.

Tổng Kinh Dương nhìn thấy, thứ hai đếm ngược từ dưới lên, cô viết một bước trung gian sai.

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, cuộc thi kết thúc.

“Bài thi truyền lên từ phía sau.”

Tổng Kinh Dương nhận bài thi truyền tới từ phía bạn học, anh vỗ nhẹ đầu vào cô, “Bạn ơi – “

Chữ Duy Nhất quay đầu lại, khóe mắt rù xuống, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào bài thi, nhanh chóng nhận lấy, hoàn toàn chẳng ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Mưa, đã dần ngớt.

Chữ Duy Nhất thu dọn cặp sách, có người đi tới bên người cô, chắc là bạn học cùng lớp. Tổng Kinh Dương thông thả nhấc túi lên từ từ mà đứng ở chỗ ngồi.

“Chữ Duy Nhất, sao ngày hôm nay cậu đến muộn thế?”

“Thân thể bà nội tôi không được khỏe, nằm viện rồi.”

“À! Vậy cậu làm sao? Mấy ngày nay đều phải thi đó?”

“Buổi tối tôi đi bệnh viện chăm bà.”...

Cuộc thi tiếng anh xé chiều hôm ấy, Tổng Kinh Dương không gặp lại Chữ Duy Nhất. Anh buồn bực. Nhìn chỗ ngồi trống không phía trước, khi thi vài lần thất thần, thầy giáo vài lần đến gõ bàn anh.

Liên tiếp ba ngày, Chữ Duy Nhất cũng không đến cuộc thi.

Cho đến cuộc thi cuối cùng, ngày đó thi chính là chính trị. Chữ Duy Nhất đã xuất hiện.

Cô vẫn là người vào phòng cuối cùng, ngày đó cô không mặc đồng phục học sinh, mà lại đổi thành một bộ váy liền màu trắng, sạch gọn như thế, mái tóc dài của cô xõa ra, trán dùng cái kẹp màu đen cố định lại.

Tất cả mọi người đều đem lực chú ý tập trung vào cuộc thi, chỉ có Tổng Kinh Dương chú ý đến cô.

Trên tay áo cô đang mang vài bố chịu tang màu đen.

Tổng Kinh Dương giật mình, đại não như bị người gõ một cái, anh biết có nghĩa là gì.

Cô nhẹ nhàng đi tới chỗ ngồi ngồi xuống.

Cuộc thi lần đó, Chữ Duy Nhất nộp bài sớm, vội vàng tới vội vàng đi.

Sau khi có thành tích cuộc thi, bắt đầu chia ban. Tổng Kinh Dương đi ban vật hóa một cách tự nhiên, Chữ Duy Nhất thì qua ban sử chính. Cùng học ở một tòa nhà, một ở tầng dưới cùng, một ở tầng trên cùng.

Tổng Kinh Dương lại nghe thấy tên cô, thầy (cô) giáo dạy ngữ văn sẽ đem bài văn của cô cầm đến lớp học. “Các em nhìn bài văn Chữ Duy Nhất viết xem, lại xem lại các em, học sinh các em có thể dùng tâm chút xíu được không hả!”

“Thầy (cô) ơi, thầy không thể đem khuyết điểm của bọn em so với người ta được.”

Ánh mắt thầy (cô) dạy ngữ văn như lưỡi dao, “Thầy (cô) nghe nói đứng nhất thành tích tiếng anh ban cũng là Chữ Duy Nhất.”

“Không, thầy (cô) ơi, còn Tổng Kinh Dương ban chúng ta nữa!”

Tổng Kinh Dương không biết rốt cuộc cô có biết anh hay không.

Lớp mười một Chữ Duy Nhất bắt đầu trọ ở trường, Tổng Kinh Dương không xuất hiện cùng cô nữa.

Ở trường thỉnh thoảng anh cũng sẽ thấy cô, cô lại chưa bao giờ từng nhìn qua anh một lần. Khi đó, ngăn kéo anh thường thường sẽ có đủ loại phong thư và sô cô la.

Cuộc sống khô khan, mọi người cũng học biết tìm thú vui. Nam sinh không khỏi sẽ nói chuyện tới cô gái đẹp. Nữ sinh xinh đẹp ban khoa học xã hội rất nhiều, cái này đã được công nhận.

“Tớ nghĩ Lam Nguyệt ban 1 đẹp đó.”

“Vậy cậu theo đuổi đi?”

“Chữ Duy Nhất kia các cậu quen không? Chỉ là có chút hướng nội.”

“Sao cậu biết người ta hướng nội?”

“Người ban bọn họ nói mà. Nhưng mà người cậu ấy tốt lắm, bút ký trong lớp đều có thể cùng hưởng.”

“Chữ Duy Nhất sao, con người cậu ấy tốt thật, cuối kỳ thi lớp mười, bà nội cậu ấy qua đời, cậu ấy thi thiếu vài môn. Nhưng mà vào ban khoa học xã hội thực nghiệm như thường, bởi vì thầy chủ nhiệm là họ hàng nhà cậu ấy.”

“Thành tích người ta tốt cũng được công nhận.”

Tổng Kinh Dương nghe bọn họ nói chuyện, chẳng nói câu nào.

Có lần bạn học trong lớp ngày trước hỏi mượn anh bài thi số học, vị bạn học kia vừa lúc ở ban khoa học xã hội thực nghiệm. Tổng Kinh Dương liền tự mình đưa bài thi cho vị bạn học kia.

Vị bạn học đó vô cùng cảm kích, “Tổng Kinh Dương, rất cảm ơn cậu.”

Hai người đứng ở trên sân thượng. Tổng Kinh Dương mất sắc nhìn thấy ở một góc sân thượng có người, tầm mắt anh ngừng lại.

Tổng Kinh Dương thần nhiên nói, “Lớp các cậu địa thế tốt thật, vẫn còn một mảnh đất trống lớn thế này.”

Tổng Kinh Dương liếc nhìn bóng lưng Chữ Duy Nhất, “Bạn học cậu?”

“Đúng vậy, nữ bá chủ học tập của lớp tớ. Nhưng mà không thích nói lắm.”

Ba năm cao trung, ở bãi tập anh gặp được cô. Cô vòng quanh đường băng chạy bộ plastic, anh đang đá banh, cố ý đưa banh đến bên cạnh cô, sau đó anh không còn tinh thần, bị người khác san ngã xuống đất, chờ anh đứng lên, Chữ Duy Nhất đã chạy xa. Anh nhìn bóng lưng cô, chỉ có thờ dài.

Ở trường học anh gặp cô ở căn tin, cô mua cà phê, anh xếp hàng sau lưng cô, nhưng cô đều chẳng quay đầu lại.

Tổng Kinh Dương là một cậu con trai nội liếm, nhất định sẽ không có chuyện viết thư tình.

Năm lớp mười hai đó, mỗi ngày đều sống qua những đề nhiều như ném bom. Từ lớp mười một Tổng Kinh Dương đã bắt đầu học tiếng Đức, trình độ cũng không tệ. Một buổi chiều cuối tháng năm, trường học thông báo thông báo tốt nghiệp.

Bắt đầu từ ban 1, thông báo ban 1 xong, thì người ban 1 đều tự rời khỏi. Tổng Kinh Dương ở trong người người tìm kiếm Chữ Duy Nhất, thật vất vả cho anh tìm được, lại phát hiện bên người cô vẫn còn người khác.

Anh ở phía xa chờ đợi, anh suy nghĩ người nọ là ai. Khi thấy người nam sinh đó lôi kéo Chữ Duy Nhất, thế giới của anh âm âm sụp đổ.

Sau đó, anh rời đi, tự giới thiệu đã chuẩn bị thật lâu của anh không dùng được.

“Này, Chữ Duy Nhất, tôi là Tổng Kinh Dương ban 18, lần thi cuối kỳ năm lớp mười kia, tôi ngồi ở chỗ phía sau cậu – “

Chỉ là Chữ Duy Nhất chưa bao giờ biết anh, người nam sinh từng ngồi sau lưng cô đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Quả táo rất ngọt và giòn.

Tổng Kinh Dương vẫn không sao ăn hoa quả, hôm nay cam tâm tình nguyện gặm hết nửa quả táo.

Bà cụ nhìn hết một màn này, trong lòng đã rõ như gương. Cô gái nhỏ không có lừa bà nhỉ.

Bà cụ mở miệng, “Kinh Dương, bà nghĩ hôm nay cháu không đến, mẹ cháu nói gần đây cháu công việc bận rộn.”

Tổng Kinh Dương đáp, “Có một số việc giao cho đồng nghiệp làm.”

“Là Trác Thiên à? Cháu không nên thường xuyên khi dễ cậu ta.”

Tổng Kinh Dương cười cười, “Quả táo ngọt quá, bà có bệnh tiểu đường nên ăn ít chút ạ.”

Chữ Duy Nhất lẩm bẩm nói, “Thật ra crom có trong quả táo có thể nâng cao tính nhạy cảm của insulin với người mắc bệnh tiểu đường, mà quả táo chua có thể ổn định đường huyết, phòng ngừa bệnh tiểu đường lâu năm, thật ra thì người bệnh tiểu đường có thể ăn táo, vị chua quả táo rất tốt.”

Khuôn mặt bà cụ vui mừng nhìn cô, “Cháu xem cô gái nhỏ người ta hiểu biết hơn.”

Tổng Kinh Dương cười khẽ.

“Cháu gái nhỏ học y à?” Bà cụ hỏi.

Chữ Duy Nhất lắc đầu, “Trước đây bà nội cháu cũng mắc bệnh tiểu đường.” Nhiều năm như thế cô vẫn nhớ.

Tổng Kinh Dương nhanh nhẹn nói một câu, “Đường huyết bà nội tôi còn quá cao.”

Chữ Duy Nhất kéo kéo khóe miệng, nghiêm mặt nói, “Vậy là không thể ăn quá nhiều đường.”

Chữ Duy Nhất ngồi một hồi cũng nên đi, “Bà à, cháu về trước, về sau lại đến thăm bà.”

“Về sau? Lúc nào?”

Nhất thời Chữ Duy Nhất không biết nên nói tiếp thế nào. A, cô chỉ khách sáo chút thôi.

“Lúc ngày nghỉ của cháu.”

Bà cụ mỉm cười, “Đến khi đó bảo Tổng Kinh Dương đi đón cháu.” Ánh mắt bà cụ tha thiết làm cô không nỡ từ chối, “Được ạ.”

Khóe miệng Tổng Kinh Dương kéo ra một nụ cười, “Tôi tiễn cô.”

Chữ Duy Nhất luôn luôn có loại cảm giác không thật.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Bà nội anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“62.”

“Hả! Bà nội anh trẻ tuổi thật.”

Tổng Kinh Dương bỗng chốc trầm mặc, “Bà ấy không phải là bà nội ruột của tôi, là vợ hai của ông nội, ông nội lớn tuổi hơn bà nhiều.”

Trong nháy mắt Chữ Duy Nhất cắn lấy khóe môi, có chút ngổn ngang.

“Thời kỳ đó ly hôn cần quyết đoán rất lớn, nhất là thân phận như ông nội tôi, trong tổ chức vẫn không đồng ý.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, bà nội ruột của tôi đồng ý ly hôn.”

“Vậy về sau bà nội ruột của anh tốt không?”

“Không biết.” Tổng Kinh Dương buồn bã mà lắc đầu, “Bà quyết tâm ly hôn, cũng không muốn liên lạc với ông nội nữa, cho nên chúng tôi không hề lui tới với nhau.”

Chữ Duy Nhất thở dài, “Bà nội anh rất yêu ông.” Tình yêu đã biến chất, cuộc đời này không gặp lại. Nếu anh không yêu tôi, hà cớ tôi làm mình mất mặt.

Chẳng lẽ giữ một hôn nhân trống rỗng oán hận đến chết sao?

Dần dần Chữ Duy Nhất đã hiểu quyết định ly hôn của cha mẹ năm đó, chỉ là tình cảm người một nhà bọn họ thật rất khó trở lại như lúc ban đầu.

Cô không quên được, bà nội cũng bởi vì chịu đả kích của cha mẹ ly hôn, thân thể ngày càng sa sút, nhiều hơn một năm, đã qua đời.

Chữ Duy Nhất đang cúi đầu rơi vào trong suy nghĩ của mình, những thứ đã qua đó do dòng chảy thời gian đã dần dần chữa khỏi, nhưng những thứ mất đi lại không có cách nào khôi phục như lúc ban đầu.

“Cảm phiền một chút, xin phiền một chút – “vài người bác sĩ mặc áo blue cùng y tá vội vã đi tới.

Chữ Duy Nhất hoàn toàn chẳng kịp né tránh, thân thể ngã nghiêng, may mà Tổng Kinh Dương đỡ lấy cô, cô tựa ở trong cánh tay anh.

Chớp mũi thoáng qua một mùi lờ mờ.

Tầm mắt Chữ Duy Nhất nhìn về phía trước, vị bác sĩ ở giữa kia, cô không thể quen thuộc hơn nữa.

Si Thanh Viễn cũng đã nhìn thấy cô, bốn mắt nhìn nhau, quần bách của cô, lạnh nhạt của anh, đột nhiên giao thoa. Anh chỉ liếc qua cô một cái rồi không có gì khác nữa.

“Bác sĩ Si, bệnh nhân cứ nôn mửa liên tục, vừa rơi vào hôn mê.” Tốc độ nói của y tá rất nhanh.

Si Thanh Viễn vừa đi vừa lật nhìn vào tài liệu trong tay, dần dần đi xa.

Chữ Duy Nhất đứng ở đằng đó, nhìn về phía xa, đáy mắt để lộ một lớp u buồn.

Tổng Kinh Dương không nói gì thêm, chờ cô hồi thần.

“Đi thôi.” Cô nói.

Hai người yên lặng ra ngoài. Ra khỏi bệnh viện, cô mới mở miệng, “Mẹ tôi cũng là bác sĩ, khi còn bé tôi vẫn lấy nghề nghiệp của bọn họ làm kiêu ngạo, chăm sóc người bị thương, lúc nào mẹ tôi cũng vô cùng bận rộn, không có cách nào giúp tôi kiểm tra bài tập, không có cách nào dự họp hội phụ huynh của tôi, hay theo tôi tham gia hoạt động cuối tuần. Nhưng tôi vẫn thích nghề bác sĩ này, bởi vì bị bệnh thực sự rất đau khổ.”

“Vậy sao bản thân không lựa chọn nghề bác sĩ này?”

Chữ Duy Nhất thở ra, “Vì con của tôi đó, tôi đã đích thân thử nghiệm rồi, tôi không muốn tương lai con tôi giống như mình, lúc nhỏ không có cha mẹ làm bạn.”

Con.

Khóe miệng Tống Kinh Dương giương lên, “Nói rất hay như cô có rồi.”

Người còn đang gặp mặt mà nói lời còn không biết ngượng như vậy, cũng không biết xấu hổ.

Chữ Duy Nhất nói lầm bầm một tiếng, “Muốn có em bé cũng không phải chuyện gì khó khăn.”

Tống Kinh Dương nhíu mi, “Cô muốn làm gì?” Về mặt anh có phần nghiêm túc.

Chữ Duy Nhất bị anh làm cho ngây ngẩn, “Tôi chưa hề nghĩ **.” Nói xong cô liền hối hận. Chữ Duy Nhất ỉu xiu, “Ngày trước học đại học ở Đông Bắc, đã gặp được du học sinh nước Nga.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi cảm thấy con lai rất xinh xắn, tóc vàng mắt xanh. Nhưng tôi vẫn khá truyền thống, vẫn nên tìm một người Trung Quốc kết hôn thôi.”

Đôi mắt Tống Kinh Dương lại trong veo hơn, không nói gì nữa.

Buổi chiều hôm đó, khoa Si Thanh Viễn có một bệnh nhân qua đời, ung thư thực quản thời kỳ cuối, thật ra tỉ suất chữa khỏi bệnh này rất cao. Chỉ là sau phẫu thuật không được nghỉ ngơi tốt, bệnh tình chuyển xấu, sáu mươi ba tuổi thì qua đời.

Đó là một sinh mệnh, trong lúc bắt chột đã không còn nữa. Bầu không khí khoa càng trầm lắng hơn.

Sắc mặt Si Thanh Viễn vẫn không tốt, y tá trưởng đi tới, “Bác sĩ Si, cậu đã tận lực.”

Con người luôn có rất nhiều điều không biết làm thế nào, sinh mệnh quá mức yếu đuối.

“Đây là người bệnh đầu tiên chết trong tay tôi.” Si Thanh Viễn nói trầm trầm.

Y tá trưởng thở dài, vỗ vỗ đầu vai anh, để không gian lại một mình cho anh. Cô đi ra ngoài đóng cửa lại. Y tá vội vàng vàng đi tới, “Bà Tống có chút khó chịu, tìm bác sĩ Si.”

Y tá trưởng nói, “Bảo bác sĩ Từ đi nhìn xem.”

Y tá chỉ chỉ bên trong, “Bác sĩ Si tâm tình không tốt sao?”

“Không nên hỏi nhiều, tôi cũng đi nhìn xem.”

Si Thanh Viễn cũng nghe được tiếng nói bên ngoài, anh thở một hơi, đứng dậy đi ra ngoài.

Bà cụ Tống đau bụng, bà nói trong một môi, “Tiểu Bác sĩ Si, cái thân này của ta có phải không tốt nữa rồi không?”

Si Thanh Viễn nghiêm mặt, “Dẫn tới bị lạnh, treo một lọ nước.”

Người đã già, các chức năng thân thể cũng đang suy thoái, hồi phục luân phiên tự nhiên kém hơn với người trẻ tuổi.

Si Thanh Viễn lướt qua, trong phòng bệnh chỉ có nữ giúp việc của Tống gia chăm sóc bà cụ. Treo nước cho bà cụ xong, bọn họ mới đi.

Trong phòng có người nghị luận.

“Vị lão phu nhân Tống này không phải là nguyên phối, năm đó ông Tống đã có vợ rồi.”

“Vậy là hai vợ một chồng?”

“Tôi nghe nói không phải, ly hôn tái giá, vị này nhỏ hơn ông Tống mười tuổi lận.”

“Vợ trước bằng lòng không?”

”Thời kỳ gian nan nhất cũng đã trải qua rồi, cuối cùng vẫn không giữ được chồng.”

“Tổng thiếu là cháu trai ruột của bà ấy à?”

“Không phải, là cháu trai vợ đầu.”

“Nhìn cháu vợ đầu đối với bà ấy thật không tệ.”

“Ai biết được chứ?”

Si Thanh Viễn đi tới, “Giường 2 phòng 703 buổi chiều đổi thuốc, các cô ai đi đây?”

Mấy người đó có chút xấu hổ, bác sĩ Si không thích nhất là chuyện nghị luận ở sau lưng bệnh nhân, mọi người tranh nhau muốn đi trước.

“Một người đi là được rồi. Tiểu Chu, cô đi đi.”

Còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau, kết quả Si Thanh Viễn không nói gì thêm. “Sao thế?”

“Không có gì không có gì, bác sĩ Si, liên hoan khoa thứ bảy? Anh đến không?”

Si Thanh Viễn tham gia hoạt động rất ít, “Ngày đó không có ca thì tôi đi.”

“Tốt quá, bác sĩ Si, anh có thể tới nhất định mọi người rất vui. Ngay cả có ca, nhất định tìm người đối với anh.”

“Bảo bác sĩ Triệu đi.”

Bác sĩ Triệu rất buồn bực, dựa vào cái gì chứ?

“Bởi vì anh là người có gia thế.”

Si Thanh Viễn cười cười, để tùy bọn họ sắp xếp.

Sau khi trở về, Chử Duy Nhất càng nghĩ càng cảm thấy mình ở trước mặt Tống Kinh Dương cái gì cũng có thể nói được, ngay cả em bé cũng bàn bạc. Cô rơi vào trong kiểm điểm mình.

Lúc cô đang viết tiểu thuyết, nhận được một tin nhắn.

“Thật ra Trung Quốc cũng có rất nhiều em bé xinh đẹp, chỉ cần ghen cha mẹ tốt.” Tống Kinh Dương.

Chử Duy Nhất rầu rĩ, anh có ý gì. Có phải gửi nhầm rồi không?

Cô cũng không trả lời lại.

Tống Kinh Dương cho rằng ám hiệu của anh đã đủ rõ ràng, ghen của anh và cô cũng không tệ, con của bọn anh khẳng định sẽ xinh. Còn thiếu một câu, Chử Duy Nhất, hai chúng ta sinh con đi.

Tống Kinh Dương hỏi Trác Thiên theo đuổi con gái như thế nào?

Trác Thiên nín cười, mặt đỏ rần, “Tổng thiếu, cậu ở Đức nhiều năm như thế, nhưng mà một người bạn gái cũng không có sao?”

Tống Kinh Dương xoay người muốn đi, Trác Thiên kéo anh lại, che ở trước mặt anh, “Đừng đi – “

Hai người giằng co, vừa lúc hai nhân viên nữ của công ti đi qua.

“Tổng quản lý, Trác quản lý.”

Hai người gạt đầu.

Nữ nhân viên đi qua trước mặt hai người, sắc mặt biến sắc giống như kinh kịch, “A! Cơ tình*!” Hai người không nhận được kích động.

(Cơ tình: Tình yêu giữa người đồng tính luyến ái. Ý tứ trên chọc.)

Qua vài ngày, Chử Duy Nhất nhận được điện thoại của em trai Ninh Ninh, tiểu tử kia gãy tay ở nhà trẻ.

Chử Duy Nhất vừa nghe đã nóng nảy, “Bây giờ thế nào rồi?”

Ninh Ninh không nói rõ ràng lắm, “Chị ơi, em đau lắm, bác sĩ bó tay em lại rồi.”

“Ninh Ninh à, mẹ không ở bên cạnh em sao?” Chữ Duy Nhất muốn biết tình hình thực tế của em trai.

“Mẹ không ở đây, anh trai đang ở đây ạ.”

Chữ Duy Nhất nghĩ thầm, vậy sao em cầm điện thoại di động của mẹ gọi cho chị. Bạn nhỏ Ninh Ninh tích cực chủ động nói, “Em đưa điện thoại cho anh trai.”

Ngày đó sau khi gặp nhau ở bệnh viện, Chữ Duy Nhất có chút xấu hổ, nhưng mà đã qua cũng qua rồi.

“Tay của Ninh Ninh thế nào ạ?”

“Gãy xương, phải nghỉ ngơi một tháng.”

Chữ Duy Nhất lúng ta lúng túng nói, “Vậy có phải không thể đi nhà trẻ hay không, thằng nhóc hẳn vui mừng lắm.”

“Thằng bé hỏi hôm nay em có thể đến thăm nó không?”

“Lát nữa em xin nghỉ rồi qua đó.” Chữ Duy Nhất có chút lo lắng, “Mẹ em đâu?”

“Bà có buổi phẫu thuật, điện thoại di động để ở chỗ Ninh Ninh.” Anh giải thích.

Chữ Duy Nhất xin nghỉ với lãnh đạo, vội vội vàng vàng đến bệnh viện.

Ba giờ chiều, nhiệt độ bên ngoài đã đạt đến 40 độ, nóng bùng.

Tổng Kinh Dương gọi điện thoại cho cô, “Chữ Duy Nhất, cuối tuần rảnh không? Vé vào cửa của buổi diễn giảng thầy giáo XXX D đại.”

Chữ Duy Nhất vừa nghe là tên của thần tượng, kích động khó nén, “Tổng Kinh Dương, bây giờ tôi đang ở bệnh viện, chờ tôi về sẽ liên lạc lại với anh.”

“Sao cô lại đi bệnh viện?” Ngữ khí Tổng Kinh Dương thay đổi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Là em trai tôi.” Chữ Duy Nhất chưa nói với anh rằng cô có một em trai cùng mẹ khác cha. “Cậu nhóc ngã gãy cánh tay.” Chữ Duy Nhất chạy chậm dọc đường.

Tổng Kinh Dương nghe lời nói thở gấp của cô.

“Chữ Duy Nhất, tôi cho rằng tôi nên đi thăm em trai cô.” Tổng Kinh Dương trầm giọng nói.

Chữ Duy Nhất miệng mồm khô khan, “Không cần phiền đâu, thật đó, tôi không khách khí với anh.”

Ở bên đầu kia điện thoại Tổng Kinh Dương hơi trầm ngâm, “Cô cũng đã gặp người nhà tôi rồi, tôi còn chưa từng gặp qua người nhà cô, không công bằng.”

Chữ Duy Nhất lúc đó giống như là bị người ta gõ mạnh một gậy.

Bạn học Tổng Kinh Dương xin hỏi anh đây là đang ám chỉ tôi, anh thích tôi đúng hay không?

-

Cực kỳ lâu sau đó.

Tổng Kinh Dương: Khi đó cũng không biết thế nào nói với em? Nhất là sau khi biết em thích bác sĩ gì đó, anh chỉ nghĩ em có thể buông bỏ anh ta hay không.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Đêm khuya vắng người, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có trùng kêu ếch gọi.

Chữ Duy Nhất nằm ở trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được. Đại Miêu Miêu đang ngủ ngon giấc bên chân cô, Chữ Duy Nhất dùng chân nhẹ nhàng đạp nó một cái, hoàn toàn không có phản ứng.

Đầu cô toàn là Tổng Kinh Dương, Tổng Kinh Dương cả!

Chữ Duy Nhất ép mình nhanh chóng đi vào giấc ngủ, sáng sớm ngày mai anh ấy còn muốn đến đón mình nữa. Không! Là ngày mai còn phải đi làm. Bắt đầu đếm dê.

Chữ Duy Nhất từ từ có chút buồn ngủ.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn, cô chợt ngồi dậy, thò tay bật đèn, nhưng đèn không sáng. Đại Miêu Miêu cũng thức giấc, kêu “Meo meo – meo meo –”.

Chữ Duy Nhất mặc áo khoác đi đến sân.

Ngoài sân hình như có rất nhiều người, có người đang la: “Báo cảnh sát! Nhanh đi báo cảnh sát!”

Chữ Duy Nhất ngồi ở trên chiếc đu, cô nặng nề thở một hơi dài.

Cuối cùng vẫn phải đến.

Àm ĩ thảng đến hai giờ sáng, cảnh sát tới, người mới tản đi.

Nhưng sáng ngày hôm sau, vẫn chưa có điện. Chữ Duy Nhất rửa mặt xong, ra cửa mua sữa đậu nành và cơm hấp, khi về nhà thì nhìn thấy xe Tổng Kinh Dương đứng ở đầu đường. Cô chạy chậm trên đường, khi đến gần, Tổng Kinh Dương xuống từ trong xe.

Anh mặc áo sơ mi trắng quần đen, tu thân lại phong độ sáng sủa.

Chữ Duy Nhất vì để tránh cho xấu hổ, hỏi “Anh ăn sáng chưa?”

Tổng Kinh Dương nhìn cô một cái, “Chưa.”

Chữ Duy Nhất đem bữa sáng trong tay đưa đến trong tay anh, “Em mua hơn một phần, anh ăn trước, em về nhà cầm túi.”

Tổng Kinh Dương khẽ mỉm cười.

Chữ Duy Nhất rất nhanh đã về, vừa muốn lên xe, lại bị hàng xóm kéo lại. “Duy Nhất à,”

“Đi à, mọi người có làm sao không?”

“Không sao cả, cha Tiểu Hồ đánh nhau với bọn họ, vừa nhìn chính là loại côn đồ giả mạo.”

“Đi à, tụi dì sẽ tìm thương nghiệp khai phá bàn luận chút chứ?”

“Có cái gì mà bàn chứ? Dì không muốn cho bọn họ nhà, đất này là do lão tổ tông truyền, ta không vui, ai cũng đừng nghĩ động vào.”

Chữ Duy Nhất nhăn mày, “Nhưng chiều hướng bây giờ là phát triển, thành thị đang kiến thiết, về sau ở đây còn sẽ xây đường sắt ngầm, sẽ thuận lợi rất nhiều.”

“Chúng ta ở chỗ này đã năm sáu chục năm, bỏ làm sao được? Nếu như bà nội con còn sống, bà ấy nhất định cũng sẽ không đi đâu.”

Trong lòng Chữ Duy Nhất lung lay một trận.

“Duy Nhất à, nếu như cháu đã tìm được nhà rồi thì nhanh chóng dọn đi đi, gần đây nơi này rất loạn.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Mấy ngày nữa cháu bắt đầu dọn đi.”

“Lúc dọn nhà kêu cha tiểu Hồ đến giúp cháu.”

Chữ Duy Nhất cảm kích gật đầu. Mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng mà hàng xóm bao nhiêu năm, bất luận thế nào bọn họ đều duy trì quan hệ thân thiện nhất.

Xe bình ổn đi về phía trước, Chữ Duy Nhất bởi vì khúc nhạc đệm nhỏ kia, có chút phân tâm.

Tổng Kinh Dương hỏi, “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

Chữ Duy Nhất dụi dụi con mắt, “Không ngon. Bên ngoài quá ồn ào không dám ngủ.”

Tổng Kinh Dương quay đầu, thảo nào nhìn cô không có tinh thần lắm.

Chữ Duy Nhất kể chuyện đã xảy ra một lần, “Hộ gia đình nơi đây đều ở đây cả một đời, quê nhà hữu ái, nói bọn họ đi ở tiểu khu thật, bọn họ không quen.”

“Sớm muộn gì cũng phải phá, như bọn họ vậy cũng là làm chuyện vô ích.” Tổng Kinh Dương đáp.

Chữ Duy Nhất thở một hơi dài, “Đúng vậy, cuối cùng có một ngày mọi người vẫn phải chia tay.” Cô có chút khó chịu.

“Bây giờ em ở chỗ đó một mình thực sự quá nguy hiểm” Anh bình tĩnh nói, “Không thì dời đến chỗ anh ở?”

Chữ Duy Nhất cứng đờ, liền vội vàng nói, “Không cần không cần, em đi rất bất tiện.”

Tổng Kinh Dương nhìn về mặt bộ dáng khẩn trương của cô, nở một nụ cười, “Đùa với em thôi.”

Nhưng đùa cái này không mắc cười chút nào.

Đến dưới cao ốc công ty cô, Chữ Duy Nhất xuống xe, “Trên đường cẩn thận.”

“Chỉ thế thôi à?” Tổng Kinh Dương nhướn mày, về mặt bất mãn.

Chữ Duy Nhất bỗng chốc ngượng ngịu, chẳng lẽ là muốn hôn chia tay sao?”Em nghĩ bây giờ hôn vẫn hơi sớm.” Cô nhỏ giọng nói.

Tổng Kinh Dương không dừng sầm mặt, “Chữ Duy Nhất, chẳng qua là anh cảm thấy em gọi tên anh thử xem sẽ tốt một chút.”

“Tổng Kinh Dương, trên đường cẩn thận.” Chữ Duy Nhất chẳng dám nhìn anh, xoay người chạy đi.

Tổng Kinh Dương lắc đầu, tự nói với mình rằng như bây giờ cũng tốt lắm rồi.

Ở phương diện tình cảm cô quá mức miễn cảm, có lẽ mình vẫn tuân tự mà tiến.

Thật ra tối hôm qua anh cũng hầu như một đêm không ngủ, có lẽ là có bạn gái nên quá mức hưng phấn.

Tổng Kinh Dương trở lại công ty, buổi sáng họp theo thông lệ. Tổ Sở Mặc đó đưa ra phương án trước một bước, boss rất hài lòng. Ngược lại, phương án của tổ Tổng Kinh Dương đây có vẻ có chút chất phác.

Kết thúc hội nghị, Tổng Kinh Dương và Sở Mặc là người đi cuối cùng.

“Tổng thiếu, phương án này hình như không giống phong cách bình thường của cậu nhỉ?” Sở Mặc nói.

Tổng Kinh Dương không quan tâm lắm, “Cũng không thể nhất thành bất biến*”

(*Nhất thành bất biến: đã hình thành thì không thay đổi.)

Sở Mặc cười cười, hai người cùng đi ra khỏi phòng họp.

Thời điểm cơm trưa, Trác Thiên qua đây, “Cậu không thấy Sở Mặc ngày hôm nay như thế.”

Tổng Kinh Dương không có biểu tình gì, “Được rồi, Từ Dương tháng sau kết hôn, cậu ta bảo tớ đưa thiệp mời cho cậu.”

Trác Thiên cảm qua, “Được, cậu ta nhỏ nhất trong chúng ta, trái lại cậu ta là người kết hôn đầu tiên.”

“Kết hôn sớm hay muộn không phải là theo như tuổi tác đâu.”

“Ách, ngược lại cậu lớn hơn chúng tớ.”

Tổng Kinh Dương đỡ trán, “Nhưng tớ có bạn gái, cậu có sao?”

Trác Thiên lớn miệng, “Đừng giả bộ, mỗi ngày tớ và cậu ở cùng công ty, cậu có khi nào?”

“Tối hôm qua.” Tổng Kinh Dương nhướn mày.

“Thật hay giả?”

Tổng Kinh Dương không nói gì thêm nữa.

Lòng Trác Thiên ngứa ngáy, “Ai thế? Thực sự là phóng viên nhỏ bé kia à? Chẳng giống phong cách của cậu?”

Tổng Kinh Dương không muốn đề ý đến cậu ta, “Hôn lễ Từ Dương, tớ mang theo bạn gái tớ đi cùng, sẽ không đi cùng cậu.” Ngày trước hai người có

hoạt động đều đi cùng nhau.

Trác Thiên đùa giỡn cười rộ lên, “Tổng thiếu, cậu muốn bỏ tớ thật sao? Đừng mà!” Diễn quá mức rồi!

Đúng lúc, có nữ đồng nghiệp giống như gió đi qua từ bên cạnh họ, vẻ mặt kia thảm thương không nở nhìn.

Đàn ông tốt đều yêu nhau, thảo nào nhiều cô gái không tìm được bạn trai như thế. Có được có mất, Chử Duy Nhất coi như là đã cảm nhận được ý nghĩa của câu này. Ngày hôm qua cô đi vội đi vàng, bản thảo có một lỗi chính tả chưa tìm ra, sáng sớm hôm nay phát hết báo ra ngoài mới phát hiện.

Từ Liễu mượn việc này hung hăng phê bình Chử Duy Nhất một trận. Từ tác phong làm việc, chiếu đến nhân phẩm cá nhân, nói đủ hơn mười phút. “Tiểu Chử, cô có biết sự sai lầm này của cô sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho tòa soạn báo không?”

Chử Duy Nhất về mặt uể oải, “Rất xin lỗi, lần này là tôi thất trách.”

“Tiền thưởng tháng này trừ toàn bộ.” Từ Liễu nói.

Chử Duy Nhất không nói gì.

Sáng sớm, khí ép phòng làm việc cực thấp.

Trên QQ Đường Vi gửi tin nhắn cho cô, “Thân ái, người thời kì mãn kinh không cần để ý tới.” Nào có người hơn ba mươi tuổi đã tuổi mãn kinh?

Chử Duy Nhất gửi một về mặt, “Không sao, là lỗi của tớ.”

Hai người nói chuyện một hồi, thì Chử Duy Nhất buồn bực, Từ Liễu có phải nhằm vào cô hay không đây? Kết quả cái tin này bị cô mặc danh kỳ diệu gửi đến trong nội bộ đồng nghiệp **.

Người đang còn nói chuyện đều yên lặng.

Đường Vi vội vàng gửi tin tới, “Cậu gửi nhầm chỗ rồi!”

Khi Chử Duy Nhất phát hiện thì hết thảy đều đã muộn, cô muốn tìm một cái hồ để nhảy vào cũng không có cách nào. Ngốc đến nơi đến chốn luôn rồi!

Từ Liễu đương nhiên cũng thấy tin, vậy sau này, thái độ Từ Liễu đối với cô càng ngày càng lạnh nhạt.

Chử Duy Nhất vô cùng lúng túng, mang thây của cô cũng không tiện đắc tội Từ Liễu, chỉ là nói vài câu, “Tiểu Chử, đây là xã hội, thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Tổng Kinh Dương thẳng đến khi được nghỉ trưa mới gửi tin nhắn cho cô, “Ăn cơm chưa?”

Ngày trước khẳng định là không biết làm những chuyện này, có lẽ là bởi vì cô, anh không không kịp chờ đợi muốn biết tất cả của cô.

Chử Duy Nhất nghe thấy tiếng điện thoại di động rung, thấy tin nhắn, lòng tích tụ rốt cuộc đã khá nhiều rồi.

Hai người hàn huyên qua loa một lát.

Chử Duy Nhất nói cho anh biết, buổi tối cô phải tăng ca.

Chân mày Tổng Kinh Dương đều vất lại hết, cặp dưới cửa anh nhìn gương mặt đang ghim nén của anh, cũng không dám lười biếng.

Chử Duy Nhất liên tiếp tăng ca bốn ngày, tất cả mọi người đều hiểu. Hơn nữa lượng công việc của cô cũng càng lúc càng nhiều.

Tám giờ tối thứ sáu, Tổng Kinh Dương đến đón cô. Chử Duy Nhất vừa lên xe đã rúc ở đằng kia.

“Tòa soạn báo các em gần đây sao bận rộn thế?” Tổng Kinh Dương rõ ràng bắt mắt.

Chử Duy Nhất đương nhiên không nói ra nguyên nhân thật sự, “Qua khoảng thời gian này thì ổn thôi.”

Tổng Kinh Dương cân nhắc, “Tháng sau công ty anh có thông báo tuyển dụng, quản lý nhân sự.”

Chử Duy Nhất hơi trừng mắt nhìn, “Anh bảo em đi cửa sau?”

Tổng Kinh Dương nhìn cô, “Muốn vào phải tham gia cuộc thi, chọn người ưu tú.”

Trong lòng Chử Duy Nhất có ý nghĩ.

“Không cùng một ngành với anh.” Tổng Kinh Dương biết ý nghĩ của cô.

“Em suy xét một chút.” Chữ Duy Nhất vui cười.

Xe chạy được nửa đường, điện thoại di động của cô vang lên, “Mẹ - “

“Duy Nhất, bây giờ con ở đâu?”

“Con mới vừa tan việc.”

“Là thế này, sáng sớm ngày mai mẹ phải đi tỉnh S, cuối tuần mới có thể trở về. Con có thể trông Ninh Ninh hai ngày hay không?”

“Được ạ.”

“Vậy là tốt rồi, đứa trẻ này cũng muốn đi chỗ con. Sáng sớm ngày mai Thanh Viễn đưa nó đến chỗ con.”

Cúp điện thoại, Chữ Duy Nhất nhìn Tống Kinh Dương, “Ngày mai em trai em muốn qua đây.”

Về mặt Tống Kinh Dương bất đắc dĩ, “Thế giới hai người đổi thành ba người.”

“Không có cách nào mà, tay thẳng bé gãy rồi.” Chữ Duy Nhất đáng thương nhìn anh

Tống Kinh Dương đau đầu, một tuần nay, tuy rằng hai người gặp mặt vài lần, thời gian đó cũng quá ngắn. Thật vất vả đến cuối tuần, em trai cô còn muốn qua đây.

“Sau này chúng ta còn có thời gian mà.” Cô kéo kéo cánh tay anh.

Tống Kinh Dương rất hưởng thụ động tác này của cô, “Khi nào sau này?”

“Cuối tuần, cuối cuối tuần đều được.” Chữ Duy Nhất bảo đảm

Tống Kinh Dương thở dài, một tay ấn mi tâm, “Kế hoạch ngày mai không thay đổi.”

Kế hoạch ngày mai là xem phim, nhưng mà bạn nhỏ có thể xem phim tình cảm cùng bọn họ à?

Buổi tối Tống Kinh Dương về đến nhà, mẹ Tống vẫn chưa ngủ, còn đang đắp mặt nạ.

“Con trai, sao gần đây đều trễ thế?”

Tống Kinh Dương đổi giày, “Có chút việc.”

“Con mau tới đây, cho con xem thứ khác.” Mẹ Tống hào hứng.

Tống Kinh Dương qua đó nhìn xem, trên bàn trà bày chừng mười tám hình. “Mẹ, mẹ làm gì thế ạ?”

“Đây là đồng nghiệp bọn họ giới thiệu, đằng sau ảnh chụp đều viết đủ tư liệu, con xem xem có mẫu người thích hay không? Mẹ nhìn hết cả rồi, đều rất đẹp.”

Tống Kinh Dương về mặt hắc tuyến, “Con đi nghỉ ngơi.”

“Tiểu tử thôi con đứng lại đó cho mẹ, con cũng đã hai mươi sáu rồi, đến bây giờ chưa từng mang ai về cho mẹ gặp mặt. Tống Kinh Dương mẹ cho con biết, hôm nay con phải chọn một cho mẹ.”

Tống Kinh Dương dờ khóc dờ cười, “Con lại không thích, chọn gì hà mẹ.”

Mẹ Tống nóng nảy, “Người con thích lại không thích con! Con trai, cũng đã qua nhiều năm như thế rồi, con gái nhà người ta nói không chừng cũng đã làm mẹ rồi đấy.”

“Mẹ, mẹ nói gì thế?”

“Đừng cho là mẹ không biết, tám ảnh kẹp ở tầng dưới cùng giá sách của con, là bức ảnh giữ lại ở tốt nghiệp nhì.”

Sau khi Tống Kinh Dương (du học) trở về, bà bắt đầu giới thiệu bạn gái giúp anh, hết lần này đến lần khác Tống Kinh Dương chưa hề đi gặp qua một người nào. Mẹ Tống hoài nghi có phải anh có chuyện về giới tính hay không, vậy mới không thể len lén lục đồ của anh.

Xong việc, kết quả để cho bà tìm được manh mối thật.

Ảnh chụp cao trung, cô gái mặc đồng phục D trung.

Bà thế mới biết, con trai đã từng có đối tượng thầm mến.

“Mẹ!” Tống Kinh Dương nhúc nhích đầu, hai năm qua anh bị mẹ anh nhắc tới không ít, “Con biết rồi, con đảm bảo đem bạn gái mang về cho mẹ sớm một chút.” Đột nhiên anh nhìn lướt qua những tấm hình, ở trong nhiều tấm ảnh như thế lại thấy được hình của Chữ Duyệt Nhất.

Mẹ Tống thấy anh dừng lại, “Mẹ không gạt con chứ, những cô gái đó đồng nghiệp mẹ giới thiệu làm sao kém được.”

Tống Kinh Dương lấy ra tấm hình kia của Chữ Duyệt Nhất, trong hình vẽ mặt cô cứng ngắt, xem chừng liên biết cô bị ép chụp. “Ai giới thiệu ạ?”

“Tấm này à? Mẹ cũng không biết.” Mẹ Tống cảm bức hình qua, “Cô gái này nhìn thật diễm đạm nho nhã.” Bà lật tư liệu phía sau, “Chiều cao 1m66, phóng viên. Con gái làm phóng viên thật cực khổ đó.”

“Dạ.” Tống Kinh Dương lên tiếng.

Mắt mặt mẹ Tống sáng ngời, “Không thì đi gặp chút đi?”

Tống Kinh Dương đứng dậy, “Cũng không tệ lắm, con cân nhắc chút đã.” Anh nhếch khóe miệng.

Đã là người có bạn trai, còn để cho người ta xem mắt! Tống Kinh Dương mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chữ Duyệt Nhất không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, nhất là bây giờ Ninh Ninh đang ở tình huống này. Buổi tối lúc tắm cho cậu, cậu nhóc này còn có chút xấu hổ.

Chữ Duyệt Nhất đang tắm cho cậu ở trong sân.

Một chậu gỗ cho cậu đứng, bên cạnh đặt một thùng nước ấm lớn.

Ninh Ninh cởi quần áo, một tay che đậy vị trí quan trọng, “Chị ơi, như vậy em sẽ lộ ra ánh sáng mắt.”

“Không ai thấy đâu, cửa lớn đã khóa rồi mà.” Chữ Duyệt Nhất cẩn thận tách cánh tay của cậu ra từng li từng tí.

“Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên con gái tắm cho em.” Ninh Ninh thở dài.

Chữ Duyệt Nhất dở khóc dở cười, “Em mới sinh ra là y tá tắm cho em, hơn nữa mẹ không phải là nữ à?”

“Không giống đâu, mẹ lớn tuổi rồi.”

Chữ Duyệt Nhất vuốt tắm gội cho cậu, da đứa nhóc thật tốt, trắng trắng mềm mềm. Lúc tắm xong, cầm khăn tắm bao kỹ lại ôm vào trong phòng.

Lại xoa phấn rôm cho cậu, thay áo ngủ mới coi như xong việc.

Chữ Duyệt Nhất cảm khái nuôi trẻ nhỏ thật không dễ dàng gì.

“Em đọc sách trước, chị đi tắm.” Chữ Duyệt Nhất dặn dò.

“Biết ạ. Chị đi đi.” Lại làm bộ người lớn.

Chữ Duyệt Nhất không yên tâm cậu, vội vã tắm một chút rồi ra ngay.

Ninh Ninh cười không ngừng về phía cô, “Chị ơi, chị thật thơm.”

“Nói năng ngọt xớt.” Ngón tay Chữ Duyệt Nhất điểm nhẹ đầu cậu, thấy cánh tay nhỏ núc ních thịt của cậu, “Ninh Ninh, em hơi béo đó.”

Ninh Ninh cúi đầu nhìn bụng nhỏ của mình, “Em đây là mập già thôi.”

Khóe mắt Chữ Duyệt Nhất tỏa ra hắc tuyến.

Hai chị em nằm trên giường, nói chuyện câu được câu không.

“Chị, gọi điện cho anh trai.”

Chữ Duy Nhất đưa điện thoại di động cho cậu, “Tự em nói.”

Điện thoại thông, Sĩ Thanh Viễn vừa trở lại phòng làm việc, “Duy Nhất?”

“Anh ơi – “Ninh Ninh gọi, “Em ở nhà chị, chúng em đang nằm trên giường ngủ.”

Khóe miệng Sĩ Thanh Viễn khẽ động, “Em phải nghe lời của chị, buổi tối không nên ăn vặt nữa.”

“Ày da, em biết ạ. Em không nói với anh nữa.”

“Được, đưa điện thoại cho chị em.” Mí mắt Sĩ Thanh Viễn trầm như biển.

Chữ Duy Nhất cầm lấy điện thoại, ngồi ngay ngắn.

Chất giọng trầm thấp của Sĩ Thanh Viễn rơi vào bên tai cô, “Buổi tối Ninh Ninh ngủ có phần không thành thật, đừng cho thằng bé đè phải tay trái.”

“Được, em sẽ chú ý.”

Điện thoại hơi im lìm.

Sĩ Thanh Viễn giương mắt nhìn về phía trước, “Tối chủ nhật anh đi đón thằng bé.”

“Đến lúc đó anh lại liên lạc với em.”

“Ngủ ngon.”

“Em cũng thế.”

Cúp điện thoại, Chữ Duy Nhất thở phào.

Ninh Ninh vỗ vỗ đầu vai cô, “Không cần khẩn trương, bác sĩ không đáng sợ thế đâu. Anh trai châm kim cũng không đau chút nào.”

“Châm cho em rồi?”

“Đừng ạ, lúc em đau bụng, anh ấy từng châm cho em. Chẳng đau chút nào.”

Chữ Duy Nhất biết đó là châm cứu. Mặc dù Sĩ Thanh Viễn là bác sĩ ngoại khoa, nhưng mà từ nhỏ mưa dầm thấm đất, biết châm cứu không kỳ lạ chút nào.

“Lớn lên Ninh Ninh cũng muốn làm bác sĩ à?”

“Không không không ạ!” Về mặt Ninh Ninh nghiêm túc, “Em muốn làm đầu bếp, làm thức ăn ngon miệng.”

Chữ Duy Nhất gượng gạo cười hai cái, “Không tệ, sau này chị ăn cơm liền nhờ vào em.”

“Bảo chồng chị học đi.” Giọng nói hoàn toàn là coi thường.

Trẻ em bây giờ quả nhiên không giống với bọn họ khi còn bé, quá cường đại.

Sĩ Thanh Viễn đang đọc sách tại phòng làm việc, nữ thực tập sinh tiến vào, “Bác sĩ Sĩ, gần đây đều là anh trực ca tối cả.”

Sĩ Thanh Viễn hỏi, “Tổng lãnh phu nhân sao rồi.”

“Bây giờ đang ngủ.”

“Bác sĩ Sĩ, vì sao anh không nói chuyện yêu đương?” Nữ thực tập sinh hỏi xong liền hối hận, “Xin lỗi.”

Sĩ Thanh Viễn cười cười, “Cuộc thi tháng sau chuẩn bị cho tốt.”

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Tổng Kinh Dương lái xe đến. Cửa sân không khóa, anh đẩy cửa sắt ra thì thấy bồn tắm trong sân.

Ninh Ninh đang đứng đưa bàn đu dây, nhìn thấy anh, chớp mắt một cái, “Chị ơi, có người đàn ông tới.”

Chữ Duy Nhất đang thu dọn túi, biết Tổng Kinh Dương tới. “Trước giúp em trông Ninh Ninh. Chờ em mấy phút.”

“Em làm chậm thôi.” Anh đi tới, thấy cô mặc quần yếm quai có túi màu xanh nhạt. Ninh Ninh cũng mặc quần yếm, mà anh mặc áo T – shirt màu trắng

quần thường màu cà phê, hình như còn rất xứng đôi.

“Chậu trong sân phải dọn à?” Anh hỏi.

“Tôi về còn phải dùng nữa, để đó không sao đâu.” Chữ Duy Nhất ngại ngần, là cô muốn lười biếng, lại không muốn cầm lại vào trong phòng.

Tổng Kinh Dương cười cười, đem nước trong bồn đổ đi, cầm bồn vào trong phòng, Ninh Ninh đi theo sau anh, “Anh làm gì thế?”

“Trời nóng, bồn plastic phơi nắng sẽ hỏng.” Tổng Kinh Dương giải thích.

Con người Ninh Ninh chuyển động, “Anh biết sửa bàn đu dây không? Cái khung kia sắp đứt rồi, em mập quá, đu cũng chẳng dám.”

“Lần sau có thể thử xem.” Chỉ có điều nơi này rất nhanh thì sẽ phá hủy, bàn đu dây cũng không để lại.

Chữ Duy Nhất mang theo túi ra ngoài, “Đi thôi.”

Ninh Ninh nháy mắt đã chạy tới, “Tự em vác.” Cậu nhóc này không yếu ớt chút nào, ngược lại rất nguyện ý làm việc.

Chữ Duy Nhất đưa túi nhỏ cho cậu đeo vào trên vai.

Đến rạp chiếu phim, vốn là Chữ Duy Nhất muốn xem nam thần điện ảnh, chỉ là mang theo trẻ con, cô đành phải đổi phim. “Lần sau đến lại xem Ngô Ngạn Tổ, hôm nay không thì xem phim hoạt hình nhé.” Chữ Duy Nhất đề nghị.

Tổng Kinh Dương liếc nhìn cái áp phích điện ảnh kia, bác sĩ, Ngô Ngạn Tổ, anh nhũ mày một cái. Lần tới chắc chắn sẽ không đến xem bộ này.

Ninh Ninh hỏi, “Chú kia là bác sĩ gì ạ? Giống như anh trai sao ạ?”

“Không kém bao nhiêu cả.” Chữ Duy Nhất trả lời.

“Vậy sau này anh trai cũng có thể đóng phim ư?”

“Không thể.”

“Sao thế ạ?”

“Anh trai không phải là ngôi sao điện ảnh.”

“Nhưng anh ấy cũng rất tuần tú mà.”

Chữ Duy Nhất không dấu vết mà xem xét liếc nhìn sắc mặt của Tổng Kinh Dương, nhanh chóng ngăn chặn trọng tâm câu chuyện, “Ninh Ninh có muốn ăn bông không?”

“Muốn, thùng to nha chị, còn muốn uống Cola.” Ninh Ninh bình tĩnh nói.

Tổng Kinh Dương nhân hạ mà nói một câu, “Trẻ nhỏ thân thể đang lớn, không thể uống Cola, sẽ bị chứng osteoporosis, hưởng cho cánh tay em còn chưa lành.”

“Đúng đúng.” Chữ Duy Nhất gật đầu một cái, “Vẫn nên uống nước suối thôi.”

“Đừng mà, chỉ uống chút Cola thôi.”

Chữ Duy Nhất cắn răng, “Không được! Đi, sắp xét vé rồi.”

“Ô ô, em thật đáng thương, ngay cả Cola cũng không được uống, cánh tay em cũng gãy rồi.” Ninh Ninh khóc lóc kể lể.

Tổng Kinh Dương mím góc môi nhìn Chữ Duy Nhất, thấy cô không nhẹ dạ chút nào, nghĩ thâm vị này sau này nhất định là một Nghiêm (nghiêm khắc) mẫu.

Tổng Kinh Dương ôm lấy Ninh Ninh, ba người đi xếp hàng xét vé.

Đều là phụ huynh dắt theo trẻ nhỏ, một người mẹ phía sau họ hỏi, “Con trai hai người mấy tuổi rồi?”

Chữ Duy Nhất ngạc nhiên, Tổng Kinh Dương đầu tiên là sững sốt, nơi đáy mắt đột nhiên nổi lên một chút ý cười.

“Hai người tuổi còn trẻ, con trai giống như mẹ, lớn lên thật đáng yêu” bà mẹ tiếp tục nói, gương mặt ước ao.

Chữ Duy Nhất nói lấp, “Không phải, đây là em trai tôi, tôi còn chưa kết hôn mà.”

Bà mẹ hơi ngượng, cười khan, “Con của hai người nhất định cũng xinh thôi.”

Chữ Duy Nhất...

Tổng Kinh Dương không nhanh không chậm mở miệng, “Cảm ơn. Con gái cô cũng rất đáng yêu.”

Một đoạn nhạc đệm nhỏ, tâm tình của Tổng Kinh Dương dường như rất tốt.

Đi vào tìm chỗ ngồi, Ninh Ninh bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi, “Em ngồi ở giữa, chị ngồi ở chỗ này.” Xác định không quan hệ gì với Tổng Kinh Dương.

Chữ Duy Nhất khó xử, dòm Tổng Kinh Dương, “Thằng bé là trẻ con.”

Tổng Kinh Dương không biến sắc ngồi xuống, bên tay phải anh là một cô nhóc bốn năm tuổi. Cô nhóc nhìn anh, ngọt ngào gọi một tiếng, “Chào anh.”

Tổng Kinh Dương mỉm cười, nghĩ thầm vẫn là bé gái dễ thương hơn.

Ninh Ninh bên kia nhìn thấy, thỉnh thoảng quay đầu nhìn sang, bộ dạng nhỏ muốn nói lại thôi, chọc cho Tổng Kinh Dương muốn cười.

Chữ Duy Nhất nghiêng tay, “Ninh Ninh, ngồi yên, phim sắp bắt đầu ngay rồi.”

Ninh Ninh hừ một tiếng, ngồi ngay ngắn một phút đồng hồ, thờ dài.” Chúng ta đổi chỗ đi, người lớn ngồi với người lớn, trẻ nhỏ ngồi với trẻ nhỏ.” Cậu nghiêng thân nói với Tổng Kinh Dương.

Mặt mũi Tổng Kinh Dương hất hất, “Anh cảm thấy vị trí này cực tốt, cánh tay em không tốt, hãy để cho chị em chăm sóc em.”

Ninh Ninh không nói lời nào, Tổng Kinh Dương xoay người nói chuyện với bé gái bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Ninh kéo cánh tay anh một cái, “Anh – “

Tổng Kinh Dương chớp mắt, “Sao thế?”

“Anh, chúng ta đổi chỗ được không ạ?” Ninh Ninh nháy mắt mấy cái.

Tổng Kinh Dương bật cười, “Anh đây liền cổ mà làm đáp ứng em.”

Chữ Duy Nhất thấy hai người đổi chỗ, thò người nhìn một cái, Ninh Ninh với bé gái bên cạnh, cô thu hồi tầm mắt, “Em nghe mẹ em từng nói, Ninh Ninh thích chơi cùng bé gái.”

Đầu Tổng Kinh Dương hơi sát về hướng cô, thấp giọng nói, “Ánh mắt em trai em thật cao.”

“Đúng vậy, mắt quan sát người của nhà tụi em cũng rất cao.” Chữ Duy Nhất vui vẻ, “Thật ra ba em và mẹ em cũng là người khác giới thiệu rồi quen biết, trước đó hai người mỗi người đều đã gặp rất nhiều người, đều không hài lòng.”

“Vậy thật đúng là em di truyền bọn họ.” Tổng Kinh Dương dò xét cô, “Em gặp bao nhiêu người rồi?”

Ánh sáng lơ mơ, ánh mắt anh lại nóng rực như vậy.

Bây giờ Chữ Duy Nhất đã biết rõ cái gì gọi là mạng tảng đá đập vào chân mình, cô chậm rãi gơ tay phải lên, năm ngón tay mảnh khảnh mở ra.

“Năm?” Tổng Kinh Dương nhướn mày.

Chữ Duy Nhất lại gơ lên hai bên.

Thanh âm Tổng Kinh Dương âm u khàn khàn, “Mười người? Hử?”

Chữ Duy Nhất khổ não mà khẽ nhủ mày, “Từ lời định nghĩa trên số học, lớn hơn mười, không vượt lên trước hai mươi.”

Tổng Kinh Dương hơi híp mắt, “Số học không trả lại cho thầy cô.”

Mở màn phim, quả nhiên tràn đầy hứng thú nhỏ, tiếng cười trẻ con tràn đầy khán phòng.

Chữ Duy Nhất liếc mắt khe khẽ quét đến chân dài anh đang đưa, người tựa ở ghế ngồi, thích ý tự tại, hai tròng mắt nhìn màn ảnh, khoe miệng thỉnh thoảng trượt ra một độ cung.

Chữ Duy Nhất hít sâu một hơi, bạn trai của cô thật tốt. Quay đầu lại chăm chú xem phim, trong lúc bất chợt, tay cô bị cầm lấy, từ từ nắm chặt. Người ấy từ từ đến gần cô, cô nghĩ được hơi thở thuộc về anh.

Trái tim Chữ Duy Nhất co lại, giống như thoáng cái bị điện giật. A, bình tĩnh bình tĩnh. Cô cảm giác được gò má mình nóng hổi, đoán chừng có thể luộc

trúng gà rồi.

Cô nhẹ nhẹ giật giật ngón tay cứng ngắc.

“Chuyên tâm xem phim, đừng lộn xộn.” Tổng Kinh Dương đề nặng thanh âm nói.

“Tay em tê rồi, không động đây được.” Chử Duy Nhất khóc, thật là khó chịu. Cô nghe được anh nở nụ cười, tiếng cười êm tai.

“À, xoa nhẹ cho em.” Đang nói anh quang minh chánh đại kéo tay cô qua, nhẹ nhàng xoa tay cô. “Khá hơn chút nào không?”

Trong lòng Chử Duy Nhất có tiếng nói, hình như nghiêm trọng hơn, cánh tay cũng không động đây được.

Ánh sáng trong rạp chiếu phim thay đổi, lúc sáng lúc tối, chính là lúc làm chuyện xấu.

Anh nghe cô nói yếu ớt, “Tổng Kinh Dương, tiếng hít thở của anh thay đổi rồi.” Anh quay người lại, khóe miệng khó khăn lắm lướt qua gò má cô, nhiệt độ ấm áp.

Chử Duy Nhất chợt đứng lên

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Rạp chiếu phim vốn đang yên tĩnh, trong chớp mắt có người kêu lên: “Chấn người khác rồi, chấn người khác rồi.”

Chử Duy Nhất còn đang khần trương thất thần, đầu óc trống rỗng. Mới vừa là anh muốn hôn mình hay là không cần thận dụng phải?

Tổng Kinh Dương cười kéo cô xuống: “Bình tĩnh, ngồi yên, phim còn một nửa nữa.”

Giống như biến thành một người khác vậy! Nhưng mà vẫn thật đáng yêu.

Cảnh nửa sau phim kia, Chử Duy Nhất không xem vào gì cả, bên tai đều là tiếng cười như chuông bạc của trẻ nhỏ.

Kết thúc phim, mọi người lục tục tan cuộc.

Tổng Kinh Dương ôm Ninh Ninh, vẻ mặt Ninh Ninh tươi cười, “Phim hay nhỉ? Chị à, chị nói có đúng không?”

Chử Duy Nhất ở một tiếng.

“Chị, chị không cần miễn cưỡng như thế.” Ninh Ninh hừ một tiếng.

Tổng Kinh Dương khề khàng mà nói một câu, “Là chị em chưa hề xem.”

Chử Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Người nào biết, em vẫn xem mà.”

“Không tập trung cũng tính sao?” tổng Kinh Dương trêu ghẹo nói.

Ninh Ninh thở dài, “Anh trai nói tỷ không có hứng thú trẻ em, cũng không giả chút nào.” Cậu nhìn Tổng Kinh Dương, “Anh, em muốn hư hư.”

Vẫn là lần đầu tiên Tổng Kinh Dương ở chung với trẻ nhỏ, Ninh Ninh cùng anh đi toilet.

Tổng Kinh Dương khom lưng, chuẩn bị giúp cậu cởi quần, tiểu từ kia nhăn nhó, “Em tự làm, anh quay đầu đi.”

Tổng Kinh Dương không biết đứa trẻ năm tuổi vẫn còn biết xấu hổ.

Sau khi chờ Ninh Ninh xong rồi, cậu hỏi, “Anh, phía trên này viết chữ gì thế?”

“Một bước nhỏ tương lai, văn minh một bước dài.” Tổng Kinh Dương khó xử.

“Có ý gì?”

“Chính là bảo chúng ta chú ý vệ sinh.”

“Em hiểu rồi, không nên đi tiểu trên mặt đất đúng không? Ở nhà mẹ cũng nói thế với em, nếu như thải nước tiểu vào bồn cầu, mẹ sẽ để cho em tự dùng giấy lau khô, đây là chuyện thuần dân ông nên làm.” Tiểu tử kia nghiêm túc nói.

Người đàn ông bên cạnh nghe thấy Ninh Ninh nói xong, quay đầu nói với Tống Kinh Dương, “Anh em, giáo dục con trai thật không tệ.”

Tống Kinh Dương nhếch nhếch khóe miệng, sờ sờ đầu Ninh Ninh. Đứa trẻ này quả thật không tệ. Đáng tiếc anh chưa có con trai lớn như vậy.

Xem phim xong, ba người đi ăn cơm, ở trong mắt người ngoài nghiêm nhiên là một nhà ba người hạnh phúc.

Đến ăn cơm, Tống Kinh Dương mới phát hiện đứa trẻ này ăn uống thật là tốt, căn bản không cần người khác đút cho, tự mình ăn từng muỗng một, thân mật.

“Khi còn bé em cũng như vậy à?” Tống Kinh Dương hỏi.

Chữ Duy Nhất lắc đầu, “Khi còn bé em không thích ăn, mỗi ngày ở nhà trẻ đều cần cô giáo đút, ở nhà đều là ba em đút. Mẹ em nhìn không nổi, bỏ đói em mấy bữa, không có ích gì.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Thảo nào gầy như thế, thì ra là khi còn bé dinh dưỡng không đầy đủ.”

“Em nghe mẹ em nhắc qua, bà cũng lo lắng Ninh Ninh sẽ giống như em hồi còn bé, cho nên nghiêm khắc trước khi thẳng nhóc đi nhà trẻ nửa năm để thẳng bé tự mình ăn cơm. Chú và Sĩ Thanh Viễn đều rất phối hợp với bà.”

Tống Kinh Dương gật đầu, “Quả thực phải bồi dưỡng tính độc lập cho bé trai từ nhỏ.”

“Còn anh? Anh nói chút chuyện khi còn bé đi.”

“Anh không nghe lời như Ninh Ninh, khi còn bé cũng tinh nghịch, bị ba đánh không ít.”

“Không nhìn ra, em nghĩ anh giống như loại học sinh lão sư thích kia, văn võ toàn tài.”

Tống Kinh Dương ngưng mắt nhìn cô, “Thành tích học tập còn có thể, thời tiểu học vẫn rất ham chơi, thầy cô giáo rất đau đầu. Lên sơ trung rồi mới bắt đầu trở nên chăm chặc.”

Chữ Duy Nhất cũng nhìn anh, không lẩn tránh ánh mắt của anh, “Anh học sơ trung ở đâu?”

“Trung học XX.”

Chữ Duy Nhất búng tỉnh, “Bạn học tiểu học em cũng ở trường học các anh, lúc sơ tam em đi qua trường học các anh, tham gia cuộc thi hóa học.”

“Ách, lần đó à! Anh cũng tham gia.”

Chữ Duy Nhất mở to hai mắt, “Tên thứ mấy?”

“Thứ nhất.” Anh nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Em thì sao?”

Chữ Duy Nhất thở dài, “Em đi là cười ngửa xem hoa.” Cô ngừng một chút, “Thế giới thật nhỏ bé, thì ra khi đó chúng ta đã có dính dáng đến nhau.”

Nội tâm Tống Kinh Dương cũng tràn đầy hoan hỉ, đúng vậy, anh vẫn nhớ kỹ bóng lưng của em, đã nhiều năm như vậy, gạt mãi chẳng đi.

Cảm khái của cô mới vừa kết thúc, Ninh Ninh ngẩng đầu, “Chị, em còn có thể ăn thêm chút mỳ Ý không ạ?”

Tống Kinh Dương và Chữ Duy Nhất nhìn nhau cười.

Thế giới của hàng ăn uống luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Bức hình bọn họ chụp ngày đó, Chữ Duy Nhất gửi ảnh chụp chung của mình và Ninh Ninh cho bạn bè ở WeChat, ngăn ngừa mấy phút liền bốc lên hơn mười tin nhắn lại.

Các bạn học đều cho rằng Ninh Ninh là con trai của cô!

Chữ Duy Nhất vội vàng giải thích. Sau khi Lam Nguyệt nhìn thấy, nhanh chóng gọi điện tới cho cô.

“Chữ Duy Nhất, để em trai cậu làm hoa đồng cho tớ đi?”

“Thằng nhóc không có kiên nhẫn đâu.”

“Em trai cậu thật là đáng yêu. Chữ Duy Nhất, gien nhà các cậu tốt quá à. Cậu khuyên thằng bé một chút đi mà? Nếu không thì thế này, ném hoa mình

quyết định nội bộ, cho cậu nhé!”

Chữ Duy Nhất..

“Duy Nhất, ngày đó mình giới thiệu cho cậu suất ca chất lượng tốt, được không?”

Chữ Duy Nhất vừa nghĩ đến Tống Kinh Dương, nếu như để cho anh biết còn không biết sẽ thành thế nào nữa. Trong nháy mắt cô đen mặt, “Cũng không cần suất ca đâu, tớ hỏi em trai tớ đã, thằng bé rất có cách nghĩ của mình.”

“Vây nhờ cậu rồi.”

Ninh Ninh nghe rồi, đầu cũng không ngẩng lên, “Không muốn.” Cô cũng biết, Si Thanh Viễn cũng là người sợ nhiều chuyện như thế này, từ nhỏ đã không thích tham gia hoạt động như vậy.

Chữ Duy Nhất thờ dãi, “Em chắc là chưa tham gia hôn lễ rồi? Hoa đồng phải là bé trai bé gái.”

“Chị đừng gạt em, kết hôn cần có phù dâu và phù rể, lần trước anh trai đi làm phù rể. Em biết mà.”

“Chị mà lừa em thì để chị biến thành người lùn?”

Ninh Ninh thờ dãi, “Chị à, chị vốn chẳng cao, lại lùn nữa làm sao tìm được chồng đây?”

Trái tim Chữ Duy Nhất lở loét ngàn vạn lỗ, “Nữ hoa đồng là tiểu minh tinh truyền hình, chị nghĩ người ta nhất định không muốn làm với người mập mạp. Thôi bỏ đi, chị nói với cô dâu một tiếng.”

Ninh Ninh túm tay cô lại, “Em có thể xem xét chút.”

Bây giờ Chữ Duy nhất đã tin lời bạn học trước đây nói, cha mẹ lớn tuổi sinh con thì con sẽ thông minh. Dù sao khi còn bé cô khẳng định cô không thông minh như Ninh Ninh.

Tống Kinh Dương nghe thấy thế, cười hỏi, “Có bằng chứng khoa học trước đây à?”

Chữ Duy Nhất nêu ví dụ, “Không phụ tử chẳng phải là ví dụ tốt nhất sao?”

Tống Kinh Dương thật đúng là không biết cái này, ngày khác anh đặc biệt lên mạng Baidu một chút, xem như là học tập vậy.

Trông nom trẻ nhỏ hai ngày, thứ hai đi làm, Chữ Duy Nhất cảm thấy nhẹ nhõm, không có cái đuôi nhỏ rất thích ý. Nhưng công việc lại không thoải mái như vậy.

Cô được làm thời báo cho biết đi một trấn nhỏ thành phố S phỏng vấn, về phương diện an toàn thực phẩm. Lúc trước cuộc phỏng vấn này đã có người đi rồi, bị dân bản xứ đánh cho một trận rồi chạy ra.

Ai đều biết lần phỏng vấn này mang theo nguy hiểm, thật ra vốn không nên để Chữ Duy Nhất đi. Nhưng mà danh sách đã xuống như thế, nếu như lúc này Chữ Duy Nhất từ chối, khẳng định là không được.

Từ Liễu mở miệng, “Tiểu Chữ, người trẻ tuổi đi rèn luyện nhiều hơn có thể học được rất nhiều.”

Chữ Duy Nhất nhìn cô ta, “Cám ơn quan tâm.”

Bốn chữ chen ngang mặt Từ Liễu cứng lại.

Bây giờ cô đang suy nghĩ, không bằng nghe lời của Lý hiệu trưởng, đi công ty ông đề cử kia, nhưng mà làm cùng một chỗ với Tống Kinh Dương có phải là không tốt hay không? Mỗi ngày đều gặp mặt tình cảm có thể trở nên phai nhạt chẳng? Thôi quên đi việc này vẫn là chờ cô hoàn thành phỏng vấn lại nói.

Đường Vi chủ động đề xuất đi phỏng vấn cùng cô, lãnh đạo không đồng ý.

Nhưng mà Chữ Duy Nhất vẫn rất cảm động.

Đường Vi an ủi cô, “Cô ta không phải là thần thích của lãnh đạo, tưởng mình là thái hậu chắc.”

“Giáo huấn lần trước của mình còn chưa đủ sao? Công việc chính là như vậy, sau này chú ý một chút.”

Đường Vi bực bội, “Duy Nhất, cô tớ nằm viện rồi, tớ còn chưa cám ơn cậu.”

“Vây là tốt rồi, mình không có chuyện gì cả.”

“Còn không phải là nể mặt cậu sao? Nhưng mà, con người bác sĩ Si thật là tốt. Dượng tớ đưa tặng hồng bao, anh ấy nhanh chóng trả về, chút nữa còn

mua hoa quả đưa đến, tớ biết đó là nể mặt cậu. Cảm ơn cậu.”

Chữ Duy Nhất sùng sốt một chút, “Không có gì.”

Si Thanh Viễn, em nợ anh.

“Nghĩ gì thế?” Đường Vi hỏi.

“Đôi nghề.” Chữ Duy Nhất nói ra không hề suy nghĩ.

“Cậu phải đi à? Để tớ một mình ở chỗ này sao?”

“Hiện tại chỉ là suy nghĩ chút thôi.”

“Cậu đi rồi, khẳng định tớ không thích ứng được.”

Chữ Duy Nhất cười cười, “Thế thì tuần này bắt đầu thích ứng đi thôi.”

Làm sao cô mới nói yêu đương thì có chuyện bận bịu không hết thế? Nhanh chóng gửi tin nhắn cho Tống Kinh Dương.

“Tống tiên sinh, cho em báo một chút, ngày mai em phải đi công tác trấn XX thành phố S một tuần. Em sẽ nhanh chóng quay về, đừng nhớ em!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Chữ Duy Nhất hơi áy náy, nhưng mà là phụ nữ thời đại mới làm sao có thể vì tình yêu mà buông bỏ sự nghiệp.

Cho tới trưa cũng chưa nhận được trả lời của Tống Kinh Dương, dần dần cô có phần không bình tĩnh. Gửi tin cho bạn tốt hỏi, Tiêu Tiêu đang bận rộn sút đầu mồ trăn, trực tiếp gọi một cú điện thoại tới.

“Cậu cũng đủ rồi! Lớn tuổi như vậy rồi nói đến yêu đương còn giống như cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi.” Tiêu Tiêu nói chuyện thì giống thế, bùm bùm bang bang, vừa nhanh vừa mãnh.”Nói theo kiểu của cậu đây được đến bao lâu?”

Chữ Duy Nhất...

“Vừa mới bắt đầu thì cậu đi công tác, người ta còn tưởng rằng cậu trốn tránh anh ta.”

“Cái này không phải là làm việc không có cách nào khác à?”

“Cậu chỉ phá hỏng việc kia, bởi vì cậu là người mới, tất cả mọi người đều đem chuyện giao cho cậu. Cật lực không được cảm ơn, còn bị ức hiếp.”

Chữ Duy Nhất đề nghị thanh âm nói, “Dù sao cũng là chú tớ giới thiệu, tớ cũng dự định đi rồi.”

“Biết đi là tốt rồi. Duy Nhất, cậu vẫn chưa có đối tượng yêu đương, nói thật đi, cậu cái tuổi này rồi, có thể gặp được người mình thích lại thích mình, thật là đụng phải số đỏ đây. Chung quanh tớ không ít người hai mươi, thậm chí hơn ba mươi tuổi, còn đang xem mắt, sau cùng phải khuất phục bởi áp lực của cha mẹ mà kết hôn.”

Chữ Duy Nhất thờ dãi, “Tớ biết rồi. Cậu bận tiếp đi, diệt tuyệt sự thái.” Thừa dịp Tiêu Tiêu vẫn chưa đánh trả lại trước, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Tống Kinh Dương đương nhiên nhìn thấy tin nhắn đó, buổi sáng trên đất phòng uống nước có nước, anh không cẩn thận trượt té lộn mèo một cái, kết quả đánh bẽ cái ly trong tay, tay phải của anh vừa vịn bị cắt phải.

Sau khi đến bệnh viện xử lý, anh lại trở về công ty.

Sở Mặc và anh ở trên hành lang chạm mặt nhau, thăm hỏi đôi chút, rồi rời đi. Lúc anh ta xoay người đang nói chuyện, “Đúng, hoa hồng, tòa soạn báo Hoa Tinh – “

Tống Kinh Dương nhớ lại mọi người nói Sở Mặc đang gặp gỡ một người bạn gái, xem chừng quả thực rất dễ tâm.

Tòa soạn báo Hoa Tinh, khéo như thế à?

Chữ Duy Nhất nhận được một bó hoa hồng to, kiêu diễm ướt át, nhất thời phòng làm việc ồn ào lên, hỏi thẳng anh ta là ai? Đường Vi nhìn trong trong ngoài ngoài hết một lần cũng chẳng thấy ki tên, chỉ có một câu. “Mỗi ngày vui về.” Đơn giản khiến người ta chất lười.

Chữ Duy Nhất ra về như không biết, cười ha hả.

Đường Vi lặng lẽ hỏi, “Là của Tổng Kinh Dương tặng à?”

Chữ Duy Nhất nhìn chăm chú màn hình máy tính.

“Cậu không nói tớ cũng biết, hoa hồng – hoa hồng – anh yêu em – “Đường Vi hát lên.

“Đường Vi, cậu hát sai âm rồi.”

Cả buổi chiều đó, Đường Vi chỉ cần đến cạnh cô thì tự động mà ngâm nga bài hát này.

Sau khi tan làm, Chữ Duy Nhất vẫn không nhận được điện thoại của Tổng Kinh Dương, cô tự nhiên mà ôm hoa hồng về nhà. Kết quả về đến nhà xong phát hiện trong nhà lại cúp điện rồi.

Chữ Duy Nhất có chút chán nản. Cô tính toán là cuối tuần dọn nhà, kết quả hiện tại làm cho cô hoàn toàn không có cách nào ở tiếp nữa. Trời nóng như vậy, không có điện, buổi tối chẳng có cách nào ngủ.

Cô thu dọn xong hành lý, chuẩn bị nhanh lẹ đi khách sạn ở một đêm, đúng lúc ngày mai cũng phải đi công tác. Gửi một tin cho Lý Mạo, bảo cậu ngày mai đến nhận Đại Miêu Miêu và cá của cô. Tiễn thể cuối tuần đến giúp cô dọn nhà.

Chờ lúc Chữ Duy Nhất xách theo hành lý đi ra, lại thấy một bóng dáng đang đứng ở trong sân.

Dưới tàng cây nho, hình dáng anh cao lớn đang đưa lưng về phía cô, đường nét tuấn lãng. Anh hơi ngược đầu nhìn quả nho xanh nơi đỉnh đầu.

Chữ Duy Nhất ực một cái mới gọi, “Tổng Kinh Dương, sao anh lại tới đây?”

Nghe thấy giọng nói của cô, anh chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi trên hành lý bên tay cô, dừng lại nhất thời, “Muốn đi bây giờ à?”

Chữ Duy Nhất vội vàng giải thích, “Không, trong nhà lại bị cúp điện.”

“Vậy em muốn đi đâu?”

Chữ Duy Nhất im lặng một chút rồi thành thật khai báo, “Đi khách sạn.”

Tổng Kinh Dương đi tới trước mặt cô, mắt không hề chớp mà nhìn cô, “Vì gì mỗi lần anh đợi được đều là kết quả.”

Chữ Duy Nhất không hiểu nguyên do, đến khi thấy vải băng quần lấy bàn tay anh, cô kêu lên, “Tay anh làm sao thế?” Trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Tổng Kinh Dương trầm mặc một chút, “Không sao, không cần thận cắt một cái.” Anh vươn tay nhận lấy rương hành lý của cô.

“Em tự làm được.”

“Tay trái anh không bị thương.” Anh kiên trì.

Chữ Duy Nhất thở dài, “Làm sao anh qua đây được?”

“Đón xe.” Đường nhiên là không có cách lái xe đến.”Anh thấy tin nhắn ngắn của em rồi, đến lúc anh chuẩn bị hỏi lại điện thoại di động không điện được.” Anh ngoắc ngoắc khoe miệng, “Anh sợ anh không đến, còn không biết khi nào có thể nhìn thấy em. Em cũng chẳng thông cảm anh đây một người bạn trai mới nhậm chức?” Nói xong, về mặt anh buồn lòng.

Chữ Duy Nhất then, “Không có, thời điểm em nhận được sự sắp xếp lãnh đạo đã gửi tin cho anh rồi.”

Tổng Kinh Dương có chút bất đắc dĩ, “Ngay cả một cơ hội hòa hoãn anh cũng không có. Chữ Duy Nhất, em không công bằng với anh. Em có thể dùng thái độ đối với Ninh Ninh đối xử với anh không?”

Chữ Duy Nhất ngượng ngùng dời ánh mắt đi, “Anh đói bụng không?”

Tổng Kinh Dương thở dài, “Đói.”

“Vậy em nấu cơm cho anh?” Cô đang cẩn thận mà thử, anh sao lại không làm được.

Tổng Kinh Dương nhìn mấy túi hành lý lớn bày đặt trên mặt đất phòng khách, “Lúc dọn nhà gọi anh.”

Hai người đi siêu thị trước, rồi đi nhà trọ của Tổng Kinh Dương.

Tổng Khanh Dương lấy một đôi dép nữ từ tủ giày, của nữ, số 37, đứng với chân của cô, Chử Duy Nhất mỉm cười.

Lần trước khi cô đến còn mang dép lê của anh.

“Chuẩn bị cho em à?” Chử Duy Nhất nói với anh.

Tổng Khanh Dương kiêu ngạo nuông chiều mà xách đồ đến phòng bếp. Trong lòng Chử Duy Nhất ấm áp tràn đầy, tựa như tâm tình khi còn bé mùa đông ba đến trường đưa cô đôi giày vải.

Tay anh bị thương, lúc này chỉ có thể (đứng) nhìn một bên. Hai món một canh, một là nấm xào, một là tôm nõn xào hạt ngô, còn có canh rong biển trứng gà.

Trước khi bắt đầu xào, Tổng Khanh Dương cầm đến một chiếc tạp dề. “Của công ty phát dầu tặng.”

Chử Duy Nhất một đôi tay ẩm ướt.

Tổng Khanh Dương nói một câu, “Anh làm cho.”

Anh đứng ở phía sau cô buộc nút, Chử Duy Nhất tựa hồ có thể cảm giác được anh hoàn thành động tác.

“Được rồi.”

Chử Duy Nhất vội vã hoàn hồn, nghiêm túc xào rau.

Tổng Khanh Dương đứng ở phía sau cô, “Sao em lại biết xào rau?”

“Biết năm lớp mười một ấy, em ở một mình liền tự chơi đùa.” Cô nói khẽ, không nghe ra tâm tình gì.” Mỗi lần xào xong đều không muốn ăn.”

Tổng Khanh Dương híp mắt một cái, anh nhớ rõ khi đó cô rất gầy, đồng phục học sinh mặc lên người rộng thùng thình, xương quai xanh xinh đẹp bắt mắt lạ thường.

“Chiều cao khi đó của em chính là hiện tại, 168, 84 cân, dùng lời bây giờ mà nói cực kỳ có phẩm chất.” Cô quay đầu lại trên mặt mang ý cười dịu dàng.

“Vậy bây giờ thì sao? Bao nhiêu cân?”

“Giữa 98 đến 102 cân, không mập bao nhiêu.” Cô quay đầu, đem món ăn đồ xong, lúc chuẩn bị thêm một đĩa thức ăn nữa, Tổng Khanh Dương ôm lấy cô từ phía sau.

“Anh cảm thụ chút xem có béo hay không.” Anh trầm thấp lơ mờ mà nói rằng.

Chử Duy Nhất có phần bụng nhỏ, sờ lên rất thoải mái. Tay anh vẫn còn trên bụng nhỏ của cô, cô nghe được tiếng cười của anh.

Chử Duy Nhất xấu hổ, “Bụng nhỏ là do ngày thường ngồi nhiều.”

Tổng Khanh Dương ồ một tiếng, nhưng vẫn chẳng chịu buông tay ra.

“Tổng Khanh Dương – “Chử Duy Nhất gọi tên anh.

“Ừm.”

“Anh thích em không?” Chử Duy Nhất lỗ mãng hỏi xong rồi lại hối hận.

Có thích em hay không, ngày kỷ niệm thành lập trường đó cũng sẽ không lên tiếng xóa bỏ khăn trương. Anh chính là người trước mặt em kia.

Anh thấp giọng, mang theo vài phần bất mãn, vài phần bất đắc dĩ, “Chử Duy Nhất, anh chưa từng nói chuyện yêu đương, chưa từng gặp gỡ người khác. Trước ba mươi tuổi, nếu như không gặp được người anh thích, anh sẽ không kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Anh nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là đang chờ cô sao?

Làm sao có thể?

Chữ Duy Nhất không thể tin được.

“Cái nồi kia nóng, nhưng mà bỏ dầu rồi.” Chữ Duy Nhất hỏi hột nói. “Anh có muốn đi phòng khách ngồi một lát không?”

“Không muốn.” Tổng Kinh Dương trực tiếp cự tuyệt.

Chữ Duy Nhất mở lửa nhỏ lên, đầu hơi cúi thấp xuống, càng ngày càng thấp, “Anh ở đây quấy rầy em.” Ăn ngay nói thật, cô không dám quay đầu lại nhìn anh.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh.

“Không nghĩ tới mị lực của anh lớn như vậy.” Kèm theo những lời này anh xoay người rời khỏi phòng bếp.

Lúc này Chữ Duy Nhất mới có thể an tâm mà xào hết món.

Bàn ăn sáu người bằng gỗ thật màu trắng, trái lốt kính. Phía trên bàn com treo hai ngọn đèn treo, ánh sáng đèn ấm áp lòng người. Hai người ngồi đối diện mặt nhau.

Anh vừa mới đổi lại một chiếc áo T-shirt thoải mái, màu tro cổ tròn, quần áo đơn giản mặc trên người anh, nhìn qua có mùi vị đặc biệt. Chữ Duy Nhất cảm thấy nếu như Tổng Kinh Dương làm người mẫu cũng không tệ, có chân hình cao dài, ngũ quan đẹp trai.

Tổng Kinh Dương gấp vài miếng nấm vào trong chén của cô, anh ho khan hai tiếng, “Duy Nhất, em nhìn anh như vậy, anh cũng sẽ không ngại.”

Chữ Duy Nhất nghiêm mặt, “À, ăn com.”

Món ăn tuy rằng cực kỳ thông thường, nhưng ăn ở trong miệng cũng quá mức là ngon.

Chữ Duy Nhất không nhịn được hỏi, “Tay anh có ổn không?”

“Vết thương hơi đau, bác sĩ nói mấy ngày nay tốt nhất không được đụng nước.” Anh dừng một lát, “Đoán chừng buổi tối anh tắm sẽ có chút bất tiện.”

“Em giúp anh.” Chữ Duy Nhất nhiệt tình nói.

“Hừm?” âm cuối Tổng Kinh Dương lên cao, con ngươi đen khóa thật chặt cô lại.

“Dùng nylon dùng một lần bao tay lại, gần đây Ninh Ninh đều tắm như thế.”

Tổng Kinh Dương thu hồi tầm mắt, thờ ơ ờ mà tiếng. Thì ra là anh suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, sau khi Chữ Duy Nhất ăn vài miếng rau mới phản ứng kịp, mới vừa có phải anh hiểu lầm hay không. Cô ngó anh, ừ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

“Tập trung ăn com.” Tổng Kinh Dương nhú mày.

Chữ Duy Nhất ở một tiếng.

Sau khi ăn xong, giúp anh bao kỹ hai bàn tay lại, anh liền đi tắm. Chữ Duy Nhất ngồi ở sofa phòng khách, thử xem phỏng vấn phải làm ngày mai.

Trần nhỏ lấy sản xuất đồ ăn vặt làm chủ, được năm năm, hiệu quả và lợi ích kinh tế cũng không tệ. Rất nhiều quán cửa hàng đồ ăn vặt trên thị trường đều sẽ nhập hàng từ nơi này. Cho nên một hai năm tới đây, nhà nhà trên trần hầu như đều làm đồ ăn vặt, nhưng vệ sinh thực phẩm lại không có người kiểm tra.

Chữ Duy Nhất xem qua tài liệu, hiện tại người trên trần càng ngày càng cảnh giác, nhất là đối với ký giả truyền thông. Nhẹ thì đuổi đi, nặng thì cho ăn đánh.

Lần này tòa soạn báo hy vọng có thể điều tra được rốt cuộc là những cửa hàng đồ ăn vặt nào nhập hàng từ nơi này, mà cho ra ngoài ánh sáng, dẫn tới quan tâm rộng khắp của xã hội.

Công tác lần này Chữ Duy Nhất vẫn không thể giống trống khua chiêng.

Khoai lang phòng tay quả nhiên đều cho cô.

Lúc cô đang khổ não, nhận được điện thoại Lý Mạo gọi tới.

“A lô, gần đây tớ không có thời gian, nếu không thì nhờ mẹ tớ đi nhận Đại Miêu Miêu của cậu, cuối cuối tuần tớ có màn biểu diễn, ngay ở quảng trường

Hung Đạt, khi đó cậu có thời gian đến hay không? Tớ để chỗ cho cậu.” Bên kia Lý Mạo là âm nặc sôi nổi.

“Được.” Chữ Duy Nhất cũng muốn đi tìm linh cảm, “Để cho tớ hai vé.”

“Của nam hay nữ?”

“Cậu quản nhiều như thế làm gì hả?” Chữ Duy Nhất không nhịn được nói, “Lý Mạo, tớ kết giao bạn trai rồi.”

Bên Lý Mạo kia thật lâu chưa có tiếng đáp lại, nhưng vẫn truyền đến âm thanh ầm ĩ.

Chữ Duy Nhất cúp điện thoại, để điện thoại di động gác qua một bên.

Chỉ chốc lát sau Tống Kinh Dương đi ra từ phòng tắm, anh vừa lau nước trên tóc, vừa đập dế đi tới, trên mặt đều mang theo bọt nước.

Chữ Duy Nhất chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cô liếm liếm khóe môi, sau đó chạy trốn chết, “Em đi tắm.”

Tống Kinh Dương ngồi xuống, mặt mày khoan khoái, nhìn lướt qua vali hành lý của cô bên sofa, khóe mắt hiện rõ ý cười.

Chữ Duy Nhất như một lần khỏi chạy đến phòng tắm, tắm gương nơi phòng tắm hiện đầy hơi nước, cô nhìn gương mặt mơ mơ hồ hồ của mình, hít thật sâu một cái. “Không thể mê hoặc vì nam sắc, trấn định trấn định.” Mấy phút sau, rốt cuộc cô đi ra. “Em quên cầm đồ.”

“Không vội, em cứ tắm từ từ.” Tống Kinh Dương không giương mắt lên, nhẹ nhàng nói với cô.

Chữ Duy Nhất chậm rãi cầm áo ngủ, đồ rửa mặt. Chờ cô tắm xong, Tống Kinh Dương đang xem tin tức.

“Tắm xong rồi?” Anh tùy ý hỏi.

Chữ Duy Nhất gạt đầu một cái.

“Ngày mai đi mấy giờ?”

“Năm rưỡi sẽ ra ngoài, sư phụ đồng hành chờ em ở đường Ngọc Xuân.”

Tống Kinh Dương nhăn mày, “Anh vừa xem tư liệu trên bàn. Chuyện lúc trước của trấn XX anh cũng đã xem qua tin tức, đi vào trong đó nhớ chú ý an toàn, có chuyện gì trước tiên gọi điện cho anh.”

Chữ Duy Nhất liên tục gạt đầu không ngừng.

Tống Kinh Dương thở một hơi dài nhỏ đến không thể nghe thấy, “Anh có một bạn học nửa tháng sau sắp kết hôn, đến lúc đó cùng anh tham gia hôn lễ.”

“Nửa tháng sau?” Chữ Duy Nhất hỏi.

“Ừm, bạn học nam sơ cao trung của anh, vốn là muốn cho anh làm phụ rể, sau cô dâu lại không đồng ý.”

“Vì sao?” Chữ Duy Nhất không hiểu.

“Cô dâu nói thấy anh sẽ không muốn gả nữa.”

Chữ Duy Nhất không nhịn được nở nụ cười, nhưng mà hình như nửa tháng sau Lam Nguyệt cũng kết hôn mong không phải cùng một ngày.

“Dẫn em đi cũng tốt.” Anh suy nghĩ một chút rồi nói.

Chữ Duy Nhất khó hiểu mà nhìn anh.

“Cô dâu vẫn muốn giới thiệu phù dâu cho anh.”

“Anh không đi gặp chút sao? Nói không chừng phù dâu là một siêu cấp đại mỹ nữ, không nên bỏ qua á!” Chữ Duy Nhất tính nghịch mà nói.

Tống Kinh Dương duỗi cánh tay dài ra, một tay kéo cô đến trên ghế salon. Cô thét một tiếng kinh hãi, “A—”

Đột nhiên Tống Kinh Dương hôn xuống, nhiệt tình, quyến luyến, như là bão tố đã chứa thật lâu. Tay trái của anh giữ thật chắc ngón tay của cô.

Chữ Duy Nhất chỉ cảm thấy tim đập sắp nhảy đến cổ họng, cô từ từ nhắm mắt lại, như thế này có cảm giác rất xa lạ, rất bàng hoàng, nhưng cô không cảm thấy mâu thuẫn chút nào, trong lòng giống như ăn kẹo mạch nha ngọt vậy.

Cuối cùng nụ hôn của anh kết thúc, tựa ở trên người cô, dĩ nhiên không đè ép cô.

Chữ Duy Nhất xoay chuyển ánh mắt, không nhìn thẳng vào anh.

Tổng Kinh Dương buồn bực cười khẽ, Chữ Duy Nhất thất thần ngăm nhìn dung mạo anh gần ngay trước mắt, “Là em cố ý vỗ trang đầy đủ áo ngủ à?”

“Mới không phải, em đây chuẩn bị ở khách sạn.”

Tổng Kinh Dương mân mê khóe miệng, “Phòng kia của em cũng sắp phá rồi, thì dời đến chỗ anh đi.”

“Không cần đâu.” Chữ Duy Nhất nhăn mày, “Ồ chung trước khi cưới em không đồng ý.”

Nói xong cả hai đều sững sờ. Tổng Kinh Dương kinh ngạc.

Chữ Duy Nhất giờ tay lên che mắt, a, để cho cô ngất đi mà.

Phía trên truyền đến ý cười vui vẻ của anh, “Nếu không biến thành ở chung hợp pháp?” Ánh đèn phòng khách vừa lúc chiếu vào trên gò má của anh, hai hàng lông mày cặp mắt kia chứa đầy ý lưu luyến.

“Quá nhanh, chúng ta mới mới vừa quen.” Chữ Duy Nhất trừng mắt nhìn, mọi thứ hình như đều không chân thật như vậy.

Anh hơi dùng sức càng ôm cô chặt hơn, ghé vào tai cô, thầm thì rủ rỉ, “Duy Nhất, nghỉ hè lớp mười anh đã nằm mơ thấy em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

“Mơ gì?” Chữ Duy Nhất theo bản năng hỏi.

Tổng Kinh Dương im lặng, con người dần dần chìm xuống, hơi thở lộ ra vài phần nguy hiểm. Anh hít sâu một hơi, lồng ngực rung một cái, bỗng nhiên cười một cách giảo hoạt, “Em muốn nghe?”

Đột nhiên Chữ Duy Nhất có loại dự cảm xấu. Lớp mười, mười sáu mười bảy tuổi. Cô nghĩ đến những thay đổi kỳ lạ của Lý Mạo. “À, bỏ đi.”

Tổng Kinh Dương đứng dậy, hai người ngồi lên. Anh nói khẽ, “Chờ sau này nói cho em nghe.”

Mặt Chữ Duy Nhất nóng lên, “Lớp mười anh biết em lúc nào.”

Tổng Kinh Dương ngưng mắt nhìn cô, cười yếu ớt.

“Lần phát biểu dưới quốc kỳ đó à?”

Tổng Kinh Dương lắc đầu.

“Lần em tham gia cuộc thi viết văn đoạt giải kia?”

“Không phải.”

Chữ Duy Nhất nghĩ không ra, “Cao trung em rất khiêm tốn, hình như chưa từng làm chuyện gì náo động cả.”

Khóe miệng Tổng Kinh Dương hàm chứa nụ cười, “Muốn biết à?”

Chữ Duy Nhất kích động mà gật đầu liên tục.

“Chờ em đi công tác lần này về.” Anh nhìn đồng hồ, “Mười giờ rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Sạch gọn lưu loát, hoàn toàn chẳng cho Chữ Duy Nhất cơ hội.

Anh về phòng. Chữ Duy Nhất đi theo bên người anh, “Anh không thể như vậy được, nói ra phần nửa thôi.”

Đến cửa phòng khách, Tổng Kinh Dương dừng bước lại, thâm thúy liếc nhìn cô một cái, “Em muốn ngủ cùng một phòng với anh đấy sao?”

Chữ Duy Nhất hơi ngậm ngẫn, lập tức mở miệng, “Ngủ ngon, mộng đẹp.”

Tổng Kinh Dương bật cười, trong mắt toàn là ánh sáng ấm áp.

Sáng ngày hôm sau, Tổng Khanh Dương lái xe đưa cô đi nhà ga. “Chú ý an toàn, có việc điện thoại cho anh.”

Anh không xuống xe, Chữ Duy Nhất và anh nhìn nhau, ánh mắt cô như con suối trong giữa núi, sạch sẽ trong suốt. “Chú ý tay của anh một chút.” Làm sao bây giờ, mình cũng không muốn đi nữa.

Tổng Khanh Dương gạt đầu.

Chữ Duy Nhất khẽ cắn môi, lúc này mới xuống xe.

Chặng đường đi trấn Tân Bắc có hơn hai giờ, trên xe tổng cộng ba người. Một chú hơn ba mươi tuổi, một là chàng trai trẻ xấp xỉ Chữ Duy Nhất.

“Tiểu Chữ, xe người yêu cô đó không tệ.”

Chữ Duy Nhất không hiểu về xe, “Đúng là lái rất tốt ạ.”

“Đúng vậy, bốn năm mươi vạn cơ mà.” Đại thúc phân tích toàn diện tính năng xe kia.

Chữ Duy Nhất lại nghĩ đến, anh đem chiếc xe bốn năm mươi vạn cho cô và Khuru Thiên tập lái xe, cũng không sợ bọn họ quẹt sút mẻ sao? Chữ Duy Nhất có chút hoảng hốt.

Đến khu vực trấn Tân Bắc, đại thúc đột nhiên thay đổi thành hóm hỉnh, nghiêm túc và trang trọng nói với hai người, “Một lát hai người xuống xe cứ giả bộ là người yêu khoa mỹ thuật, xuống nông thôn sưu tầm cảnh sắc thôi.”

“Tại sao phải là người yêu? Nói bạn học cũng không được sao?” Chữ Duy Nhất nói.

“Có thể có thể, tùy hai người. Đừng lộ ra kẽ hở là được rồi.”

Chàng trai trẻ nhìn Chữ Duy Nhất, “Sợ bạn trai cô không vui?”

Chữ Duy Nhất không đề ý nói, “Chẳng qua là tôi cảm thấy diễn thành người yêu nhất định sẽ có kẽ hở.”

Khóc miệng chàng trai trẻ giương lên, “Bản vẽ của cậu, đi thôi, bạn học Chữ.”

Sau khi hai người vào thôn, quả nhiên gặp mấy người thôn dân. Bọn họ chiếu theo kịch bản đã chuẩn bị xong nói mấy lần, thôn dân cũng không hoài nghi gì, còn đề cử mấy chỗ cảnh đẹp để chọn phong cảnh.

“Ngày trước có nhiều học sinh đến chỗ này của chúng tôi sưu tầm phong cảnh để vẽ, khi đó hoa cải nở rộ, mùi thơm bay khắp nơi, rất đẹp. Các người đến lúc này, cũng không có gì để vẽ.”

“Chúng tôi tới là vì mấy mẫu hoa sen.”

“Ha ha, hoa sen nở rồi. Hai người dọc theo con đường này đi thẳng về phía trước, quẹo phải là đến.”

Chữ Duy Nhất và đồng nghiệp nhìn nhau, “Cám ơn chị, thời gian chúng tôi vẽ tranh khá lâu, xin hỏi gần đây có chỗ nào ăn không?”

“Có nhà đại bài đương, hai người đi vài bước là có thể thấy được.”

“Chị à, làm phiền chị rồi.” Chữ Duy Nhất lấy ra một hộp bút vẽ từ trong túi, “Chúng tôi là sinh viên mỹ thuật, chỉ mang theo những thứ này bên mình, cái này tặng cho cháu chị vẽ tranh.”

“Ài, cám ơn cám ơn.”

Chữ Duy Nhất và đồng sự đang đi tới trấn.

“Hai ngày này sẽ có người đến nhập hàng, không biết chúng ta có thể chụp được hay không.” Đồng nghiệp nam nói.

Chữ Duy Nhất trả lời, “Hy vọng có thể chụp được.”

Có mấy nhà lớn trên trấn chất nền sản sinh, đang giữa mùa hè, kênh nước xung quanh đều bốc lên mùi khó ngửi, ruồi bay khắp trời. Người đi đến đó đều không thể hít thở. Chữ Duy Nhất vội vàng chụp một tổ ảnh, nhanh chóng bỏ chạy.

“Mẹ ơi, tôi sắp bị thú chết mất rồi. Cuối cùng tôi đã hiểu, cười lạnh trong lời nói, có người rơi vào trong sông, không phải bị chết chìm, mà là bị thú chết, lời này là thật.”

“Sau này không bao giờ tôi mua đồ ăn vặt tùy tiện nữa.” Cô uống liên tục mấy ngụm nước để đè cái cảm giác buồn nôn kia xuống.

Ngày đầu tiên bọn họ không nhìn thấy người đặc biệt nào, buổi tối bọn họ lái xe đi nhà trọ sát vách ở trên trấn một đêm.

Lần này Chử Duy Nhất đã có kinh nghiệm, chủ động quan tâm bạn trai, gọi cho bạn trai một cú điện thoại.

“Bọn em ở nhà trọ sát vách trên trần, ngày mai lại đi trần Tân Bắc. Tay anh khá hơn chút nào chưa?”

Trước khi tan việc Tổng Kinh Dương đã để cho Trác Thiên đổi lại thay anh, vết thương đã bắt đầu kết vảy, “Khá rồi, bên đó em thế nào?”

Chử Duy Nhất đem tình cảnh buổi chiều nhìn thấy nói với anh một lần, “Tổng Kinh Dương, sau này em không bao giờ ăn quả vật này nữa, em chưa bị độc chết, thật là may mắn. Anh nói ăn nhiều có thể bách độc bất xâm hay không?”

Tổng Kinh Dương ở đầu bên kia nờ nụ cười, “Anh chưa từng ăn.”

“Chưa từng á! Vậy thì lúc nhỏ anh làm sao? Sợ cay thì sao?”

“Không có.”

“À, anh lại chưa từng ăn, cảm giác không cùng một niên đại với em.”

“Anh chỉ lớn hơn em nửa năm.” Anh dừng một chút, “Sao em nhập học sớm thế?”

“Bạn học của ba em là hiệu trưởng trường tiểu học, từ nhỏ em đã quen biết ông ấy, để cho em nhảy cấp hai năm.”

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa dồn dập.

“Anh chờ tí, em đi mở cửa.”

Cửa vừa mở ra, đồng nghiệp nam đã nói, “Cầm đồ đi, có người đi nhập hàng.”

Chử Duy Nhất gật đầu liên tục, “Tôi lập tức đến ngay.” Cô hướng về phía điện thoại nói, “Tổng Kinh Dương, em phải đi làm việc rồi. Trờ về lại liên lạc với anh.”

“Duy Nhất, đừng tắt máy điện thoại.”

“Được. Trước em không nói với anh.”

Xe chạy như bay trên đường. Đại thúc nói, “Một lát chúng ta lặn lẽ vào khu, nếu như bị phát hiện, hai người liền chạy nhanh về phía xe ngay.”

“Thầy Lưu, nếu không để Duy Nhất ở trên xe đi?”

Chử Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Tôi cùng đi với hai người chứ, có thể phối hợp lẫn nhau.”

Thầy Lưu nhìn cô một cái, “Cháu nghĩ kỹ rồi?”

Chử Duy Nhất gật đầu, nếu làm nhiều việc như vậy rồi, cũng đã đến một bước cuối cùng, thế nào cũng phải hoàn thành.

Phần lớn đèn đường trên trần đều hư cả, chỉ có vài ngọn đèn phát ra ánh sáng hiu hắt. Ba người đi đến cổng sau nơi sản xuất lớn nhất buổi sáng, nơi đó có một cái lỗ, bọn họ lén lút chạy vào.

Chử Duy Nhất giữ vững hơi thở, cẩn thận đi men theo tường từng li từng tí một, ánh đèn bên trong nhà xưởng vẫn sáng rõ.

“Cô xem, xem thế người kia chính là bên mua, không biết là của nhà ai?”

“Chụp hình trước. Chụp xong rồi chúng ta đi ngay.”

Ba người núp ở nơi tối, nhìn công nhân ra ra vào vào vận chuyển hàng hóa.

Chử Duy Nhất ai thán trong lòng, đều là hãm hại người một nhà, hơn nữa phần lớn đều là trẻ nhỏ ăn mấy thứ này, nhà buôn thực sự rất ác tâm.

“Khốn kiếp!” Cô cắn răng mắng.

“Đây là do cô chứng kiến, cái cô không thấy được còn nhiều. Đi, chụp được ảnh rồi chúng ta đi ngay thôi.”

Lúc ba người chuẩn bị rút lui, đột nhiên trong sân đầy tiếng chó sủa, người trong phòng lập tức cảnh giác.

“Chạy nhanh. Duy Nhất cô đi trước đi.” Thầy Lý và một người khác đồng ý giải quyết hậu quả.

Chử Duy Nhất ôm camera chạy như điên trên đường, sau lưng chó vẫn đuổi theo không rời. Thầy Lý và đám chó quần nhau, Chử Duy Nhất vừa chạy vừa quay đầu lại, tất cả thôn dân đã đi ra.

Tổng Khanh Dương vẫn nghe điện thoại liên tục, lúc này anh cũng ý thức được bọn họ đã xảy ra chuyện. “Duy Nhất, Duy Nhất – “

Chỉ Duy Nhất hoàn toàn chẳng có thời gian để đáp lại anh, chân nhỏ không có sức chạy, thế nhưng cô vẫn chạy về phía trước.

Thôn dân từ bốn phương tám hướng vây chặn đến, ba người vẫn bị người ngăn chặn.

“Đem đồ vật giao ra đây! Sẽ để cho các người đi.” Một người đàn ông trung niên ăn nói tục tằn.

“Chúng tôi chỉ là sinh viên đến về vật thực, buổi tối ra ngoài tản bộ.” Chỉ Duy Nhất phóng đại thanh âm.

“Tôi mặc kệ các người là ai, đem đồ giao ra đây.”

“Đây là đồ của chúng tôi, ông không có quyền sai khiến chúng tôi.”

“Tôi lặp lại lần nữa, giao đồ ra đây.” Về mặt người đàn ông trông dữ tợn.

Ba người Chỉ Duy Nhất dựa sát rịt vào nhau, cũng càng ngày càng khẩn trương.

Tổng Khanh Dương đang lái xe tiến về trấn Tân Bắc. Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho bạn học, “Tư Chấn, có chuyện làm phiền cậu, bạn gái tớ gặp phải chút phiền phức.”

Cha của Tư Chấn làm việc ở sở cảnh sát thành phố S, đương nhiên có thể phái cảnh sát đi tiếp viện nhanh nhất.

“Cậu yên tâm, tớ đi tìm ba tớ, lát nữa tớ cũng đến đó.”

“Được, cảm ơn.”

“Nói cái gì, tớ vẫn rất mong mọi uống rượu mừng của cậu đó.”

“Không thể thiếu của cậu.”

Tổng Khanh Dương bay như tên bắn trên đường, tiếng lòng không yên, tay anh nắm tay lái thật chặt, vết thương nơi lòng bàn tay đã nứt ra, cảm giác đau cũng không hề có.

Lần này chỗ Chỉ Duy Nhất thực sự là gặp phải khó khăn, ba người một gân, đồ đạc sống chết không chịu giao.

Kết quả người đàn ông kia bắt đầu động thủ. Không thể không nói, thôn dân thôn này đặc biệt đoàn kết, gặp phải chuyện, tất cả mọi người xông lên như ong vỡ tổ.

“Người đẹp, thức thối đem đồ giao ra đây, nắm đấm không có mắt, cô cũng không muốn hủy dung nhi.”

Gò má Chỉ Duy Nhất đau rát, trên người vài chỗ đều đã bị đánh đến. “Các người làm chuyện như vậy là phạm pháp, các người cũng có con, làm sao có thể tàn hại con người khác chứ?”

“Đừng nói lời vô ích với tôi, lấy đồ ra. Không thì đêm nay các người cũng đừng hòng ra khỏi đây.”

Bác gái buổi sáng tức giận nói, “Các người những kẻ lừa gạt, còn nói mình với sinh viên đại học, thì ra là ký giả, thật chả ra gì.”

“Đánh! Đánh tới khi bọn giao đồ ra mới thôi!”

Tình cảnh càng ngày càng hỗn loạn.

Bọn họ hoàn toàn không có sức ngăn cản, chỉ có cắn răng chịu nắm đấm.

Điện thoại di động của Chỉ Duy Nhất không biết rơi ở đâu, nước mắt cô do đau nên rơi là chả.

Xa xa truyền đến tiếng 110 báo động, cuối cùng cảnh sát đã tới.

“Không tốt!” Về mặt người đàn ông căng thẳng.

Hai chiếc xe cảnh sát, tám cảnh sát xuống xe. “Chúng tôi nhận được báo nguy, nói ở đây tụ tập nhiều người **.”

“Đồng chí cảnh sát, hiểu lầm đều là hiểu lầm. Đây là nhà máy chúng tôi gặp phải bọn trộm nhỏ, chúng tôi cũng vừa chuẩn bị báo cảnh sát đó chứ.”

Tư Chấn nhanh chóng tiến lên, “Các người không sao chứ?”

Thầy Lý vội vàng nói, “Chúng tôi là ký giả của tòa soạn báo Hoa Tinh, đồng chí cảnh sát, đây là ảnh chúng tôi chụp được, ở đây sản xuất và tiến hành

tiêu tụ sản phẩm trái pháp luật.”

Từ Chấn nhìn thoáng qua Chữ Duy Nhất, tóc rối, quần áo cũng bị xé hư, nhếch nhác đến cực điểm.

“Mang về hết!” Anh quát.

Tổng Kinh Dương đã tới thành phố S, nhận được tin tức của Từ Chấn. “Chị dâu, quả nhiên phụ nữ không kém bậc mày râu. Bội phục bội phục. Bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện thành phố.”

Tổng Kinh Dương thở phào, “Tớ lập tức tới ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Tình hình của Chữ Duy Nhất ngược lại còn tốt, hai người đàn ông kia thì không tốt lắm.

Chữ Duy Nhất ngồi ở trên hành lang bệnh viện, Từ Chấn bung một ly nước nóng đi tới, “Uống nước đi.”

Chữ Duy Nhất ngẩng đầu lên, người đàn ông cao lớn trước mắt rõ là đồng chí cảnh sát vừa mới giúp bọn cô, “Cảm ơn.”

Từ Chấn ngồi ở bên cạnh cô, anh nghiêm mặt nói, “Họ và tên, tuổi tác, làm nghề gì?”

“Chữ Duy Nhất, 26 tuổi, người thành phố D, phóng viên tòa soạn báo Hoa Tinh. Cha là nhà địa chất học, mẹ là bác sĩ.”

“Cô tốt nghiệp đại học nào?”

“Cáp Công Đại*.”

(Cáp Công Đại (HIT): Đại học công nghiệp Cáp Nhĩ Tân.)

Từ Chấn không khỏi suy nghĩ một lát, rốt cuộc Tổng Kinh Dương bắt đầu có bạn gái khi nào?

Song hai người này quả thực trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. “Người trên trần đều nói các cô là kẻ trộm.”

“Đồng chí cảnh sát, chúng tôi là phóng viên.” Chữ Duy Nhất vận đầu, “Lần này tới trấn Tân Bắc chủ yếu là cho đồ ăn vặt nguy liệt* bọn họ sản xuất ra ánh sáng. Anh có thể gọi điện thoại cho toàn soạn báo của chúng tôi là có thể xác định.”

(Nguy liệt: kém + phi pháp)

Từ Chấn cười một cách giảo hoạt.

“Cục công thương, cục vệ sinh thành phố đều đã phái người đi rồi, việc của Tân Bắc trấn này hẳn là sẽ nhận được kết quả rất nhanh.”

Trong nháy mắt mắt Chữ Duy Nhất sáng lên, nhưng mà không bao lâu cô hồ hững nhếch nhếch khóe miệng, vì sao mỗi lần đều phải đợi truyền thông đưa tin, ngành liên quan mới có hành động.

Từ Chấn dường như hiểu suy nghĩ của cô, “Tình huống như vậy nhiều lắm, không thể xử lý hết mỗi một cái được.”

Chữ Duy Nhất biết rõ anh ta nói sự thực. Đầu những năm sự kiện sữa bột, những người này làm giả nhiều vô kể các chủng loại. Cô yên lặng thở phào, giống như một đứa bé đã lỡ tức giận, rầu rĩ không vui.

Cuối cùng Tổng Kinh Dương đã chạy tới, một đường phong trần mệt mỏi, anh còn mặc quần áo thường ở nhà hay mặc, Chữ Duy Nhất không thể tin nhìn anh, “Sao anh lại tới đây?”

Một khắc đó, giống như là một con thuyền nhỏ mang theo ánh đèn chậm rãi lái vào vô tận.

Trái tim Chữ Duy Nhất tràn đầy chấn động, cô cảm thấy Tổng Kinh Dương đang không ngừng phóng đại trong mắt cô, một loại tồn tại như là thần linh.

Tổng Kinh Dương ngưng mắt nhìn cô, thấy cô vẫn tốt đứng ở trước mặt anh, giọng nói kia trong lòng anh mới chậm lại, “A Chấn*, cậu vất vả rồi.”

(Ở đây là A Trấn, Trần và Chấn cách đọc giống nhau nhưng cách viết lại khác. Mình giữ theo tên ban đầu của anh này.)

“Khách sáo rồi.” Từ Chấn cười cười, không nhanh không chậm nói, “Công việc của tớ.”

Chữ Duy Nhất nghi hoặc, “Hai người quen nhau?”

Từ Chấn cười ha hả, “Ngại quá, mới vừa hàn huyên với chị dâu một lát. Chị dâu, hôm nào tôi lại bồi tội, chị đến thành phố S, tôi chiêu đãi không chu toàn.”

Liên tiếp hai tiếng “Chị dâu”, Chữ Duy Nhất lúng túng, gương mặt nhất thời đỏ bừng lên.

“VẬY CỨ NHƯ VẬY TRƯỚC, HAI NGƯỜI TRÒ CHUYỆN, TÔI TRỞ VỀ CỤC TRƯỚC.”

Hành lang u tối, yên tĩnh an bình.

Tổng Kinh Dương tái mặt, vóc người cao to đứng ở đằng kia, không nói một lời, sắc mặt nghiêm trọng.

Chữ Duy Nhất âm thầm bóp bóp tay, quyết định ra tay trước, “Em không sao, chỉ là trầy chút da thôi. Làm sao anh đến đây được?” Cô không hề chớp mắt theo dõi anh, lúc tầm mắt rơi vào tay phải của anh, màu sắc nhuộm trên băng vải màu trắng, khiến cho cô nháy mắt giật mình.

Chữ Duy Nhất túm lấy tay anh, “Anh lái xe đến?”

“Ừm.” Thật ra là anh sợ, sợ cô gặp chuyện không may.

Chữ Duy Nhất cúi đầu, ẩm ướt tuôn nơi con mắt, “Anh đừng tới chứ. Em có thể xử lý tốt.” Giọng nói cô nghẹn ngào, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Mới vừa bị thôn dân đánh, cô cũng không khó chịu. “Tổng Kinh Dương, sao anh lại quan tâm em như vậy?”

Đồ ngốc!

Tổng Kinh Dương thở phào, bây giờ cô không có việc gì là tốt rồi, nâng tay lên kéo bàn tay của cô, lạnh như băng, “Theo anh đi tìm y tá xử lý một chút.”

“Ừm.” Chữ Duy Nhất hít hít mũi.

Y tá xử lý tay cho anh, “Vết thương hờ, phải chú ý chút, không có lẽ rất dễ bị nhiễm trùng.”

Chữ Duy Nhất gật đầu liên tục, vẻ mặt ngưng trọng.

Ngược lại Tổng Kinh Dương có vẻ không thêm để ý, chỉ là nói qua loa hai chữ, “Không có việc gì.”

Nhưng làm sao lại không có việc gì chứ? Vết thương trên lòng bàn tay kia rõ ràng sâu như vậy, cũng thấy được thịt, máu trên băng gạc đều khô hết, rõ cuộc đoạn đường này anh đau đớn bao nhiêu.

Chữ Duy Nhất rơi vào trong suy nghĩ của mình, càng nghĩ sắc mặt càng nghiêm trọng.

Tổng Kinh Dương nhìn cô như vậy, ngược lại cảm thấy là lỗi của mình, “Duy Nhất- “

Chữ Duy Nhất lại cắt ngang lời kể tiếp của anh, “Lần này trở về em liên lạc đơn từ chức.” Cô nhìn thẳng vào anh, “Lý hiệu trưởng đã giúp em liên hệ một công ty, công việc sẽ không giống như Hoa Tinh, đến lúc đó hẳn sẽ có người chú ý em. Em nghĩ chờ đến sau khi dọn nhà mới ổn thỏa, liên lạc đó làm.” Công ty mới thì tạm thời không cần nói với anh, ngày hôm đó cho anh một sự ngạc nhiên.

Anh mỉm cười, “Duy Nhất, anh chỉ không muốn lại giống như hôm nay vậy. Làm công việc em thích làm.”

Chữ Duy Nhất đứng đắn nhìn anh, nói một cách nghiêm túc, “Em cũng không phải rất thích phần công việc này.”

Khóe miệng Tổng Kinh Dương hơi nhếch lên, “Vậy nghe lời em.”

Mưa tạnh trời quang, ngày tiếp theo, hai người cùng nhau quay về thành phố C. Sau khi Chữ Duy Nhất về tới tòa soạn, liền tìm lãnh đạo, đưa đơn từ chức.

Lãnh đạo thật không ngờ đột nhiên như vậy, “Tiểu Chữ, làm tốt lắm, sao lại đột nhiên muốn đi chứ? Tháng sau có thể chuyển sang nhân viên chính thức rồi.”

,

Chữ Duy Nhất lễ phép trả lời, “Nhà tôi phải phá bỏ và dời đi nơi khác, kế tiếp lại có việc cần xử lý, còn vì dọn nhà, có chút bất tiện.”

Lãnh đạo đã biết chuyện tối hôm qua, không nghĩ tới đối tượng của Chữ Duy Nhất là cháu trai Tổng gia, trong lúc nhất thời lúng túng.

“Tiểu Chủ, cô suy nghĩ thêm một chút?”

“Tôi hiểu rồi.” Cô mỉm cười

“Tốt lắm.” Lãnh đạo thấy vẻ mặt kiên quyết của cô, buông miệng nói, “Cô theo tôi ra ngoài một chút.”

Phòng làm việc.

“Mọi người dừng công việc đang cầm trên tay lại, tôi có chuyện muốn nói một chút.” Lãnh đạo nói. Mọi người không hiểu nhìn sang.

“Tiểu Chủ muốn từ chức, thành tích công việc của cô ấy trong khoảng thời gian này mọi người đã quá rõ ràng, chuyên mục phỏng vấn lần trước kia cô ấy vừa mới tới đã lấy được, lần điều tra ngầm Tân Bắc trấn này bọn họ cũng đã hi sinh rất lớn. Tuy rằng phải rời khỏi nơi này, ở đây, chúng ta hãy chia ta cô ấy.”

Chủ Duy Nhất không hiểu lãnh đạo đây là ý gì, cô cũng sắp đi rồi, còn khen cô một trận.

Các đồng nghiệp cũng cảm thấy không hiểu ra sao cả.

Từ Liễu vẫn nói lời mang gai, “Tôi hôm qua cánh tay lão Lý sắp gãy, lần này bọn họ cũng là lập công lớn.”

Chủ Duy Nhất giao tự với ánh mắt cô ta, khoe miệng khê nhúc nhích, “Cám ơn mọi người chiếu cố tôi trong khoảng thời gian này, chúng ta có ngày gặp lại.”

Đường Vi tiến lên, “Duy Nhất, cậu phải đi thật sao?” Về mặt cô không nở.

“Sau này hoan nghênh gọi đi dạo phố.”

“Gọi cậu mười lần chín lần không có thời gian.”

“Lần sau nhất định đi cùng cậu.”

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Chủ Duy Nhất đi tới bàn làm việc của mình thu dọn đồ đạc trước. Tuy rằng thời gian tới nơi này không lâu, nhưng người vẫn còn có phần không muốn.

Lúc này có người ở ngoài cửa hô một câu, “Chủ Duy Nhất có người tìm.”

Tổng Kinh Dương về nhà thay quần áo khác, T-shirt cổ bẻ màu trắng, quần màu tro nhạt, khí định thần nhàn, trên người lộ ra xa cách rõ ràng. Anh thân nhiên đảo mắt qua mọi người, sau cùng tầm mắt rơi vào trên người Chủ Duy Nhất.

“Sao anh lại tới đây?” Chủ Duy Nhất tùy ý nói một câu, “Anh chờ chút, em thu dọn xong ngay thôi.”

Mọi người hít sâu một hơi.

Chỉ có Đường Vi ở một bên cười. Có người chọc chọc cô, “Chuyện gì xảy ra? Chủ Duy Nhất và Tổng Kinh Dương rất thân?”

“Hình như thế.”

Sắc mặt Từ Liễu giống như là gan heo.

Chủ Duy Nhất ôm lấy hộp, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Tổng Kinh Dương định nhận lấy, Chủ Duy Nhất tránh né, “Tay anh còn chưa lành, lại không nặng, em mang chuyển được.” Cô nói chuyện mềm mại dịu dàng, tựa như nốt nhạc đang nhún nhảy.

Mọi người cuối cùng đã hiểu, về mặt xem kịch vui.

Lúc này chủ nhiệm vội vã đi ra từ phòng làm việc. “Tổng thiếu, cậu đến rồi à.” Ông ta nhiệt tình bắt tay Tổng Kinh Dương một cái. “Ngồi ngồi.” “Không được, chủ nhiệm Vương, tôi và Duy Nhất còn có chút việc.” Tổng Kinh Dương đáp, thái độ rất bình thản.

Anh và Chủ Duy Nhất rời đi, chủ nhiệm giơ tay lên lau mồ hôi. Từ Liễu tiến lên, “Chủ nhiệm, bài báo Tân Bắc trấn giao cho ai đi làm đây?”

Chủ nhiệm lắc đầu, xoay người về phòng làm việc.

Chỉ chốc lát sau, Từ Liễu đi vào, “Rốt cuộc ông làm sao vậy?”

Chủ nhiệm thờ dãi, “Trước đây Lý hiệu trưởng giới thiệu Chủ Duy Nhất vào đây, Lý giáo tiếp đó cũng không liên lạc với tôi, tôi chỉ coi như Chủ Duy Nhất này cũng chỉ là kéo người tìm quan hệ.”

“Chẳng lẽ không đúng à?”

“Đúng! Lý giáo này cũng không nói, ba Chữ Duy Nhất là Chữ Sâm của cục địa chất tỉnh.”

Về mặt Từ Liễu cứng đờ.

“Cô biết người mới vừa tới tìm cô ấy là ai không? Đó là cháu trai của Tổng gia, bây giờ ông nội cậu ta vẫn còn sống đó.” Chủ nhiệm thở dài, quả nhiên không thể quá coi thường người khác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Cuối tháng bảy, nhiệt độ thành phố D giảm dần mấy độ, không nóng bức như trước nữa, khoan khoái hợp lòng người.

Cuối cùng Chữ Duy Nhất phải dời xa cái sân chứa rất nhiều hồi ức tốt đẹp lúc cô còn nhỏ. Cây nho và dây leo xanh biếc bò đầy một mặt tường, cô vuốt ve nhẹ, chẳng muốn rời đi. Năm ấy cô ra đời, cha chính tay trồng cây nho leo, sau cùng để nó cùng biến mất với căn nhà này.

Sau khi Chữ Duy Nhất từ chức liền nhận được tin của Lý hiệu trưởng, đại khái là chủ nhiệm toàn soạn báo chào hỏi với ông, đương nhiên cũng không nói gì đến chuyện cô bị đồng nghiệp cũ ở tòa soạn báo chèn ép.

Lý hiệu trưởng hỏi, “Duy nhất, công ty lần trước chú đề cập tới, cháu có thể dừng lại cân nhắc một chút?”

Chữ Duy Nhất phớt lờ im lặng, “Chú Lý, nửa tháng sau cháu mới có thể đến báo danh được không?”

Lý hiệu trưởng vừa nghe cô chịu đi, “Có thể, chú nói với bên kia một chút. Cứ quyết định như vậy. Chủ nhật, chú và mẹ Lý qua đó giúp cháu dọn nhà?”

“Chú Lý, không cần đâu ạ, cháu tìm công ty dọn nhà, hơn nữa có bạn đến giúp ạ.”

“Ai thế?”

“Bạn học cao trung của cháu.”

Lý hiệu trưởng không hỏi kỹ thêm, “Vậy được, có việc gọi điện cho chú hoặc là Lý Mạo. Được rồi, có phải ba cháu sắp về rồi hay không?”

“Ừm, mấy ngày trước ba gọi cho cháu một cú điện thoại, đầu tháng tám sẽ trở về từ Tây Tạng.”

“Không đến mấy năm là về hưu, còn chạy ngược chạy xuôi. Trở về chú nói chuyện đàng hoàng với ba cháu.”

Chữ Duy Nhất cười, “Ba cháu có quyết định này rồi.”

“Vậy cứ thế đi, chú cũng không muốn nói nhiều. Chuyện công việc chú sẽ liên lạc với cháu sau.”

Tổng Kinh Dương, em muốn trở thành đồng nghiệp với anh.

Buổi sáng hôm đó, cuộc họp thường kỳ của Tổng Kinh Dương kết thúc. Boss giữ anh và Sở Mặc lại.

“Công ty chuẩn bị tuyển một người mới, hai người các cậu ai dẫn dắt đây?”

“Nam hay nữ?” Sở Mặc hỏi.

“Cậu còn xem giới tính sao?”

“Con gái tôi có thể cân nhắc đôi chút.” Sở Mặc nói đùa.

“Con gái, tôi chưa từng gặp, nhưng mà nghe nói là một cô gái xinh đẹp.”

Ngón tay Sở Mặc gõ vào bàn một cái nhẹ, “Tổng, cậu thấy thế nào?”

“Tôi không có hứng thú.” Anh từ chối thẳng thừng.

Khỏe miệng Sở Mặc hơi động, “Ok. Vậy tôi làm.”

Boss đứng lên, “Vậy giao cho cậu. Tư liệu ở phòng làm việc của tôi, cậu đi theo tôi cầm về.”

Sở Mặc thấy tên trên tờ giấy kia, không khỏi mỉm cười, thật khéo.

Boss cũng thấy vẻ mặt của anh, “Sao thế?”

“Thế giới thật nhỏ.”

“Quen sao?”

“Ừm.”

“Thế thì rất tốt. Tôi nói thật với cậu, cô gái này là Lý hiệu trưởng D trung giới thiệu, cha cô ấy là chuyên gia cục địa chất tỉnh tên là Chử Sâm, trước đây tôi cũng có tiếp xúc mấy lần. Mẹ cô ấy là bác sĩ tim mạch trứ danh, cha mẹ vợ tôi lần trước chính là đăng ký tên của bà ấy.”

Lại có tầng quan hệ dày đặc này. Thảo nào boss bắt mắt nhất đi vào bằng quan hệ muốn đích thân chào hỏi.

“Tôi hiểu rồi.”

“Ý của lão Lý bên kia với tôi là để cho cô ấy đi theo Khinh Dương, hai người là bạn học cao trung. Khinh Dương cậu ta không muốn thì bỏ qua, con gái nhà người ta cũng bớt phải theo chịu tội.”

Sắc mặt Sở Mặc ôn hòa như một, “Ông yên tâm.”

Chử Duy Nhất quét dọn vệ sinh phòng mới, ngày mai sẽ phải dời đến đây, phòng hơn năm mươi bình, phong cách giản lược, phòng ngủ và phòng làm việc là kiểu mở, rộng rãi sáng sủa. Mới vừa bận hết phân nửa thì nhận được một cuộc gọi, có phần quen mắt.

“Xin chào – ”

Đầu bên kia chưa nói chuyện ngay.

“Ai thế?”

Chân mày Sở Mặc nhíu lại, “Chử Duy Nhất, vậy mà cô xóa số của tôi.”

Chử Duy Nhất nghe được giọng nói, bị người khác vạch trần ngay mặt, vẫn có chút ngại. “Hai ngày trước điện thoại di động của tôi hư rồi, lấy lại từ cửa hàng, số điện thoại cũng mất hết.”

Sở Mặc sao mà tin cô được, “Ngày mai có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Chử Duy Nhất khăn trương đứng ở bên này, nắm nắm khăn lau trong tay, “Ngày mai tôi không có thời gian.” Giọng của cô hơi nhỏ.

Bên kia lại yên lặng trong chốc lát.

“Được rồi, hôm nào lại gặp.” Dừng một chút, “Hoa lần trước tôi tặng cho cô có thích không?”

“Hoa gì?”

“Hoa hồng?”

Chử Duy Nhất quay đầu lại nhìn hoa hồng đỏ nở rộ trên bàn cơm, trong lòng ngổn ngang. A, cô vẫn cho là Tống Khinh Dương tặng.

“Cảm ơn.” Cô cắn răng mà nói.

“Không cần khách khí, tôi đang theo đuổi em.” Sở Mặc cúp điện thoại.

Chử Duy Nhất:...

Haizz, xem mắt hay không đều phiền toái.

Một đêm trước ngày dọn nhà chính là buổi tối thứ sáu, Ninh Ninh lại được đưa tới nhà cô. Si Thanh Viễn mặc quần áo thường, khí độ bất phàm. “Ninh Ninh biết ngày mai em phải rời khỏi chỗ này, muốn đến chơi với em.”

Khuôn mặt Ninh Ninh hưng phấn, “Chị, chị đừng buồn, đêm này em ở cùng chị.”

Chử Duy Nhất vò vò đầu cậu.

Si Thanh Viễn nhìn ngắm mặt cô, hai hàng lông mày cau lại, “Bị thương à?”

Chữ Duy Nhất bắt đầu đi từ một tiếng, “Không cần thận va phải.” Chuyện đã qua cũng không cần nói ra, tránh cho bọn họ lo lắng, dù sao mình cũng không có chuyện gì.

Anh đang tự nghiên cứu tình trạng vết thương của cô, một lát mới mở miệng, “Ngày mai lúc nào dọn nhà?”

“Công ty dọn nhà nói là mười giờ đến.”

“Cần giúp một tay không?” Anh hí hóp mắt, trong mắt mang theo nét buồn tẻ.

“Không cần đâu ạ, anh đi làm bận rộn như vậy, em tìm người khác giúp rồi.” Chữ Duy Nhất đáp.

Si Thanh Viễn không nói gì nữa, “Anh quay về bệnh viện trực ban, hai người nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong, anh đi. Cửa sắt xưa cũ lần thứ hai khép lại. Ninh Ninh ngồi ở trên bàn đu dây, đung đưa chậm chậm.

“Sao anh trai gần đây không vui thế hả chị?” Cậu khề khàng nói.

Chữ Duy Nhất nói lầm bầm, “Bởi vì chúng ta đều trưởng thành.”

“Lớn rồi sẽ không vui nữa sao? Vậy em không muốn lớn nữa.”

“Không phải. Ninh Ninh lớn rồi, sẽ có một cô gái khác ở bên em. Em sẽ rất vui vẻ.”

Có một người ở bên em, mãi đến mai sau này.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Tống Kinh Dương lái xe đến chỗ của Chữ Duy Nhất.

Đèn hoa mới sáng, bóng đêm ngập tràn, gió đêm mềm mại như sa.

Ven đường một bóng người cao lớn đang đi, Tống Kinh Dương phóng hết tốc độ xe, dư quang nhìn chăm chú vào phía trước.

Anh đến rồi, xe dừng lại.

Si Thanh Viễn quay đầu lại nhìn thấy anh, bước chân cũng dừng lại. Tống Kinh Dương bước xuống từ trong xe, đi đến. “Bác sĩ Si, chào anh.”

“Tống tiên sinh, chào cậu.”

Trăng sáng sao thưa, hai người đàn ông khí chất sáng sủa nhìn nhau, bóng dáng cao lớn chiếu trên mặt đất, kéo dài yên lặng.

Si Thanh Viễn mở miệng, “Ninh Ninh đã nhắc cậu với tôi.”

Tống Kinh Dương mỉm cười, “Cậu nhóc kia rất có địch ý với tôi.”

“Thằng bé rất thích cậu.” Si Thanh Viễn cười ý tứ sâu xa, giơ tay lên, “Đưa thuốc cho cô ấy, một ngày thoa hai lần, tan máu tụ.”

Tống Kinh Dương nhận lấy, hộp thuốc mang theo nhiệt độ ấm áp.

Si Thanh Viễn khẽ mỉm cười, nở nụ cười hơi hột, “Đừng nói là tôi mua.”

Con người Tống Kinh Dương lóe lên ánh sáng, chợt nghe anh ta nói thêm, “Tôi không hy vọng cô ấy bất kỳ gánh nặng nào.” Lúc nhìn thấy khung cảnh bọn họ ở bên nhau, tim anh bắt đầu co mạnh. Ánh mắt Duy Nhất nhìn Tống Kinh Dương, làm người đứng xem, Si Thanh Viễn thấy rất rõ ràng. Một ánh mắt đã bán đứng cô. Cho tới bây giờ cô chính là người không giỏi che giấu chính mình.

“Cám ơn.” Ánh mắt Tống Kinh Dương phức tạp, trầm giọng trả lời, trong lòng đối với Si Thanh Viễn cũng là một loại tâm tình khác.

Anh đứng trước cửa sắt, ngọn đèn bám bụi trong sân phát ra tia sáng ấm áp.

Ninh Ninh ngồi trong chậu gỗ, “Chị, cuối tuần chúng ta đi bơi đi?”

“Chị không biết bơi.”

“Em dạy cho chị, giống như vậy – “Ninh Ninh bơi hai cái trong nước, “Rất đơn giản.”

Chữ Duy Nhất thoa sữa tắm cho cậu, “Ninh Ninh, em không thể ăn đồ ăn vặt nữa, ăn nữa béo thêm bơi cũng chẳng nổi đâu.”

Tống Kinh Dương:...

Bên trong không còn tiếng trò chuyện, Chữ Duyệt Nhất đi vào nhà. Tổng Khánh Dương đẩy cửa, cửa sắt phát ra âm thanh ma sát.

“Ai thế!” Về mặt Ninh Ninh khấn trương, hai tay che bộ phận quan trọng của mình.

“Là anh.” Tổng Khánh Dương nhìn thẳng nhóc khắp người toàn thịt kia nở nụ cười.

“Anh Tổng, em đang tắm.” Ninh Ninh xấu hổ.

Chữ Duyệt Nhất cầm quần áo đi ra, thấy anh, quần tây màu đen, áo sơ mi trắng, tựa như đi ra từ trong TV. Cô thất thần nhìn mấy lần, mỉm cười bước vài bước tới, “Anh uống rượu.”

“Nửa ly.” Anh đành chịu, lỗ mũi cô linh thật. Cầm lấy quần áo trong tay cô, “Anh làm cho.”

Chữ Duyệt Nhất thu dọn đồ đạc.

Tổng Khánh Dương mặc quần lót cho Ninh Ninh, thẳng nhóc kia kéo kéo quần nhỏ, “Nhỏ, chen đến chim nhỏ của em rồi.”

Chữ Duyệt Nhất không nói ra lời, ngược lại Tổng Khánh Dương mất vài giây giữ bình tĩnh, anh ho khan một tiếng, “Ngày mai đi mua cỡ lớn cho em, đêm nay chấp nhận chút thôi.” Anh nghiêng đầu ánh mắt nhìn về Chữ Duyệt Nhất, về mặt vô cùng bình tĩnh, “Lời nói trẻ con, hóa ra thẳng nhóc rất thích đùa.”

Chữ Duyệt Nhất...

Buổi tối, để kỷ niệm một đêm cuối cùng, bạn nhỏ Ninh Ninh mạnh mẽ yêu cầu, ba người ngủ với nhau.

Chữ Duyệt Nhất hắc tuyến đầy đầu, “Anh ấy không mang theo quần áo tắm rửa, không thể ngủ ở đây.”

Tổng Khánh Dương rất bình tĩnh nói, “Trong xe anh có một bộ quần áo để tắm rửa.”

Chữ Duyệt Nhất mang ý trách móc nhìn anh.

Ninh Ninh ngủ ở giữa, nắm lấy tay hai người, “Ồ nhà em với ba mẹ hay ngủ như thế, ngủ ngon, chị, ngủ ngon, anh.” Một lát mà cậu đã ngủ rồi.

Ánh trăng tiến vào từ kẽ hở rèm che, đêm, yên tĩnh như thơ.

Chữ Duyệt Nhất lại không buồn ngủ chút nào, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không biết bao lâu, cô khẽ lật người.

“Còn chưa ngủ được?” Giọng nói Tổng Khánh Dương trầm thấp.

“Không ngủ được, tương lai về sau, thật không về nhà này nữa rồi.” Cô cúi đầu lẩm bẩm.

Tổng Khánh Dương xuống giường, bên kia truyền đến tiếng động. Anh dời Ninh Ninh cách vị trí của cậu đôi chút.

Chữ Duyệt Nhất hỏi, “Sao thế?”

Anh chạy tới bên này, “Trở lại vị trí thuộc về anh.” Anh nằm xuống bên cô, tay phải ôm hông của cô. Có thể là liên quan đến uống rượu, đêm nay thân nhiệt của anh so với mọi khi nóng hơn đôi chút.

Chữ Duyệt Nhất đưa lưng về phía anh, anh từ sau ôm lấy cô. Hơi thở ấm áp thổi trên cổ cô, tê tê.

Mái tóc dài của cô tùy ý phân tán, mùi thơm thanh u phân tán trong không khí. Tổng Khánh Dương hít sâu một hơi, hơi gần kề cô, da thịt nơi lòng bàn tay trắng trẻo mà mịn màng.

“Khai giảng lớp mười một, anh tìm em trong đội ngũ lớp em nửa ngày cũng không tìm được.”

Thân thể Chữ Duyệt Nhất cứng đờ.

“Lúc tan hội, trở về phòng học ngồi trên bàn, nhìn ngoài cửa sổ, kết quả lúc sắp lên lớp, anh thấy em, đi qua từ cửa sổ phía trước lớp anh, vậy mà em cắt tóc rồi.” Tay anh từ từ sửa lại mái tóc dài của cô, nhớ đến mà chuyển động.

“Thật ra anh vẫn thích em tóc dài.”

Chữ Duyệt Nhất khẽ chuyển thân, “Anh có đam mê tóc dài sao?” Cái khẽ động này, cô hoảng sợ cảm giác được thứ nóng nóng đang chống dưới thân mình, cô quần bách muốn rời khỏi, nhưng anh lại dính sát.

Hai người biết rõ đây là biến hóa của thân thể.

Chữ Duyệt Nhất cảm thấy mình giống như đưa thân vào lò lửa vậy.

“Anh vẫn còn nhớ em, lúc em tóc dài, lúc em tóc ngắn. Mấy năm nay vẫn khắc trong đầu, chẳng gạt đi được. Ngày đó thấy em trên sân thượng, em lại quay đầu gọi nhầm anh là thầy. Thì ra, em vẫn chẳng biết đến anh.”

Khoảng cách bọn họ từng gần như vậy, lại xa như thế.

Chữ Duy Nhất kinh ngạc, cổ họng chua chua. Thì ra, từ khi đó anh đã thích mình thật. Trong tai vang lên tiếng ong ong, một loại tâm tình mãnh liệt đánh thẳng vào đại não cô.

Cô từ từ xoay người lại, nhắm mắt, nhướn cằm lên, từng chút từng chút hôn khoe môi anh, hơi lạnh như sương.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Ngọt ngào đến thân mật của tình nhân như nước chảy thành sông, hết thấy đều tự nhiên như thế. Thích một người, có thể trong một giây là đủ, cũng có thể cần cả một đời.

Chữ Duy Nhất tựa vào ngực anh, tim đập rất mạnh, hai gò má đỏ bừng.

Tổng Kinh Dương dịu dàng nhìn dung nhan của cô, cô có hàng lông mày xinh đẹp, có chút anh khí, làm tôn lên cặp mắt sáng ngời động lòng người. “Đây là sự cảm ơn muôn ngàn?”

Chữ Duy Nhất ừ một tiếng, âm cuối lên cao, khó hiểu. Chỉ chốc lát sau đã hiểu, “Đúng vậy. Cảm ơn Tổng tiên sinh không ngại đường xa đến cứu tiểu nữ tử trong thời khắc nước sôi lửa bỏng.”

“Nói muốn báo ân không bằng – “ anh cố ý dừng lại, “Lấy thân báo đáp.” Giọng điệu của anh không bắt cần đòi như vừa rồi.

Chữ Duy Nhất im lặng trong phút chốc, cong cong khóe miệng, “Ai, sao anh không lãng mạn chút nào thế.” Cô nói làm bầm mạng theo ý cười, nhắm mắt lại không nhìn anh nữa.

Tổng Kinh Dương mỉm cười, trong lòng dao động, anh trầm giọng nói, “Chờ anh.”

Chờ anh cho em một màn cầu hôn lãng mạn.

Một đêm mộng đẹp, sáng ngày hôm sau, Chữ Duy Nhất tỉnh lại, liền phát hiện mình nằm ngửa ở trên giường, trái phải bị hai người con trai một lớn một nhỏ ôm lấy, chẳng thể động đậy được.

Quay đầu nhìn Ninh Ninh, con nít trắng trắng non mềm, khóe miệng hơi mở, hơi thở nhẹ nhẹ, lòng cô như mềm thành nước. Sau này con cô cũng sẽ đáng yêu giống như Ninh Ninh, chỉ là em bé vừa sinh ra đã có một cậu nhỏ gần bằng tuổi tác.

“Suy nghĩ gì thế?” Tổng Kinh Dương không biết tỉnh từ lúc nào.

Chữ Duy Nhất quay đầu, mỉm cười. Gần trong gang tấc, tâm tình tốt đẹp. Mỗi ngày tỉnh lại nhìn thấy đầu tiên chính là anh, thật là một loại hưởng thụ. Đầu cô dựa sát vào ngực anh, “Ninh Ninh mới năm tuổi, con em sau này nhỏ hơn cu cậu vài tuổi, phải gọi nhóc bằng cậu.”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười buồn bực của anh. “Không thiệt, từ nhỏ có người lớn lên cùng con của chúng ta không tốt sao? Chí ít sẽ không cô đơn, có người dẫn nó đi chơi, đánh nhau cũng có giúp đỡ.”

Hình như là không tệ. Nhưng mà chỗ nào lời anh vừa nói là lạ.

Chữ Duy Nhất chậm nửa nhịp đã nghĩ đến, anh vừa nói là “Con của chúng ta”!

Ăn xong bữa sáng, ba người chờ người của công ty dọn nhà đến. Tổng Kinh Dương hỏi, “Bôi thuốc mỡ chưa?”

“Quên rồi, mấy ngày nữa là ổn, không bôi cũng không sao mà.” Chữ Duy Nhất không để tâm nhiều.

Tổng Kinh Dương im lặng một lát, “Thuốc mỡ là Si Thanh Viễn đưa cho, lúc anh đến, ở cửa chạm mặt anh ấy, anh ấy bảo anh đưa cho em.”

Con mắt trắng đen rõ ràng của Chữ Duy Nhất chợt đờ ra, cuối cùng Tổng Kinh Dương lên tiếng, “Đều đã qua rồi, đều đã qua rồi.” Nói xong cô nhanh chóng chạy đi.

Không bao lâu sau người dọn nhà đến, đồ đạc của cô không nhiều lắm, hơn nửa tiếng đã dọn xong. Trước khi rời đi, cô đứng chân ở cửa sân, nhìn thoáng qua từng góc căn nhà, lưu luyến, đáy lòng giống như có thứ gì bị cắt rời.

Hình như Ninh Ninh hiểu gì, cũng im lặng. Bọn họ cùng đợi với cô.

“Đi thôi.” Cô trầm giọng nói.

Xe Tổng Kinh Dương đi theo sau xe tải, càng chạy càng thấy đường đi nhìn quen mắt, anh khẽ nhìn cô qua kính chiếu hậu. Chữ Duy Nhất đang đọc chuyện xưa cùng Ninh Ninh.

Lúc vào tiểu khu, về mặt Tổng Kinh Dương có phần không biết làm sao.

Lúc xuống xe, Chữ Duy Nhất ngó ngó anh.

Tổng Kinh Dương đứng ở trước mặt cô, “Có ý?”

Chữ Duy Nhất hất mặt đi, “Không phải thế, em vừa về đã tìm rồi.”

“Thì ra đây chính là duyên phận trời đã định trước, dù cho ngày kỷ niệm thành lập trường kia chúng ta không thể gặp lại, về sau làm hàng xóm cũng có thể chạm mặt.”

“Vậy cũng không chắc chắn anh chính là bạn trai em, nói không chừng em xem mắt cũng có thể tìm được.”

“Thế à? Nhưng anh không tin.” Tổng Kinh Dương nhếch miệng lên, “Nhưng mà, như bây giờ anh rất hài lòng.”

Như vậy thì dễ dàng hơn rồi.

Lúc dọn dẹp nhà xong, Tổng Kinh Dương đề nghị đi ra ngoài chúc mừng một tý.

Chữ Duy Nhất và Ninh Ninh ngồi trên ghế sa lon không chịu động đậy, về mặt giống nhau, mặt mũi. “Gọi món bên ngoài đi.”

“Gọi KFC.” Ninh Ninh nói.

Tổng Kinh Dương mắt chứa ý cười, “Ninh Ninh anh mang em đi mua quần nhỏ, không thì chen đến chim nhỏ của em sẽ không tốt.” Ninh Ninh suy nghĩ một lát, đứng lên, vươn tay kéo kéo Chữ Duy Nhất, nghiêm túc nói, “Chị, chúng ta đi ra ngoài một chút đi. Quần nhỏ quá bé, chim nhỏ của em còn cần lớn lên, phải lớn giống như anh vậy.”

Chữ Duy Nhất chợt nghĩ đến thứ tối hôm qua đặt dưới thân mình, mặt cô không tự chủ đỏ lên.

“Chị, chị nóng lắm à?” Ninh Ninh hỏi.

Tổng Kinh Dương nhìn sang, cười như có như không.

Chữ Duy Nhất xấu hổ, “Em ăn ít thức ăn rác rưởi thì quần cũng sẽ chẳng nhỏ đâu! Cái mông lớn thế kia!”

“Thầy cô nói không thể nói lời thô tục!” Ninh Ninh nghiêm túc nói.

Chữ Duy Nhất hừ một tiếng, “Cái mông không phải lời thô tục, mọi người đều có mông.”

Tổng Kinh Dương sâu xa ờ một tiếng.

Sau cùng ba người đi một nhà hàng Thái Lan, Ninh Ninh ăn đến đi chẳng nổi. Chữ Duy Nhất ăn no liền mệt rũ rồi.

Ninh Ninh muốn ôm, Chữ Duy Nhất sống chết không đồng ý. “Em mập như vậy ai ôm được em!”

Ninh Ninh quay đầu nhìn về phía Tổng Kinh Dương, đáng vẻ đáng thương.

“Anh nghĩ sau khi ăn xong nên đi bộ một chút.” Tổng Kinh Dương dụ dỗ từng bước, “Như vậy rất tốt đối với thân thể.”

“Anh rề - “Ninh Ninh yếu ớt kêu lên, “Em đi không nổi.”

Trong nháy mắt bạn học Tổng Kinh Dương thay đổi, vươn tay ra, “Duy Nhất, Ninh Ninh mới năm tuổi, coi như chỉ lần này thôi. Hôm nay thẳng nhóc giúp thu dọn đồ đạc cũng mệt mà.” Vừa nói vừa ôm lấy Ninh Ninh.

Chữ Duy Nhất đứng sững, chỉ một tiếng “anh rề” đã thu mua được anh, thật không có lập trường.

Ngày bình thản cứ ầm ập trôi qua. Nửa tháng cuối cùng Chữ Duy Nhất thi qua ba môn, tiếp theo, cô sẽ đi báo tên với công ty mới.

Mà Tổng Khanh Dương trong khoảng thời gian này bởi vì một hạng mục của công ty đi công tác ở Bắc Kinh, phải hay ngày sau mới về. Ngày hôm sau trở về, vừa đúng là ngày cô đi báo cáo.

Chữ Duy Nhất vui sướng muốn cho anh một sự ngạc nhiên, kết quả làm kinh sợ mình trước.

Ngày đó máy bay trễ giờ, Tổng Khanh Dương ngày hôm sau đã đi thẳng đến công ty, một đường phong trần mệt mỏi.

Vừa vào công ty, anh liền phát hiện bầu không khí bộ phận hôm nay không giống mọi ngày, có chút sôi nổi.

“Chỗ giám đốc Sở vừa mới tới một người mới, nghe nói giám đốc Sở tự mình dẫn dắt cô ấy. Bọn họ đều nói anh ấy có dụng ý khác.” Trợ lý nói.

Tổng Khanh Dương biết chuyện này, về mặt chẳng nhiều cảm xúc. “Gọi giúp tôi một ly cà phê, cảm ơn.”

Anh vừa ngồi xuống điện thoại di động đã vang lên, tin nhắn của Chữ Duy Nhất.

“Meo – anh có thời gian không? Em ở hành lang tầng 16.”

Khỏe miệng Tổng Khanh Dương giương kên, cô không kịp chờ đợi đến gặp mình rồi sao? Đặt đồ xuống, trợ lý bùng cả phê đến. Anh vội vàng đi qua, “Đề trên bàn tôi là được.”

Ánh nắng nóng bức xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh lớn vào trong, chiếu nghiêng trên hành lang yên tĩnh. Chữ Duy Nhất mặc trang phục công sở đứng đó, trong lòng ngổn ngang.

Cô còn chưa bình tĩnh được, sao cô phải đi theo Sở Mặc chứ? Nghe tiếng bước chân, cô nhanh chóng quay đầu lại.

Tầm mắt Tổng Khanh Dương thấy cách ăn mặc của cô dừng lại đôi chút, “Sao lại tới đây?”

Chữ Duy Nhất đưa một cái hộp. “Cháo đậu đỏ nấu hồi sáng sớm.”

Tổng Khanh Dương cười, “Ăn mặc như vậy đến phòng vẫn?”

Chữ Duy Nhất cúi đầu, hít thở một hơi, ngẩng đầu lên nói, “Em có hai tin, một tốt, một xấu, anh muốn nghe cái nào trước?”

Tâm tư Tổng Khanh Dương khẽ động, “Em đến đây làm?”

Về mặt Chữ Duy Nhất đau khổ, quả nhiên bị anh đoán được, cô hít một hơi thật sâu rồi nói, “Tin xấu chính là, em được người khác dẫn dắt.”

Tổng Khanh Dương híp mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng cô xem không hiểu, nói hai chữ sâu xa, “Tốt mà.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tốt lắm –

Vậy là ý gì? Là cô tới đây làm anh cảm thấy rất tốt, hay là có ý nghĩ sâu xa gì khác?

Chữ Duy Nhất về phòng làm việc, phòng làm việc của cô ngay tại bên ngoài phòng của Sở Mặc, sau này mỗi ngày ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, không biết lúng túng bao nhiêu.

Chữ Duy Nhất lật tài liệu Sở Mặc đưa cho cô, lịch sử phát triển kinh tế văn hóa thành phố D. Ai, đây không phải là tài liệu lúc trước Tổng Khanh Dương tìm sao?

Cả buổi sáng cô ngồi ở một chỗ, có đôi khi đồng nghiệp gọi cô đánh ít tài liệu. Sở Mặc ra đây hai lần, đi qua bên cạnh cô, chẳng liếc nhìn cô cái nào.

Ngày đầu tiên đi làm, cuộc sống không quen, cơm trưa, mọi người tốp năm tốp ba đi nhà ăn nhân viên.

Chữ Duy Nhất lặng lẽ ăn cơm một mình, cô mua hai món ăn, một mình ngồi ở bàn ăn bên cửa sổ.

Tổng Khanh Dương và trợ lý đến dùng cơm, xa xa đã thấy cô ngồi ở đằng đó một mình, cúi đầu ăn cơm chậm rãi, còn vừa xem điện thoại di động.

Trợ lý nói, “Cô gái kia là người mới, giám đốc Sở sắp xếp cô ấy làm việc ở bên cạnh mình.”

“Bây giờ cậu là mật thám rồi.” Tống Kinh Dương đều đều nói, bung đĩa ngồi xuống một bàn bên cạnh Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất ngẩng đầu nhìn thấy anh, khoe miệng vừa muốn cong lên một nụ cười, liền thấy một người khác ngồi xuống chỗ đối diện Tống Kinh Dương.

Cô kiềm chế tiếp tục vui đầu ăn, chẳng biết mùi vị gì.

Ánh mắt Tống Kinh Dương lướt qua trên người cô, chân mày khẽ nhíu lại.

Sở Mặc tới muộn, không còn bàn ăn đơn. Có người gọi anh qua ngồi, anh từ chối. Mọi người lại thấy anh ngồi ở bàn Chử Duy Nhất.

Nhất thời bầu không khí trong nhà hàng hơi tế nhị.

Chử Duy Nhất thiếu hăng hái, nhìn thấy anh thì chào một tiếng, “Sở Tổng – ”

“Ừm.” Sở Mặc lên tiếng, “Tài liệu buổi sáng cho cô đã xem hết chưa?”

“Xem rồi.” Chử Duy Nhất trả lời.

“Có cách nhìn gì không?”

“Tôi nghĩ phương án ngài cho rất tốt, thời đại đang thay đổi, văn hóa thành phố D đã dung hợp rất nhiều cái mới, phần phương án kia đã nói cặn kẽ, nhưng mà, nếu như làm thành lời thoại phim tài liệu, khán giả của nó sẽ rất nhiều.” Chử Duy Nhất nói liên tục.

Sở Mặc nhướn mày, “Cô có ý gì tốt à?”

Chử Duy Nhất hơi trầm ngâm chốc lát, “Hiện tại tôi không có, chỉ là nói từ quan điểm cá nhân tôi, thật ra cái này không chỉ cho người trưởng thành xem được, như học sinh tiểu học, hoặc là trẻ con nhỏ tuổi hơn cũng có thể xem.”

Khoe miệng Sở Mặc hơi nhếch lên không dễ phát hiện, “Vậy cứ suy nghĩ thêm, ngày mai cho tôi phương án.”

Chử Duy Nhất ngậm ngẫn cả người, cô là người mới mà! Vì sao cường độ công việc lớn như vậy!”

Bên kia Tống Kinh Dương đã bung đĩa lên đi rồi, Chử Duy Nhất nhìn bóng lưng của anh, cô cắn nhẹ góc môi.

Tống Kinh Dương, sao em và anh lại bắt đầu thành đối thủ cạnh tranh!

Sở Mặc sắc mặt thỏa đáng, “Người kia cũng là của công ty chúng ta, sau này cô nhìn thấy anh ta gọi một tiếng Tống tổng. Bình thường không xuất hiện với nhau quá nhiều.”

Chử Duy Nhất ồ một tiếng, “Tôi biết rồi.”

Hoàn cảnh công ty quả thật không tệ, buổi chiều còn có trà chiều, cung cấp các loại điểm tâm và trà nước. Chử Duy Nhất lại không có tâm tình để thưởng thức. Cô gửi tin nhắn cho Tống Kinh Dương, “Buổi tối cùng về.”

Lâu rồi Tống Kinh Dương cũng không nhắn lại.

Tống Kinh Dương đến phòng làm việc của boss.

“Sao cơ? Bây giờ cậu muốn Chử Duy Nhất về bên cậu? Không được?”

Tống Kinh Dương thu lại vẻ mặt, “Chú Hứa, cháu và Chử Duy Nhất quen biết nhau.”

Boss còn không rõ sao? Tiểu tử này chủ động đi tìm ông, quan hệ hai người này nhất định không bình thường. “Thì ra là người quen à. Cô ấy là người Lý hiệu trưởng giới thiệu, chú cũng phải cho Lý hiệu trưởng các cháu một chút mặt mũi. Con người Sở Mặc cháu cũng biết, nhân phẩm năng lực đều tương xứng với cháu, Chử Duy Nhất ở chỗ cậu ta nhất định có thể học được nhiều thứ. Yên tâm.” Ông cố ý không nhắc đến quan hệ của hai người.

Lần trước ông giới thiệu con gái của bạn cho Tống Kinh Dương, thẳng nhóc này từ chối thẳng thừng. Thì ra là có đối tượng!

“Chú Hứa, không thì đổi bộ phận cho cô ấy.”

“Chỗ Sở Mặc còn không tốt sao? Kinh Dương à, cháu sợ gì thế?” Cáo già luôn muốn vị trí này yên ổn.

Tống Kinh Dương bắt đầu cười, “Nhiều lắm, Duy Nhất là bạn gái của cháu.”

Boss nhấp một ngụm trà, “Im hơi lặng tiếng như cháu cũng có bạn gái rồi. Nhưng mà chú nhớ rõ, bên cháu có một quy định, không được yêu đương nơi văn phòng. Vậy nếu như Duy Nhất qua đó? Vậy không phải là cháu đã phạm quy rồi sao? Hay là chuẩn bị yêu đương không công khai?”

Nếu như biết một ngày có tình huống như vậy, anh nhất định không đặt ra cái quy định kia.

“Được rồi, để cô ấy ở chỗ Sở Mặc, cháu yên tâm đi. Cháu tiết lộ cho cháu một tin tức nữa, Sở Mặc cũng quen biết với bạn gái cháu.”

Tổng Kinh Dương sững sốt.

Sau khi Tổng Kinh Dương về mới thấy được tin nhắn của cô, nhưng mà tối nay anh có một bữa tiệc. “Tối anh có chút chuyện, em về trước đi.”

Chữ Duyệt Nhất nhìn câu trả lời của anh, không khỏi thờ dài. Haiz, biến khéo thành vụng rồi.

Lúc tan tầm, cô cố ý vòng qua nơi anh làm việc, quả nhiên không nhìn thấy bóng dáng anh.

Gần tối, mặt trời chiều đỏ như máu, chiếu tỏa cả vùng. Chữ Duyệt Nhất đi về phía tàu điện ngầm giống như con ốc sên vậy. Bên ngoài từng cơn khí nóng úp tới, cô hít một hơi thật sâu.

Mùa hè thật giày vò con người ta!

“Bíp – bíp – “ bên cạnh có tiếng còi xe.

Chữ Duyệt Nhất quay đầu lại, liền thấy Sở Mặc lái một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở bên cạnh, “Lên xe.”

“Không cần đâu, tự tôi về được rồi.” Chữ Duyệt Nhất liền tiếp lùi về sau mấy bước.

“Chữ Duyệt Nhất, về chuyện công việc, tôi muốn nói chuyện với cô.” Sở Mặc nặng nề nói.

Chữ Duyệt Nhất oán thăm, bây giờ là thời gian tan làm! Cô im lặng lên xe.

“Sở tổng, còn có dặn dò gì ạ?”

Sở Mặc khởi động xe, thả lỏng thân thể, “Chuyện nói với cô lúc cơm trưa cô đừng quên, sáng mai cô phải làm một báo cáo.”

Chữ Duyệt Nhất có phần không dám tin, “Tôi là người mới.”

“Cô, ngay từ năm nhất đại học đã kiêm chức các loại, tốt nghiệp đại học ba năm, vẫn nói với tôi là người mới, hử?” Sở Mặc nghiêng đầu nhìn cô, “Mau chóng thích ứng với hoàn cảnh công ty.” Anh dừng lại, “Kể cả tôi.”

Chữ Duyệt Nhất thở phào, “Tôi biết.”

“Đi ăn cơm đi.” Anh nói thẳng, không hề cho cô có cơ hội từ chối.

Chữ Duyệt Nhất lặng lẽ thì thầm trong lòng, cấp trên này có chút khó chơi.

Sở Mặc mang cô đến một quán ăn Hồ Nam. Chữ Duyệt Nhất thích ăn cay.

Chữ Duyệt Nhất không nắm chính xác tâm tính anh ta rốt cuộc là gì, dù sao trước kia hai người từng xem mắt, bây giờ cô là cấp dưới của anh ta, tăng quan hệ này quả có chút lúng túng. Nhưng mà xem buổi sáng, hình như anh ta cũng không có biểu hiện gì.

“Hẳn là cô thích ăn cay nhỉ? Buổi trưa món cô lấy đầu là món cay.”

Chữ Duyệt Nhất gạt đầu, cô chuẩn bị hỏi lâu, “Sở Mặc, tôi có chuyện muốn nói. Tôi không biết nên sắp xếp tôi ở đâu, nếu như anh cảm thấy không tiện, tôi sẽ đi tìm lãnh đạo đề nghị đổi cương vị.”

Sở Mặc không nhanh không chậm rót hai chén nước, đẩy tới trước mặt cô, “Làm sao cô biết tôi sẽ bất tiện.”

Chữ Duyệt Nhất...

“Cô chưa từng nghe qua một câu nói sao? Gần quan được lộc. Trước đó tôi và cô may mắn quen biết nhau, bây giờ lại thành đồng nghiệp. Lẽ nào đây không phải là duyên phận.”

Chữ Duyệt Nhất á khẩu không trả lời được.

“Cô muốn đổi cương vị? Đi đâu? Ban đầu là Tổng Kinh Dương chủ động nói ra không cần cô.” Sở Mặc gần từng chữ nói.

“Gi cơ?” Chữ Duyệt Nhất kinh ngạc, “Anh ấy không cần tôi.” Hai mắt cô lom lom nhìn anh.

Trong nháy mắt Sở Mặc đã hiểu, thì ra chỗ cô muốn đi là của Tổng Kinh Dương. Nghĩ đi nghĩ lại, hai người tốt nghiệp cao trung cùng một trường, chắc là quen biết.

“Boss hỏi hai người bọn tôi.” Sở Mặc không nhanh không chậm trả lời.

Chữ Duy Nhất nói không nên lời cảm giác trong lòng là gì. Ngay cả là cô, anh cũng không chịu dẫn dắt sao? Cô vừa mới ngồi xuống, trong nháy mắt đã không có tinh thần.

Một bữa cơm ăn không đến nơi đến chốn, cô chẳng có chút khẩu vị.

Sau khi ăn xong Sở Mặc đưa cô về nhà, Chữ Duy Nhất lễ phép nói lời cảm ơn. “Sở Mặc – “

Dưới ánh trăng thanh u, cô đứng cạnh cửa xe, ánh mắt bình tĩnh, “Tôi đã suy nghĩ cả buổi tối vẫn muốn nói ra rõ ràng, tôi đã có bạn trai rồi, xin lỗi. Sau này anh nhất định sẽ gặp được cô gái thích hợp với anh.”

Khuôn mặt Sở Mặc biến sắc như kinh kịch, đen thui. “Chữ Duy Nhất!” Anh cắn răng nghiêng lợi gọi tên cô.

Dáng vẻ của Chữ Duy Nhất giống như thấy chết không sờn, “Sở Mặc, về sau anh chính là lãnh đạo của tôi, trong công việc, tôi nhất định cúc cung tận tụy hết lòng hết sức. Nhưng tôi không thể lừa dối tình cảm! Anh lái xe cẩn thận!” Nói hết, cô chạy nhanh như một làn khói, bóng dáng dần dần biến mất giữa trời chiều.

Sở Mặc ngồi thật lâu trên xe không nhúc nhích, anh đốt một điếu thuốc, kẹp ở đầu ngón tay. Anh thở dài, có chút bất đắc dĩ, sau cùng bật cười lắc đầu.

Chữ Duy Nhất, nếu tôi là người bụng dạ hẹp hòi, nhất định chính chết cô.

Lại thực dám từ chối lãnh đạo thẳng thừng không có chút tình thương nào như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Chữ Duy Nhất ôm Đại Miêu Miêu nằm rúc trên sofa, chải lông cho nó, Đại Miêu Miêu dần nhắm hai mắt lại hưởng thụ.

Chữ Duy Nhất cúi đầu lẩm bẩm, “Đại Miêu Miêu, Tống Kinh Dương vậy mà không cần chị, thực sự hơi quá đáng. Trong vòng một tuần chị không mang bữa sáng cho anh ấy nữa!”

“Meo meo – “

“Có phải anh ấy cho rằng chị đi Đồn Khắc chính là vì anh ấy? Không phải thế đâu! Chị là vì công việc! Vì sự nghiệp của chị!”

“Meo meo – “

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa đong đong, Chữ Duy Nhất đẩy đẩy Đại Miêu Miêu, “Đi mở cửa!”

Đại Miêu Miêu đứng lên, phe phẩy cái đuôi đi tới cửa. Chữ Duy Nhất lắng nghe tiếng động ngoài cửa, hình như không có tiếng vang nữa. Chẳng lẽ là gõ nhầm cửa.

Thật lâu cũng không có tiếng động gì!

Chữ Duy Nhất vừa muốn xoay người, một giọng nói truyền đến, “Là anh, mở cửa.”

Cô nhanh chóng mở cửa, cửa mở ra, anh đang dựa ở mép cửa mắt chứa ý cười, hai chiếc cúc phía trên áo sơ mi trắng đã mở ra, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Chân dài đang chống ở cửa, ai nói chỉ phụ nữ có xương quai xanh đẹp cơ chứ? Thì ra, xương quai xanh của đàn ông cũng rất gọi cảm.

Chữ Duy Nhất nuốt một ngụm nước bọt, dời ánh mắt đi.

Tống Kinh Dương khẽ nhủ mầy, bước lên một bước, kéo tay cô.

Chữ Duy Nhất hít sâu một hơi, “Anh lại uống rượu?”

“Hơn một hai ly rượu trắng! Vẫn còn mùi sao? Rõ ràng anh đã nhai kẹo cao su rồi.”

Chữ Duy Nhất một tay quạt gió, “Mùi rượu nồng nặc. Hơn một hai ly mà thôi, tự mình vào đi!” Đẩy anh ra, cô kêu một tiếng meo meo, Đại Miêu Miêu liếm ống quần của Tống Kinh Dương, “Meo meo – meo meo – “

Chữ Duy Nhất hừ một tiếng, “Không có lương tâm!”

Con người Tống Kinh Dương xoay vòng, cô gái này là đang chỉ chó máng mèo đấy sao?

Hồi lâu chẳng nói một lời, Chữ Duy Nhất chơi điện thoại di động, không quan tâm đến ý kiến của anh.

Tống Kinh Dương buồn bực, anh chọc giận cô chỗ nào chứ? Anh cũng lấy điện thoại di động ra, gửi cho Trác Thiên một tin nhắn, “Bạn gái giận rồi thì làm sao?”

Trác Thiên trả lời rất nhanh, “Vậy thì dỗ đi! Nhận lỗi! Ra về đáng thương cũng được!”

Tống Kinh Dương cau mày, “Duy Nhất – “

Chữ Duy Nhất không quay đầu lại, “Đừng làm phiền em, em đang xem tài liệu, cấp trên bọn em bảo sáng ngày mai em phải giao kế hoạch.”

“Kế hoạch gì?” Anh hỏi.

Ánh mắt Chữ Duy Nhất ngược lên từ điện thoại di động, cô nhìn anh, “Tổng tổng giám, chuyện phía công việc thuộc về bộ phận, em không tiện tiết lộ. Xin lỗi!” Nói rồi đứng lên, “Em đi tắm.”

Bơ luôn Tống Kinh Dương ở chỗ đó! Tống Kinh Dương không hiểu!

Chữ Duy Nhất tắm nước nóng, tâm tình rầu rĩ hình như đã tốt hơn nhiều. Dùng khăn lông quấn tóc rồi đứng trước hồ cá, gần đây không biết cá hôn môi xảy ra chuyện gì mà không hôn nữa!

Cô nghiêm túc nghiên cứu, lẽ nào hai con cá đã qua thời kỳ yêu cuồng nhiệt, tình cảm phai nhạt, cho nên không hôn nữa sao?

Tống Kinh Dương bất tri bất giác đi tới bên cạnh cô, anh nói một câu qua loa, “Mang tâm tình công việc về nhà là hành vi rất không sáng suốt.”

Chữ Duy Nhất nghiêng đầu, khẽ liếc anh một cái, nghĩ thầm anh say thật rồi!

Tống Kinh Dương tới gần cô, cánh tay chạm nhẹ vào cô, Chữ Duy Nhất không động đây, đột nhiên thấy hai con cá hôn môi. Gương mặt cô hưng phấn, sát khuôn mặt về phía trước.

Tống Kinh Dương lại bị coi nhẹ, anh suy nghĩ về biện pháp Trác Thiên mới vừa nói cho.

“Duy Nhất – “anh gọi tên cô, lúc Chữ Duy Nhất quay đầu lại, khóe môi của anh dán lên, tiếp theo ôm lấy cô.

Hai tay nóng rực nâng thắt lưng cô, cách áo ngủ mỏng manh, da thịt cô nóng rực một vùng, hơi thở mát lạnh xâm nhập vào mỗi một tế bào đang khuếch trương.

Không biết từ lúc nào tay anh lại đưa vào vạt áo cô, vốn là chưa mặt nội y, lúc này không hề có chút bảo vệ nào.

Cô hơi co rúm lại theo bản năng, ngón tay anh rất mềm mại, nhẹ nhàng vờn ve. Chữ Duy Nhất khó chịu uốn éo người, bắt được cánh tay anh, tay anh không tiếp tục động tác, chỉ là vẫn đứng ở chỗ đó. Mặt cô nóng hầm hập, “Buông tay ôi – “ thật chẳng chút lo lắng.

Khuôn mặt chôn thật sâu trong ngực anh, nghe tiếng tim anh đập thình thịch.

Anh khó khăn rút tay ra, hồi phục hơi thở của mình xong, giọng nói trầm thấp vang trên đỉnh đầu cô, “Cá hôn môi của em thiếu hụt đối tượng học hỏi.”

Chữ Duy Nhất chỉ hơi nhìn về phía hai con cá, hình như nó biết gì đó, đang nhìn bọn họ. “Nói bậy.”

Tống Kinh Dương vẫn kéo tay cô.

“Em muốn đi ngủ!” Cô nói.

“Anh đi tắm!” Anh đáp.

“Anh không về nhà?” Chữ Duy Nhất chớp chớp mắt.

“Sợ em không thích ứng, sang đây giúp em. Anh đi lấy đồ.” Nói xong, anh đi đến cửa cầm một chiếc túi đen to qua.

Thì ra là dự tính trước từ lâu.

Chữ Duy Nhất lấy một bộ chăn đệm đơn mới trải trên ghế sa lon, giường lớn một thước, rồi nằm lại trên giường.

Cái đệm này, lúc đó cô đi dạo Nghi Gia rất lâu mới chọn được, thoải mái lại đẹp, đệm lớn một thước, cô nghĩ ngủ sao cũng chẳng có vấn đề.

Chăn đệm đều là đồ mới, vải bông màu lam nhạt, thoải mái tự nhiên.

Chữ Duy Nhất nằm nghiêng xem tiểu thuyết, chiếc đèn đầu giường tỏa ra ánh sáng màu da cam. Cô xem rất chăm chú ngay cả Tổng Kinh Dương đi ra lúc nào cũng không biết.

“Không nên nằm xem điện thoại di động, không tốt đối với mắt.” Anh nói.

Chữ Duy Nhất không để ý ở một tiếng, “Em biết rồi.” Giọng điệu rất là có lệ.

Tổng Kinh Dương hiển nhiên không muốn lúc hai người ở bên nhau bồi dưỡng tình cảm thì bạn gái còn ôm điện thoại di động xem liên tục. “Duy Nhất, lưng anh hơi ngứa, em xem giúp anh.”

Chữ Duy Nhất vội vàng bò dậy, “Em xem xem.”

Trên người anh chỉ quấn một cái khăn tắm, nửa người trên trống không. Chữ Duy Nhất lẩm bẩm nói, “Sao anh không mặc quần áo.”

“Không nên kì thị quần lót!” Tổng Kinh Dương trả lời.

“Xoay qua chỗ khác.” Cô nhỏ giọng nói.

Mặc dù hai người từng tiếp xúc thân thể thân mật, nhưng khi nhìn anh để trần, thân thể lộ ra, cô vẫn không quen.

“Chỗ này có một mảng chấm nhỏ màu đỏ, có phải là dị ứng không?” Đầu ngón tay Chữ Duy Nhất lướt qua mảnh da thịt kia.

Tổng Kinh Dương cảm thấy một dòng điện mãnh liệt kích thích trái tim anh, anh mất tự nhiên nói, “Có thể là thế.”

“Em xuống lầu mua thuốc thoa ngoài da, anh chờ chút.” Nói rồi cô nhảy xuống giường.

“Em ở lại đi, anh đi mua.” Tổng Kinh Dương cầm lấy áo T – shirt và quần thường, ngay trước mặt Chữ Duy Nhất, thay vào một cách tự nhiên.

Chữ Duy Nhất cảm nội y vào toilet thay quần áo, cùng anh xuống lầu.

Ánh trăng đu đưa, đèn đường u ám.

Hai người đi trên con đường nhỏ, gió đêm phớt nhẹ, mang theo cảm giác se se lạnh.

Tổng Kinh Dương nói cận kề bố cục tiểu khu với cô, vị trí siêu thị, phòng tập thể thao. Khi anh từ Đức về đã ở chỗ này, đi làm rất tiện. Mặt khác, anh cũng muốn một không gian thuộc về mình.

Tổng Kinh Dương dẫn cô đến hồ nhân tạo, không bao lâu, bọn họ đã đến nơi.

Uốn lượn loanh quanh.

Chữ Duy Nhất bắt đầu nghi ngờ, “Tổng Kinh Dương, hình như đi lầm đường.”

Tổng Kinh Dương nhìn chung quanh, ghé gối bên phải đã có người, nhưng mà – anh khẽ nhủ mảy.

Chữ Duy Nhất lấy điện thoại di động ra, lẩm bẩm nói, “Em mở định vị Baidu, a, chúng ta có phải gặp phải quỷ đả tướng hay chẳng.”

“Đi thôi.” Anh kéo tay cô, tiến lên đi về bên trái.

“Không đúng, không đúng, chúng ta mới vừa từ bên này tới, đi bên phải.” Đổi thành Chữ Duy Nhất nắm tay anh. “Em nói với anh, cảm giác phương hướng của em tốt vô cùng, ba em từ nhỏ đã dạy em rồi, lúc trước thiếu chút nữa đã đi học địa chất học - ”

“Duy Nhất – ” Giọng nói Tổng Kinh Dương dồn nén.

Chữ Duy Nhất lúc này chỉ nghĩ đi hiệu thuốc nhanh lên một chút, “Ài, phía trước có người, nếu không thì hỏi thăm một chút đi.”

“Đừng!” Lời Tổng Kinh Dương còn chưa nói hết.

Hai người đều nghe được thanh âm mập mờ.

Chữ Duy Nhất cứng đờ rồi cũng chẳng dám cử động.

Mặt Tổng Kinh Dương sa sầm đứng ở chỗ đó với cô, dờ khóc dờ cười.

“Nếu em muốn đi hỏi, anh không cản em.” Anh sâu kín nói một câu.

Chữ Duy Nhất vội vàng lùi lại, lúc Tổng Kinh Dương còn chưa phản ứng kịp, cô đã lôi kéo Tổng Kinh Dương đi qua trước mặt đôi tình nhân kia.

Không biết đi bao lâu, loáng thoáng thấy dấu hiệu tiệm thuốc phía trước.

Chữ Duy Nhất thở phào, “Đến tiệm thuốc rồi.”

Tổng Kinh Dương không biến sắc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, con ngươi trong suốt lấp lờ ánh sáng, còn có khuôn mặt đỏ bừng như nhuộm phấn. “Duy Nhất, có lẽ em phải tránh một chút.” Anh kề sát bên tai cô, “Em sẽ dọa chàng trai kia sợ.”

Chữ Duy Nhất mở mắt nhìn anh, “Giờ cơ?” Hồi lâu chưa phản ứng kịp ý tứ trong lời anh nói.

Tổng Kinh Dương mua xong thuốc, ánh mắt liếc về cái hộp bên cạnh.

Chữ Duy Nhất tiến lên, “Còn muốn mua thêm gì à?”

Tổng Kinh Dương quay đầu nhìn cô một cái, cầm một hộp đi tính tiền.

Khuôn mặt Chữ Duy Nhất lại đỏ lên trong nháy mắt, nhân viên cửa hàng không khỏi nhìn cô nhiều hơn. Cô lúng túng đi thẳng ra ngoài, đi mấy bước ở cửa, đại não chợt có gì hiện lên rồi biến mất, trong nháy mắt đã hiểu lời thì thầm Tổng Kinh Dương vừa nói với cô.

Tổng Kinh Dương xách đồ ra ngoài, Chữ Duy nhất thẹn quá hóa giận, không để ý đến anh.

“Ài, anh đừng đi bên hồ, nếu người ta còn ở chỗ này thì sao.”

Chữ Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi.

Tổng Kinh Dương kéo cô, “Tiểu khu nhiều người như vậy, người ta không nhớ được em đâu.”

“Không biết xấu hổ!” Chữ Duy Nhất mắng.

Tâm tình Tổng Kinh Dương rất tốt, “Đi về nhà thôi.”

Chữ Duy Nhất nghe lời này vào tai càng cảm thấy ái muội hơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Khuôn mặt Chữ Duy Nhất hơi nóng, có chút ngượng ngùng, “Sau hãy nói, sau hãy nói.”

Ngày kế tiếp hai người mỗi người đi một ngã, Chữ Duy Nhất đi nhà họ Si đón em trai. Chỉ có Si Thanh Viễn ở nhà, sắc mặt của anh không tốt lắm, có vẻ bị bệnh.

“Em tới đón Ninh Ninh.” Cô nói.

Si Thanh Viễn dẫn cô vào, anh mặc trang phục ở nhà, có thể là do gầy, chiếc quần hơi rộng, “Buổi tối em chăm sóc nó một chút, ba anh và dì Nguyễn không có ở nhà, anh hơi cảm, không tiện trông nó.”

“Anh thế nào rồi? Có uống thuốc chưa?”

“Không có chuyện gì, ngủ một giấc là ổn.” Anh lấy túi của Ninh Ninh ra, “Sữa bột anh đã chuẩn bị xong rồi, buổi chiều cho thằng bé uống một bình.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Anh cũng nghỉ ngơi thật tốt.”

Con ngươi u ám của Si Thanh Viễn đột nhiên sáng lên, “Ừ. Em cũng chú ý an toàn.”

Lúc đi, Ninh Ninh có chút không vui. “Anh trai bị bệnh, chị chúng ta về sớm một chút chăm sóc anh ấy.”

Trong lòng Chữ Duy Nhất hơi xót xa, “Được, hôn lễ vừa kết thúc, chúng ta về ngay.”

Hai người đón xe đi nhà Lam Nguyệt, Lam Nguyệt còn đang trang điểm. Chín giờ chú rể đến đón dâu. Ninh Ninh mặc tây trang màu đen quần soóc,

cùng áo sơ mi màu trắng ngắn tay, thắt nơ, cực kỳ đẹp trai. Đến rồi liền hấp dẫn ánh mắt cả phòng, các dì các chị đều bắt đầu chụp ảnh.

Mẹ Lam Nguyệt đưa tới một bao đồ lớn. Ninh Ninh ngại ngần, “Cám ơn bác gái!” Tuổi cậu còn nhỏ, nhưng là em trai của Chử Duy Nhất, lúc này xưng hô theo Chử Duy Nhất.

Mẹ Lam Nguyệt vui vẻ chết đi được, “Bé trai này thật là anh tuấn.”

Tùng trận tiếng pháo vang lên dưới lầu. “Chú rể đến! Mọi người chuẩn bị!”

Lam Nguyệt ngồi ở trên giường, Ninh Ninh ngồi bên cạnh cô ấy.

Chử Duy Nhất canh ở cửa phòng, trong phòng khách nhón nha nhón nháo. Cô kẻ sát trên cửa nghe tiếng động ngoài cửa, “Lam Nguyệt, chú rể dẫn theo bao nhiêu người, người bên ngoài hoàn toàn không phải là đối thủ.”

Lam Nguyệt cười, “Người anh ấy dẫn theo đều là mấy anh đẹp trai, cho nên – “

Cho nên đồng chí phái nữ hoàn toàn không có sức chống cự.

“Quá gian trá!” Chử Duy Nhất bóp bóp tay, “Lam Nguyệt Lượng, tớ sẽ bảo vệ thật tốt cánh cửa này!”

Ninh Ninh chạy tới, ôm đuôi Chử Duy Nhất, “Chị, em giúp chị, tuyệt đối không thể để người khác cướp chị Lam đi!” Ngoài cửa, chú rể gõ cửa vài cái.

“Không mở!” Chử Duy Nhất và hai cô gái khác hô lên.

“Tiền lì xì tới, các cô mở cửa ra.”

“Mấy cái?”

“Mọi người đều có!”

“Chú rể đọc giấy cam đoan!” Ngoài cửa có người đưa lên.

Từ Dương hùng hồn đọc xong, tất cả mọi người nở nụ cười.

“Đọc xong rồi, nhanh mở cửa.”

Đám Chử Duy Nhất cười ngặt nghẽo, vẫn không chịu mở, lại mở ra một khe hở nhỏ.

Các cô đẩy Chử Duy Nhất qua, “Chú rể, yêu cầu cuối cùng của chúng tôi, hát một bài tình ca.” Cô dịu dàng nói.

Trong nháy mắt Tống Khinh Dương ngậy ngậy cả người, đi về phía trước.

Từ Dương kéo anh lại, “Anh em, không sao, cái này tôi làm được.”

Chử Duy Nhất nhìn thấy Tống Khinh Dương cũng sửng sốt, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Rốt cuộc Từ Dương đã hiểu rõ, anh nhướn mày hỏi, “Phù dâu tôi hát hay là Tống Khinh Dương hát đây?”

Cục diện trong nháy mắt hỗn loạn.

Ninh Ninh thò đầu nhỏ ra, mở to con mắt nhìn bọn họ. “Không mở không mở chính là không mở! Chị, có đúng không?”

Từ Dương nhìn thoáng qua Tống Khinh Dương, “Hai người các cậu, hôm nay giúp tôi, ngày sau tôi cũng sẽ giúp hai người, hai người xem – “

Tống Khinh Dương cười khế, “Duy Nhất, mở cửa đi.” Vừa nói vừa đưa tiền lì xì cho Ninh Ninh.

Ninh Ninh nhún vai, “Mở cửa!” Vô cùng dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chú rể ôm người đẹp về, hạnh phúc vấn vít cả nhà. Thừa dịp chú rể và cô dâu cử hành nghi thức ở trong phòng, Chử Duy Nhất và Tống Khinh Dương mới có cơ hội nói chuyện ngẩn ngui với nhau.

Hôm nay hai người đều mặc trang phục long lẫy dự tiệc. Anh mặc áo sơ mi trắng, tây trang đuôi yếm đậm màu, khí chất nổi bật đứng ở chỗ đó. Cô mặc váy phù dâu hồng nhạt, phác họa được dáng người tốt của cô.

“Lam Nguyệt là bạn ngồi cùng bàn của em hồi cao trung.”

“Từ Dương là bạn học cao trung của anh.”

Chử Duy Nhất vén sợi tóc nơi trán, “Duyên phận thật là!” Hai người thực sự không hề có chút ấn ý nào, vậy mà đến bây giờ mới biết cùng tham gia một hôn lễ.

Tống Khinh Dương kéo váy phù dâu của cô, “Em có lạnh không?” Chiếc váy hở vai, đầu vai xinh đẹp lộ ra ngoài, da thịt trắng muốt đang vô hình hấp dẫn ánh mắt của các chàng trai ở đây.

“Bạn rộn nóng muốn chết.” Chử Duy Nhất nói, “Lát nữa giúp em trông Ninh Ninh, em phải đi mời rượu.”

“Em biết uống?” Tống Khinh Dương nhướn mày.

“Đâu có, toàn là nước trắng thôi.” Chử Duy Nhất cười trộm, “Chú rể và cô dâu đêm nay không uống rượu.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương chứa ý cười, “Từ Dương đã một tháng không uống rượu rồi.”

Chử Duy Nhất giương khóe miệng, “Quá liều.”

Tầm mắt Tống Khinh Dương liếc nhìn phù rể đến gần phía sau cô, anh khẽ nhếch khóe miệng, nâng tay sửa lại kiểu tóc không hề rối của cô, “Kiểu tóc mới rất đẹp.”

Chử Duy Nhất then thừng, thợ trang điểm đặc biệt hóa trang cho cô, bây giờ cô càng xinh đẹp hơn.

Lam Nguyệt và Từ Dương xem như là thanh mai trúc mã, cùng một nhà trẻ, đến cùng một trường cao trung, coi như là một loại duyên phận.

Người chủ trì hỏi giai đoạn hai người yêu nhau. Từ Dương vui tươi hơn hờ nói, “Mùa hè lớp mười một, cô ấy mặc váy trắng đi qua trước cửa lớp chúng tôi, hung hăng trừng tôi một cái. Lúc đó tôi nghĩ người này sao không thân thiện như thế.”

Lam Nguyệt trả lời, “Là anh khỏe khoắn huyết sáo với em, thái độ không đúng đắn, em không trừng anh thì trừng ai!”

Đại sảnh truyền đến một trận cười to.

Từ Dương cười hi hi không ngừng, “Em trừng đẹp!”

Lam Nguyệt cúi thấp mặt, vè mặt e then.

Nghi thức kết thúc, tân nhân bắt đầu mời rượu. Phù rể vẫn rất quan tâm Chử Duy Nhất, một mạch cầm rượu giúp cô. Người sáng suốt đều nhìn ra phù rể vừa ý phù dâu, thỉnh thoảng trêu ghẹo hai người.

Lam Nguyệt vẫn chưa biết Chử Duy Nhất là danh hoa đã có chủ, còn đang tác hợp hai người. Chử Duy Nhất xấu hổ.

Đến khi đến bàn hai bạn học cao trung kia, cục diện nhất thời náo nhiệt lên.

Chử Duy Nhất bùng ly đứng phía sau tân nương, mấy người đó trêu đùa cô dâu không thành, tất cả ánh mắt đều chuyển hướng đến trên người Chử Duy Nhất.

Lam Nguyệt tự nhiên giới thiệu, “Bạn ngồi cùng bàn cao trung của tôi, các cậu không được làm bậy.”

“Đều là bạn học, Lam Nguyệt nói lời này giống như chúng tôi là kẻ ngang ngược không bằng, đến đây, tôi mời cô một chén.”

Chử Duy Nhất giọng lên, “Các bạn học, tôi cạn rồi cậu tùy ý.” Điều bộ kia rất tức giận, thực sự là đang uống nước sôi!

“Uống ít một chút.” Tống Khinh Dương ung dung thản nhiên đứng cạnh cô lên tiếng, âm điệu không cao, đủ để mấy người xung quanh có thể nghe được.

“Ái chà chà, Tống Khinh Dương cậu học được thương hoa tiếc ngọc từ lúc nào.”

Bầu không khí trên bàn yên tĩnh trong nháy mắt. Ai không biết Tống Khinh Dương, chỉ thấy anh lại lấy ra một chiếc áo khoác, nhẹ nhàng khoác lên vai Chử Duy Nhất.

Chữ Duy Nhất nhìn thoáng qua, khăn lụa màu xanh nhạt, chất liệu mềm mại, chỉ là trang phục của cô bây giờ chính là – hoa hồng phôi xanh lá. Ánh mắt của con trai khoa tự nhiên không thể yêu cầu cao được.

Sau khi qua bàn này, phù rể không ân cần nữa.

Tổng Kinh Dương tao nhã ngồi ở tại chỗ.

“Này, Tổng Kinh Dương, cậu quen với phù dâu à?”

“Quen.” Tổng Kinh Dương im lặng phút chốc rồi trả lời.

“Hình như nghe nói các cậu cùng nhau tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, tớ từng xem bài phỏng vấn cậu của Chữ Duy Nhất ngày đó, quan hệ các cậu không tệ nhì.”

Tổng Kinh Dương đùa nghịch chiếc ly trong tay, chất lỏng sóng sánh, anh từ từ nói, “Cũng không tệ lắm, bạn gái của tôi.”

Im lặng.

Người cả bàn đều chẳng muốn nói chuyện với anh.

Anh bung ly, chậm rãi nhấp một ngụm rượu đỏ, đắng chát vào miệng không bao lâu đã ngọt dần.

Tổng Kinh Dương đi đến bàn chủ nhận lấy Ninh Ninh, cậu nhóc kia không biết ăn bao nhiêu đồ rồi, khay áo phía dưới áo sơ mi đều không giữ được. Tổng Kinh Dương luôn nắm tay cậu, nghênh đón rất nhiều ánh mắt quan sát.

Ninh Ninh vuốt bụng nhỏ, “Ài, em muốn giảm cân.”

Tổng Kinh Dương không nhịn được nở nụ cười, “Lúc anh kết hôn, cũng sẽ không tìm tiểu hoa đồng mập mập làm khó anh.”

Ninh Ninh vừa nghe liền nóng nảy, “Em không ăn thịt nữa, em phải giảm béo.”

“Anh cân nhắc chút vậy.” Tổng Kinh Dương phát hiện trên choker cậu nhóc kia rất thú vị.

Ninh Ninh ngồi vào bàn của Tổng Kinh Dương, rốt cuộc mọi người đã rõ, đây là cậu em vợ của anh. Tổng Kinh Dương mới là phúc hắc triệt để, trước đó tin gì cũng chẳng có, đột nhiên nhảy ra một người bạn gái.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Chữ Duy Nhất cảm thấy hai chân không phải là của mình nữa, bước đi như giẫm trên bông vải.

Tổng Kinh Dương ôm Ninh Ninh mệt rã rời, “Sao rồi? Còn có thể đi chứ?”

Chữ Duy Nhất thờ dãi, “Em biết vì sao mấy người bạn học của em không muốn kết hôn rồi, quá dày vò người ta mà.”

Tổng Kinh Dương nhún mày, “Em không thấy được Từ Dương và Lam Nguyệt vui vẻ bao nhiêu sao?”

“Ừ - nhưng em mệt quá.” Một tay cô còn đang cầm hoa cầu bị tổn hại. Ài, tình cảnh cướp hoa cầu vừa rồi quá chấn động. Cô bị người ta đùn đẩy. Lam Nguyệt đã sớm vạch kế hoạch cùng cô, cứ ném về phía cô. Kết quả có một cô nữ sinh mập mập liều mạng đến cướp, Chữ Duy Nhất sợ bị đè, lui từng bước một.

Nhưng hoa tươi lại rơi trên tay Ninh Ninh đang chơi đùa ở bên cạnh.

Nhiều đôi mắt tha thiết nhìn cậu, Ninh Ninh chẳng động đậy gì, tuổi còn nhỏ nên tự nhiên không chú ý.

Người chủ trì cao giọng hỏi, “Ài u, bị tiểu hoa đồng đẹp trai của chúng ta bắt được rồi. Tiểu soái ca, có muốn đưa hoa cưới cho chị xinh đẹp nào ở đây không?”

Đôi mắt tròn tròn của Ninh Ninh xoay vòng, “Chị - “

Tổng Kinh Dương nhếch môi, “Nước phũ sa không chảy ruộng người ngoài!”

Giọng nói Ninh Ninh mềm mại, lại nghiêm túc nói rằng, “Nhận được hoa này liệu có phải có thể kết hôn không? Mẹ lo lắng chị không tìm được bạn trai, vậy chị kết hôn nhanh một chút nha, sau này em sẽ là cậu nhỏ rồi.”

Khóe mắt Chữ Duy Nhất không ngừng tỏa ra hắc tuyến, vội vàng ôm Ninh Ninh đi. “Đi!”

Trên đường về, Tổng Kinh Dương lái xe. Chữ Duy Nhất và Ninh Ninh ngồi ở phía sau.

“Về sau Ninh Ninh không thể nói như vậy ở trường hợp như thế biết không?”

Ninh Ninh cau mày, “Lời em nói đều là thật, mẹ hay nói thể mà.”

Chữ Duy Nhất vỗ trán, “Nhưng mà rất mất mặt đó!”

Ninh Ninh thở dài, “Anh à, em nói sai ư?”

Khỏe miệng Tống Khinh Dương nhếch lên, “Duy Nhất, đồng ngôn vô ky*.” Ninh Ninh hôm nay gọi anh là anh rể, bây giờ anh cũng phải đứng ở bên cậu.

Đĩ nhiên Chữ Duy Nhất không lời chống đỡ.

(Đồng ngôn vô ky: Lời con trẻ không kiêng dè.)

Gần đến mười giờ, Chữ Duy Nhất gọi điện cho Si Thanh Viễn, mười phút sau sẽ đến.

Bóng đêm an bình, sau khi xe lái vào tiểu khu, chậm rãi đi về phía trước.

Ninh Ninh hơi buồn ngủ, vùi ở trong lòng Chữ Duy Nhất. Xe dừng lại, Si Thanh Viễn đứng trong bóng đêm, đêm tối như mực đậm, tôn lên thân hình thanh lãnh của anh.

Mọi âm thanh như yên lặng cả, truyền đến vài tiếng ho khan kìm nén. Chữ Duy Nhất nhìn đầu vai hơi rung động.

Si Thanh Viễn nhận lấy Ninh Ninh từ trong lòng Tống Khinh Dương, Ninh Ninh mở mí mắt, cười hi hi, “Anh trai em về rồi.”

“Khỏe rồi.” Si Thanh Viễn nói, có thể là liên quan đến ho khan, giọng nói của anh hơi khàn.

Tống Khinh Dương khẽ gật đầu.

Chữ Duy Nhất im lặng rồi nói, “Mẹ bọn em khi nào về?”

“Tối mai.” Anh nhìn về ánh mắt của cô, đen như diệu thạch. “Có đi trông Ninh Ninh.”

Chữ Duy Nhất khẽ nhếch khỏe môi, “Anh cũng chú ý thân thể, uống nhiều nước.”

“Hai người về nghỉ ngơi sớm chút đi.” Ánh mắt anh lướt qua hai người, xoay người, chỉ để lại một bóng dáng cô đơn.

Lúc hai người về đến nhà, Chữ Duy Nhất đã mệt lả, tựa trên ghế sa lon không nhúc nhích.

Tống Khinh Dương đi cho mèo ăn, gần đây Đại Miêu Miêu mập hơn một chút, hơn nữa đã hoàn toàn ném chủ nhân của mình ra sau ót.”Meo meo – meo meo – “

Chữ Duy Nhất cố gắng mở mí mắt, “Thứ bảy này phải dẫn Đại Miêu đi chơi.”

Tống Khinh Dương phui phui tay đi qua, “Em nuôi nó bao lâu rồi?” Khi nói chuyện Đại Miêu Miêu nhảy lên đùi Tống Khinh Dương, cặp mắt long lánh màu xanh sẫm kia đang nhìn Chữ Duy Nhất như thấu hết.

“Sau khi về từ Cáp Nhĩ Tân, Lý Mạo tặng cho em, đã nửa năm rồi.” Nhắc tới Lý Mạo cô lại nghĩ đến, “Lý Mạo mời chúng ta cuối tuần đi xem biểu diễn, anh có rảnh không?”

Hội biểu diễn của thanh niên rock and roll.

“Em thích rock and roll?” Tống Khinh Dương hỏi.

Chữ Duy Nhất lắc đầu, thờ dài, “Em là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Khi còn bé ba mẹ em bận công việc, em và Lý Mạo thường chơi với nhau. Khi còn nhỏ Lý Mạo đã thích đàn ghita loạn xạ ở trước mặt em, em phải ngồi một chỗ làm khán giả của cậu ấy. Cậu ấy còn không cho phép em đi.”

Tống Khinh Dương nhếch miệng cười.

“Lý Mạo nuôi một con chó săn nhỏ, nếu em không nghe lời, cậu ấy sẽ để cho con chó đó cắn em.”

“Nhưng quan hệ hai người rất tốt.”

“Haiz, không có cách mà, lúc em sinh ra, cha mẹ hai nhà cứ nói giỡn bảo em làm vợ của Lý Mạo. Sau khi lên cấp hai, thì Lý Mạo chẳng bao giờ để ý em nữa, rất sợ em làm vợ cậu ấy thật. Trốn tránh em khắp nơi, sống chết muốn đi học cấp ba ở trường khác.” Chữ Duy Nhất cười, “Em kém cỏi đến vậy sao!”

“Không có! Lý Mạo không có mắt nhìn.” Anh nheo mắt lại, đáy mắt giống như là kim cương vậy. “Thật tịch vui về!” Giống như ảo thuật biến ra một cái hộp.

Là dây chuyền vàng hình nhánh hoa hồng, khuyên tai là hình hoa tuyết, khảm kim cương vụn.

Chữ Duy Nhất ngậm ngẩn cả người, trong lúc nhất thời đại não không có cách nào phản ứng được.

“Năm đầu tiên ở Đức đi ngang qua cửa hàng đột nhiên thấy dây chuyền này, lúc đó đã nghĩ đến em, anh không biết sau này có thể gặp lại em hay không. Anh tự nói với mình, coi như mua làm vật kỷ niệm đi.” Về mặt anh dịu dàng như gió xuân ấm áp, “Không phải em hỏi khi nào anh biết em sao?”

Anh cười nhạt không hề chớp mắt nhìn cô, “Lần thi cuối cùng năm lớp mười, em ngồi ở phía trước anh.” Anh thở phào, “Anh vẫn luôn ở phía sau em.”

Trái tim Chữ Duy Nhất rung động, “Hóa ra là khi đó.” Bà nội bệnh nặng, sau đó qua đời, toàn bộ thế giới của cô u ám hẳn đi. Không tìm không phổi, cái gì đều không quan tâm, tự nhiên sẽ chẳng để tâm người xuất hiện bên mình.

“Cũng tốt, anh đã mang nó về. May mà, anh còn gặp được em. Chữ Duy Nhất, em có tin số phận không?”

Trong phòng yên lặng không tiếng động, tình cảm theo ý cuộn trào.

Với anh thăm mẩn là đột nhiên mà đến, hai người không hề cùng xuất hiện, anh vốn chẳng thể nào bày tỏ, huống chi khi đó, anh đã quyết định đi Đức.

Thậm chí Tổng Kinh Dương cho rằng, đoạn thăm mẩn này, sẽ chôn vùi với trái tim theo thời gian, là bí mật mình anh hưởng thụ. Nhưng số phận vẫn ưu đãi anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Anh nói về chuyện ở cao trung. Đáy lòng đã từng tưởng rằng quá khứ đau khổ, hôm nay lại có loại ngọt ngào khô tận cam lai.

Anh đi lên sân thượng lớp các cô thấy cô, cô đơn đứng một mình ở đó.

Cô bùng cả phê đi ngang qua phòng học của bọn họ, anh cố ý đi qua bên cạnh cô, kết quả cả phê đổ trên quần áo của anh, cô vẫn chẳng nhớ anh.

...

“Nếu như chúng ta không gặp nhau thì sao?” Cô hỏi.

Im lặng rất lâu.

Anh mở miệng, “Thế thì sợi dây chuyền này anh sẽ vẫn cất kỹ. Lúc ba mươi tuổi, anh sẽ đi hẹn hò.” Sự thẳng thắn của anh, Chữ Duy Nhất khề cán môi.

“Lúc này không nên nói một ít lời đồ ngọt à?” Cô khề nhíu mày, thờ phào nhẹ nhõm, “Thật ra em cũng từng nghĩ cả đời không kết hôn.”

Tổng Kinh Dương nắm chặt tay cô, ánh mắt sâu lắng như đêm đen, “Cho nên đây là an bài của trời cao.”

“Nhất định là lần trước chúng ta đã ngoái đầu nhìn nhau quá nhiều.” Chữ Duy Nhất chớp mắt bình tĩnh nói.

Hai người nói lời ngốc cả đêm, rạng sáng mới đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm Chữ Duy Nhất tỉnh dậy, cảm xúc lạnh lẽo trên cổ, khoe miệng cô hơi nhếch lên. Anh vẫn đang ngủ say, khoe miệng mím chặt. Chữ Duy Nhất khe khẽ lấy ra một cái hộp, thật ra cô cũng có chuẩn bị quà. Trước đây bà nội để lại chuỗi tay cho cô, cho một nửa kia của cô sau này. Lá con cây tử đàn gửi gắm nỗi nhớ nhưng sâu sắc.

Lúc Tổng Kinh Dương tỉnh lại, liền phát hiện trên tay mình xuất hiện một thứ khác, anh híp mắt lại, một nụ cười tươi rói nơi khoe miệng.

Buổi chiều bạn Tổng Kinh Dương gọi điện đến hẹn anh đi đánh cầu lông, anh nói, “Tớ hỏi bạn gái tớ đã.”

Chữ Duy Nhất đang đánh máy, tập trung tinh thần viết cảnh hôn, lúc Tổng Kinh Dương đi tới, cô hoàn toàn không phát hiện ra.

“Buổi chiều có thời gian đi luyện tập chút không?” Anh vừa lên tiếng, Chữ Duy Nhất sợ hết hồn.

“Viết gì thế?” Tổng Kinh Dương thấy cô sừng sốt.

Mặt Chữ Duy Nhất nóng lên, “Không có gì, không có gì.” Cô ngước mắt lên rồi lắc lư cái cổ, “Đi đâu thế?”

“Mấy người bạn hẹn anh đi đánh cầu lông.” Anh nhìn cái cổ của cô.

Chữ Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Được. Nhưng mà kỹ thuật của em không tốt, đại học buộc phải tự luyện tập, học tự chọn chọn lớp cầu lông. Tốt nghiệp rồi rất ít chạm vào.”

“Không sao, có anh ở đây.” Anh cười.

Ăn com xong, hai người đi bách hóa mua quần áo thể thao, kiểu tình nhân, đứng cạnh nhau, nhất thời làm mắt người trước mặt sáng lên. Người bán hàng khen không ngừng.

Đến sân vận động, những người đó đã thấy hai người từ xa xa, không nhận được đều nhìn sang.

Tổng Kinh Dương giới thiệu, “Bạn gái tôi, Chữ Duy Nhất.”

Chữ Duy Nhất cười với mọi người, “Chào mọi người.”

“Ái chà, tối hôm qua đã nghe nói, truyền khắp trong đám bạn rồi, cậu quen với một bạn gái xinh đẹp.”

Thì ra mọi người hẹn anh ra ngoài chính là có dụng ý khác.

Hôm nay được bốn tổ, cả trai lẫn gái.

Tổng Kinh Dương vẫn rèn luyện liên tục, cho nên thể lực tốt, Chữ Duy Nhất thì không, sau khi đánh hai mươi phút, bọn họ liền bại bởi đối thủ, Chữ Duy Nhất cũng không có sức để đánh tiếp, ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Cô hơi thở dốc, nhìn đằng xa, anh chạy nhanh trên sân bóng, đón bóng vừa nhanh vừa chuẩn.

“Lúc ở Đức không có tiết học, cậu ấy sẽ đi chơi bóng.” Một giọng nói êm tai truyền đến bên tai cô, Chữ Duy Nhất quay đầu lại, thấy một cô gái đi tới bên cạnh.

Cô cười đáp lại.

“Xin chào, Tang Lạc.” Cô gái khẽ mỉm cười, mặt mày giãn ra, rất thoải mái.

“Xin chào, Chữ Duy Nhất.”

Tang Lạc ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt nhìn về phía sân bóng, không nói thêm gì nữa.

Chữ Duy Nhất nhìn thoáng qua cô ấy, cô ấy chỉ vuốt ve bình nước khoáng trong tay.

Đến khi bọn họ so tài xong mới qua đây, Chữ Duy Nhất đưa khăn mặt, “Uống chút nước đi.” Tổng Kinh Dương nhận lấy.

Mọi người không dấu vết lướt nhanh qua, “Hôm nay người thua phải nhận trừng phạt.”

Tổng Kinh Dương cười, “Không thành vấn đề.”

“Vậy đi thôi. Tang Lạc có đi không?”

Tang Lạc dịu dàng cười, “Đi chứ. Hiếm khi Tổng Kinh Dương mời khách, sao tớ lại không đi.”

Bọn họ đi một quán com có phòng riêng. Chữ Duy Nhất lại không biết thành phố D có một tiệm com như thế. Sân nhà sâu hút, bầu không khí có vẻ thoải mái. Lác đác chẳng có mấy người khách.

Sau khi mọi người ngồi xuống, vừa gọi món ăn vừa nói chuyện.

Những người bạn của Tổng Kinh Dương rất sôi nổi, mãi chẳng thiếu đề tài. Biết hai người làm cùng một công ty, kinh ngạc nói, “Thì ra là tình yêu nơi văn phòng.”

Tổng Kinh Dương mỉm môi cười.

Chữ Duy Nhất giải thích, “Chúng tôi không cùng một bộ phận.”

“Ngày thường Tổng Kinh Dương như thế nào? Nghiêm túc không?”

Chữ Duy Nhất lúng túng, “Rất bình thường.”

Tổng Kinh Dương khoát tay lên trên ghế của cô, đáng vẻ thành thoi.

Ánh mắt Tang Lạc lúc lướt qua họ hơi chậm lại, “Chúng ta chơi trò chơi đi?”

“Trò gì?”

“Trò giết người.” Tang Lạc nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

Chỉ Duy Nhất chưa từng chơi, Tổng Kinh Dương nghiêng tai nói rằng, “Không sao đâu, rất đơn giản.”

“Vậy bây giờ bắt đầu đi!” Quan toàn tuyên bố.

Ván đầu tiên, Chỉ Duy Nhất rút được dân thường, kết quả, người khác đều xác nhận cô là kẻ giết người, vô tội mà chết. Mà Tổng Kinh Dương rất bình tĩnh, một mực xoay chuyển. Sau cùng Tổng Kinh Dương rút được cảnh sát thắng lợi cả tổ.

Quan toàn tuyên bố, “Kẻ giết người nhận trừng phạt.”

“Thị lực Tổng Kinh Dương cậu quá tốt rồi.”

Tổng Kinh Dương cười cười, quay đầu lại hỏi, “Hiểu rồi chứ?”

Chỉ Duy Nhất gật đầu, “Phù hộ em rút được dân thường.” Cô không muốn nhận trừng phạt hiểm lạ kỳ quái.

Ván thứ hai bắt đầu, Tổng Kinh Dương lại rút được cảnh sát, kết quả kẻ giết người đều quyết định giết anh, sau đó mọi người lại ăn ý giết Chỉ Duy Nhất.

Kết quả ván này, kẻ giết người thắng.

Dường như mọi người cũng đang chờ kết quả như vậy.

“Chọn thành thật hay là dũng cảm?”

Tổng Kinh Dương nhìn bọn họ, mắt chứa ý cảnh cáo.

“Ái chà chà, đây là ánh mắt gì hả! Dũng cảm! Một nụ hôn! Hai cô gái sát thủ, mặc cho Kinh Dương cậu chọn!”

Chỉ Duy Nhất ngẩn người, Tang Lạc mím khóe môi không nói lời nào, lông mi cong cong run run. Mấy năm trước, bọn họ du học ở Đức, lúc đó anh cũng nhận trừng phạt với cô.

Cái ôm kia, cô vẫn nhớ.

Tổng Kinh Dương bắt đầu lật bài, biết bọn họ đã quyết tâm làm khó bọn anh. “Hôm nay là bọn họ cố ý.”

Mọi người hài hước nhìn bọn họ, cùng đội.

Hai tay Tổng Kinh Dương ôm lấy Chỉ Duy Nhất, nghiêng người, dán lên khóe môi của cô, lướt qua rồi dừng lại ngay. Khuôn mặt cô ửng đỏ, nhìn đường nét của anh.

Tổng Kinh Dương nắm tay cô, đảo mắt nói với bọn họ, “Xem xong rồi nhỉ!”

“Người tiếp theo nhận trừng phạt!” Mọi người lại nhìn Chỉ Duy Nhất.

Chỉ Duy Nhất yên lặng, “Không phải là mới vừa nhận trừng phạt rồi sao?”

“Không tính, đó là trừng phạt của bạn trai cô.”

Chỉ Duy Nhất dĩ nhiên không lời chống đỡ.

“Chúng tôi đối đãi đặc biệt với con gái, như vậy đi, chọn thành thật mọi người thấy thế nào?”

Mọi người vắt hết óc nghĩ câu hỏi, Tang Lạc lại đột nhiên mở miệng hỏi, “Hai người quen nhau như thế nào?”

Chỉ Duy Nhất thờ phào nhẹ nhõm, vấn đề này cũng được không phải là khó.

“Tang Lạc cậu phải nhận trừng phạt sao lại đưa ra câu hỏi?”

Người bên cạnh nói, “Được rồi, Duy Nhất lần đầu tiên đến đây, mọi người không nên làm khó cô ấy. Tớ cũng muốn biết bọn họ quen nhau thế nào.”

Chữ Duyệt Nhất ho khan, “Chúng tôi cùng trường cấp 3.”

“À! Yêu sớm!”

“Không không! Khi đó tôi không biết anh ấy, quen nhau khi ở ngày kỷ niệm thành lập D trung.”

“Thì ra là thế, như vậy là cậu ta chủ động?”

Chữ Duyệt Nhất rất lúng túng, chưa bao giờ biết người lớn như vậy rồi sao đại quái như vậy.

“Được rồi! Vấn đề của các cậu hơi nhiều!” Tống Kinh Dương mở miệng, “Thời gian không còn sớm nữa có thể về rồi.”

Tang Lạc ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt cứng ngắc.

Chữ Duyệt Nhất đi toilet, trong lúc nhất thời bầu không khí không sôi nổi giống vừa rồi.

Tang Lạc nhẹ nhàng mở miệng, “Trước đây cậu nói cậu có người thích rồi chính là cô ấy sao?”

Tống Kinh Dương thu lại vẻ mặt, không trả lời.

Gặp phải người mình thích là hạnh phúc, nhưng mà người đó lại không thích mình, là may mắn hay là bất hạnh?

Lúc ra về, mọi người lại hẹn lần sau ra ngoài so tài, cuối cùng từng người tạm biệt với Chữ Duyệt Nhất.

“Có một không?” Tống Kinh Dương hỏi.

Chữ Duyệt Nhất lắc đầu, “Em phát hiện em không quá nhanh nhay, hay là những người bạn của anh quá xảo quyết.”

Tống Kinh Dương cười, một lát mới lên tiếng, “Bọn họ muốn giới thiệu không ít bạn gái cho anh.”

Chữ Duyệt Nhất tròn to hai mắt.

Tống Kinh Dương kiêu ngạo nói, “Anh từ chối hết.”

Cô vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện, “Thứ năm ba em về.”

“Rốt cuộc cần gặp người lớn trong nhà rồi?” Tống Kinh Dương chớp mi, khóe miệng là nụ cười gian xảo. “Bác trai có sở thích gì?”

“Anh không cần khẩn trương, ba em rất dễ gần, con người ông ấy rất đơn giản. Ông ấy học địa chất, đi rất nhiều nơi, kinh nghiệm sống cũng nhiều.”

Tống Kinh Dương nhíu mày, “Hai ngày nay anh phải bổ sung kiến thức một chút. “Thăm dò phát hiện” “Con người và tự nhiên” còn tiết mục gì nữa?”

Khóe miệng Chữ Duyệt Nhất giật giật, “Thế giới động vật.” Nói xong cô liền vui vẻ.

Mong muốn lớn nhất của ba chính là cô hạnh phúc, cho nên, người cô chọn, ông nhất định sẽ vừa lòng.

Thần kinh Chữ Duyệt Nhất căng ra, cách vài ngày mới biết, vẻ mặt Tang Lạc nhìn Tống Kinh Dương, muốn nói lại thôi, mắt chứa cơn sóng.

À! Thì ra cô ấy thích Tống Kinh Dương!

Tống Kinh Dương không nói, cô tự nhiên cũng sẽ không hỏi. Đây là tín nhiệm của hai người. Nếu quả thật có gì đó, thì đã xảy ra từ lúc bọn họ du học ở Đức rồi.

Cuối tháng tám, cha Chữ về. Chữ Duyệt Nhất xin hai tiếng đến trạm xe đón ông trước giờ. Nửa năm nay Cha Chữ vẫn bên ba bên ngoài, cả người đen hần.

Chữ Duyệt Nhất nhìn ba cô, e ẩm trong lòng. Sau khi cha mẹ ly hôn, tâm tư của cha Chữ đầu đặt hết vào công việc.

“Ba- “ Cô họng cô nghẹn ngào.

Cha Chữ ôm con gái vào lòng, lòng đầy xúc động, trong lòng chưa xót khôn nguôi. “Con gái của ba càng ngày càng đẹp.”

Thầy của sở Nghiên cứu nói, “Lão Chữ, con gái tới đón ông à, vẫn là con gái tốt!”

Cha Chữ cười, khóe mắt đọng lại dấu vết của năm tháng.

Hai cha con cô về nhà, trong nhà vắng vẻ. Trước đó vài ngày Chữ Duyệt Nhất cũng đã tìm người giúp việc đến quét qua.

“Sau khi về đã quen chưa?”

“Rất tốt ạ.” Chữ Duy Nhất quan sát ba. “Ba, bây giờ ở bên ba trông con tươi đẹp quá.”

Cha Chữ sờ sờ mặt, “Là nắng ăn đen, giống như người Châu Phi vậy.”

Chữ Duy Nhất vui vẻ, “Nếu không thì buổi tối đắp mặt nạ dưỡng trắng?”

Cha Chữ bật cười, ông phát hiện con gái có chút thay đổi, không giống trước đây. “Có chuyện gì muốn nói với ba ba không?”

Chữ Duy Nhất thè lưỡi, hiểu con gái không ai bằng cha. “Ba, con có bạn trai rồi.”

Mặt mày cha Chữ hất lên, “Con gái của ba sao có thể không tìm được bạn trai? Là thằng nhóc nhà ai may mắn thế?”

Chữ Duy Nhất cảm thấy ba càng ngày càng hài hước. “Ba, anh ấy tên là Tống Kinh Dương.”

“Tên rất quen.”

“Ba à, không phải là ba nghĩ đến nước gội đầu gì đó chứ?”

“Đúng đúng, ta nói thảo nào xuôi tai như thế chứ.”

“Anh ấy là kinh trong kinh khoái, dương trong phi dương. Không phải là nước gội đầu kia đâu.”

Cha Chữ nhìn về mặt Chữ Duy Nhất nói chuyện không khỏi hiểu ý cười, “Tên đúng là không tệ, cũng không biết con người thế nào?”

Chữ Duy Nhất khẩn trương nói, “Rất tốt ạ, vừa cao vừa đẹp trai! Biết ba về, anh ấy đã đặt chỗ ăn cơm rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm. Thế nào ba?”

Cha Chữ ồ, “Ba cân nhắc chút đã.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Tống Kinh Dương đi bách hóa mua quà rồi mới đến nơi cha Chữ ở.

Cha Chữ đang ở phòng cục địa chất phân cho, căn phòng đã có chút tuổi. Ở đó đều là đồng nghiệp của ông.

Chữ Duy Nhất đón anh ở dưới lầu, “Sao lại mua đồ?”

Tống Kinh Dương liếc cô, “Cái này là lễ nghi, không biết bác trai thích gì. Nên mua chút đồ bổ, rượu thuốc lá*.”

(Rượu thuốc lá: Không phải như tên của nó, cái này không gây hại.)

Chữ Duy Nhất thè lưỡi, “Tốn kém nữa rồi!”

Tống Kinh Dương hừ một tiếng, bắt mắt lời của cô. “Nên mà.”

Leo sáu lầu, Chữ Duy Nhất thở dốc. Tống Kinh Dương lại chẳng hề hấn gì, “Đến rồi.”

Vừa rồi cô chưa đóng chặt cửa chính, để lại một kẽ hở.

“Chờ chút.” Tống Kinh Dương gọi, anh nhìn quần áo mình từ trên xuống dưới một chút, hỏi Chữ Duy Nhất, “Có chỗ nào không ổn không?”

Chữ Duy Nhất chớp mi, anh mặc âu phục quần thường, trên người là áo sơ mi ngắn tay màu trắng, tự nhiên là vô cùng đẹp trai, “Anh đang khẩn trương à?”

Tống Kinh Dương thở phào, “Một chút thôi.”

Chữ Duy Nhất vỗ nhẹ vai anh, “Không có gì đâu. Em thấy lần trước anh phát biểu trước mặt nhiều xí nghiệp như vậy cũng rất bình tĩnh tự nhiên.”

“Có giống đâu, bây giờ là đến gặp cha vợ tương lai, anh có việc cầu người.” Tống Kinh Dương thu lại vẻ mặt.

Chữ Duy Nhất còn muốn nói gì đó, lúc này cửa đột nhiên mở ra.

Chữ Sâm đứng ở cửa nhìn hai người, tay của con gái đặt trên vai chàng trai, trong mắt lộ ý trêu ghẹo.

Chàng trai đáng vẻ đường đường, chỉ là sắc mặt hơi căng.

“Tôi rồi à? Sao lại đứng ở cửa? Duy Nhất cũng vậy sao không dẫn Tiểu Tổng vào trong.”

“Bác trai, làm phiền bác nghỉ ngơi.” Tổng Kinh Dương tự nhiên mở miệng.

“Không sao, bác cũng không mệt. Mau vào ngồi đi.” Chữ Sâm hòa nhã nói.

Phòng ông ở rất đơn giản, một phòng ngủ một phòng khách, phòng khách đặt một tủ sách to, chiếm chỗ rất lớn.

“Đến đây, ném thử trà này.”

Bộ trà mang phong vị cổ xưa, chế tác lịch sự tao nhã.

Tổng Kinh Dương nhấp một ngụm trà, vị trà thơm dịu, uống vào miệng trong đắng chứa ngọt, hương trà thoang thoảng.”Trà Long Tĩnh Tây Hồ.”

Mặt mày cha Chữ phấn khởi, “Đúng thế, đúng lúc bác ở chỗ đó nửa năm, lão bạn cho bác một hộp, hiếm có cháu vừa uống đã nhận ra, bây giờ thanh niên uống trà càng ngày càng ít, toàn thích uống cà phê gì đó.”

Tổng Kinh Dương vuốt nhẹ mép chén, “Cháu cũng không hiểu lắm, mỗi lần đi nhà ông nội đều sẽ uống một ít.”

“Duy Nhất thì không được rồi, cao trung đã bắt đầu uống cà phê, mặc kệ bác nói thế nào, con bé đều không bỏ, uống nhiều cà phê không tốt với thân thể. Kích thích thần kinh, cả buổi tối không ngủ được.”

Chữ Duy Nhất bưng trái cây đi tới, “Ba à, ba có từng uống hay sao mà lại biết sẽ mất ngủ?”

Cha Chữ lắc đầu, “Ai nói ba chưa từng uống, vừa đắng vừa chát, cũng chẳng biết con sao mà uống được.”

Tổng Kinh Dương cười khẽ, “Bác trai, cháu sẽ trông chừng Duy Nhất, để sau này cô ấy bỏ đi.”

Trước mắt Chữ Sâm sáng ngời, không khỏi gật đầu.

Bữa cơm ngày đó ăn rất vui vẻ, kiến thức Chữ Sâm rộng rãi, Tổng Kinh Dương nho nhã lễ độ, hai người trò chuyện với nhau thật vui. Không thể không nói, Chữ Sâm là tấm gương tốt.

Tư tưởng Chữ Sâm cũng coi như phóng khoáng, ông tin mắt nhìn người của con gái. Hôm nay Duy Nhất có thể dẫn cậu ta đến gặp ông nhất định đã chấp nhận rồi.

Tổng Kinh Dương không tệ, quan trọng là tấm lòng đối với con gái, không phải là giả. Lại là bạn học, tuổi tác tương đương, quả thật không tệ. Hơn nữa, Tổng Kinh Dương vừa từ Đức du học về, ông ấn tượng tốt với người Đức, cẩn thận nghiêm túc.

Nói chung, Chữ Sâm về lần này tâm tình tốt khác thường.

Sau khi Chữ Sâm ly hôn với vợ trước, nhiều năm như thế hầu như飄泊 ở bên ngoài, đối với con gái Duy Nhất cũng là có lòng mà không có sức. Ông biết mắc nợ con gái, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Đêm khuya vắng người, hai cha con ngồi trên ban công, trên chiếc bàn tròn bằng gỗ thật đặt hai ly trà lại.

“Giờ mẹ sống rất tốt, Ninh Ninh rất đáng yêu, rất thông minh.” Chữ Duy Nhất nhỏ nhẹ nói.

Lâu rồi Chữ Sâm chưa đáp lại.

Đêm càng lúc càng khuya, vắng lặng chẳng có một tiếng vang.

“Duy Nhất, bây giờ con còn trách cha mẹ không?” Hồi lại, Chữ Sâm mở miệng dò hỏi.

Chữ Duy Nhất ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn ông. Cô nuốt nước bọt, “Từng trách ạ!”

Chữ Sâm thờ dãi.

“Con không thể hiểu được, vì sao chúng ta một nhà hạnh phúc như vậy cuối cùng vẫn là tan. Không yêu sao? Con nhìn ra được, hai người yêu nhau, chỉ ít vào lúc đó.” Giọng nói Chữ Duy Nhất hơi run rẩy.

“Gia đình cần hòa hợp, chỉ là khi đó ba và mẹ con không có đạo lý này. Bận rộn chẳng phải là lý do, chỉ là giữa cha mẹ thiếu sự trao đổi, đến cuối rồi cũng chẳng muốn nữa, tích tụ lâu ngày, bà ấy mệt rồi.”

“Mà ba bởi vì yêu mẹ, cho nên chọn tác thành cho mẹ, đúng không?”

Chữ Sâm khẽ nhếch khóe miệng, “Từ nhỏ mẹ con các mặt đều rất ưu tú, công việc cũng khắc khổ hơn với người thường. Con biết, cậu nhỏ kém mẹ con một tuổi, thông minh hơn mẹ con, từ nhỏ áp lực mẹ con đã lớn rồi, luôn bị bạn bè người thân so sánh với em trai, sau đó, bà ấy đến thành phố D học, cũng không muốn về nữa. Mới vừa làm việc lại thường xuyên tăng ca, dạ dày xuất huyết nhiều lần, ba cũng không để ý. Khi đó ba thường bỏ ba ở bên ngoài, dành cho bà ấy và con quá ít quan tâm. Làm chồng, ba quả là không làm tròn bổn phận.”

Chữ Duy Nhất nắm tay ông, “Không, ba ba, đây chỉ là duyên phận giữa ba và mẹ quá cạn.” Cô biết là ba rất yêu mẹ.

Cha Chữ vỗ tay cô, “Ba không sao, đã qua nhiều năm như vậy, sớm đã buông được rồi.” Ông nói làm bầm một câu, “Bà ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Đợi đến khi con kết hôn rồi, con sẽ hiểu thôi. Hôn nhân cần hai người từ từ cùng nhau mài giũa, đối đãi thẳng thắn thành thật, cùng tiến cùng lùi.”

Chữ Duy Nhất sợ ba buồn, trêu ghẹo nói, “Ba à, ba sắp thành chuyên gia tình cảm rồi.”

Chữ Sâm cười, “Hôm nào bảo Tiểu Tổng mời mẹ con ăn bữa cơm.”

Chữ Duy Nhất giật mình, “Dạ, con biết.”

Hạng mục Sở Mặc làm đã gần kề giai đoạn cuối, gần đây phòng bọn họ tăng ca nhiều lần. Chữ Duy Nhất tăng ca đồng thời còn phải viết bản thảo tạp chí, vài ngày liền đều thức đến sáng sớm mới có thể ngủ.

Sáng sớm lúc họp, Sở Mặc thấy sắc mặt cô không tốt nên hỏi một câu.

Chữ Duy Nhất xoa nhẹ mặt, “Không sao đâu, chắc là ngủ không ngon. Tôi đi uống ly cà phê là tốt thôi.”

Đồng nghiệp tò mò hỏi, “Tôi hôm qua làm chuyện xấu với bạn trai à?”

“Không có, tôi bận đến ba giờ.”

Sở Mặc mặt nhăn mày nhu, “Chữ Duy Nhất, hai buổi tối này chúng ta về lúc 11 giờ, em không ngủ thì làm gì?”

“Có chút việc riêng.” Chữ Duy Nhất trả lời.

Cô đi phòng trà nước pha cà phê, Tổng Kinh Dương cầm ly đi tới. Đồng nghiệp bên cạnh chào hỏi, “Tổng tổng.”

Tổng Kinh Dương gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Chữ Duy Nhất. Chữ Duy Nhất nhận lấy nước, quay đầu lại cũng gọi một tiếng, “Tổng tổng.” Mặt mày vui vẻ.

“Sáng sớm em đã uống một ly cà phê rồi.” Anh trầm giọng nói.

Chữ Duy Nhất uống một ngụm, “Hơi buồn ngủ, lát nữa còn phải họp thảo luận phương án.”

Tổng Kinh Dương thuận lợi cầm cái ly từ trong tay cô qua, rồi đưa ly của mình lên, “Trong này có bách hợp, hoa hồng, anh bỏ thêm chút đường phen. Hai ngày nay em có chút ho khan, mẹ anh nói uống cái này rất tốt.”

Chữ Duy Nhất nuốt chút nữa bị sặc, “Sao bác gái biết em ho khan?”

“Em nghĩ sao? Anh không đi hẹn hò dù sao vẫn nên nói rõ ràng với bọn họ chứ.” Tổng Kinh Dương mỉm cười nói, “Mẹ anh rất tò mò với em, tối thứ sáu có được không? Bà muốn hẹn em ăn cơm?”

Tối thứ sáu phòng làm việc nhất định sẽ tổ chức tiệc ăn mừng.

Chữ Duy Nhất khẽ cắn môi, “Sao anh không nói sớm tí! Còn có ba ngày em chẳng có chuẩn bị gì.”

Tổng Kinh Dương nhìn bộ dáng sù lông của cô, tâm tình đột nhiên đã tốt hơn nhiều, “Có gì phải chuẩn bị, quả anh đã mua rồi.”

“Không phải là chuyện quà cáp.” Cô ngẫm lại gần đây bản thân rất tiêu tụy, thức đêm mất ngủ, da lại kém, trên mặt xuất hiện mấy nốt đậu, càng nghĩ càng rầu rĩ. “Em đi làm việc, sau này hẵng nói.”

Cô mang ly nước về phòng họp, đồng nghiệp Tiểu Hoa hiếu kỳ, “Trà lài? Đột nhiên sao cô thay đổi khẩu vị?”

“Tiểu Hoa, lần đầu tiên đến nhà bạn trai có cái gì cần chú ý không?” Chữ Duy Nhất một lòng đều hướng về chuyện gặp người lớn.

Tiểu Hoa mở to hai mắt, “Cô có bạn trai thật à?”

Chữ Duy Nhất nhếch khóe miệng, gật đầu.

“Thật ra cũng không có gì đâu, bình tĩnh tự nhiên, thẳng thắn, tôn trọng lẫn nhau là quan trọng nhất.” Tiểu Hoa nói đúng trọng tâm. “Cũng không cần quá khẩn trương, lần đầu tiên tôi đến nhà bạn trai vì tò ra hòa nhã lịch sự, chủ động rửa chén, thật ra tôi chỉ ý kiến chút thôi, kết quả mẹ anh ấy không từ chối để tôi rửa hết.”

“Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi không thành. Không phải là vấn đề rửa chén, trên cơ bản bọn họ cũng chưa từng xem trọng tôi. Mẹ anh ấy cho rằng con trai bọn họ tốt nhất trên thế giới, có thể coi trọng tôi là may mắn của tôi.”

“Haiz, tôi nói thật thấp thỏm.”

“Cái này thì có cái gì? Kết hôn rồi còn có thể ly hôn cơ mà? Chỉ là gặp người lớn mà thôi. Nói, bạn trai làm nghề gì?”

Chữ Duy Nhất mỉm cười, “Rất giống công việc của chúng ta.”

“Vậy tốt, có chung đề tài.”

Chỉ chốc lát hội nghị đã bắt đầu, xác định quy trình tuyên truyền ngày thứ năm lần nữa. Sở Mặc làm việc cẩn thận nghiêm túc, mỗi một quy trình anh đều sẽ hỏi qua một lần, chính xác đến từng người.

Hôm đó mình tình điện ảnh và truyền hình Chu Mỹ Linh đích thân tham dự hoạt động, nhiều nhà đài cử phóng viên đến, hoạt động tổ chức rất thành công. Chữ Duy Nhất phụ trách giới thiệu.

Cô mặc trang phục công sở màu đen, mang giày cao gót cùng màu, tóc dài vấn lại, thoải mái tự nhiên đứng ở trên đài, lời nói động lòng người.

Sau khi hoạt động kết thúc, mọi người đứng cùng một chỗ chụp ảnh chung, đúng lúc cô đứng ở phía sau Chu Mỹ Linh. Chu Mỹ Linh quay đầu lại, “Cô gái cầm kính râm giữ tôi chút.” Bà khẽ mỉm cười.

Chụp ảnh kết thúc, có vài phóng viên bắt đầu vây đến phỏng vấn.

Chữ Duy Nhất yên lặng đứng ở một bên, nhìn nữ ngôi sao truyền kỳ những năm 80 này, lúc trước sau khi làm nên cơn sốt ở điện ảnh, bà dứt khoát chọn tránh bóng, đi Mỹ du học, sau đó về nước làm ăn, cũng là người phụ nữ truyền kỳ.

Chẳng ai ngăn nổi vết tích của năm tháng, con người cuối cùng sẽ dần dần già đi, nhưng khí chất của bà lại lắng đọng theo năm tháng, làm người khác say sưa ngây ngất.

“Sao còn chưa đi?” Sở Mặc đi tới bên cạnh thấy cô đang thất thần.

“Kính râm của cô Chu.”

“Tôi đưa cho bà ấy là được, cô về nghỉ ngơi đi.”

“Vậy làm phiền anh.” Cô không từ chối.

“Đừng quên tiệc ăn mừng tối mai.” Sở Mặc nhắc nhở.

Chữ Duy Nhất nhăn mày, “Lão đại, rất xin lỗi, ngày mai tôi có việc không đi được.”

Sở Mặc biến sắc.

“Haiz, có chuyện thật mà, tôi phải đi nhà bạn trai tôi.” Có lẽ nên ăn ngay nói thật nhỉ.

“Chữ Duy Nhất em!” Vào lúc này Sở Mặc tin cô có bạn trai thật rồi.

“Lão đại, hôm nào tôi bồi tội cho anh! Tôi đi trước.” Làm việc chung với anh một đoạn thời gian, cũng đã hiểu đôi chút tính tình của anh. Chữ Duy Nhất nhanh chóng chạy mất.

Chu Mỹ Linh đi tới, “Tiểu Mặc, cô bé kia là người công ty bọn cháu?”

“Dạ!” Giọng điệu Sở Mặc hơi hột.

Chu Mỹ Linh cười, “Sao thế? Vừa ý người ta?”

Sở Mặc hừ một tiếng, “Cấp dưới cháu, trước đó từng xem mắt với cháu, cháu không hợp ý cô ấy, cô ấy cũng không hợp ý cháu.”

“Cô bé thật không tệ, chỉ là ăn mặc có vẻ quá chừng chặc.” Chu Mỹ Linh cười nói, “Tuổi cháu cũng chẳng nhỏ nữa, cũng nên tìm bạn gái, đừng làm ba mẹ cháu sốt ruột.”

“Cháu biết, bác, cháu đưa bác về nhà.”

Ngồi trên xe buýt Chữ Duy Nhất liền ngủ mất trên đường về. Xe lái qua trạm này đến trạm khác, khi cô mở mắt ra, đúng lúc cách trung tâm thành phố một trạm.

Cô suy nghĩ một lát rồi gọi một cú điện thoại cho mẹ.

Nguyễn Oánh nhận điện thoại rất nhanh, “Duy Nhất à – “

“Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ.” Ánh mắt Chữ Duy Nhất chuyển về phía ngoài cửa sổ, người lướt qua cực nhanh.

“Chuyện gì thế con? Hôm nay đúng lúc mẹ nghỉ. Con nói đi?” Nguyễn Oánh dựa người ở cửa sổ.

“Mẹ, ngày mai con muốn đi nhà bạn trai.” Cô nghe được hơi thở nhẹ nhõm ở bên kia điện thoại. “Con nên chuẩn bị quà gì ạ?”

Khóe miệng Nguyễn Oánh nhếch lên, “Lập thu rồi mua cho mẹ cậu ấy một chiếc khăn quàng cổ, nhãn hiệu Kim Ưng kia rất tốt. Cha cậu ấy thì mua một hộp trà nghiệp qua đó.”

“Được ạ, mẹ.”

Nguyễn Oánh thở dài, “Quen nhau bao lâu rồi?”

“Bọn con quen nhau bốn tháng rồi.” Chữ Duy Nhất trả lời.

Nguyễn Oánh nhắm mắt lại, “Có thời gian dẫn cậu ấy đến chơi.”

“Con biết ạ, ngày đó ba về, mẹ không ở thành phố D, ba người đã cùng nhau ăn cơm.” Giọng nói Chữ Duy Nhất nhẹ đi vài phần.

“Ba con gặp rồi mẹ cũng yên tâm. Lần đầu tiên đi nhà cậu ấy, đừng khẩn trương, có vấn đề gì gọi điện cho mẹ.”

“Được, mẹ.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Oánh tựa ở bệ cửa sổ, hồi lâu không nhúc nhích.

Si Thanh Viễn xuống lầu rót nước gọi một tiếng, “Di Nguyễn, di sao thế ạ?”

Nguyễn Oánh quay đầu lại, tầm mắt mơ hồ, “Thanh Viễn à. Di không sao, Duy Nhất vừa gọi điện đến, ngày mai con bé muốn đến nhà bạn trai.”

Tay Si Thanh Viễn trượt một cái, cái ly theo đó rơi xuống đất, gạch bằng đá cẩm thạch óng ánh vang lên tiếng thanh thúy, bẽ nát. Anh đứng lặng ở đó, khóe miệng nhếch lên, “Cuối cùng cô ấy không cần xem mắt nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Si Thanh Viễn khom lưng nhặt những mảnh ly bể, “Di Nguyễn, tính tình Duy Nhất di cũng biết đó, bây giờ đi gặp người lớn nhà trai, nhất định là cô ấy chấp nhận người ta rồi.” Đầu ngón tay hơi lạnh.

“Đúng vậy, di biết. Con bé này vẫn không thân thiết với di. Chuyện của di và ba nó, vẫn là nút thắt trong lòng nó.” Nguyễn Oánh có chút mệt mỏi.

Lòng bàn tay Si Thanh Viễn đau nhói, nhìn kỹ, lòng bàn tay thấm ra một dòng máu.

“Sao thế?” Nguyễn Oánh đi tới, “Sao không cẩn thận như vậy, cắt thành vết thương thế này.”

“Không sao đâu ạ.”

“Di đi lấy hòm thuốc.”

Tay Sĩ Thanh Viễn đã xử lý xong, anh ngồi trong phòng sách, trước mặt đặt một quyển sách, giấy đã ố vàng. Anh từ từ mở ra, lật đến một tờ, là một bức tranh.

Một nam một nữ, nét vẽ đơn giản, phác họa ngũ quan của hai người. Bên cạnh có một hàng chữ, nét bút xinh đẹp.

“Chữ Duy Nhất & Sĩ Thanh Viễn, cả đời ở bên nhau.”

Cả đời ở bên nhau, sáu chữ này sợ là mãi chẳng thể nào.

Ngoài cửa sổ, gió khẽ thổi.

Anh hí hóp, đại não bắt ngờ hồi tưởng, những ngày bọn họ còn trẻ.

Hồi nhỏ Chữ Duy Nhất thích ăn kẹo, kết quả trước khi thay răng, hàm răng đều hư hết. Lúc tiểu học, người thân vì hàm răng của cô kiên quyết không cho cô ăn kẹo nữa. Cô luôn lén chạy đến tìm anh, Sĩ Thanh Viễn sẽ dùng tiền tiêu vặt mua kẹo cho cô.

“Duy Nhất, chỉ được ăn một cây kẹo que! Không thì răng của em lại bị đen. Phải đi bệnh viện nhổ răng.”

Chữ Duy Nhất liếm kẹo que cầu vồng, trên khuôn mặt tròn tròn đầy vẻ thỏa mãn, “Em biết mà. Anh Thanh Viễn, sau này anh làm nha sĩ có được không?”

Sĩ Thanh Viễn nghiêm túc suy nghĩ, khi đó anh cũng chỉ có tám tuổi.

Chữ Duy Nhất đưa kẹo que đến bên miệng anh, “Anh Thanh Viễn, anh ăn đi, rất ngọt.” Khi đó anh biết hình như như vậy có chút không tốt, nhưng vẫn thử một chút, kẹo rất ngọt, ngọt đến tận đáy lòng anh.

Sau này, anh không nếm qua mùi vị ngọt nữa.

“Anh Thanh Viễn, bây giờ em không ăn kẹo nữa, em sưu tầm giấy gói kẹo. Ài, coi như em đã ăn kẹo rồi.” Cô đã thay răng cửa chính, nói chuyện gió đều lọt vào.

Lúc đó Sĩ Thanh Viễn có một sở thích, sưu tầm các giấy gói kẹo khác nhau. Cho đến bây giờ, anh cũng chưa từ bỏ sở thích này, thỉnh thoảng thấy giấy gói kẹo xinh xắn anh vẫn có thể không kìm lòng được xếp lại kẹp vào trong vở.

Chuyện cũ như khói, Sĩ Thanh Viễn đến tận lúc này đây, anh nhất định phải buông tay.

Chữ Duy Nhất đi nhà họ Tống vào ngày chiều nọ, cô ở nhà lén mò trang điểm suốt. Quần áo hình như cũng chẳng hài lòng, tìm rất nhiều tài liệu trên web.

Lần đầu tiên đi gặp cha mẹ bạn trai nên mặc cái gì?

Lần đầu tiên đi gặp cha mẹ bạn trai cần chuẩn bị gì?

...

Lúc Tống Khinh Dương đến, thấy quần áo bày đầy trên giường, “Em muốn giặt quần áo?”

Chữ Duy Nhất liếc anh một cái, “Bác trai bác gái thích phong cách gì?”

Tống Khinh Dương nhướn mày, con người sáng lên, “Em nên hỏi anh thích gì chút chứ?”

Chữ Duy Nhất không để ý đến anh, “Thục nữ? Nữ tính? Hay là bình thường? Bộ kia được không?”

“Váy đi.” Tống Khinh Dương chỉ chỉ.

Chữ Duy Nhất liếc bộ váy đó, cảm thấy có chút đơn giản. “Có vẻ hơi non nớt, bộ này thì sao? Màu đen chẳng chặc. Nếu không hay là mặc quần đi, thuận tiện hơn.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương không khỏi giương lên, cầm cái quần màu trắng kia, đẩy cô đi thay. “Mặc cái này, cũng chẳng phải gặp lãnh đạo, mặc kiểu đứng đắn như vậy làm gì.”

Chữ Duy Nhất nửa tin nửa ngờ thay bộ đầm màu trắng. Bình thường cô rất ít mặc loại váy này, mặc vào lúc này, bản thân cũng cảm thấy không tệ lắm.

Trước mắt Tống Khinh Dương sáng ngời, “Lần trước đi tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường em mặc giống như cô giáo chủ nhiệm vậy.”

“Anh chê em?” Chữ Duy Nhất tức giận nói. Tiêu Tiêu các cô ấy cũng từng nói cô, mặc quần áo quá mức tùy ý, cô thích quần áo chất liệu cotton, da thịt thoải mái.

Tổng Kinh Dương nhưn mày, “Thỉnh thoảng cho anh chút phúc lợi như vậy anh cũng thỏa mãn rồi.”

Hiện tại hai người đều có thể gặp mặt mỗi ngày ở công ty, hàng ngày cô mặc đều là trang phục công sở, không phải là màu đen thì là màu tối. Thật là cứ ăn mặc ra vẻ chín chắn như vậy.

Chữ Duy Nhất tết tóc, lại đeo đồ trang sức trang nhã, đã hơn một tiếng rồi.

Tổng Kinh Dương cũng không vội, vẫn là lần đầu thấy cô xem trọng như vậy.

“Thế nào?” Cô đi tới trước mặt anh.

Anh cười, “Anh nghĩ màu son hơi sáng.”

“Thế sao?” Chữ Duy Nhất vừa định soi gương, anh lại kéo tay cô, khuôn mặt sát gần mặt cô từng chút từng chút.

Răng môi dung hòa.

Cô rồi rầm kêu lên, “Son của em!”

“Anh không thích!” Anh nói thì thào.

Nụ hôn kết thúc, son môi chẳng còn. Chữ Duy Nhất cũng không muốn thoa lại lần nữa.

Hai người nhanh chóng lên đường.

Trên xe.

Chữ Duy Nhất uống nước không ngừng, có thể nhìn ra, cô hơi khẩn trương. Lúc xuống xe, cô đột nhiên lấy ra một thỏi son. “Màu thời này nhạt, không cho anh chạm vào. Em mặc đã quá đơn giản, hơn nữa da em hơi trắng, thoa son môi sẽ có chút tinh thần.”

Tổng Kinh Dương dở khóc dở cười, “Duy Nhất, liệu son môi có an toàn không?”

“Không biết nữa, đã qua cục giám sát chất lượng rồi, cái này là bạn Lý Mạo mang từ nước ngoài về.” Chữ Duy Nhất thoa xong, quay đầu lại nhìn anh. “Không có độc.”

Tổng Kinh Dương nhìn cô chăm chú, “Anh đề nghị thỉnh thoảng thoa chút thôi.”

Chữ Duy Nhất hít sâu một hơi, “Biết rồi biết rồi, thời gian không còn sớm, đi nhanh lên.”

Tổng Kinh Dương nói một câu sâu xa, “Thì ra em gấp gấp muốn gặp ba mẹ anh như thế.” Chữ Duy Nhất...

Buổi trưa mẹ Tổng bận việc ở nhà, buổi chiều cha Tổng cũng chạy về, có thể thấy được sự xem trọng với người con dâu tương lai này.

Lúc này Chữ Duy Nhất mới phát hiện nhà ở chỗ này, “Sao nhà anh ở chỗ này?”

Ban nãy người ở cửa kia không phải là bảo vệ, mà là...

Chữ Duy Nhất kinh ngạc nhìn về phía Tổng Kinh Dương, Tổng Kinh Dương khẽ cười, “Đừng khẩn trương, ba mẹ anh rất dễ gần, mẹ anh trước kia là cô giáo, bây giờ vẫn còn ở nhà trường. Ba anh chính là đây tớ nhân dân, vì dân phục vụ là việc ông ấy nên làm, cho nên yên tâm.”

Sau đó Chữ Duy Nhất mới biết, mẹ anh ở trường học là đảng ủy, ba anh nào phải đây tớ nhân dân bình thường chứ.

Đồ lư gạt! Phúc hắc a!

Vừa vào cửa, mẹ Tổng đã đến đón tiếp, hòa nhã nói, “Tới đây, mau vào nhà.”

Chữ Duy Nhất khẩn trương gọi, “Chào bác!” Lúc nhìn thấy cha Tổng lần nữa, cả người đều ngây dại, người này cô gặp rồi, lúc đi học sơ cao trung bình thường thấy ông trên đài tin tức tỉnh.

Tổng Kinh Dương khẽ kéo kéo cô.

Chữ Duy Nhất giật mình, vội cúi đầu, “Chào Tổng thị trưởng!”

Cha Tổng không kiềm được nở nụ cười, “Cháu đây đừng khẩn trương, coi như nhà mình vậy. Kinh Dương, dẫn Duy Nhất vào nhà ngồi.”

Chữ Duy Nhất khẩn trương nắm tay.

“Ba mẹ, đây là quà Duy Nhất mua cho hai người.”

“Cháu đây có lòng, đến là được rồi, mang quà làm gì.” Mẹ Tổng nhìn sơ qua, biết đây là quà cô chuẩn bị.

“Không biết bác trai bác gái thích gì, quà này là đề nghị mẹ cho con, mong hai bác sẽ thích.” Chữ Duy Nhất nói lời thật lòng.

Hôm nay nhà họ Tổng cũng không có người khác, chỉ có một di làm cơm ở phòng bếp.

Tổng Kinh Dương ngồi trên ghế sa lon cùng cô, cha Tổng mẹ Tổng ngồi ở một bên. “Nào, Duy Nhất, uống nước trái cây đi.”

Mẹ Tổng quan sát cô, càng nhìn càng cảm thấy hơi quen mắt, chỉ là không hỏi ra lời.

Sau đó nhắc đến cha mẹ của Chữ Duy Nhất.

“Ba cháu làm việc ở cục địa chất tỉnh, từ lúc cháu còn rất nhỏ, hàng năm phần lớn thời gian ông ấy đều công tác ở ngoài.”

Cha Tổng cảm khái, “Ba cháu rất vĩ đại, buông bỏ rất nhiều vì công việc.”

“Khi còn bé quả thực không hiểu lắm, về sau học môn ‘Tự nhiên’, nghe thầy cô giáo giảng về thế giới kỳ diệu, cháu mới nghĩ đến. Cũng chẳng phải mỗi người đều có thể đi để hiểu biết thế giới này, thế nên cần bọn họ truyền dạy những thay đổi ở bên ngoài thế giới.”

Cha Tổng và mẹ Tổng nhìn nhau.

“Cha cháu tên là gì?” Mẹ Tổng hỏi.

“Chữ Sâm.”

Mẹ Tổng lắc đầu, “Thì ra là giáo sư Chữ.”

“Sao thế? Hai người quen nhau à?” Cha Tổng hỏi.

“Ông ấy là giáo sư D đại mời từ bên ngoài.” Mẹ Tổng mỉm cười nhìn Chữ Duy Nhất, “Chỉ là tôi thật không ngờ giáo sư Chữ đen như vậy sao lại có con gái trắng thế này.”

Chữ Duy Nhất mỉm cười, “Ba cháu đen là do phơi nắng, lúc còn trẻ ông rất trắng.”

Nói xong tất cả mọi người cười rộ lên.

Nói chung, lần gặp mặt đầu tiên vô cùng hoàn mỹ.

Cha mẹ họ Tổng cực kỳ hài lòng với cô. Nhiều năm trông sao trông trăng như vậy cuối cùng đã trông được con trai mang bạn gái về rồi.

Sau đó biết rõ cha mẹ cô đã ly dị, mấy năm này cô đều sống một mình ở Đông Bắc, mẹ Tổng càng thương yêu cô hơn.

Sau khi ăn xong, Chữ Duy Nhất đứng trong căn phòng của Tổng Kinh Dương, cô tò mò nhìn ngắm. “Thì ra con trai khoa học tự nhiên cũng xem Thương Ương Gia Thố nữa ta.” Tủ sách của anh bày đầy sách.

Tổng Kinh Dương trả lời, “Đó là lúc làm hoạt động ở nhà sách, anh cho là kinh Phật.”

Khóe mắt Chữ Duy Nhất giật giật, nhìn sang album ảnh bên cạnh, cô có chút ngạc nhiên, “Em xem được không?”

Tổng Kinh Dương cười, “Người cũng là của em rồi, tất cả mọi thứ của anh đều là đồ tặng kèm.”

Trong lòng Chữ Duy Nhất bỗng nhiên nhảy một nhịp, liếc nhìn quyển album. Khi còn bé anh rất đáng yêu, khuôn mặt nhiều thịt, không giống bây giờ chút nào.

Ảnh chụp thời sơ cao trung ít hơn, nhưng mà cũng để lại một ít. Anh tham gia thi đấu bóng rổ, anh tham gia cuộc thi hóa học nhận thưởng, đều là thời khắc huy hoàng.

Khi đó anh đã lớn rồi, thiếu niên đẹp trai.

“Tổng Kinh Dương, anh lớn lên như thế này, có tiềm chất yêu sớm. Có phải có rất nhiều cô gái đưa thư tình cho anh không? Đi ngắm anh vào tiết thể dục?”

Tổng Kinh Dương giương mắt, “Nếu như không có cuộc gặp gỡ năm lớp mười, đoán chừng sẽ yêu sớm.”

Chữ Duy Nhất chất lưỡi, “Tiếc thật đó. Em nghe Lam Nguyệt nói, lúc bọn em lớp mười hai, các học muội lớp mười đều tới nhìn anh.”

Tổng Kinh Dương cầm lấy quyển album, “Khi đó quả thật sẽ có người tặng nước tặng chocolate cho anh, nhưng mà có lần anh dời bàn mình đến cửa.”

“Hà! Anh không có bàn sao học được?”

“Lớp bọn anh nhiều bàn. Nhưng mà sau lần đó, không có người bỏ đồ vào ngăn kéo anh nữa.”

Chữ Duy Nhất cảm khái, “Nỗi khổ của đẹp trai! Nhưng trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm, Ninh Ninh cũng có cô bé thích rồi.”

“Vây em hẳn nên nói cho cô bé biết, thích thì nên quyết định thật nhanh, để cho đối phương biết sớm một chút, đừng như anh vậy, chờ một cái chính là nhiều năm như thế.”

Chữ Duy Nhất cân nhắc trong chốc lát, “Thật ra không phải vậy, khi đó chúng ta đều còn trẻ, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào? Đợi là có lý do của nó, đúng thời điểm gặp đúng người.”

Tổng Kinh Dương lấy lại bình tĩnh, hình như cô nói không sai. “Anh nói không lại em. Không còn sớm nữa, nếu không đêm nay chúng ta không về nữa? Em ở phòng anh, anh đi phòng khách ngủ.”

Chữ Duy Nhất trừng anh một cái, “Về nhà!”

Tổng Kinh Dương đùa cô, biết lần đầu cô tới vẫn cần trọng lăm

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Bệnh viện.

Si Thanh Viễn ngồi trong phòng làm việc nhìn bệnh án, Trần Tung đi đến, “Nghe nói tay cậu bị thương? Làm sao thế?”

Si Thanh Viễn nhướn mí mắt lên, “Cậu rãnh thế à? Vây thì, chữa bài thi thầy để lại chút đi?” Cầm bài thi lên.

“Ờ ờ, ở dưới tớ còn giải phẫu.” Anh cúi người nhìn bài thi, “Bài thi năm nay tốt thật, 98 điểm.”

“Cậu chỉ thấy được hiện tượng bên ngoài.”

Trần Tung vui vẻ lật vài tờ, “Thật là chép đề bài có một lần hà. Bọn họ không biết người sửa bài thi là cậu. Xem ra lại có người phải sửa lại rồi.”

Si Thanh Viễn nắm tay, “Tớ đi kiểm tra phòng bệnh.”

Hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng có người chào hỏi anh, “Chào bác sĩ Si.”

“Bác sĩ Si!”

...

Si Thanh Viễn gạt đầu với từng người. Một tay Si Thanh Viễn đặt trong túi, gió thổi nhẹ làm lay động áo khoác trắng của anh.

“Bác sĩ Si!” Một giọng nữ trong trẻo gọi, Si Thanh Viễn dừng bước lại, ngay sau đó một bóng dáng đã chạy tới, là một cô gái trẻ tuổi, một lọn tóc nơi trán bị gió thổi nhẹ.

“Si – Bác sĩ Si, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.” Mặt của cô gái đỏ bừng vì chạy.

Si Thanh Viễn nhìn cô, cô gái tên là Trâu Dao, mẹ cô là một bệnh nhân của anh, gần đây nằm viện, vẫn luôn là cô chăm sóc.

Mặt Trâu Dao hơi đỏ, “Gần đây mẹ tôi luôn nói đau chỗ vai phải, bác sĩ Si anh có thể đến nhìn giúp không?”

“Được, tôi đây qua liền.”

Sau một lượt kiểm tra.

“Là viêm túi mật, ăn ít đồ mặn, lúc ngủ nghiêng bên trái. Tôi kê chút thuốc, phối hợp với ăn uống.” Si Thanh Viễn nói.

Trâu Dao cứ sững sờ nhìn anh, về mặt ngơ ngẩn, cặp con ngươi đen như mực kia chỉ có hình bóng anh.

“Trâu Dao – “ Anh nặng nề gọi.

“Ai!” Trâu Dao lắc đầu, “Bác sĩ Si, ta đang suy nghĩ một chuyện. bệnh viện các anh cần thiết bị chữa bệnh không? Công ty chúng tôi là công ty chuyên nghiệp, nhìn thể diện của anh, tôi cho bệnh viện các anh giá ưu đãi, 8 %!”

Si Thanh Viễn khó hiểu nhìn cô, “Tôi là bác sĩ, không phụ trách mảng này.”

Trâu Dao mắt mác lác đầu, “Vậy thì tùy duyên vậy. Bác sĩ Si, cảm ơn anh.”

Si Thanh Viễn ra khỏi bệnh viện, quay đầu lại, thấy Trâu Dao đang cẩn thận đỡ mẹ cô xuống giường, mẹ của cô rất béo, liên quan đến ăn, Trâu Dao lại rất gầy, nếu như anh không đoán sai, đoán chừng chẳng được 90 cân.

Quá gầy!

***Sau khi gặp người lớn hai bên, Tống Kinh Dương bây giờ càng được voi đòi tiên hơn, đồ anh dùng hầu như đều chuyển đến chỗ Chử Duy Nhất. Chử Duy Nhất theo thói quen thu dọn giúp anh, tủ quần áo treo phân nửa quần áo của anh.

Chử Duy Nhất nói gần nói xa vài lần, ở chỗ cô không tiện, bảo anh thỉnh thoảng về nhà ở, không thì chẳng biết mẹ Tống nghĩ như thế nào đây?

Tống Kinh Dương lấy danh đẹp nói rằng, cần cô thức đêm, là trách nhiệm anh phải gánh vác.

Cha mẹ hai bên biết cô ngày thường còn viết tiểu thuyết, vẫn lo lắng thân thể cô. Mẹ Tống lo lắng hơn, đã dặn dò vài lần.

“Duy Nhất, tuy rằng bây giờ tuổi còn trẻ, nhưng cũng không thể tùy ý phí phạm thân thể được. Ừm- tiểu thuyết của cháu tên gì? Để bác ủng hộ chút. Mua cho bác mười bản được không?”

Chử Duy Nhất lúng túng, “Bác gái, lần tới cháu mang đến tặng bác.”

“Không cần không cần, để bác mua sách. Duy Nhất, cháu dùng tên thật hay là bút danh?”

Chử Duy Nhất cảm thấy cô hoàn toàn không phải là đối thủ của mẹ Tống, “Bút danh của cháu tên là Hứa Nhất Sinh.”

Hứa Nhất Sinh, hứa với anh cả đời.

Hứa Nhất Sinh, bác sĩ Si.

Tống Kinh Dương ngồi ở bên cạnh, sắc mặt vẫn như trước. Duy Nhất bút danh của em là ý nghĩa đó ư?

“Như tên của một đứa con trai.” Mẹ Tống nói.

“Ngày trước lúc lấy tên cháu cũng không nghĩ gì cả.” Chử Duy Nhất rất ít nói đến việc này với người bên cạnh.

Mẹ Tống đã tìm kiếm trên điện thoại di động, “Đã xuất bản ba quyển rồi, lợi hại lợi hại!”

“Không có đâu ạ! Cháu viết chơi thôi ạ.”

“Viết chơi mà có thể xuất bản ba quyển, đó là một cô gái thông minh.” Về mặt mẹ Tống cũng chiều, “Mỗi bộ bác mua mười quyển, lát nữa bảo họ hàng cũng đi ủng hộ. Kinh Dương con nói có đúng hay không?”

Chử Duy Nhất nhẹ nhàng lau mồ hôi, “Bác gái, bác tốn kém quá rồi, không cần đâu ạ, thật đó.”

Bạn bè họ hàng? Trong sách cô còn có một ít tình tiết hôn mê, cái đó không thích hợp để họ hàng nhìn. Chử Duy Nhất khẩn trương kéo kéo tay của Tống Kinh Dương.

Rốt cuộc Tống Kinh Dương mở miệng, “Mẹ, hay là mẹ làm phần thưởng tặng học sinh trường mẹ? Học sinh thích xem tiểu thuyết hơn, nhà của chúng ta giữ lại mấy quyển cho bọn Thần Thần Tiểu Tiểu.”

“Mẹ giữ cho mình không được à?” Mẹ Tống hỏi lại, “Ai nói chỉ học sinh thích xem tiểu thuyết, bà già như mẹ thì không thể làm người yêu sách sao?”

Chử Duy Nhất sắp khóc rồi.

Không đến vài ngày, cô đã tặng ba bộ sách của mình cho mẹ Tống. Gương mặt mẹ Tống kích động, “Duy Nhất à, hai ngày này bác vẫn xem tiểu thuyết của cháu suốt, tối hôm qua xem đến một giờ sáng, giống như bọn bác xem kịch Quỳnh Dao trước đây vậy, nghiện luôn. Sáng ba Kinh Dương còn phê bình bác nữa. Bác cũng giới thiệu với ông ấy, để cho ông ấy tuyên truyền một chút cho cháu. Duy Nhất, sao cháu nghĩ ra được? Từng trải à?”

“Chỉ là bịa đặt thôi ạ!” Chử Duy Nhất vụng về nói, “Bác gái, hay là cháu giới thiệu tiểu thuyết hay cho bác nhé?” Cô không muốn, mẹ chồng và cha chồng tương lai xem tiểu thuyết của cô, cảm giác này rất kỳ lạ.

“Không được, gần đây bác dự định xem sách của cháu rồi.”

Chữ Duy Nhất rồi rầm, “VẬY ĐƯỢC Ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Gần đây Chữ Duy Nhất sống không quá tệ, lãnh đạo càng ngày càng “Thường thức” cô, có việc hay không cũng thích sắp xếp nhiệm vụ cho cô.

Sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng, mọi người đang thảo luận chuyện du lịch năm nay.

A nói, đi Nhật Bản đi.

B mặt tràn đầy khinh thường, không đi! Tôi yêu tổ quốc!

A phản kích, cậu lái chính là xe Nhật!

Khóe mắt người cả bàn toát ra hắc tuyến.

Hoa Hoa mở miệng, “Lão đại, anh tiết lộ năm nay sẽ đi đâu chút đi?”

Sở Mặc khép cặp văn kiện lại, một tiếng pập giòn giã vang lên. “Tin mới nhất, tháng 10 công ty tổ chức sắp xếp huấn luyện phát triển.” Anh khẽ mỉm cười, “Chuyện du lịch tạm thời mắc cạ.”

“Đừng mà!” Một màn kêu rên.

Chữ Duy Nhất đối với việc có thể du lịch hay không ngược lại không có mong đợi quá lớn gì, nhưng mà nhìn mặt đồng nghiệp tràn đầy vẻ đau khổ, cô có chút không hiểu.

“Hoa Hoa, huấn luyện phát triển là tình huống gì?”

Hoa Hoa khóc không ra nước mắt, “Hành hạ! Đều là vận động cực độ.”

“Hắn sẽ ưu đãi với phái nữ chút chứ?”

Hoa Hoa liếc cô, “Từ trước đến giờ công ty đề xướng nam nữ bình đẳng.”

“Biến thái như vậy! Chữ Duy Nhất cán răng!” Ai đề xuất vậy.”

“Boss trước kia, là nữ!” Hoa Hoa lắc nhẹ đầu.

“Vậy người của toàn công ty đều phải đi sao?” Chữ Duy Nhất khản trương hỏi.

“Dĩ nhiên, nhưng mà phân nhóm chức. Công ty nhiều người như vậy. Năm ngoái chúng ta cùng đi với tổ Tổng thiếu đó.”

Chữ Duy Nhất à một tiếng, “Tớ cảm thấy tớ đến công ty hơi sớm.”

Lúc nghỉ trưa, Chữ Duy Nhất xách túi đi đến phòng làm việc của Sở Mặc.

Bên tay Sở Mặc đặt một ly cà phê, đã nguội rồi.

“Lão đại - ” không hay không biết, cô cũng xưng hô với anh giống như các đồng nghiệp.

Sở Mặc nhìn lướt qua túi đựng trang phục đàn ông cô mang tới, như có điều suy nghĩ nói, “Em muốn hỏi lộ tôi?”

“Ha ha – “Chữ Duy Nhất cười khan, “Sao biết thế? Cái này là quần, lần trước tôi làm dơ quần của anh.”

Sở Mặc im lặng một lát, nghiêm mặt nói, “Chữ Duy Nhất, ở trong mắt em tôi chính là người nhỏ mọn như vậy sao? Em còn phải đền một chiếc quần cho tôi?”

Chữ Duyệt nhất lúng túng hận đến không chui vào lỗ được, “Lão đại, anh hiểu lầm rồi. Tôi không phải có ý đó, ngày đó tôi đi bách hóa mua quần áo cho ba tôi, đứng dịp thấy đang làm hoạt động quần áo nam, mua một tặng một – “Chữ Duyệt Nhất là một đứa trẻ thành thật, khẩn trương chút thôi lời gì đều nói ra hết.

Sở Mặc hơi co người lại, “Chữ Duyệt Nhất, em biết tại sao em không tìm được bạn trai không?”

Chữ Duyệt Nhất không rõ nguyên do, sao lại đột nhiên chuyển đến cái đề tài này. “Tại sao?”

“Bởi vì em quá khờ! Để quần lại, em đi ra ngoài làm việc.” Có thể nói vẫn là lần đầu tiên Sở Mặc gặp phải loại chuyện này, trái tim bị hoảng sợ.

Chữ Duyệt Nhất cảm giác Sở Mặc này tiến hành công kích thân thể với cô, vậy mà nói cô đàn!

Buổi chiều, sắc mặt Sở Mặc không được tốt lắm, bầu không khí phòng làm việc cũng trở nên có phần khác thường.

Hoa Hoa lặng lẽ đi về phía cô, “Có phải lão đại thất tình rồi không, vẻ mặt tẻ thế kia.”

“Không thể nào! Anh ta cũng không có bạn gái.” Chữ Duyệt Nhất trả lời.

“Ai.” Hoa Hoa cắn bút, “Cậu nói, những chủ quản công ty này sao đều không tìm được gái chứ? Thanh niên tốt kia mà. Tổng thiếu cũng thế, chẳng lẽ lại đồng tính luyện ái sao?”

Chữ Duyệt Nhất bị sặc, “Tổng thiếu trông không giống đâu.”

“Trẻ con, có một số việc là thứ mắt thường nhìn không ra.” Hoa Hoa vỗ nhẹ vai cô.

Lúc này Sở Mặc đi ra, “Chữ Duyệt Nhất, đưa phần văn kiện này đến tổ hai cho giám đốc Tổng.”

“Được.” Chữ Duyệt Nhất nhận lấy.

Sở Mặc cũng không quay đầu lại xoay người trở về phòng làm việc.

Chữ Duyệt Nhất lập tức đi làm việc.

Lúc cô đến, Tổng Kinh Dương đang bàn công việc với cấp dưới. Chữ Duyệt Nhất tượng trưng mà nhìn cửa kính.

Có người thấy cô, “Ôi, người đẹp đến chơi, hoan nghênh hoan nghênh.”

Chữ Duyệt Nhất khẽ mỉm cười, “Giám đốc Tổng, giám đốc Sở bảo tôi giao cho anh.”

Tổng Kinh Dương ung dung thản nhiên mà nhận lấy, ôn hòa nói, “Đã làm phiền.”

“Giám đốc Tổng khách sáo rồi.” Chữ Duyệt Nhất nói.

“Cô vào trong một chút, tôi cũng có phần văn kiện nhờ cô giao cho Sở Mặc.” Về mặt trình trọng!

Phòng làm việc của anh, vẫn là lần đầu tiên cô đến.

Căn phòng không lớn, rất sạch sẽ, phân loại từng thứ một.

“Ngồi đi!” Anh mở miệng.

Chữ Duyệt Nhất cong nhẹ khóe miệng, đưa tay ra, “Cái gì thế?”

Tổng Kinh Dương nhướn mí mắt nhìn cô, duỗi tay vỗ nhẹ tay cô, “Bên ngoài mưa rồi, em có mang ô đi mưa hay không?”

“Trời mưa sao?” Chữ Duyệt Nhất đi tới cửa sổ. Bên ngoài mịt mù, mưa không lớn, tích tích lịch lịch, từng chuỗi nước trượt qua kiếng, “Anh mang ô không?”

“Anh lái xe.” Anh trả lời, ngược mặt lên, “Buổi tối đi cùng?”

Chữ Duyệt Nhất day day ấn đường, “Có lẽ không cần đâu, đề đồng nghiệp nhìn thấy không tốt. Anh tự về đi. Em đi cùng đồng nghiệp.”

Tổng Kinh Dương thở dài, “Chữ Duyệt Nhất, anh cảm thấy cứ như vậy không thể gặp người khác.” Anh đi đến bên cạnh cô, cũng đứng thành hàng ở cửa sổ với cô.

Chữ Duyệt Nhất vội vàng trấn an, “Vỗ nhẹ! Thời cơ chưa đến! Em mới đến, trước để em ổn định đã. Nếu như công việc này lại làm không xong, chú Lý và ba em đều sẽ không tha cho em.”

Tổng Kinh Dương hừ một tiếng, giơ tay lên sờ mái tóc của cô.

Chữ Duy Nhất ngấm anh, càng nhìn càng cảm thấy mình có lỗi.” Mẹ em gọi điện cho em, thứ sáu tuần này chúng ta cùng ăn cơm.”

“Mẹ em có nói gì hay không?”

Chữ Duy Nhất thờ dãi, “Bà hơi giận em, cảm thấy em luôn gạt bà. Thật ra thì em cũng chỉ là báo cho bà biết muộn hơn mà thôi.”

Tổng Kinh Dương khẽ nhủ mảy, “Hình như là vấn đề của anh.”

“Những năm này ba em và mẹ em gần như không liên lạc. Lúc ly hôn, hai người đã hẹn không quen biết lẫn nhau. Em cảm thấy là ba em vẫn chưa quên mẹ em, ông vẫn một mực trốn tránh.”

Tổng Kinh Dương khẽ nhếch khóe môi, “Một khi đã yêu, chắc chắn sẽ không quên đi dễ dàng.”

Hai người đang đắm chìm trong suy nghĩ, lúc này cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

“Tổng tổng, phát triển – “lời của trợ lý dừng lại, bởi vì anh vậy mà thấy vẻ mặt cấp trên là gì kia, thâm tình chân thành, anh xuất hiện ảo giác à? Đây chẳng phải là người mới đến của bộ phận bên cạnh sao?”

Chữ Duy Nhất vội vàng lùi về phía sau một bước, “Giám đốc Tổng, cảm ơn sự chỉ bảo của anh! Làm phiền anh rồi.” Cô vội vội vàng vàng đi qua.

“Sao thế?” Tổng Kinh Dương làm mặt nghiêm.

“Ừm, lúc trước nói huấn luyện phát triển năm nay đi cùng tổ của giám đốc Sở, tổ chúng ta đổi lại thời gian lúc đầu sắp xếp vào tháng 12.”

“Sao lại đổi?”

“Cấp trên chưa nói, nhưng đây cũng là chuyện tốt mà, đi cùng tổ giám đốc Sở, năm nay lại phải so tài.”

Tổng Kinh Dương suy nghĩ một chút, “Tôi sẽ đi tìm cấp trên nói chuyện, thật ra thì cùng một tổ với Sở Mặc rất tốt.”

Trợ lý không hiểu, xoay người rời đi. Thật là kỳ lạ!

Lúc tan làm, mưa càng rơi càng lớn. Chữ Duy Nhất đã nói với đồng nghiệp, cùng nhau che ô đến trạm xe điện ngầm.

Sau lập thu, nhiệt độ thành phố D dần dần giảm mấy độ.

Gió thu vi vu, mưa gió đan xen. Đang là lúc tan làm, người của công ty lục tã lục tục đi ra.

Chữ Duy Nhất đi cùng đồng nghiệp đến cửa. Còn chưa đến trước đài, có người gọi, “Chữ Duy Nhất, có người đưa ô cho cô.”

Chữ Duy Nhất hơi sững sốt, một cái ô màu đen, “Ai đưa thế?”

Cô gái đứng trước đài nói, “Không biết, tôi đi phòng vệ sinh, quay lại đã thấy ô để trên bàn, phía trên chỉ viết tên của cô.”

Đồng nghiệp, “Bạn trai cô thật chu đáo.”

Chữ Duy Nhất cười nhẹ, “Đi thôi.”

Buổi tối Tổng Kinh Dương về nhà ba mẹ, trong nhà xảy ra chuyện.

Đột nhiên anh có thêm một cô em họ, tên là Từ Thần Hi. Tổng Kinh Dương nhìn cô gái trong hình, xinh đẹp an tĩnh, đôi con ngươi kia hình như rất giống với ba anh.

Bầu không khí trong nhà có chút áp lực.

“Mẹ Thần Hi là cô nhỏ của con, ban đầu bà nội con đồng ý ly dị với ông nội con, đề nghị dặt theo một đứa con, cuối cùng đã chọn cô nhỏ.”

Đoạn quá khứ của ông cụ, người trong nhà vẫn rất kiêng kị.

“Vậy cô nhỏ bây giờ đang ở đâu?” Tổng Kinh Dương hỏi.

Mẹ Tổng thờ dãi, “Qua đời rồi, sau đó bà nội qua đời, ba cô bé mới đón nó về.” Từ trong giọng điệu của mẹ, anh cũng nghe ra bao nhiêu sự thương tiếc biết vô tận.

“Thật ra thì ba con rất tự trách.”

“Ba cũng không biết sao?”

“Tình tình bà nội con rất quật cường, chuyện bà quyết định là sẽ không trở lại được. Lúc đó sau khi bà dắt cô nhỏ của con rời đi, đổi tên đổi họ, cắt đứt tất cả liên hệ với Tổng gia.”

Tổng Kinh Dương lại cảm hình lên, nhìn cô gái kia, “Thế thì bây giờ tìm em ấy về lại vì gì chứ?”

“Con bé này ly hôn rồi, thích một người không nên thích. Người đàn ông kia, nó gọi bằng cậu.”

Đáy mắt Tổng Kinh Dương chợt lóe lên khiếp sợ rồi biến mất. “Chú nhỏ?”

“Con nghĩ nhiều rồi! Gần đây xem nhiều tiểu thuyết hay sao? Là họ hàng bên nhà họ Từ, tên con cũng đã nghe qua, Trần Trầm Bắc.”

Tổng Kinh Dương im lặng suy nghĩ trong chớp mắt, “Ông nội nói thế nào?”

“Ông rất tự trách, từng đi tìm cô bé đó rồi, tình hình không lạc quan.”

Tổng Kinh Dương không kìm được lắc đầu một cái, “Cho nên ông nội muốn chúng ta đi làm thuyết khách.”

“Không. Chúng ta đi không phải là bởi vì ông, chỉ bởi vì cô bé là con gái của em gái ruột ba con.” Mẹ Tổng bình tĩnh nói.

Trong lòng Tổng Kinh Dương im lặng đọc cái tên đó một lần, Từ Thần Hi.

Thần Hi, ánh nắng ban mai.

Em họ của anh.

Mưa càng rơi càng lớn, Chử Duy Nhất ở nhà một mình, Đại Miêu an nhàn cuộn tròn bên cạnh cô.

Người nào đó không có ở đây, hình như có chút không quen.

Chử Duy Nhất lật điện thoại di động, cũng không có tin nhắn của anh. Cô ngáp một cái, mặt ừ mảy chau. Lúc hơn chín giờ, cô gửi một tin nhắn cho anh. “Tổng Kinh Dương, Đại Miêu nhớ anh.”

Khi Tổng Kinh Dương nhìn thấy tin nhắn này, tâm tình tích tụ trong một đêm đột nhiên đã khá nhiều. Cuộc gọi đã kết nối, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Tối nay anh không về, nhớ khóa cửa sổ kỹ vào.”

Cô ừ một tiếng, phát hiện giọng nói anh hơi khác với thường ngày, “Anh sao thế?”

“Nhà có chút việc, chờ anh về sẽ nói với em.” Đáy mắt anh chứa ánh sáng nhỏ vun, “Duy Nhất – “ anh rất thích gọi tên cô, một lần lại một lần, sẽ chẳng cảm thấy mệt mỏi, “Anh cũng rất nhớ nó.”

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất ôm Đại Miêu, cảm thấy mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Sáng ngày hôm sau, Chử Duy Nhất mở mắt ra nhìn đèn trần, đại não hỗn loạn xoay chuyển, Tổng Kinh Dương đã gặp chuyện gì. Tối hôm qua giọng điệu của anh không bình thường lắm.

Càng nghĩ càng bất thường! Bầu trời bên ngoài cửa sổ tối om, thời tiết hôm nay cũng không tốt, gió thổi vù vù.

Chử Duy Nhất từ từ móc điện thoại di động ra, muốn xem thời gian một chút, kết quả vừa mở máy lên, mấy cái tin nhắn nhảy ra liên tục.

“Em ở đâu thế?”

“Ra ngoài chưa?”

“Hôm nay nhiệt độ thấp, mặc nhiều một chút.”

“Em ở đâu? Sao còn chưa đến công ty?”

Chữ Duy Nhất luống cuống, nhìn thời gian, đã 8 giờ 43 phút rồi. Lập tức nhảy cõn lên từ trên giường! Vừa gọi điện cho Tống Kinh Dương, bên đầu dây kia kết nối rất nhanh.

“Em ở đâu thế? Sao em không mở máy!” Giọng nói kia khác hoàn toàn với anh lúc bình thường, nóng nảy cáu kỉnh.

“Em ngủ quên! Mới rời giường!” Chữ Duy Nhất lúng túng hoảng hốt nói.

Bên đầu dây kia rất lâu chẳng có tiếng nào.

“Tống Kinh Dương – “ Cô cúi đầu kêu một tiếng, nhưng có lời đáp.

“Kinh Dương? A lô – Kinh Dương?” Chữ Duy Nhất khẩn trương đứng cứng ngắc ở bên này, toàn thân phát lạnh, “Anh nói chuyện đi chứ?”

Tống Kinh Dương nuốt ực một cái, trên lông mi toàn là nước mưa, tầm mắt mờ hồ. Anh chạy như bay từ công ty đến đây, mới vừa đến dưới lầu. Đoạn đường này thật giống như 8 năm dài đằng đặc kia.

Đúng, từ mùa hè năm lớp mười đó, đến mùa hè năm nay, cách lần đầu tiên anh gặp cô suốt tám năm.

Anh vẫn không quên được, mùa hè năm lớp mười hai đó, anh lấy dũng khí đi tìm cô, ngay cả lời thoại cũng đã nghĩ xong.” Chữ Duy Nhất, tôi là Tống Kinh Dương ban mười tám. Nghe nói cậu viết viết văn rất khá, có thể mời chỉ bảo nên viết văn như thế nào chút không?”

Nhưng từ đầu đến cuối anh chẳng có cơ hội.

“Không sao, anh chờ em ở dưới lầu.” Tống Kinh Dương cúp điện thoại, tầm mắt đã rõ ràng hơn. Tự nhiên anh cười một tiếng, lúc nào mình trở nên lo được lo mất như vậy.

Chữ Duy Nhất vội vàng rửa mặt, cầm sữa bò và bánh mì vội vã xuống lầu. Xe đang đậu ở chỗ đó, cần gạt nước gạt qua gạt lại.

Nước mưa mờ lung, đột nhiên Chữ Duy Nhất cảm thấy đôi mắt nóng lên.

Vừa lên xe, cô liền phát hiện, tóc của anh còn dính nước. Cổ họng Chữ Duy Nhất nghẹn lại, “Sao anh lại về?”

Tống Kinh Dương nhìn điểm tâm trên tay cô, mặt mày dịu dàng, “Anh bữa sáng trước đi.”

Chữ Duy Nhất bóp sữa bò, “Nuốt không trôi nữa.” Giọng cô ồm ồm, “Em ngủ quên mất, sắc trời bên ngoài âm đạm, không có chút cảm giác nào cả.”

Tống Kinh Dương cười khẽ, “Em biết tới công ty muộn hơn một giờ trừ nửa tháng tiền thưởng tháng đó.”

Chữ Duy Nhất cân nhắc trong chốc lát, nâng tay kéo tay anh, cánh tay chạm vào lạnh như băng, “Sao lại lạnh thế này?” Sờ bên trên một cái, áo khoác màu xanh đen của anh ướt nhẹp, “Quần áo anh cũng ướt rồi.”

“Mới vừa xuống xe không che dù, không sao đâu.”

“Sẽ bị bệnh.” Chữ Duy Nhất nhú mày, cố chấp sờ áo sơ mi của anh một cái, quả nhiên bên trong cũng ướt.”Về nhà!”

Nhà!

Mặt cô sa sầm, thờ phỉ phò.

“Em xin nghỉ, buổi sáng không đi làm nữa.” Gọi một cú điện thoại cho Sở Mặc. “A lô, lão đại – “

“Chữ Duy Nhất, em giải thích rõ cho tôi, lúc nào, người em đang ở đâu hả? Đây là em vô cớ bỏ bê công việc!” Sở Mặc rít lên, nửa tiếng qua, anh vẫn đang suy nghĩ có phải lời hôm qua mình nói nặng quá hay không, có phải Chữ Duy Nhất bị mình đã kích không đi làm nữa.

“Lão đại, hôm nay tôi vô tình ngủ quên – “ cô cầm điện thoại ra xa, chờ Sở Mặc bùng nổ.

Ai ngờ hồi lâu, Sở Mặc mở miệng, “Tôi biết rồi, cho phép em nghỉ nửa ngày, buổi chiều đến.”

“Được, được.” Chữ Duy Nhất gạt đầu liên tục. Cúp điện thoại, cô quay đầu nhìn Tống Kinh Dương, “Chúng ta trở về thôi.”

Tống Kinh Dương lẩm bẩm nói nhỏ, “Sở Mặc yêu cầu rất nghiêm khắc đối với cấp dưới, có một đồng nghiệp tới họp trễ 25 phút, anh ta liền điều người ta đi.”

“Anh nói là anh ta sẽ điều em đi?” Khóe mắt Chữ Duy Nhất giật giật.

“Vậy em nói em có lý do gì có thể ở lại tổ anh ta?”

Chữ Duyệt nghiêm túc suy nghĩ mấy giây, “Em có thể làm việc.”

Tống Khinh Dương mở cửa xe, không muốn trả lời cô.

Thôi, vẫn là về nhà thôi.

Sau khi về, Tống Khinh Dương tắm rồi thay quần áo, chính anh cũng chẳng có cảm giác gì. Chữ Duyệt nấu trà gừng cho anh.

“Hai ngày cuối mùa này biến đổi rất lớn, chênh lệch nhiệt độ cao, lúc này dễ dàng bị cảm nhất.” Chữ Duyệt nói lẩm nhảm.

Tống Khinh Dương không biết mùi vị uống canh.

Chữ Duyệt lại thì thầm, “Đây là do bà em dạy, trước kia em bị cảm uống cái này khỏe lên rất nhanh. Bà nội em rất lợi hại, khi còn bé Sĩ Thanh Viễn rơi từ trên cây hàng xóm xuống ngã gãy tay chính là bà nội em nối lại cho.” Cô nhớ được lần đó, Sĩ Thanh Viễn vì bắt ve cho cô, mới gãy cánh tay.

Cô áy náy làm bài tập cho anh rất lâu.

Tống Khinh Dương im lặng một lát, “Duyệt Nhất, hôm khác chúng ta cùng nhau lên núi thăm bà nội đi.” “Được.” Chữ Duyệt chớp chớp mắt, cô thở dài, ánh mắt trong suốt, “Em và anh ấy – “

Tống Khinh Dương kéo tay cô qua, bỗng nhiên hôn khẽ môi cô, “Anh biết. Được rồi, chúng ta thu dọn một chút rồi đi làm thôi. Anh không thể đảm bảo Sở Mặc có điều em đi hay không.”

Chữ Duyệt cắn nhẹ khóe môi, “Thế, anh ta điều em đi thật, anh giúp em không?”

Tống Khinh Dương miễn cưỡng ừ một tiếng, “Anh cho rằng anh phải tránh nghi ngờ.”

Hai người đang nói chuyện, thang máy mở ra.

Chữ Duyệt đi ở phía trước, vừa đi vừa nói, “Sở Mặc, người này hơi nghiêm túc, nhưng mà anh ta là người cuồng công việc, yên tâm đi, em không sao đâu.” Lời vừa dứt, cô phát hiện không nhắc giày lên được.

Tống Khinh Dương đi ở phía sau cô, liền thấy gót giày cao gót của Chữ Duyệt đang bị kẹt.

“Tống Khinh Dương, anh mau giúp em lấy ra, không thì em sẽ bị kẹp dẹt mất.” Chữ Duyệt khóc không ra nước mắt.

Tống Khinh Dương cố nén cười, “Cởi giày ra.” Chữ Duyệt để một chân ở trên tường.

Tống Khinh Dương ngồi xổm xuống, dùng sức kéo một cái, giày đã được dỡ ra, nhưng gót giày đã bị xước. Tống Khinh Dương dựa trên thang máy, đôi mắt tràn đầy ý cười, “Chữ Duyệt Nhất, anh cảm thấy em không thích hợp mang giày cao gót chút nào.”

Chữ Duyệt ưỡn ngực, “Anh không có mắt nhìn, con gái mang giày cao gót để tỏ ra có khí chất. Bây em em cao 170 rồi.”

Cửa thang máy mở ra, Chữ Duyệt đạp giày cao gót đi ra ngoài.

Tống Khinh Dương khó chịu, chân bị cọ xước mấy chỗ, kết quả còn ra vẻ vui vẻ như vậy.

Con người thật là tự làm mình mâu thuẫn.

Đêm hôm đó, quả nhiên Tống Khinh Dương phát sốt, hơn nữa sốt đến 39 độ. Chữ Duyệt đến chỗ anh sống, Tống Khinh Dương ngồi trên giường, Chữ Duyệt nấu cháo.

Anh không có chút khẩu vị nào.

“Khó chịu lắm à?” Chữ Duyệt ân cần hỏi.

Tống Khinh Dương ừ một tiếng, “Chóng mặt.”

“Uống nhiều nước đi.”

Tống Khinh Dương gượng gạo khẽ nhếch khóe miệng, “Nước cũng chẳng phải là vạn năng.”

“Uống nhiều nước, có thể trừ độc mà.” Chữ Duyệt cầm khăn ướt lau mặt cho anh.

Lúc này chuông cửa vang lên. Chữ Duyệt vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa mở đã thấy mẹ Tống đứng ở cửa.

Trong tay mẹ Tổng đang cầm túi, ánh mắt lướt qua trên người Chữ Duy Nhất, đang mặc quần áo ở nhà. “Bác đi ngang qua, đi có nấu canh, đưa cho cháu một ít. Khinh Dương đâu?”

“Anh ấy bị cảm, đang nghỉ ngơi trên giường.”

Mẹ Tổng buông đồ xuống, đi tới phòng ngủ, “Khi nào con yếu ót thế này? Việc này chẳng giống phong cách của con.”

Tổng Khinh Dương lắc đầu, “Duy Nhất chỉ huy.”

Mẹ Tổng nín cười một tiếng, “Nghe lời vợ chứ không nghe lời mẹ.”

Khi Chữ Duy Nhất bùng nước đến đúng lúc nghe được câu này, cô có chút lúng túng.

Mẹ Tổng quay đầu lại, “Duy Nhất à, cháu đừng nuông chiều nó.”

“Bác gái, thật ra thì con người mỗi năm phát sốt một hai lần ngược lại rất tốt đối với cơ thể, bình thường tổ chất thân thể của Khinh Dương tốt, bị bệnh thế này thì khó, cháu sẽ bảo anh ấy nghỉ ngơi cho khỏe, cũng có lợi cho bình phục thân thể.”

“Cô gái ngoan, nó bị bệnh rồi nên ăn nhạt thôi. Cháo gà mình cháu uống nhé, đừng quá cực khổ.” Mẹ Tổng nói mấy câu với bọn họ, đứng dậy muốn đi.

Tổng Khinh Dương nói, “Duy Nhất, tiễn mẹ về giúp anh.”

“Được.”

Đến cửa, mẹ Tổng không cần cô tiễn nữa, vỗ nhẹ tay cô, “Nghỉ ngơi sớm một chút. Nhà ở chỗ này hơi nhỏ, tụi cháu có muốn đổi chỗ lớn hơn không?”

Chữ Duy Nhất không suy nghĩ nhiều, “Vẫn tốt ạ. Nhà cháu còn nhỏ hơn nơi này của Khinh Dương, không quan trọng đâu ạ.”

Mẹ Tổng bật cười nhìn khuôn mặt của cô, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, “Duy Nhất, trước kia chúng ta có từng gặp qua chưa? Bác luôn cảm thấy bác đã thấy cháu ở đâu rồi.”

Chữ Duy Nhất sờ sờ mặt, “Bọn họ nói cháu giống một ngôi sao Hàn Quốc, có lẽ bác từng xem kịch truyền hình của cô ấy rồi.”

Mẹ Tổng nín cười, “Có lẽ thế.” Bà híp mắt lại, “Có lẽ đây chính là mắt duyên. Bác về đây.”

“Tạm biệt bác, trên đường cẩn thận.”

Tổng Khinh Dương uống thuốc xong bắt đầu mệt mỏi, Chữ Duy Nhất run run ngủ cùng anh, cô muốn viết bản thảo cũng chẳng được. Đang ngủ mơ mơ màng màng, điện thoại di động của cô reo lên, kêu liên tục hai lần.

Chữ Duy Nhất nhận điện thoại, là Đường Vi gọi đến. “Duy Nhất, không ổn rồi. Bác sĩ Si xảy ra chuyện.”

Chữ Duy Nhất bừng tỉnh.

Giọng nói của Đường Vi rất kích động, “Vừa rồi có người nhà bệnh nhân đến gây chuyện, tâm trạng kích động, bác sĩ Si bị đánh vào đầu, bây giờ -”

Sắc mặt Chữ Duy Nhất biến đổi trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

“Bây giờ anh ấy sao rồi?” Sắc mặt Chữ Duy Nhất trong nháy mắt thay đổi.

“Nghe nói đưa đi cấp cứu rồi, mình cũng không có mặt ở đó, mình đến thăm cô mình mới nghe nói, hình như cha anh ấy cũng qua đó rồi.”

Vậy là chuyện rất nghiêm trọng.

Đường Vi nói tiếp, “Cậu muốn tới thăm chút không?”

Chữ Duy Nhất không nói gì, trong lòng nặng nề, “Ừm. Đường Vi tớ không nói với cậu nữa.”

“Được, vậy chúng ta sẽ liên lạc lại.”

Cúp điện thoại, Chữ Duy Nhất không nhúc nhích ngồi yên tại chỗ, trong lòng tràn đầy lo lắng.

“Đi bệnh viện, anh chở em qua đó.” Tống Khinh Dương ngồi dậy, anh nhìn cô, nỗi buồn nơi đáy mắt không thể nói rõ.

Chữ Duy Nhất cau mày, “Si Thanh Viễn bị người ta đánh, tình hình hơi nghiêm trọng.”

“Ừm, đến đó thăm xem, dấu sao anh ấy là anh của em.” Tống Khinh Dương cầm lấy quần áo. “Để anh lái xe.”

Chữ Duy Nhất nắm tay anh lại, quyết định nói, “Anh vẫn bị bệnh mà, em đón xe đến đó là được.”

“Đã trễ thế này, đón xe cũng không an toàn.”

“Vậy em tự lái xe, buổi tối xe ít, em lái chậm một chút.”

“Thế thì phải lái đến bao lâu? Chặng đường nửa giờ em đi gần hai giờ.” Tống Khinh Dương thay quần áo xong rồi.

Chữ Duy Nhất quỳ ở trên giường, đột nhiên ôm lấy eo anh, khuôn mặt cọ cọ vào quần áo anh, “Tống Khinh Dương, anh thật tốt. Lên đường thôi!”

Tống Khinh Dương thở dài. Bởi vì biết em quan tâm anh ta, nếu như không đến thăm anh ta, trong lòng em nhất định sẽ không dễ chịu. Đó có thể là một đêm không ngủ.

Anh chỉ là không muốn thấy em khó chịu.

Si Thanh Viễn là một nút thắt nơi đáy lòng em, nó cản em từ từ gỡ ra. Anh có thể đi gỡ cùng cô.

Bóng đêm u ám, cũng may giao thông thông thuận, đến bệnh viện rất nhanh, rồi đậu xe.

Chữ Duy Nhất nói ra lời đã chuẩn bị trên đường đi, “Anh nghỉ ngơi ở xe một lát nhé.”

“Có chuyện gọi điện thoại cho anh.” Về mặt anh có chút mệt mỏi, ở trong ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, không nhìn ra được tâm tình gì, ánh mắt xa xăm.

Chữ Duy Nhất yên lặng nhìn khuôn mặt anh, “Ừm, em xuống nhanh thôi.”

Lát sau cô gọi điện thoại cho Nguyễn Oánh.

“Duy Nhất, sao thế con?”

“Mẹ, con nghe nói anh Thanh Viễn bị thương, anh ấy sao rồi?”

Nguyễn Oánh im lặng một lát, “Còn hôn mê, gãy xương cổ tay.”

“Bác sĩ nói thế nào ạ? Sẽ có ảnh hưởng không?” Chữ Duy Nhất đi nhanh, thở hổn hển.

“Chưa biết nữa, phải xem tình hình khôi phục đã. Con đang ở bên ngoài?”

“Mẹ, con tới thăm anh ấy một lát, đã đến bệnh viện rồi.”

“Trễ vậy rồi, con đó. Mẹ đang ở tầng 12, phòng 902.” Cúp điện thoại, Nguyễn Oánh nhìn những cái cây ngoài cửa sổ, sắc mặt như tờ giấy trắng.

Chữ Duy Nhất leo cầu thang lên đó, thang máy gặp sự cố, đang sửa chữa. 12 tầng, cô không hề dừng lại nghỉ ngơi.

Nguyễn Oánh vẫn chưa đi, đang đợi cô.

Giờ phút này trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, lúc này cô mới khẽ động hai chân cứng ngắc.

“Mẹ - “

“Tới rồi.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Anh ấy tỉnh chưa ạ?”

“Vẫn chưa.” Nguyễn Oánh nhìn con gái đang thở gấp, “Con tới đây như thế nào?”

“Dạ?” Chữ Duy Nhất không ngờ mẹ hỏi như vậy, “Khinh Dương đưa con đến, con bảo anh ấy nghỉ ngơi trong xe hơi.”

Nguyễn Oánh khẽ mỉm cười, lúc này mới yên tâm, “Biết mẹ ở đây cũng không bảo cậu ấy lên đây nói chuyện, Duy Nhất, mẹ hơi khó chịu rồi đó.” Lời

của Nguyễn Oánh nửa thật nửa giả, Chữ Duy Nhất lại nôn nóng. “Không phải thế đâu mẹ, hôm nay anh ấy mắc mưa nên buổi tối vẫn đang sốt, con – “

“Thế à – bây giờ tốt chưa?”

“Uống thuốc rồi nên đã khá hơn.”

“Không thì bảo cậu ấy lên đây, mẹ khám cho nó, về mẹ kê chút thuốc Bắc về uống.”

Chữ Duy Nhất chỉ đành gật đầu, “Mẹ, con đi thăm anh Thanh Viễn trước đây, lát nữa gọi anh ấy lên đây.”

Phòng bệnh đơn yên tĩnh, lúc này, Si Thanh Viễn đang được truyền nước ngủ say.

Cha Si ngồi trên ghế salon ở bên cạnh, giường mắt lên nhìn thấy cô, “Duy Nhất tới rồi.”

“Chú.” Chữ Duy Nhất chan chát gọi một tiếng.

“Lại đây ngồi, con biết hết rồi?” Chữ Duy Nhất nhếch khóe miệng, “Cô của đồng nghiệp con đang nằm viện ở đây, là anh Thanh Viễn giúp một tay.”

Cha Si híp mắt, ánh mắt nặng trĩu, thật giống như ông đã già đi rất nhiều trong một đêm. Đôi con người cơ trí, có khi Chữ Duy Nhất không dám nhìn thẳng vào mắt ông.

“Duy Nhất, gần đây chú thường nghĩ đến chuyện trước kia, cháu và Thanh Viễn là thanh mai trúc mã, ai cũng nói hai cháu là một cặp trời sinh.” Cha Si như đang chìm trong mạch suy nghĩ, “Thật ra thì cho đến nay chú đều biết tâm tư của Thanh Viễn, còn của cháu nữa – “

Đột nhiên Chữ Duy Nhất cảm thấy không có chỗ trốn, “Chú Si – “

Cha Si khoát khoát tay, ý là để cho ông nói tiếp. “Nếu như chú và mẹ cháu không ở bên nhau, bây giờ có lẽ hai cháu chính là một đôi hạnh phúc.”

Chữ Duy Nhất cắn răng, cố ép con sôi trào dưới ngực.

“Những năm này, Thanh Viễn vẫn không đồng ý đi xem mắt, bài xích sống chung với cô gái khác, chú cũng biết nó chưa bỏ được cháu. Thật ra, các cháu ở bên nhau cũng không có gì không được cả. Mẹ cháu vì chuyện hôn nhân của nó, bận tâm cũng không ít, cho tới nay không biết giới thiệu bao nhiêu cô gái cho nó rồi.”

“Chú Si – “ Chữ Duy Nhất cất giọng gọi, “Những lời năm đó chú nói với cháu, cháu đều nhớ. Tình yêu tuổi trẻ, không, hoặc là không thể nói là tình yêu, đây chẳng qua là điều tốt đẹp chúng ta ảo tưởng trong lòng, đơn giản dễ vỡ, giống như hôn nhân của ba cháu và mẹ cháu vậy, bề ngoài trông đẹp như thế, nhưng một khi xảy ra vấn đề, sẽ tan rã trong nháy mắt. Hoặc là đã định trước, cháu và anh ấy chỉ có thể làm anh em cả đời. Chú Si, cháu có bạn trai rồi, con người anh ấy rất tốt, đang ở ngay dưới lầu thôi.” Vành mắt Chữ Duy Nhất đỏ lên. Cho đến nay cô chưa từng nghĩ có một ngày, oán và hận mình từng chịu, có thể hời hợt mà nói một câu như vậy, không sao.

“Cháu ở đây với Thanh Viễn, chú ra ngoài hóng mát một lát.” Động tác của cha Si hơi hoảng hốt lúng túng, lúc đi đến cửa, Chữ Duy nhất nghe được một câu, “Duy Nhất, thật xin lỗi.”

Cô không đáp lại, cúi thấp đầu nhìn Si Thanh Viễn. Đã rất nhiều năm, cô cũng chưa nhìn anh như thế này.

Anh lúc trẻ, anh tuấn như ánh mặt trời, khi đó những cô gái bằng tuổi đều thích chơi cùng anh.

Anh bây giờ, lạnh lùng yên lặng, có lẽ là đã trưởng thành nên trở nên chừng chặc, quả thật không giống với anh của trước đây.

Trán anh dán vài thưa, cũng không biết chỗ đỡ bị thương như thế nào. Chữ Duy Nhất từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt nhẹ cái tay bị thương của anh, “Si Thanh Viễn, anh sẽ không sao đâu. Anh khỏe nhanh lên chút nhé.”

Cô nhắm mắt, nước mắt từ từ chảy ra nơi khóe mắt.

Cô thích xem tiểu thuyết, có thể cô vẫn cho rằng tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, thực tế sẽ chẳng có nhiều dây dưa như vậy, nhưng gặp phải thật, mới hiểu được chuyện viết trong tiểu thuyết cũng có phần là thật.

“Anh Thanh Viễn, cho đến bây giờ em chẳng dám nghĩ đến nếu như gì đó, cái đó chỉ là hư ảo thôi.” Cô ghen ngào, cổ họng vừa đau vừa chua xót, không biết có phải bị cảm rồi hay không. “Sau này anh phải tìm một bạn gái xinh đẹp, đừng đẹp hơn em, em sẽ ganh tỵ. Chú rất quan tâm anh, còn nữa nếu như mẹ anh còn sống, chắc chắn bà ấy rất đau lòng. Con người bà ấy tốt như vậy. Anh không nên có chuyện, nếu không em cũng khó chịu.”

Không biết Chữ Duy Nhất nói đã bao lâu.

Khi Tống Khinh Dương lên tầng chạm mặt Nguyễn Oánh đang đứng ở cửa, sắc mặt Nguyễn Oánh không tốt, nhợt nhạt như sáp.

“Xin hỏi, Si Thanh Viễn ở phòng này ạ?”

“Đúng vậy, cậu là?” Nguyễn Oánh quan sát anh từ trên xuống dưới.

“Chào bác, cháu là bạn trai của Chữ Duy Nhất.” Tổng Khanh Dương thoải mái tự nhiên giới thiệu mình.

Vào lúc anh mở miệng, Nguyễn Oánh đã đoán được phần nào, “Là Tiểu Tổng à, đến tìm Duy Nhất sao, con bé đang ở bên trong cùng anh nó.”

“Cháu gọi điện thoại vẫn không có người nghe.”

“Chúng ta vào xem thử.” Nguyễn Oánh đi vào phòng bệnh cùng Tổng Khanh Dương.

Vành mắt Chữ Duy Nhất ửng hồng, nhìn qua cũng biết cô đã khóc, lúc mở miệng giọng nói cũng hơi khác thường.

Tổng Khanh Dương nhìn cô, “Bác sĩ Si sao rồi?”

“Bây giờ vẫn đang ngủ.” Nguyễn Oánh trả lời.

Chữ Duy Nhất hít hít mũi, “Em mới vừa chuẩn bị gọi điện thoại cho anh, mẹ em muốn gặp anh.” Cô đi đến bên cạnh Tổng Khanh Dương, kéo nhẹ tay áo anh, “Mẹ, đây là Tổng Khanh Dương.

“Ban này đã biết rồi.” Nguyễn Oánh duy trì trạng thái bình thường, “Khanh Dương, con bé này từ nhỏ đã quen một mình, bác nghe nói các cháu làm cùng một công ty, ngày thường liên phiên cháu quan tâm nó.”

“Bác gái, đây là việc cháu nên làm.”

“Nhưng ở công ty anh cũng có quan tâm em đâu.” Chữ Duy Nhất lẩm bẩm một câu.

“Bác gái, cháu và Duy Nhất không làm cùng một tổ, cô ấy là tâm phúc của tổ người ta, lãnh đạo rất thương thức cô ấy, bác cứ yên tâm.”

Chữ Duy Nhất lúng túng, “Nào có nào có, anh quá khen.”

Nguyễn Oánh không kiềm được lắc đầu, con gái mình bà không hiểu sao, trông rất thông minh, có lúc làm việc lại hồ đồ, tính tình lại giống Chữ Sâm, bướng bỉnh chịu nhiều thiệt thòi. Việc ở báo xã không phải còn đó sao?

Mặc dù là cuộc gặp mặt ngắn ngủi, Nguyễn Oánh rất yêu thích Tổng Khanh Dương, người con gái chọn, chỉ cần đối xử với con bé tốt, bà coi như làm mẹ có lý do gì để phản đối chứ?

Dĩ nhiên nếu như điều kiện mọi mặt không tệ lắm, đây cũng là chuyện tốt thêm hoa trên gấm.

Vì liên quan đến nghề nghiệp của Nguyễn Oánh, từng gặp quá nhiều loại người. Từ đoạn nói chuyện cùng anh, có thể thấy được Tổng Khanh Dương là một người nội tâm bình tĩnh, từng lời nói từng hành động đều thỏa đáng như vậy. Gia đình của cậu trai này nhất định rất tốt.

Thời gian cũng không còn sớm, Nguyễn Oánh bảo bọn họ về sớm để nghỉ ngơi. “Ngày mai còn phải đi làm, hai con mau về đi.”

“Bác gái, thứ bảy cháu chính thức thăm hỏi bác lần nữa.”

“Được, lái xe cẩn thận một chút.” Nguyễn Oánh dặn dò. Buổi tối này, thật là vui buồn đồng thời xuất hiện, khiến thần kinh cô suy yếu.

Chữ Duy Nhất và Tổng Khanh Dương đi trong bầu không khí ngột ngạt, lúc đi tới đầu hành lang, Chữ Duy Nhất kéo tay anh, nóng hổi, hình như nhiệt độ hơi thất thường, cô ngăm nhìn anh, Tổng Khanh Dương không có phản ứng gì.

Tìm Chữ Duy Nhất đập rộn lên, tay nắm càng chặt hơn. “Sao vậy? Anh không vui?”

Tổng Khanh Dương nghiêm mặt, “Em không nghe thấy điện thoại di động rung sao?”

Chữ Duy Nhất vội vàng lấy điện thoại ra, ba cuộc gọi nhớ, hai tin nhắn.

Trên gạch bóng người bọn họ chồng chéo lên nhau, kéo dài mờ nhạt.

Tổng Khanh Dương trầm giọng mở miệng, “Em có phát hiện anh thường gọi điện cho em hay không, em không nhận được cũng chẳng nghe được.” Anh cúi đầu nhìn cô, khẽ thở dài nhỏ đến mức chẳng nghe được. “Duy Nhất, anh cũng sẽ có cảm giác mất mát, anh cũng sẽ cảm thấy không an toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Chữ Duy Nhất bắt đầu thi bằng lái, ngày hôm đó, cô đứng ở dưới cây lớn ven đường nghỉ ngơi, một chiếc xe quen mắt chậm rãi đậu ở trước mặt. Tổng Kinh Dương bước xuống từ trong xe, ăn mặc chỉnh trang đi tới, “Nhìn xa xa giống như cô, thi bằng lái à?”

Chữ Duy Nhất khẽ mỉm cười, “Mấy ngày nữa thi ba môn.”

“Luyện tập thế nào rồi?”

Chữ Duy Nhất xấu hổ, những thứ hôm qua học, ngủ một giấc đã quên hết, cô ngượng ngùng trả lời, “Khá tốt.”

Tổng Kinh Dương liếc nhìn xa xa, “Có muốn lên xe thử một lần hay không?”

Chữ Duy Nhất ho khan, xoa tay liên tục, “Bằng lái tôi còn chưa thi được, hơn nữa, chiếc xe này của anh, nếu như quẹt phải chỗ nào đem tôi bán cũng không đủ để bồi thường.”

Khóe miệng Tổng Kinh Dương khẽ nhếch, nửa thật nửa giả, “Thật vậy thì cứ bán cô cho tôi đi.”

2.

Buổi tối, hai người ở phòng sách.

Trong mấy vi tính đang phát nhạc để thư giãn.

Duy Nhất: Diễn viên trong “Gió lốc” thật đẹp.

Tổng Kinh Dương ngược mắt lên khỏi sách, “Cũng không tệ lắm.”

Duy Nhất lên tinh thần, hiếm thấy anh cũng có thể cho ra khẳng định như vậy với kịch truyền hình. “Dáng vẻ của nam diễn viên thật đẹp trai.”

Tổng Kinh Dương thờ ơ đáp, “Người bạn nhỏ cũng rất giỏi.”

Duy Nhất gật đầu liên tục, người nào đó dưới ảnh hưởng của cô gu thưởng thức càng ngày càng cao.

Tổng Kinh Dương: Lâm Chí Dĩnh chắc đã bốn mươi rồi ấy nhỉ, lúc anh ta diễn “Gió lốc” đã 20 rồi chứ?

Chữ Duy Nhất ngây ngẩn trong nháy mắt, hai người nói hồi lâu toàn ông nói gà bà nói vịt.

3.

Dạo gần đây lại có thêm chương trình mới mở, Chữ Duy Nhất thay đổi sinh hoạt thường ngày, buổi tối thứ sáu bắt đầu xem tivi. Vì vậy Tổng Kinh Dương cũng cùng cô xem.

Chữ Duy Nhất ít tiếp xúc cùng trẻ con, không ngờ trẻ con lại dễ thương như vậy, muốn ngừng cũng không được, Tổng Kinh Dương thúc giục mấy lần, bảo cô đi ngủ cô đều nũng nịu năn nỉ, “Xem xong rồi ngủ mà.”

Chữ Duy Nhất: Anh xem Khang Khang, ông cụ non mà, Hạ Thiên ngồi sau lưng cậu, trong lòng cậu vui vẻ đến mức mở cò trong bụng, chuẩn bị muốn nói chuyện với Hạ Thiên hồi lâu, kết quả Hạ Thiên đi mất, ha ha ha.

Tổng Kinh Dương không lên tiếng, anh cũng xem tiếp.

Chương trình đã hết, hai người nghỉ ngơi. Trên giường lớn rộng rãi, anh ôm lấy cô. Duy Nhất buồn ngủ đến không mở mắt ra nổi.

Đột nhiên Tổng Kinh Dương mở miệng, “Trước kia không phải anh cũng giống như Khang Khang sao. Lần thi đó, bút của em hết mực, anh nhìn em từ phía sau hồi lâu, vất vả lắm mới đưa tay ra vừa mới chạm vào em, em lại đứng dậy đi nộp bài thi.”

Hình như Chữ Duy Nhất nghe được gì đó, chỉ là quá mệt mỏi, “Ồ – ”

Sáng ngày hôm sau, cô hỏi anh, “Tối hôm qua anh nói gì thế?”

Tổng Kinh Dương nhìn cô, dưới mắt gần xanh nổi lên, “Thứ sáu tuần sau chúng ta đi du lịch.”

4.

Chủ nhật nào đó, lúc Chữ Duy Nhất dọn dẹp phòng sách, phát hiện một tấm hình lúc tốt nghiệp trung học. Kỳ lạ, nhớ lúc ấy trong nhà cô có chuyện, ảnh tốt nghiệp cô đâu có lấy.

Suy nghĩ thêm một lát, cô đã biết.

“Bạn học Tổng, anh có thể nói chuyện về bức ảnh này chút không?”

Bạn học Tổng ngược mắt lên, về mặt nguyệt ngừng trong chốc lát, ngay sau đó thản nhiên nói, “Có lẽ là ông trời ở trên biết có người sẽ trở thành vợ anh, nên sắp xếp để anh mang về.”

Chữ Duy Nhất hừ một tiếng, “Bây giờ là vật về nguyên chủ.”

“Vậy phải đưa cho anh phí bảo quản, anh tính xem, bảy năm! Em nói nên trả như thế nào?”

Kết quả người nào đó mặt dày vô sỉ yêu cầu cô sớm tối đều phải chủ động hôn anh.

5.

Hai tháng sau khi lớp mười tựu trường, Tổng Kinh Dương nghe được tên Chữ Duy Nhất lần đầu tiên từ trong miệng giáo sư ngữ văn, dĩ nhiên, lúc ấy anh cũng không biết ai là “Chữ (Sở)[1]”.

Lần đầu tiên Tổng Kinh Dương thấy Chữ Duy Nhất là ở nhà xe.

“Chữ Duy Nhất, cậu nhanh lên chút đi, đi thôi!” Một cô học sinh hô to.

Bọn họ quay đầu, xa xa thấy một cô gái đang vẫy vẫy tay, không nhanh không chậm đi về cô bạn học kia, ngồi lên xe cô ấy. Cô ôm eo cô ấy, khoe môi nhếch lên nụ cười nhẹ rực rỡ, không biết đang nói cái gì.

“Bạn học nữ kia chính là Chữ Duy Nhất của lớp ba.”

Tổng Kinh Dương hỏi, “Sở của nước Sở*?”

(*, [1] Sở và Chữ có cùng cách đọc đều là chữ nhưng cách viết khác nhau.)

“Không phải, là Chữ trong Chữ Toại Lương.”

Lúc gặp lại cô, là ở cửa hàng tiện lợi của trường, cô đi mua cà phê, vừa cầm bấm, “Mệt quá mệt quá, buồn ngủ quá.” Anh lại thần xui quỷ khiến xếp hàng ở phía sau cô, kết quả từ đầu đến cuối, cô chẳng liếc nhìn anh cái nào.

Có lẽ sự thắm mến của Tổng Kinh Dương là bắt đầu kể từ đó.

Thế nhưng lần đó, Chữ Duy Nhất thức đêm xem tiểu thuyết nên ngày hôm sau không mở mắt ra nổi, mới không nhìn thấy anh.

6.

Sau chín tháng Chữ Duy Nhất làm bạn gái của Tổng Kinh Dương, hai người nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Ra khỏi cục dân chính, Chữ Duy Nhất vẫn còn ngẩn ngơ, “Sao lại nhanh như vậy, em mới quen anh có chín tháng.”

Tổng Kinh Dương nhìn cô, “Anh biết em chín năm rồi.” Ánh mắt anh nhìn chăm chú trên mặt cô, Chữ Duy Nhất cười khê, chủ động khoác cánh tay anh, “Sau này, chúng ta còn năm mươi năm, sáu mươi năm, bảy mươi năm, hoặc là thời gian lâu hơn để quen biết lẫn nhau.”

Nói xong, cô suy nghĩ một lát, vậy không phải thành lão yêu tinh. Hừm, yêu tinh thì yêu tinh.

7.

Thành phố C dần tiến vào mùa đông. Hôm sau Chữ Duy Nhất sẽ ra ngoài du lịch cùng Tổng Kinh Dương.

Trước khi đi, Chữ Duy Nhất nhận được tin nhắn của anh, một tin về thời tiết. Cô không hiểu, đây là gửi nhầm, hay là sự quan tâm đặc biệt.

Suy trước nghĩ sau, cô gửi lại một tin nhắn cảm ơn, nhưng Tổng Kinh Dương chưa nhắn lại.

Ngày hôm sau, đoàn người tập hợp ở cổng công ty.

Cô ăn mặc gần giống như trước kia, sau khi đến đích, cô mới cảm nhận được ý lạnh, hắt hơi hết cái này đến cái khác.

Tổng Kinh Dương đi đến cạnh cô, “Không phải đã xem tin nhắn rồi sao? Sao không mặc thêm quần áo?”

Trong lòng Chữ Duy Nhất ấm áp, “Vốn tưởng là đi đi lại lại nhất định sẽ nóng, ai ngờ lại lạnh như thế này.”

Sau đó, Tổng Kinh Dương ngồi ở khách sạn cùng cô nửa ngày.

Sau khi các đồng nghiệp về, giám đốc X cảm kích nói, “Tổng tổng, cảm ơn tin nhắn ngày hôm qua của cậu, nếu không hôm nay tôi chết còng mắt.”

Chữ Duy Nhất rủ mắt, thì ra là mỗi người đều nhận được.

Tổng Kinh Dương thờ ơ đáp một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.

Lúc hai người về đến nhà, một ngày mới đã sắp đến.

Tâm trạng cả buổi tối này thay đổi rất lớn. Chữ Duy Nhất không biết nên mở miệng giải thích với Tổng Kinh Dương thế nào, huống chi xem anh thật rất mệt mỏi.

Sau khi hai người về qua loa vội vàng đi ngủ bù một lát, buổi sáng ngày hôm sau, nhiệt độ cơ thể của Tổng Kinh Dương trở lại bình thường, nhưng cảm cúm vẫn chưa khỏi.

Một ngày mới giống như trước đây, hai người đến công ty trở về vị trí của mình.

Chữ Duy Nhất cũng không có tâm tư lo lắng chuyện ngày hôm qua cô đến trễ nữa, cả buổi sáng cũng chẳng nói lời nào, đồng nghiệp cũng nhận ra.

Lúc ăn cơm, Hoa Hoa hỏi cô sao thế.

Chữ Duy Nhất chọc chọc xương sườn, “Tôi giống như đã bỏ lỡ một chuyện vậy, cũng không tính là sai. Từ góc độ của tôi thì không sai – à, dù sao chuyện rất phức tạp.”

Hoa Hoa bị lời nói lòng vòng của cô xoay vòng vòng, “Nghiêm trọng thế à?”

Chữ Duy Nhất bắt đầu dĩ thử dài.

Tổng Kinh Dương cũng đến phòng ăn dùng cơm, ánh mắt Chữ Duy Nhất và anh chạm nhau trong giây lát, anh lại ngồi ở chỗ khác.

Chữ Duy Nhất lẩm bẩm nói nhỏ: “Hình như có chút nghiêm trọng thật rồi.”

Hoa Hoa cũng nhìn về phía Tổng Kinh Dương, cô nén giọng, “Cô biết không? Hạng mục lần trước, thật ra thì Tổng tổng giám cũng đưa ra phương án, nhưng mà cuối cùng anh ta lại bỏ.”

“Tại sao?” Chữ Duy Nhất không hiểu.

Hoa Hoa nhún nhún vai, “Ài biết. Buổi sáng nghe nói Tổng tổng giám bị cảm.”

Ở công ty không hề có bí mật nào.

Chữ Duy Nhất nâng cằm, “Ngày hôm qua nhiệt độ hạ thấp rất dễ bị bệnh.” Cổ họng của cô cũng hơi đau.

“Tôi đi phòng trà nước thấy có người yêu thương đưa thuốc cho Tổng tổng giám.” Hoa Hoa khẽ lắc đầu, “Ài, tràn đầy yêu thương.”

“Vậy anh ấy nhận rồi sao?” Chữ Duy Nhất khẩn trương hỏi.

“Cái cảnh đó tôi lập tức xoay người đi. Ài, đáng tiếc. Nhưng mà nghe nói hình như Tổng tổng giám có bạn gái thật, trình độ học vấn cao, dung mạo cũng tốt.”

Chữ Duy Nhất kinh sợ, “Ài nói thế?”

Hoa Hoa liếc liếc, “Cô tới trễ không biết là bình thường. Lát nữa tôi phổ cập một chút với cô.”

Chữ Duy Nhất cắn răng, “Có lẽ là truyền nhầm thôi, bạn gái Tổng tổng hình như rất bình thường, không có xuất ngoại.”

“Duy Nhất cô biết quá ít, đi thôi, chúng ta về nhanh, bận bịu công tác xong, tuần tới thì phải đi huấn luyện phát triển rồi.”

Chỉ Duy Nhất buồn rầu.

Buổi chiều, ánh mặt trời chiếu vào phòng làm việc, để lại những chấm sáng lốm đốm, năm tháng yên lòng tốt đẹp.

Chỉ Duy Nhất đang gỡ hình của hoạt động lần trước ở trên mạng ra xem, vẻ đẹp của Chu Mỹ Linh đã sớm hòa vào bên trong của văn hóa, hạng mục này bà là phát ngôn viên thích hợp nhất.

Sau cùng Tổng Kinh Dương lựa chọn từ bỏ, cũng là bởi vì cân nhắc đến điểm này đây.

Chỉ Duy Nhất đang lướt mạng, đột nhiên lướt qua một mục tin tức, bài báo nhắc tới, Chu Mỹ Linh có một người cháu trai, thanh niên trẻ tuổi, nhưng vô cùng xuất sắc, đang đảm nhiệm chức vị quan trọng ở công ty nào đó, Chu Mỹ Linh rất thương đứa cháu này.

Cô nghĩ lại nghĩ tới một người, Sở Mặc.

Càng nghĩ càng sâu, cuối cùng, cô nghĩ được một lời để tổng kết, thì ra là như vậy.

Trong bầu không khí không yên tĩnh, điện thoại di động của Chỉ Duy Nhất rung lên, là mẹ cô gọi đến, “Duy Nhất, Thanh Viễn tỉnh rồi, nhưng mà chú con lại ngã bệnh.”

“Anh Thanh Viễn thế nào hả mẹ?”

“Trước mắt không có gì đáng ngại, tay còn phải chờ xem.” Cô thở dài. “Con có rảnh đến thăm nó, đầu sao khi còn bé các con thường chơi chung.”

“Con biết rồi mẹ. Mẹ, lát nữa tan việc con qua đó.”

Đầu dây bên kia có tiếng động, hình như bà đang bề bộn nhiều việc. “Duy Nhất, đi trong nhà phải làm cơm, hôm nay không có thời gian đón Ninh Ninh.”

“Mẹ, tan làm rồi con đi đón Ninh Ninh.”

“Vậy được rồi, mẹ nói với thầy (cô) giáo vài lời.”

Cúp điện thoại, trên mặt Nguyễn Oánh không che giấu được vẻ hui quạnh.

“Cô ơi, cô xem bệnh trạng của bệnh nhân giường 13 đã dẫn đến phù phổi cấp tính rồi.”

Nguyễn Oánh cau mày, “Cái này đã là một loại bệnh tâm huyết quản tương đối nghiêm trọng, cần xử lý nhanh, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Các em chú ý nhìn –” Bà chuyển vai rất nhanh, nghiêm túc chuyên tâm.

Chờ sau khi hết bận, Nguyễn Oánh đi phòng bệnh.

Si Hoài Sinh đang đeo kính lật sách, phòng bệnh yên tĩnh chỉ có tiếng động của việc lật sách.

Nguyễn Oánh nhẹ chân đi vào, “Ông nên nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Quen rồi, hết bận rồi sao?” Si Hoài Sinh hỏi.

Nguyễn Oánh lắc lắc đầu, “Mọi cỏ.” Bà ngồi ở một bên ngắm nhìn Si Hoài Sinh.

“Sao thế?” Ông khép sách lại. “Bà có chuyện muốn nói với tôi?”

Quen biết nhiều năm, bọn họ quá mức quen thuộc đôi bên.

Nguyễn Oánh nhàn nhạt mở miệng, “Tôi hôm qua tôi đã nghe được lời ông nói với Duy Nhất.”

Si Hoài Sinh hơi biến sắc.

“Tôi là một người mẹ thất bại, vậy mà sau nhiều năm như vậy mới biết chuyện phát sinh của con gái.” Sức lực của Nguyễn Oánh giống như bị rút sạch vậy, bà vai chùng xuống. “Tôi vẫn cho là nhiều năm như vậy Duy Nhất không chịu về, là vì chuyện của tôi và Chỉ Sâm, con bé không vui.”

“Hoài Sinh, ông nên nói cho tôi biết.” Nguyễn Oánh bình tĩnh nói câu này.

Si Hoài Sinh nhếch mép, nhưng chẳng nói lời nào.

“Chúng ta quá ích kỷ.” Nguyễn Oánh quay mặt đi.

Khuôn mặt Si Hoài Sinh đầy vẻ áy náy, “Xin lỗi, Oánh Oánh.” “Tôi hôm qua tôi thấy Thanh Viễn dõi theo Duy Nhất, tôi cũng chẳng có mặt mũi gặp bọn nó, Hoài Sinh à, năm đó tại sao ông không nói chứ? Tôi thà rằng chúng ta cả đời không ở bên nhau, cũng không hy vọng hai đứa trẻ này không hạnh phúc.”

“Oánh Oánh, tôi – “

“Không kịp nữa rồi, Hoài Sinh, tất cả không còn kịp nữa rồi. Thanh Viễn và Duy Nhất là không thể nào.” Nguyễn Oánh xoa xoa khoeo mắt, “Chuyện này tôi coi như không biết gì cả. Duy Nhất bây giờ rất tốt, bạn trai con bé tôi đã gặp rồi. Còn Thanh Viễn thì phải đợi thêm.” Bà đứng lên, “Lát nữa Duy Nhất mang Ninh Ninh đến, tôi đi thăm Thanh Viễn đây.”

Si Hoài Sinh biết vợ tức giận, nhưng ông chẳng thể làm gì. Chuyện năm đó quả thật ông đã làm sai.

Trước khi tan việc Chữ Duy Nhất chủ động đi bộ phận kế bên, cho tới khi mọi người nhìn cô mấy giây, trên trán cô giống như đang dán chữ, ví dụ như “Nằm vùng” “Gián điệp”.

Cô lịch sự gõ cửa của Tổng Kinh Dương một cái rồi đẩy cửa đi vào, sau đó cô liền giật mình.

Boss cũng ở đây, mấy người đang ngồi trên ghế salon, còn có Sở Mặc.

Hình như bọn họ đang họp, nhưng tại sao lại ở phòng làm việc của Tổng Kinh Dương!

Tổng Kinh Dương nhìn cô, cũng hơi sững sốt, nhìn cô ngốc nghếch đứng ở cửa. Anh đứng dậy đi về phía cô.

Mọi người đồng loạt nhìn cô, Chữ Duy Nhất khẽ bấm lòng bàn tay, “Mọi người muốn uống trà không?”

Sở Mặc nhú mày, không vừa ý nhìn cô. Không sợ đối thủ thông minh, chỉ sợ bạn đồng đội giống heo. Từ sau chuyện cái quần kia, hình tượng Chữ Duy Nhất trong lòng Sở Mặc đã rơi xuống đáy cốc.

Lời của Tổng Kinh Dương kẹt trong cổ họng.

Boss cười, nói với mấy người kia, “Nói lâu vậy rồi, uống chút nước đi. Vậy thì phiền cô đây rồi.”

Tổng Kinh Dương bật cười nhìn boss, rồi cùng cô đi khỏi phòng làm việc.

Chữ Duy Nhất vừa ra khỏi phòng liền nói loạn cả lên, “Em – em – em không biết bọn họ đang ở bên trong? Làm sao bây giờ?”

Tổng Kinh Dương thấy cô đang luống cuống thì cười, “Pha trà đi.”

Chữ Duy Nhất gào khóc thành tiếng, “Sắp tan việc rồi, các anh còn mở cuộc họp gì thế.”

“Liên quan đến một hạng mục của năm tới.” Tổng Kinh Dương trả lời, “Đến tìm anh làm gì?”

“Ba của Ninh Ninh cũng bị bệnh, lát nữa em đi đón Ninh Ninh, mang cậu nhóc đi bệnh viện.” Cô khẽ cắn răng, “Anh Thanh Viễn cũng tỉnh rồi, em đi thăm anh ấy.”

“Anh ấy không sao chứ?”

“Vẫn chưa biết.”

Tổng Kinh Dương trầm tư, “Mẹ em bận rộn như thế, Ninh Ninh để ai trông?”

“Ngày mai bà ngoại em đến, giúp chăm nom một thời gian.”

“Em đi đi, tối nay bọn anh phải làm thêm giờ.”

“Anh bị cảm còn chưa khỏi, đừng uống rượu.”

Tổng Kinh Dương gật đầu, sóng mắt hơi động, bụng trà đã pha xong về phòng làm việc.

Boss trêu ghẹo nói, “Chúng tôi muốn uống trà cô gái đó pha.”

Tổng Kinh Dương trả lời, “Trà nào chẳng giống nhau.”

“Nhưng tay nghề có giống đâu.” Boss cố ý nói.

Có người hỏi, “Người hỏi này là người mới à? Hơi lạ mắt. Nhưng mà cô gái đó thật lạnh lợi. Từ đâu đến thế?”

Boos nhấp một ngụm trà, “Cậu cũng biết, con gái của Chữ Sâm.”

“Ái chà chà, vậy không khéo rồi. Khoảng thời gian chờ ở tây bộ của Chữ Sâm cũng không ngắn, ông ấy cũng từng viết sách có liên quan.”

Boss tỉnh bơ nhìn về phía Sở Mặc và Tống Kinh Dương, “Các cậu nhìn mà làm.”

Tống Kinh Dương cười nhẹ, ai nghĩ đến mình còn phải đi tìm cha vợ giúp kia chứ.

Buổi tối, Tống Kinh Dương đi ra ngoài xã giao cùng bọn họ, giữa tiệc, boss vỗ vỗ vai anh, “Cô gái đó con người không tệ, sắp tới những người chúng tôi, cậu phải coi trọng đó.”

Tống Kinh Dương nghiêng đầu, từ tốn nói một câu, “Hắn sẽ không có người không có mắt nhìn như vậy.”

“Lão Hứa, con gái Chữ Sâm bao tuổi rồi? Có đối tượng chưa? Cháu tôi rất được.”

Boss cười vang.

Tống Kinh Dương nhún mày, “Chú Thân, cô ấy có bạn trai rồi.”

“À! Vậy chú hỏi muộn mất rồi. Nhưng mà các cháu có thể bảo cô bé nghĩ thêm, cháu trai của chú tuần tú lịch sự.”

Tống Kinh Dương nâng ly, “Chú Thân, nghe lời này của chú cháu có chút áp lực, xem ra cháu phải cố gắng hơn.”

Một câu nói, người trên bàn từ từ hiểu được, tuôn ra một tràng cười.

“Cháu thẳng nhóc này cũng không nói sớm.”

Tống Kinh Dương cười, nâng ly rượu lên kính mọi người một ly. Không lâu lắm, anh nhận được điện thoại của Chữ Duy Nhất.

“Anh ở đâu thế?”

“Nhà hàng.”

“Nhà hàng à? Anh uống rượu?”

“Chỉ nhấp chút thôi.”

“Anh bị cảm còn chưa khỏi, sao có thể uống rượu được? Ăn nhiều món mặn cũng không tốt. Mấy ngày nay anh nên ăn nhạt thôi! Lát nữa em về, bà ngoại em đến, Ninh Ninh về nhà bà.”

“Ừ.”

Chữ Duy Nhất chất lưỡi, anh không thể nói thêm mấy câu à. “Em có lời gì muốn nói không?”

“Đều là lãnh đạo, không tiện nói đâu.”

Khóe mắt Chữ Duy Nhất tỏa ra hắc tuyến, “Sao anh không ra ngoài nghe điện thoại?”

“Đều là người mình mà.” Tống Kinh Dương nhếch khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Người bạn nhỏ Ninh Ninh hơi buồn chán, ba và anh đều bị bệnh cả. Thì ra cũng sẽ bị bệnh, cậu chẳng muốn làm bác sĩ đâu.

Lúc Chữ Duy Nhất đi đón cậu, cậu là người cuối cùng trong lớp, lẻ loi ngồi ở chỗ đó chơi đồ chơi. Cô chào hỏi với thầy (cô) giáo.

Ninh Ninh nhìn cô, “Em tưởng là tối nay em sẽ ngủ ở vườn trẻ cơ.”

Chữ Duy Nhất sờ sờ đầu cậu, “Nếu em muốn ở lại cũng được thôi.”

Ninh Ninh thở dài, “Không được đâu, bây giờ em là trụ cột trong nhà, em nên về nhà thôi.”

Chữ Duy Nhất bật cười, dẫn cậu đi bệnh viện.

Đến bệnh viện, Ninh Ninh đột nhiên cau mày, ở trong lòng trẻ con vẫn tồn tại mâu thuẫn nhất định đối với bệnh viện.

Cô ôm cậu, Ninh Ninh nằm sấp trên vai cô, buồn bã nghịch tóc cô. “Em mong anh có thể khỏe nhanh nhanh.”

Chữ Duy Nhất an ủi cậu, “Ninh Ninh, anh không sao, giống như lần trước em gãy xương vậy, sẽ khỏe nhanh thôi.”

“Chị tưởng em là con nít ư, đừng lừa gạt em. Anh trai bị người xấu đánh, suýt nữa chết rồi.” Ninh Ninh nói rõ ràng. “Anh trai thật tội nghiệp, chủ yếu là ba không để cho anh trai học Thái quyền đạo.”

Chữ Duy Nhất...

Hai người đi đến cửa phòng bệnh, cửa mở, có người đang ở bên trong.

Ninh Ninh thò đầu ra nhìn: “Chị, có một cô gái đẹp đang ở trong, chị biết không?”

Chữ Duy Nhất nghiêm túc nhìn mấy lần, “Chị không biết.”

“Vậy chúng ta có nên vào hay không ạ?” Ninh Ninh hỏi.

Chữ Duy Nhất nghĩ rồi nghĩ, “Nếu không chúng ta chờ chút đã, ngộ nhỡ bọn họ đang nói chuyện quan trọng đó.”

Ninh Ninh co người lại, “Vậy chị chờ ở đây, em vào xem thử.”

Chữ Duy Nhất muốn kéo tay cậu lại, kết quả Ninh Ninh đã chạy vào trong.

Trâu Dao mang “Máy đầm bóp” đặc biệt đến hỏi thăm sức khỏe Sĩ Thanh Viễn. “Bác sĩ Sĩ, cái này là máy đầm bóp mới nhất công ty chúng tôi nghiên cứu ra được, sử dụng rồi hiệu quả rất rõ rệt, rất thích hợp với anh – “

Ánh mắt Sĩ Thanh Viễn mệt mỏi.

Trâu Dao phản ứng rất nhanh, “Ý của tôi là, bây giờ tay phải anh không tiện, tay trái sử dụng được, anh xem chỉ như vậy, tôi biểu diễn một lần cho anh xem.”

“Trâu ** - “

“Bác sĩ Sĩ, gọi tên tôi là được.”

Sĩ Thanh Viễn nhếch khóe miệng, “Trâu Dao, lát nữa cô đi đi.”

“Tôi không mệt.”

“Tôi mệt rồi, tôi muốn yên tĩnh một lát.”

Trâu Dao yên lặng một chút, con mắt sáng lên, “Bác sĩ Sĩ, máy đầm bóp này là tôi mua từ công ty mình, không phải đang chào hàng với anh. Chuyện lần trước là tôi suy nghĩ không chu đáo, anh đừng để trong lòng.”

Sĩ Thanh Viễn thấy vẻ phiền não trên mặt cô, anh háng giọng, “Tôi – cảm ơn tấm lòng của cô, cô để máy đầm bóp xuống đi.”

Trâu Dao khẽ nhếch khóe miệng, “Bác sĩ Sĩ, mong anh khỏe nhanh lên nhé.” Nụ cười của cô chân thành như vậy.

Sĩ Thanh Viễn quay đầu lại thấy Ninh Ninh, “Ninh Ninh à – “

Ninh Ninh nhìn vết thương của anh, khuôn mặt đầy vẻ đau lòng, “Anh – “

“Ai đưa em đến? Mẹ à?”

“Là chị ạ.”

Trâu Dao nhìn Ninh Ninh, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc, “Bác sĩ Sĩ, anh còn có một em trai ư?”

Sĩ Thanh Viễn khẽ cười, “Đúng vậy, em ruột tôi.”

Trâu Dao không khỏi tròn to hai mắt, “A, lợi hại quá!” Nói xong, cô hận không thể đâm vào tường, “Ý của tôi, anh lại có cậu em trai đáng yêu như vậy nên rất hâm mộ anh thôi.”

Si Thanh Viễn cười cười, "Ninh Ninh, chào đi."

"Gọi là chị hay là đi?"

"Chị đi." Trâu Dao vui vẻ, "Chị nhỏ hơn bác sĩ Si, chị không thể chiếm lợi của anh ấy được."

"Chị xinh đẹp, chị là bạn học của anh em à?"

"Không phải."

"Là đồng nghiệp?"

"Không phải."

"Vậy là cái gì?"

"Người nhà bệnh nhân. Em hiểu không?"

Ninh Ninh lặng im suy nghĩ.

Trâu Dao chuẩn bị giải thích rõ với người bạn nhỏ, liền nghe cậu nhóc nghiêm túc nói, "Chị thích anh em, chị muốn làm người nhà của bác sĩ."

Trâu Dao lập tức nhảy dựng lên, gương mặt đỏ lên, mắt cũng không biết nhìn đi đâu. "Em hiểu lầm rồi." Tay chân cô luống cuống, "Sao lại thế chứ? Sao chị có thể vừa ý bác sĩ Si, không phải bác sĩ Si sao lại vừa ý chị?" Cô vừa vội vừa nóng nảy.

Si Thanh Viễn cũng sững sốt.

Có lẽ ở hiện trường chỉ có Ninh Ninh là người bình tĩnh nhất.

Chữ Duy Nhất dựa vào tường ở cửa, không nhịn được bật cười.

Si Thanh Viễn thở dài, "Duy Nhất em vào đây."

Sau ba giây, Chữ Duy Nhất mới từ từ đi tới, "Anh Thanh Viễn, anh khá hơn chút nào không?" Cô cố nén cười, nháy mắt mấy cái với Ninh Ninh, lúc muốn nhìn Trâu Dao lần nữa, không khỏi chăm chú nhìn cô ấy.

Đêm hôm đó Si Thanh Viễn bị thương, lúc cô leo lên lầu, có một người vội vã đi từ trên xuống.

Trâu Dao cúi thấp đầu, "Bác sĩ Si, tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi, tôi về đi làm trước đây." Lúc đi qua bên người Chữ Duy Nhất, cô ấy lễ phép gật đầu.

Trâu Dao vừa đi, khuôn mặt Si Thanh Viễn cứng nhắc, "Hai em sao vậy?"

Chữ Duy Nhất cũng không biết sao Ninh Ninh lại nói ra lời như vậy, nhẹ giọng nói, "Em cảm thấy Ninh Ninh hài hước hơn khi nữa."

Ninh Ninh bất mãn, "Chị nắng em!" "Không phải đâu, lời này không phải mắng người, khen em hài hước thôi mà."

"Thế à? Anh."

Si Thanh Viễn nhúc nhích, nhìn Chữ Duy Nhất, "Tối hôm qua em đã tới?"

Chữ Duy Nhất không cười nữa, "Đúng ạ, tối hôm qua bọn em đều ở đây. Anh không sao chứ?"

Si Thanh Viễn ừm rồi nói, "Không sao." Giọng nói nhẹ như lông hồng.

Chỉ chốc lát sau, lúc bác sĩ đến kiểm tra phòng, thấy Chữ Duy Nhất, người không biết tương cô là bạn gái của Si Thanh Viễn. "Tiểu Si, có bạn gái khi nào thế?"

Lời vừa dứt, người trong phòng bệnh đều nhìn sang.

Chữ Duy Nhất nuốt nước miếng, lại nghe Si Thanh Viễn lạnh nhạt nói, "Cô ấy là em gái tôi, em gái lớn lên cùng nhau từ nhỏ."

Chữ Duy Nhất khẽ cười.

Bác sĩ Triệu thay mặt người của khoa tới hỏi thăm sức khỏe anh, Chữ Duy Nhất đã đưa Ninh Ninh về nhà.

"Tâm trạng người nhà bệnh nhân đã ổn định lại, bọn họ muốn tới thăm cậu."

“Không cần đâu, chuyện này qua rồi thì thôi.”

“Tay cảm thấy thế nào?”

“Còn phải chờ một tháng sau mới biết.”

Bác sĩ Triệu thở dài, “Nhân khoảng thời gian này nghỉ ngơi cho khỏe. Đúng rồi, lúc ăn cơm nghe nói em gái cậu đến thăm cậu? Hai người các cậu là thế nào?” Bác sĩ Triệu là đại sư huynh của Si Thanh Viễn, chuyện của Si Thanh Viễn anh ta đương nhiên đều biết. Nhiều năm không nói chuyện tình cảm như vậy, nhất định là có lý do.

Về mặt Si Thanh Viễn sâu xa, “Sư huynh, bây giờ em đã hiểu rồi, có một số việc thật sự là không cưỡng cầu được.”

Bác sĩ Triệu không nhìn anh, có lẽ anh ta biết giờ phút này, Si Thanh Viễn không muốn có ai nhìn mình nhất.

“Nếu như có kiếp sau, nhất định em sẽ không buông tay cô ấy ra.”

Nhưng cả đời này, anh phải buông.

Hôm Tổng Kinh Dương chính thức thăm hỏi Nguyễn Oánh đó, trời quang thời tiết đẹp, vạn dặm không mây. Sau khi có lần gặp nhau ngắn ngủi trước đó, ngược lại lần này Tổng Kinh Dương không hề khẩn trương.

Hai người tới nhà họ Si, dừng chân ở cửa sân. Trong sân hương hoa quế theo gió tỏa ra khắp nơi, những cánh hoa nhỏ màu vàng rải trên đất.

Chữ Duy Nhất nghiêng đầu, “Em chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày em dẫn một người tới nơi này.” Mà có loại ảo giác hoảng hốt.

“Nhưng anh từng nghĩ đến, nếu như anh còn có thể gặp em, em độc thân, vậy thì anh sẽ theo đuổi em, khiến em làm vợ của anh.” Lời nói của anh tựa hồ mang theo hương hoa thấm vào người.

Chữ Duy Nhất đang cười, ý cười rất sâu, dặt tay anh.

Tổng Kinh Dương xa xôi nói một câu, “Em chủ động dặt tay anh anh mới yên tâm.”

Chữ Duy Nhất buồn bực, anh cứ không có cảm giác an toàn thế này.

Mặc dù mấy ngày nay, nhà xảy ra một ít chuyện, hôm nay Nguyễn Oánh và Si Hoài Sinh đã đầy công chuẩn bị. Si Hoài Sinh Ninh Ninh đang nói chuyện cùng Tổng Kinh Dương.

Chữ Duy Nhất đi vào phòng bếp giúp đỡ, mặc dù Nguyễn Oánh đã nói không cần.

“Các con nghĩ thế nào về chuyện kết hôn? Nhà cậu ấy nói thế nào?”

Chữ Duy Nhất rửa dưa leo, nghe nói mẹ Tổng đã bắt đầu chuẩn bị đồ trang sức, lần trước cầm một ít tranh ảnh qua để cho cô chọn, ánh vàng rực rỡ, Chữ Duy Nhất cảm thấy mang những đồ trang sức kia, cô sẽ không ra khỏi cửa luôn. “Mẹ, con còn nhỏ mà.”

“Hai mươi bảy rồi, còn không biết xấu hổ nói mình nhỏ.”

Chữ Duy Nhất nghiêm túc rửa dưa leo.

“Gia đình họ Tổng như vậy, sau này con cũng phải chú ý tính tình đôi chút.”

Chữ Duy Nhất gật gật đầu.

“Vốn đang bận tâm chuyện xem mắt của con, vậy mà không ngờ nhanh như vậy đã sắp kết hôn rồi.” Nguyễn Oánh cảm khái.

Một ngày hài hòa yên vui, chỉ là Si Thanh Viễn không có ở đây. Nhưng mà ai cũng không nhắc tới anh.

Ngược lại bà ngoại Chữ Duy Nhất nói rất nhiều lời cùng Tổng Kinh Dương, hơn 70 tuổi, ngày thường rất coi trọng dưỡng sinh, thân thể rất khỏe mạnh, bây giờ còn thích nhảy dân vũ.

Bà rất thích cháu rể này. “Duy Nhất nhà chúng ta bị bà nội con bé nuông chiều lắm, Tiểu Tổng ngày thường cháu khoan dung một chút, hai người ở chung khó khăn, cãi nhau cả đời thì cũng qua.”

Tổng Kinh Dương gật đầu, “Bà ngoại, bà yên tâm đi, Duy Nhất rất hiểu chuyện.”

Bà ngoại hừ một tiếng, “Con bé này giống ba mẹ nó, rất quật cường. Một đứa con gái ở lại đông bắc nhiều năm vậy kia mà.” Bà ngoại lắc đầu, “Ai, ban đầu mẹ con bé cũng thế, ở thành phố D chứ chẳng chịu về nhà.”

“Duy Nhất vẫn về mà bà.”

“Đó là nể mặt bà nội con bé, nó trọng tình cảm, căn hộ của bà nội nó nó không nỡ phá bỏ. Xe ủi đất ủi một cái là thành hoàng thổ thôi.”

Tổng Kinh Dương đã hiểu. Có lẽ đây chính là sự sắp xếp của số phận, cô vẫn trở về.

Trên đường về, khỏe miệng Tổng Kinh Dương chứa ý cười.

“Sao thế? Anh cười cái gì?” Chữ Duy Nhất hỏi.

“Bà ngoại em rất đáng yêu.”

“Bây giờ bà chính là đứa bé lớn, tối hôm qua còn tranh chơi pad với Ninh Ninh, Ninh Ninh không cho bà chơi, bà nói muốn về nhà, một mình chạy hai vòng quanh sân, cuối cùng Ninh Ninh gọi bà về nhà.”

Tổng Kinh Dương bật cười, Chữ Duy Nhất làm bữa sáng xong, dùng hộp giữ ấm đựng một phần. Cô nghỉ lát nữa thuận đường đi bệnh viện một chuyến.

Hôm nay Tổng Kinh Dương đã hẹn với bạn đánh quần vợt, cô hẹn với Lam Nguyệt đi dạo phố, Lam Nguyệt mang thai, gọi cô đi mua đồ dùng trẻ sơ sinh.

Hai người ăn sáng xong, thu dọn xong chuẩn bị lên đường.

“Lam Nguyệt có em bé, hoạt động hôm nay của tụi em nhất định mất thời gian rất nhiều, về rồi em gọi điện cho anh.”

Tổng Kinh Dương liếc hộp giữ ấm trong tay cô, “Đi dạo phố còn phải mang thức ăn à? Em cũng không ngại phiền nhì.”

Chữ Duy Nhất cười, “Buổi sáng làm nhiều mà, đồ đi cũng lãng phí.”

Tổng Kinh Dương nào dễ lừa như vậy, chỉ là anh không vạch trần mà thôi.

Tổng Kinh Dương lái xe đưa cô đến trung tâm thương mại, trước khi xuống xe, Chữ Duy Nhất chủ động hôn anh.

Tổng Kinh Dương rất hưởng thụ, “Em chủ động như vậy, ngược lại anh hơi không yên tâm, không phải lại làm chuyện ngu ngốc gì chứ.”

Khỏe mặt Chữ Duy Nhất giật giật, “Không có, sao lại thế được! Em đi nhé!” Cô cầm hộp giữ ấm xuống xe, Tổng Kinh Dương nhìn nó, càng phát hiện cái hộp đó hơi chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Chữ Duy Nhất không nghĩ tới ở bệnh viện sẽ gặp phải Đường Vi, cô ấy cũng là đến thăm Sĩ Thanh Viễn.

“Thật là khéo, Duy Nhất, cậu cũng tới à.” Khuôn mặt Đường Vi đầy sự ngạc nhiên vui mừng, hai người đã rất lâu không gặp. “Từ sau khi cậu rời khỏi tòa soạn, cậu cũng chẳng tìm tởm chơi nữa.”

Cô kéo tay Chữ Duy Nhất qua, Chữ Duy Nhất áy náy nhìn cô, Đường Vi là người cởi mở nhiệt tình, “Cậu biết gần đây công ty đúng lúc có hạng mục, tớ bị bắt đi đầu quân.”

Đường Vi tỏ vẻ đã hiểu rõ, “Khó trách trông cậu gầy thế. À, cậu vội tới đưa thức ăn cho bác sĩ Sĩ à?”

Sĩ Thanh Viễn hồ hững, “Không cần phiền phức thế đâu, chỗ này có thức ăn mà.”

Chữ Duy Nhất hơi ngượng, “Em hẹn đi dạo phố với bạn học, đi ngang qua bệnh viện, mang cho anh một chút, vẫn còn nóng đó, em lấy cho anh.”

Sĩ Thanh Viễn không từ chối.

Cháo bốc hơi nóng, nhất thời mùi cháo tỏa ra đầy phòng.

“Duy Nhất, không nhìn ra đó nha, tay nghề càng ngày càng tốt rồi, quả nhiên có bạn trai thì khác.” Đường Vi trêu ghẹo.

Về mặt Chữ Duy Nhất cứng đờ, vội vàng liếc nhìn Sĩ Thanh Viễn, thấy anh đang húp cháo, cô ngậm thở phào một hơi.

Si Thanh Viễn mở miệng nói, “Em đi dạo phố đi, lát nữa anh nhờ người đưa hộp giữ ấm cho em.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Không sao, lần sau em đến thăm anh rồi lấy.”

Si Thanh Viễn khẽ lắc tay, “Hai ngày nữa anh xuất viện rồi. Được rồi, đi chơi đi.”

“Anh xuất viện sớm thế sao? Bác sĩ nói sao?” Chữ Duy Nhất hỏi.

“Em quên anh chính là bác sĩ à.” Si Thanh Viễn cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

Chữ Duy Nhất không nói gì nữa, “Vậy bọn em đi nhé.”

Hai người ra khỏi phòng bệnh. Đường Vi nói chuyện liên không ngừng nể gì, “Cậu với Tống Kinh Dương thế nào rồi? Khi nào chuẩn bị kết hôn đây?”

“Sớm quá.”

“Thật ra nếu như chính là người đó, thời gian căn bản không phải vấn đề. Cậu nói có đúng hay không?”

Chữ Duy Nhất gật đầu.

“Đúng rồi, lần trước lúc tớ đến thăm bác sĩ Si gặp phải một cô gái, bạn gái bác sĩ Si à?”

“À?”

“Mặt tròn tròn, bộ dáng rất đáng yêu.”

Chữ Duy Nhất đã biết là ai, “Cô ấy cũng giống cậu mà.”

“Không không không, cô ấy đối xử với bác sĩ Si rất đặc biệt, tấm lòng của cô học trò nhỏ.”

Chữ Duy Nhất tập trung suy nghĩ, như vậy thuận lợi mới nói được.

Sau khi tạm biệt Đường Vi, cô đi đến Thương Thành, Lam Nguyệt đang ngồi ở bên ngoài tiệm cà phê chờ cô.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy cotton rộng rãi, giày cao gót ngày trước cũng đổi thành giày đế bằng. Chữ Duy Nhất có phần chưa thích ứng.

“Đừng nhìn nữa, giày cao gót chồng tớ ném hết rồi.”

Chữ Duy Nhất không nhịn được phì cười.

“Đừng cười tớ, sau này cậu sẽ biết.”

“Anh ta rất coi trọng cậu.”

“Đàn ông dễ thay đổi. Trước khi kết hôn anh ấy nói tạm thời không muốn có con, kết quả vô tình có rồi, bây giờ cũng khản trương hơn ai khác.” Khi Lam Nguyệt đang nói chuyện, Lí Hạo gọi điện thoại đến, hỏi cô ấy đến chỗ hẹn chưa? Có mệt hay không? Đừng ăn lung tung.

Lam Nguyệt rất bất đắc dĩ, “Duy Nhất, tớ phát hiện Lí Hạo rõ ràng không phải là Lí Hạo tớ biết trước kia, anh ấy dài dòng quá.”

“Chồng cậu đích thực rất đặc ý.” Chữ Duy Nhất nói đúng trọng tâm.

Lớp bọn họ có một wechat, Lam Nguyệt vừa mang thai, Lí Hạo liền công bố tin tức. Lớp bọn họ đến nay kết hôn cũng chẳng có mấy người, Lí Hạo lại làm ba rất sớm, trong lúc nhất thời mọi người chỉ có hâm mộ ghen tị thôi.

“Duy Nhất, Lí Hạo sắp làm ba rồi.” Lúc ấy tin này là do Tống Kinh Dương nói cho cô biết.

“Nhanh thế á, khó trách gần đây Lam Nguyệt Lượng không cập nhật trạng thái với bạn bè.”

Tống Kinh Dương im lặng một lát, “Có con thật tốt, anh cũng muốn làm ba.”

Chữ Duy Nhất...

Hai người đi dạo tiệm bán đồ dùng cho trẻ sơ sinh, những quần áo nhỏ giày nhỏ kia thật là đáng yêu, hai người yêu thích đến chẳng muốn buông tay.

“Lam Nguyệt Lượng, mua giường trẻ em không?”

“Tớ muốn sinh con gái chết đi được, mặc bộ váy này vào nhất định rất đẹp.”

“Lam Nguyệt Lượng, cậu xem chân nhỏ đi, thật là đáng yêu.”

“Duy Nhất, cậu tranh thủ thời gian sinh một đứa, cậu muốn thế nào thì phát huy như thế đó.”

Chỉ Duy Nhất không nói lời nào.

Người bán hàng đi tới cầm đồ giúp Lam Nguyệt, “Hai bà mẹ, còn cần gì không?”

Lam Nguyệt cười không phúc hậu.

Chỉ Duy Nhất cúi đầu tự kỷ, thịt trên bụng nhỏ nên giảm rồi.

Sau khi Tống Kinh Dương và bạn đánh bóng xong, mọi người hẹn buổi tối đánh bài. “Kinh Dương, khó được như thế này, buổi tối đi chơi với chúng tớ đi!”

“Tớ gọi điện thoại cho bạn gái.”

“Không phải chứ! Bây giờ còn chưa kết hôn đã phải xin phép? Tống thiếu à, bây giờ cậu không có địa vị quá rồi.”

Tống Kinh Dương bắt đầu dĩ cười cười, “Không hỏi thử lát nữa cô ấy cãi nhau với tớ.”

“Ồi dào, này, Tống thiếu à, cậu đừng nói đùa chứ.”

Tống Kinh Dương đã bấm điện thoại cho Chỉ Duy Nhất, “Em ở đâu thế? Mua đồ xong chưa?”

“Xong rồi, lát nữa Lí Hạo đến đón cô ấy. Bên đó của anh thì sao?”

“Mới vừa đánh bóng xong, buổi tối bọn họ gọi anh đi ăn cơm.”

Một nhóm người cũng vênh tai lên nghiêm túc nghe.

Tống Kinh Dương hơi xoay người, “À, tối về ăn cơm à! Vậy cũng được, anh nói với bọn họ đã.”

Chỉ Duy Nhất cảm thấy khó hiểu.

Lam Nguyệt cười, “Lấy cậu làm có thôi.”

Tống Kinh Dương cúp điện thoại nhún nhún vai với tụi bạn, “Buổi tối trong nhà tớ có chuyện.”

Những người đó an ủi, “Không sao không sao, sau này có thời gian rồi tụ tập.”

“Tống thiếu, không tự do! Thật khổ cho cậu!”

Tống Kinh Dương khẽ nhếch khóe miệng, vẻ mặt hơi khổ.

Lí Hạo đưa Chỉ Duy Nhất về đến cửa tiểu khu, đề tài cả chặng đường đều vây quanh đứa trẻ. Chỉ Duy Nhất đã hiểu đôi chút, tại sao Tống Kinh Dương che giấu với lớp học.

Sau khi xuống xe, cô leo qua một đoạn dốc, từ từ đi về nhà.

Lúc đến cửa tiểu khu, liền thấy Tống Kinh Dương đứng ở cửa. Cô bước nhanh hơn, “Sao anh không lên nhà?” Cô ngược đầu mắt chứa ý cười.

Tống Kinh Dương lướt nhanh qua cô, “Có quên thứ gì hay không?”

“Đâu có?” Chỉ Duy Nhất không hiểu.

Tống Kinh Dương không nói gì, xoay người lên lầu.

Chỉ Duy Nhất không nghĩ ra mình đã quên thứ gì, cầm chìa khóa mở cửa. Mở cửa xong liền thấy một đôi giày nam xa lạ đặt ở cửa.

Tống Kinh Dương nghi ngờ nói, “Bác trai đến?”

Hai người đang nói chuyện, Lí Mạo bước ra từ phòng tắm, tóc còn ướt. Thấy Tống Kinh Dương anh sợ hết hồn, “Sao anh ở chỗ này?”

“Tôi ở đây.” Tống Kinh Dương bình tĩnh nói hai từ.

Chỉ Duy Nhất vội vàng hỏi, “Sao anh lại đột nhiên tới?”

Lí Mạo mệt mỏi nói, “Anh đây không phải là mới vừa biểu diễn xong rồi về sao, mệt quá, đến chỗ em nghỉ một chút.”

Tổng Kinh Dương đi phòng bếp rót nước.

Chữ Duy Nhất cũng mặc kệ, “Lần sao anh tới báo cho tớ một tin, hù chết em rồi.”

“Ồ ơ, sao thế? Vậy là! Anh không thể tới nữa hả.”

“Đúng! Trả chìa khóa cho em!”

“Được lắm! Chữ Duy Nhất qua cầu rút ván! Sợ lần sau anh tới quấy rầy hai người đang làm chuyện xấu chứ gì.”

Sắc mặt Chữ Duy Nhất đỏ bừng, “Anh nói bậy gì đấy? Lí Mạo anh không thuần khiết lắm nhé.”

“Có lẽ thế. Duy Nhất em quá đơn thuần thôi.” Lí Mạo thành thoi thoải mái dựa trên ghế salon, “Em không phải đối thủ của Tổng Kinh Dương.” Anh nhắm mắt lại.

Tổng Kinh Dương bưng trà đến, “Lí Mạo uống trà.”

Lí Mạo vội vàng ngồi ngay lại, “Cám ơn, khách khí quá, đều là người mình cả.”

Tổng Kinh Dương cười nhạt, “Không sao, người tới là khách.”

Lí Mạo uống một ngụm trà, đắng quá. “Đây là cái gì?”

“Trà lài, bên trong có Khổ Đinh, gừng.” Về mặt Tổng Kinh Dương bình tĩnh. “Thời tiết mùa thu khô hanh, ngày thường tôi và Duy Nhất sẽ uống một ít.”

“Khẩu vị hai người thật giống nhau.” Lý Mạo uống không trôi.

Buổi tối anh ở lại chỗ bọn họ ăn cơm, không hề đề cập đến chuyện về nhà. Chữ Duy Nhất nhìn ra, khẳng định Lý Mạo gây chuyện rồi. Chữ Duy Nhất rửa rau, Tổng Kinh Dương xuống bếp, Lí Mạo đứng ở cửa phòng bếp. “Đồ ở đây của em thật đầy đủ nha, bộ chén này thật độc đáo.”

Món trứng cà chua đã chiên xong rồi.

Trong lòng Lí Mạo không khỏi cảm thán, Chữ Duy Nhất kiếm được một người bạn trai biết nấu ăn.

Chữ Duy Nhất quay đầu lại, “Lí Mạo nạo vỏ khoai tây giúp em đi.”

Lí Mạo không nhúc nhích, “Anh là khách, có ai bảo khách động tay đâu chứ.”

Chữ Duy Nhất...

Ba món ăn một món canh, bữa tối cũng không tệ lắm, ba người vui vẻ hòa thuận.

Lí Mạo đang nói chuyện hai người khi còn bé, Tổng Kinh Dương lắng nghe.

“Khi còn nhỏ chúng tôi đều tắm chung trong một cái chậu.” Lí Mạo không biết tại sao thì nhắc tới các đề tài này.

Tầm mắt Tổng Kinh Dương rơi trên người Chữ Duy Nhất, “Hai người cùng tắm tiết kiệm nước.”

Chữ Duy Nhất bỗng nhiên bị sặc, “Hồi nhỏ sao, em không có ấn tượng gì cả.”

“Hồi đó đi nhà trẻ, anh và em học cùng một lớp.”

“Đúng, anh lớn rồi còn tè ra quần.” Chữ Duy Nhất cắn răng.

Lí Mạo đảo mắt xem thường, “Có sao. Tổng Kinh Dương, Chữ Duy Nhất đi ngủ sẽ nói mơ, rất dọa người đó.”

Tổng Kinh Dương chậm rãi đáp một tiếng, “Còn tốt mà.”

Thừa lúc Tổng Kinh Dương rửa chén, cô lặng lẽ kéo Lí Mạo qua, “Có phải anh chọc chủ Lý giận rồi hay không?”

“Sao em biết!”

“Vậy em gọi điện hỏi chủ Lý nhé.”

Lí Mạo vội ngăn lại, do dự nói, “Trong tay em có tiền không?”

“Anh lấy tiền để làm gì?”

“Một người bạn anh gặp phải chút chuyện, muốn mượn tiền quay vòng. Trong tay anh không có nhiều tiền như vậy.”

“Bao nhiêu?”

“Năm trăm ngàn.”

“Em đâu có nhiều tiền như vậy!” Chữ Duy Nhất lớn lên cùng Lí Mạo, đương nhiên biết thái độ làm người của anh, “Tạm thời em chỉ có hai trăm ngàn, không được, em đi mượn đi.”

“Đừng! Em có bao nhiêu thì đưa anh bấy nhiêu! Đừng hỏi mượn Tổng Kinh Dương.” Về mặt Lí Mạo trở nên hơi nghiêm nghị, “Em còn chưa kết hôn, không phải anh xem anh ta là người ngoài, tóm lại là vì tốt cho em. Sau này em cũng đừng ngốc như thế nữa.” Anh sờ sờ đầu cô, “Sao anh có loại cảm giác cậu ta đoạt vợ của anh. Duy Nhất vẫn là em tốt, Tổng Kinh Dương phải cảm ơn, việc anh rút khỏi tác thành cậu ta.”

“Đi ra.” Chữ Duy Nhất đẩy anh ra.

Lí Mạo ỉu xiu đi về, cũng chủ động giao chìa khóa ra.

Tổng Kinh Dương ngồi trên ghế salon, ánh đèn hắt trên gò má anh, anh như cười như không. “Em và Lí Mạo từng có hôn ước?”

“Đó là lời nói đùa của đời trước.” Chữ Duy Nhất không để ý trả lời.

Tổng Kinh Dương im lặng mấy giây, “Vậy anh không thành tiểu tam rồi.”

Chữ Duy Nhất trở mặt ghen hòng.

Anh đứng dậy cởi nút áo cổ áo, Chữ Duy Nhất đi theo bên cạnh anh.

Tổng Kinh Dương dừng chân lại, xa xôi cân nhắc, “Em muốn cùng anh tắm kiểu uyên ương đấy à?”

Chữ Duy Nhất quần bách, lỗ tai nóng lên xoay người chạy về phòng sách, miệng lẩm bẩm, anh ấy bị kích thích, bị kích thích thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Buổi tối, lúc Chữ Duy Nhất viết bản thảo lòng có chút không yên, Lí Mạo nói không đầy đủ, khoản tiền kia không phải con số nhỏ, rốt cuộc anh muốn làm gì chứ.

Anh cũng coi như người của nửa giới giải trí rồi.

Nhất là hai năm nay giới giải trí tung ra nhiều tin tức như vậy, Chữ Duy Nhất càng nghĩ càng lo lắng, vội vàng đi tìm điện thoại di động.

Tổng Kinh Dương thấy cô hoang mang, hỏi, “Sao vậy?”

“Em gọi điện thoại cho Lí Mạo, điện thoại di động của em đâu?”

Tổng Kinh Dương lục điện thoại của cô từ trên ghế sa lon, lại không đưa cho cô, “Có phải Lí Mạo có chuyện không?”

Chữ Duy Nhất cũng không muốn giấu anh, “Anh ấy hỏi mượn em tiền.”

“Con số rất lớn à?” Giọng điệu của anh không có kinh ngạc là mấy.

“Năm trăm ngàn.”

Tổng Kinh Dương hơi trầm ngâm, “Em chuẩn bị làm thế nào?”

Chữ Duy Nhất thần nhiên nhìn ánh mắt của anh, “Em có bao nhiêu thì đưa cho anh ấy bấy nhiêu.”

“Không đủ thì sao?” Âm cuối của Tống Khinh Dương lên cao.

“Không đủ anh ấy lại suy nghĩ biện pháp.” Chữ Duy Nhất đã ngủ được mùi nguy hiểm.

“Cho nên nếu như anh không hỏi, em cũng sẽ không nói cho anh biết.” Anh bình tĩnh trần thuật.

Chữ Duy Nhất nhận ra dường như anh hơi tức giận, cô âm thầm hít một hơi. “Không nói cho anh biết, là em cảm thấy chuyện này không phải chuyện lớn gì.”

Nét mặt Tống Khinh Dương sa sầm, “Anh hỏi em, hộp giữ nhiệt đâu?”

Chữ Duy Nhất sững sốt, bách không biết nên nói cái gì. Là sự lúng túng khi bị vạch trần, hay là áy náy khi mình giấu diếm anh. Cô không nói được.

“Em đưa bữa sáng cho anh ta, tại sao phải gạt anh!” Tống Khinh Dương yên lặng trong nháy mắt, “Duy Nhất, em luôn nghĩ chuyện như vậy là chuyện đương nhiên, em cảm thấy không nói cho anh là tốt với anh? Em cảm thấy mấy năm em không về nhà, là muốn cắt đứt quá khứ của em và anh ta? Em từng nghĩ đến bác trai bác gái chưa?”

Sắc mặt Chữ Duy Nhất trắng bệch mấy phần trong nháy mắt, cô cắn khế môi. Tống Khinh Dương nhẹ nhàng nói ra, chuyện này là chuyện cô vẫn luôn trốn tránh. Miệng cô hơi động, thanh âm tang thương, “Anh nói đúng, em nhát gan hèn yếu – “ vành mắt cô dần dần đỏ lên, “Từ nội tâm em cảm thấy áy náy với Sĩ Thanh Viễn.” Cô hít sâu một hơi, “Các anh cũng không biết, bởi vì ban đầu là – “ cô nhắm mắt lại, lời nói nghẹn ngào, “Bởi vì ban đầu là cha của anh ấy bảo em buông bỏ tình cảm của mình.”

Tống Khinh Dương chột giật mình, đáy mắt lóe lên vẻ không thể tin.

Cô ở dưới ánh đèn, đứng lặng ở đằng kia, sâu trong đôi tròng mắt kia là sự đau khổ cho tới bây giờ anh chưa từng nhìn thấy, giống như là đã chôn sâu rất lâu rồi.

Hồi lâu, cô khẽ nói, “Có lẽ chúng ta căn bản không thích hợp, chẳng qua là anh tưởng nhớ em của trước kia, mà em trước kia, anh căn bản không biết – “

Tống Khinh Dương cắn răng, không ngờ là cô sẽ nói ra. Anh cảm giác được sự tức giận tích đầy lực phủ ngũ tạng, anh siết tay thật chặt, mặt trầm như nước, hô hấp không khỏi trở nên chậm lại.

Đêm, vô cùng yên tĩnh.

Hai người nghe tiếng hít thở lẫn nhau, tựa như báo hiệu có giông tố đánh úp đến.

Bầu không khí ngưng trệ trong chốc lát, rốt cuộc Tống Khinh Dương mở miệng, vầng trán nghiêm nghị, “Anh thấy tối nay em bị lời nói chẳng đâu vào đâu của Lí Mạo mang đi rồi. Em bình tĩnh một chút, tối nay anh về nhà nghỉ.” Anh thu lại cảm xúc, “Ngày mai anh không đi công ty.”

Khi cửa đóng lại, căn nhà rơi vào trong vắng vẻ.

Chữ Duy Nhất từ từ ngồi xổm người xuống, hai tay bịt mắt, sao thế? Tại sao trong lòng khó chịu thế này.

Cô đang sợ cái gì?

Chữ Duy Nhất rốt cuộc mảy đang sợ cái gì?

Không phải đã nói nắm tay đến già sao?

Tống Khinh Dương ra khỏi cửa cũng không đi, anh đứng ở cửa, đứng rất lâu. Người chủ nam đối diện về chột thấy anh, cười một tiếng, “Chú em phạm lỗi, bị bạn gái đuổi ra ngoài rồi à?”

Tống Khinh Dương nhếch mép.

Người chủ nam an ủi một câu, “Lát nữa nói mấy lời hay. Tôi đi về trước. Hút thuốc không?”

“Cám ơn, tôi không hút thuốc lá.”

“Tốt lắm, chúc cậu về nhà sớm.”

Tống Khinh Dương dựa trên vách tường, một tay đút ở trong túi. Sao cô ấy không hiểu đây là mình ghen chứ? Tống Khinh Dương ho khan mấy cái, ngực đau nhức khó chịu, xoay người vào thang máy.

Sáng ngày hôm sau, Chữ Duy Nhất đi công ty thật sớm, nhìn chung quanh, anh không tới công ty thật.

Lúc họp, cô hơi mất thất thần, Sở Mặc điểm tên của cô.

Khi tan họp, Hoa Hoa chờ cô cùng đi. “Cô sao thế? Họp lại dám không tập trung?”

Chữ Duy Nhất thờ dài, “Chọc bạn trai giận rồi làm sao?”

Hoa Hoa cười, “Nói xin lỗi chứ sao! Thành khẩn một chút, rồi mua phần quà. Còn có một câu, đầu giường gây gỗ cuối giường hòa mà.” Nháy nháy mắt với Chữ Duy Nhất.

“Cô suy nghĩ nhiều rồi.” Nhưng mà ngày mai sẽ phải đi huấn luyện phát triển, thời gian hai người ở chung với nhau thì ít. Ngay cả cơ hội để cô nói lời xin lỗi cũng không có.

Tổng Kinh Dương xử lý xong công việc, buổi chiều liền rút thời gian đi gặp một người.

Quán cà phê yên tĩnh, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, du dương động lòng người.

“Em nên gọi anh một tiếng anh họ.” Anh mở miệng, vẻ mặt của cô bé trước mắt căng thẳng, nét mặt cứng rắn, giống như là lâm vào đại địch vậy.

Từ Thần Hi nhìn anh, ánh mắt hơi lạnh. “Tổng tiên sinh, bà nội tôi chưa từng nhắc đến các người với tôi bao giờ cả.”

Tổng Kinh Dương rất bình tĩnh, “Thần Hi, anh có thể gọi em như vậy không?”

Từ Thần Hi âm thầm khẽ cau mày, nhưng không phản đối.

“Chuyện của bà cuối cùng là niềm tiếc nuối, ông cụ bọn họ rất bận tâm về em.”

Từ Thần Hi nắm tay, “Cám ơn, tôi đã qua tuổi cần người khác chăm sóc rồi.”

“Anh nghĩ bà nội mong em có thể hạnh phúc nhất.” Tổng Kinh Dương lộ vẻ xúc động nói, chỉ nghĩ đến trong nhà, biểu cảm mỗi lần nhắc tới bà nội, giống như ăn kẹo ngọt vậy.

Từ Thần Hi vẻ mặt cuối cùng đã dao động, “Tổng tiên sinh, tôi trưởng thành rồi. Hồi đó bà nội khó khăn như vậy cũng không đi tìm mấy người, mấy người cũng biết ý nghĩ của bà. Mẹ tôi sinh tôi xong liền qua đời, nếu như bà là gia đình của các anh, nhất định sẽ có điều kiện chữa bệnh rất tốt, tôi nghĩ mẹ có lẽ cũng sẽ không mất.”

Nét mặt Tổng Kinh Dương cứng lại, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện lời cảm ơn giúp tôi, chỉ là tôi không muốn thay đổi cuộc sống bây giờ của mình.” Cô kiên trì.

Tổng Kinh Dương khẽ thở dài, “Thần Hi, ông cụ vốn muốn đích thân tới gặp em, ba anh khuyên nhủ, cuối cùng bảo anh tới. Anh biết bây giờ bất luận nhà họ Tổng làm gì cũng không đền bù được thiếu sót của em, nhưng đã tìm được em, tội anh cũng sẽ không làm như không thấy. Nếu như em có chuyện gì, nhất định hãy liên lạc với anh. Nhớ nhé, anh là anh của em.”

Anh –

Từ Thần Hi khỏ sở nói, “Cám ơn, tôi đi trước.”

Tổng Kinh Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng cô rồi đi hồi lâu. Quả thật Thần Hi nói không hề sai, cô không chấp nhận cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Ông cụ muốn giảm bớt nỗi áy náy của mình, muốn đối xử tốt với Thần Hi, có thể ông đã quên, Thần Hi vốn khinh thường sự quan tâm đến trẻ này.

Đường Vi ngồi ở trên ghế sa lon cách đó không xa, hôm nay cô hẹn người khác ra ngoài làm phỏng vấn, kết quả liền thấy Tổng Kinh Dương ngồi cùng một cô gái xinh đẹp.

Nếu như cô gái bình thường, có lẽ Đường Vi không thèm để ý. Xuất phát từ liên quan đến nghề nghiệp, cô vô ý nhìn thêm mấy lần, trực giác nói cho cô biết, Tổng Kinh Dương đối xử với cô bé đó rất không bình thường.

Đường Vi hơi phiền não, rốt cuộc có cần nói với Chữ Duy Nhất hay không. Ngộ nhớ hai người chỉ là bạn bình thường, không phải cô đã gây chia rẽ sao? Vậy không phải thì sao?

Buổi tối hôm đó, Tổng Kinh Dương dự tiệc, bị trút không ít rượu, về nhà rửa mặt xong liền ngủ. Đương nhiên không nhìn thấy tin nhắn Chữ Duy Nhất gửi cho anh.

Chữ Duy Nhất một đêm ngủ không được ngon giấc, buổi tối còn nằm mơ, cả người bồn chồn.

Buổi sáng hôm sau, cô thức dậy rất sớm, mở điện thoại di động lên, anh chưa trả lời. Cô nhếch méo, mình bắt đầu lo được lo mất lúc nào.

Trước khi ra khỏi nhà, sắp xếp xong thức ăn của Đại Miêu, Đại Miêu tiễn cô đến cửa, hình như biết cô phải đi công tác, cứ kêu meo meo.

Chữ Duy Nhất mở cửa, Tổng Kinh Dương đứng ở cửa, không nói một lời. Anh đang mặc chiếc áo khoác dài màu cà phê nhạt, thân hình cao ngất. Chữ Duy Nhất vẫn cảm thấy anh mặc quần áo thường rất đẹp, thêm mấy phần dịu dàng, chỉ là sắc mặt anh vẫn không tốt như cũ.

“Đã dọn đồ xong rồi sao?” Anh nhìn lướt qua túi của cô.

“Ừm, mang theo cả rồi.” Chử Duy Nhất vụng về trả lời, “Anh ăn sáng rồi à?”

“Chưa. Đi trước đã, nếu không sắp trễ rồi.” Tổng Kinh Dương ho khan mấy tiếng.

“Chờ một chút.” Chử Duy Nhất la lên, “Em quên đồ.” Cô vội vàng mở cửa đi vào, đi phòng bếp cầm chút đường phèn.

Lúc hai người đến tập họp trước cao ốc công ty, mọi người đều đã đến. Tổng Kinh Dương đi lên trước, một phút sau Chử Duy Nhất mới đi lên, kết quả là còn dư lại có chỗ bên cạnh Tổng Kinh Dương.

Cô nhìn nhìn hai bên, chọn ngồi bên cạnh anh.

Sau khi điểm danh xong, xe bắt đầu lăn bánh. Lộ trình mất ba giờ, mọi người nên ngủ thì ngủ, nên ăn gì thì ăn.

Chử Duy Nhất nghiêng đầu khẽ hỏi mấy câu, “Có muốn uống nước hay không?” Vừa nói vừa đưa cốc cho anh, Tổng Kinh Dương nhận lấy, rót một ly nước, nước vừa đủ ấm, đang bốc hơi nóng.

“Sao anh dễ giận như vậy.” Chử Duy Nhất lẩm bẩm.

Tổng Kinh Dương đang uống nước, một ngụm nước liền nghẹn trong cổ họng, sắc làm anh khó chịu, anh lại ho khan mấy cái.

Chử Duy Nhất vừa định đưa tay vỗ vỗ lưng cho anh, nghĩ đến đang ở trên xe lại rút tay lại.

Tổng Kinh Dương từ từ hồi phục lại, nghiêng răng nghiêng lợi, “Thật không biết anh thích gì ở em!”

Chử Duy Nhất trầm mặc, cô nhìn anh, ánh nắng chiếu vào trong xe, những hạt bụi nhỏ tùy ý trôi nổi dưới ánh mặt trời.

“Có lẽ em biết em thích anh vì gì, em thích sự kiên trì của anh, thích anh vẫn luôn yên lặng trả giá, thích dáng vẻ nghiêm túc lúc làm việc của anh, ừ, em còn thích dáng vẻ anh – ghen nữa.” Cô trừng mắt dí dỏm nói.

Dưới ánh sáng màu vàng, gương mặt đẹp trai của anh chứa ý cười, con ngươi hẹp dài tựa như chứa ánh sáng nhu hòa ấm nóng.

“Bạn học Chử, là một tác giả trẻ, xin chú ý dùng từ, anh ghen hồi nào!”

Chử Duy Nhất nhìn nhìn chung quanh, không người chú ý, kéo tay anh qua, tay anh vẫn ấm áp như trước đây, “Ngaoan, đừng giận dỗi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Phong cảnh bên ngoài cửa sổ thay đổi nhanh chóng, bọn họ cách thành phố càng ngày càng xa.

Xe thỉnh thoảng tắc lư một hai lần, Tổng Kinh Dương nhắm hờ mắt tựa như đang ngủ say. Chử Duy Nhất cúi đầu xem tiểu thuyết. Trong xe buýt yên tĩnh, thường truyền ra tiếng trò chuyện được nén lại. Đầu anh dần dần sát lại gần, đang đưa theo sự tắc lư của xe.

Chử Duy Nhất nhìn đến mê mẩn, Tổng Kinh Dương dứt khoát tựa nửa người mình trên người cô, hô hấp đều đều vồn vồn trên cổ cô, khiến cho cô không có chút tâm tư đọc sách nào. Cô cất điện thoại di động, quang minh chính đại quan sát anh, sống mũi cao, mi mục như họa, ngũ quan góc cạnh rõ ràng. Anh nhàn hạ nhắm mắt nghỉ ngơi, cũng không biết là ngủ thật hay là giả nữa.

Lông mi dày mà dài hơi run run, Chử Duy Nhất đưa tay chạm vào, lại còn dài hơn so với con gái.

Cô vô ý néo gò má anh, lúc này phía trước đột nhiên có một ánh mắt quắc tóe, Sở Mặc nhìn thẳng vào cô, đáy mắt kia thoáng qua kinh ngạc.

Chử Duy Nhất bỗng đẩy đầu Tổng Kinh Dương qua một bên, về mặt dừng dừng.

Sở Mặc lạnh như băng nhếch mép một cái.

Tổng Kinh Dương thờ dài, nhỏ đến không thể nghe được, chốc lát, anh lại áp sát sang, khẽ lẩm bẩm một câu, “Động tay động chân đùa giỡn xong liền mặc kệ không để ý tới nữa, hừm?”

Chữ Duyệt nhắm hai mắt giả vờ ngủ, cũng chẳng biết mình làm sao ngủ mất, chờ khi cô tỉnh lại, người cả xe đều đã đi xuống hết, chỉ còn lại cô và Tống Kinh Dương.

Tống Kinh Dương đánh thức cô, “Ngủ ngon thế sao? Tối hôm qua ngủ không ngon?”

Chữ Duyệt dụi dụi mắt, “Biết người nào đó tức giận, em nào có tâm tư để ngủ.” Cô cố ý nói.

Tống Kinh Dương mỉm cười, “Yên tâm, khẳng định mỗi buổi tối trong bảy ngày này em đều có thể ngủ ngon.” Anh cố tình dừng lại, “Vai anh ướt rồi.”

Chữ Duyệt sát lại gần rồi nhìn, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng lên.

Tống Kinh Dương thoải mái nói, “Mới vừa bọn họ đều thấy em dính sát vào anh.”

Chữ Duyệt...

Hai người xuống xe, mỗi người đi theo tổ nhỏ của mình, mọi người không khỏi quăng tới ánh nhìn không thể tưởng tượng nổi. Chữ Duyệt về mặt buồn rầu, không nói rõ.

Hoa Hoa và cô được phân một phòng ký túc xá.

“Duyệt, đoạn đường này cô và Tống tổng giám rất thân quen, cảm giác dựa vào vai anh ấy như thế nào?”

Chữ Duyệt cười, “To rộng, ấm áp mạnh mẽ.”

“Cát. Ánh mắt mọi người lúc xuống xe đều nhìn thẳng. Cô thật buồn cười, Tống tổng giám đẩy cô ra, cô lại tự động tới gần. Ha ha ha – cô không thấy đâu, về mặt của Tống tổng giám thật bất đắc dĩ.”

Chữ Duyệt ô ô hai tiếng, “Ném chết người rồi. Chỉ là bản năng của con người thôi, huống chi Tống tổng giám phóng khoáng hào phóng như vậy.”

Hoa Hoa tròn mắt, “Cô đừng quên mình là người của tổ nào.”

“Thân tôi có thể ở đây nhưng lòng ở chỗ khác.” Chữ Duyệt nói đùa.

“Cô ngàn vạn lần chớ để cho lão đại nghe được câu này, lát nữa bảo cô chạy một vòng đó.”

“Lần huấn luyện này nghiêm khắc đến như vậy sao?”

Hoa Hoa nặng nề gật đầu, “Cô chuẩn bị tâm lý tốt vào.”

Buổi tối mọi người ăn cơm ở nhà ăn, cơm nước không tệ lắm, vốn tưởng rằng bảy ngày này đều sẽ là cơm canh đạm bạc, kết quả còn có thịt.

Chữ Duyệt thật thỏa mãn, lúc ăn cơm không nhìn thấy Tống Kinh Dương. Cô nhanh chóng gửi tin nhắn cho anh, “Anh không tới nữa là chẳng có cơm ăn.”

Bên kia trả lời rất nhanh, “Đến ký túc xá của anh, 606.”

Chữ Duyệt lập tức trả lời lại, “Được.”

Cơm nước xong, cô liền qua đó, gõ cửa.

Tống Kinh Dương mở cửa, khẽ mỉm cười với cô, “Nghe lời như vậy hồi nào thế?”

Chữ Duyệt quan sát căn phòng một chút, giường lớn đủ cho một người đến hai người, so với chỗ bọn họ tốt hơn nhiều. Cô nói, “Công ty sắp xếp thật không công bằng, lãnh đạo thì ở một mình một phòng, nhân viên bình thường hai người ở một phòng.”

Tống Kinh Dương đưa chai nước cho cô, “Vậy em cho là để cho anh ở chung với ai?”

Chữ Duyệt suy nghĩ một chút, quả thật không người nào chịu ở chung với lãnh đạo.

Tống Kinh Dương cười, “Ngược lại anh không ngại em tới ở cùng anh.”

Chữ Duyệt hừ một tiếng, “Nghĩ hay nhỉ.” Cô đưa tay ra, “Mang cho anh, trái táo. Anh không đói sao?”

“Không có khẩu vị.” Khóe miệng Tống Kinh Dương cong thành một đường cung, “Sáu giờ sáng ngày mai phải chạy tập thể 5000 thước, hạng mục hơi nhiều chút.”

Chữ Duyệt sững sờ, “5000 thước? Em không được, 1000 em cũng chẳng chạy nổi.”

Tổng Khanh Dương thở dài, “Ngày thường bảo em đi chạy bộ thì không đi.”

“Làm sao bây giờ?” Chử Duy Nhất khóc không ra nước mắt. Từ nhỏ thể dục cô đã không tốt, 5000 bước đối với cô mà nói chính là một ngọn núi lớn.

“Anh cũng chẳng có cách nào, chạy không xong thì cũng phải chạy.” Thật ra thì Tổng Khanh Dương có lòng muốn Chử Duy Nhất ngày thường tìm chút thời gian vận động. Ban ngày cô ngồi làm việc, tối về viết bản thảo vẫn phải tiếp tục ngồi.

Chử Duy Nhất rồi bời, cô hơi chán nản nói, “Em sẽ kéo tổ em xuống mất.”

“Không sao, hữu nghị là số một, thi đấu là thứ hai.” Tổng Khanh Dương lại ho khan.

Chử Duy Nhất lo lắng nhìn anh, “Anh còn chưa hết ho khan sao? Hai ngày nay đã uống thuốc chưa?”

“Có lẽ là khuya ngày hôm trước bị tức quá.” Anh chậm rãi nói từng chữ.

Chử Duy Nhất ớ một tiếng, “Anh mang thuốc theo không?”

“Không mang.” Tổng Khanh Dương không thêm để ý nói.

“Sao anh lại như vậy chứ! Không uống thuốc làm sao có thể khỏi bệnh đây. Mẹ em nói ho khan tổn hại sức khỏe lắm đó.” Chử Duy Nhất cau có mặt mày.

Trong chớp mắt kia trong lòng Tổng Khanh Dương rối rắm.

“Em đi hỏi họ xem ai mang thuốc.” Khuôn mặt Chử Duy Nhất đầy vẻ lo lắng.

Tổng Khanh Dương kéo tay cô, “Đừng đi, nghỉ ngơi một lát, trò chuyện với anh.”

Chử Duy Nhất sờ trán anh, thăm dò nhiệt độ. “Nên uống nhiều nước một chút đó.”

Nước vạn năng lại phát huy tác dụng.

Ánh mắt anh cong cong, cả người thoải mái, “Em tra tài liệu ở trên mạng giúp anh.”

“Tài liệu gì?”

Anh đưa văn kiện cho cô, Chử Duy Nhất nhìn nhanh qua một lần.”Được.”

Hai người ở trong ký túc xá, mỗi người ở một góc bàn chuyện của mình, vừa nói chuyện vừa cố tình tìm lời nói. Chử Duy Nhất từ từ phát hiện, Tổng Khanh Dương làm việc rất có thứ tự.

Làm được một nửa, điện thoại di động của Tổng Khanh Dương reo lên, mẹ Tổng gọi điện thoại đến.

“Con ở đó sao rồi?”

Tổng Khanh Dương lén cười một tiếng, lần trước anh ra ngoài huấn luyện cũng chẳng thấy mẹ anh gọi điện thoại đến hỏi, “Rất tốt ạ.”

“Ồ được không?”

“Cũng tốt ạ.”

“Vậy ăn uống thì sao?”

“Cũng thế ạ.”

“À con này, vậy Duy Nhất ăn quen không?” Quả nhiên là có dụng ý khác mà.

“Có thật mẹ yên tâm.”

Mẹ Tổng hừ một tiếng, “Con bé đang ở chỗ con sao? Con đưa điện thoại cho nó, mẹ nói mấy câu với nó.”

Tổng Khanh Dương lắc đầu, “Duy Nhất – “

Chử Duy Nhất ngẩng đầu lên.

“Có người nhớ em này.” Anh nói.

Chử Duy Nhất vội vàng cầm điện thoại, cung kính đứng trên mặt đất, “Bác gái – “

“Duy Nhất, bác nghe Khinh Dương nói các cháu ăn uống không tốt, bác chuẩn bị một rương thức ăn cho cháu, ngày mai sẽ bảo người đưa qua.”

“Bác gái, không cần đâu ạ, thức ăn cũng không tệ mà.”

“Các cháu phải ở nơi đó lâu như vậy mà, có chuyện gì gọi điện thoại cho bác. Đại Miêu cháu yên tâm, ở chỗ bác rất ngoan.” Khuôn mặt mẹ Tổng đầy vẻ từ ái.

Khóe mắt Cha Tổng giật giật, đón con mèo này về một buổi sáng, đã ăn mất một con cá rồi.

Nhưng là mèo của con dâu tương lai, ông vẫn không thể nổi giận.

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất ngăn người, “Bác gái đưa thức ăn đến đây.”

“Đưa thì cứ đưa.” Tổng Khinh Dương cau mày, thấy cô chân không đứng trên mặt đất, dép ở phía xa, anh cầm dép khom người để ngay ngắn dưới đất, “Mùa thu rồi, em cũng không sợ lạnh.”

Chử Duy Nhất xỏ chân vào, mang dép lên, “Sao anh không khuyên bác chứ, chúng ta đến là để huấn luyện.”

“Bà cho là chúng ta đã đến thế giới của hai người.” Tổng Khinh Dương trả lời.

Buổi sáng hôm sau, 5000 thước, Chử Duy nhất quả thật chạy về chót. Cái này chẳng qua là khởi đầu của sự thống khổ mà thôi.

Buổi trưa, điện thoại cô reo lên.

“Duy Nhất, cháu ở chỗ nào? Quà vật đã đưa đến rồi.”

“Cháu đến cửa lấy. Bác gái bác bảo người giao hàng chờ một chút.”

“Không sao không sao.” Mẹ Tổng vui vẻ.

Chử Duy Nhất chạy chậm cả đoạn đường, bấp chân đều mỗi nhữ. Đến cửa, cô dừng lại. Xe của mẹ Tổng đang đậu ở đó.

Mẹ Tổng nhìn cô từ trên xuống dưới, “Ái dà, gầy quá. Cháu vất vả rồi.”

“Bác gái sao bác lại đích thân đến đây?”

Mẹ Tổng mở cốp sau ra, “Hôm nay bác rảnh, tới xem một chút.” Chử Duy Nhất vội vàng đi giúp, quà vật từng nói, nên có đều có. “Khinh Dương đâu?”

“Anh ấy đang nghỉ ở ký túc xá.”

“Bác gái để cháu cho. Cháu mạnh, cháu nâng được.” Cái rương lớn như vậy, Chử Duy Nhất cố hết sức để ôm.

Mẹ Tổng xách một túi trái cây lớn.

“Hình như bác mang nhiều rồi.” Mẹ Tổng thấy cô ôm hơi phí sức.

“Sao lại thế ạ! Bây giờ chúng cháu cần lắm.”

“Vậy thì tốt.”

Cuối cùng đã đem hết đồ ăn về, Chử Duy Nhất dẫn mẹ Tổng tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống.

“Cháu vốn chẳng mập, nhất định lần này phải gầy mất mấy cân rồi. Nếu không để bác chào hỏi với lãnh đạo các cháu, đi về cùng bác đi.”

“Bác gái, không cần đâu ạ, cháu cũng muốn rèn luyện một chút.”

“Cũng được, Khinh Dương cũng ở chỗ này, hai người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Chử Duy Nhất oán thăm, buổi sáng chạy 5000 thước, anh kham khổ chạy qua bên cạnh cô, cũng chẳng quay đầu nhìn cô cái nào.

“Duy Nhất, thật ra thì bác đã xem qua hình của cháu rất sớm.”

“Dạ!” Cô tròn to hai mắt.

Mẹ Tổng gật đầu, “Lần gần đây nhất, là có người giới thiệu đối tượng cho Khinh Dương, trong đó có hình của cháu. Bác không biết khi đó cháu và Khinh Dương có ở bên nhau hay chưa.”

Chữ Duyệt thẹn thùng, “Chưa ạ.” Thật sự là sau khi cô quen biết anh mới ở bên anh.

“Nhưng mà, bác còn từng xem hình của cháu ở cao trung.”

“Cao trung?”

“Đúng, chắc chụp lúc tốt nghiệp, chỉ có nửa người trên, rất nghiêm túc.”

Chữ Duyệt tròn to hai mắt, tim đột nhiên nhảy lên một cái.

Mẹ Tổng gian xảo cười một tiếng, “Cháu có thể xem thử ví tiền của Kinh Dương, rồi cháu sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lời nói của mẹ Tổng đang dấy lên từng cơn sóng nhỏ trong lòng Chữ Duyệt Nhất. Tấm ảnh tốt nghiệp năm đó, chính cô cũng chẳng có.

“Trước kia bác vẫn rất lo cho nó, người gần tuổi với nó cũng đã có người yêu rồi, nó cứ bình chân như vại, bảo nó đi xem mắt, nó có bao giờ chịu nghe.” Mẹ Tổng nhớ lại, “Không vội không vàng, bác cũng hoài nghi có phải ở nước ngoài nó đã gặp phải chuyện gì hay không, như thích đàn ông gì đó vậy.”

Chữ Duyệt Nhất nghẹn họng.

“Giờ mới biết, thì ra là có người trong lòng rồi.” Mẹ Tổng đã nói chuyện với cô hơn một giờ.

Rất lâu sau Chữ Duyệt Nhất hỏi, “Đề cháu gọi Kinh Dương.”

“Không cần đâu, bác đi đây. Bác cũng đã nhìn nó hơn hai mươi năm rồi.” Đấy mắt mẹ Tổng tràn đầy vẻ dịu dàng, “Kết thúc huấn luyện xong rồi vào nhà bác chơi, bác làm đồ ăn ngon cho cháu.”

“Cháu cảm ơn bác gái.”

Mẹ Tổng mặt mày cong cong, “Được rồi, cháu cố gắng huấn luyện nhé.”

Chữ Duyệt Nhất từ từ đi về ký túc xá, xa xa liền thấy Sở Mặc đang đi tới trước mặt mình, cuối cùng đường hẹp gặp nhau.

“Lão đại – “ Chữ Duyệt Nhất chào hỏi.

Sở Mặc nhìn cô, “Chữ Duyệt Nhất, em là con rùa đen à, chạy chậm rì như thế. 5000 mét em cũng không hoàn thành được, những hoạt động phía sau em làm thế nào?”

Chữ Duyệt Nhất khẽ trả lời, “Tôi có thể làm đội cổ vũ không?”

Sở Mặc hừ lạnh một tiếng, nhìn thẳng vào cô, “Tôi hỏi em.”

Chữ Duyệt Nhất bị vẻ mặt của anh khiến cho có chút lo lắng bất an.

Đột nhiên Sở Mặc vươn tay kéo cô đến một góc, Chữ Duyệt Nhất khăn trương mà tìm đập thành thịch. “Lão đại – “

“Chữ Duyệt Nhất, em thích Tổng Kinh Dương à?” Sở Mặc hí mắt, giống như đã thấy rõ hết thảy.

Chữ Duyệt Nhất ực một cái, “Sao anh lại hỏi như vậy.”

“Đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra, em tới công ty cũng là bởi vì cậu ta nhì, ở cao trung em đã thích cậu ta rồi, đến công ty là vì anh ta, chỉ là cậu ta không vừa ý em.” Sở Mặc phân tích, “Ngày hôm qua lúc chuẩn bị đến đây, em có ý đến trễ, kết quả là có cơ hội ngồi chung với cậu ta.”

Chữ Duyệt Nhất cau mày, chợt cảm thấy người trước mặt thật xa lạ, “Lão đại, anh xem Conan nhiều quá à?”

Sở Mặc nghẹn lời, “Em là người của tổ tôi, tôi tốt bụng nhắc nhở em, em phải vượt qua. Em tưởng là lâu như vậy, phái nữ công ty chưa có ý với cậu ta chắc? Em quá đơn thuần, đặc tội phụ nữ rất đáng sợ.”

Chữ Duyệt Nhất hít một hơi thật sâu, “Dựa vào cái gì nói anh ấy không vừa ý em?”

Sở Mặc sùng sốt, khoe miệng co rúm, “Em cảm thấy cậu ta có thể nhìn trúng chỗ nào ở em? Muốn vốc người không có vốc người – “

Chữ Duyệt Nhất nghiêng răng, “Như nhau cả thôi.” Nói xong cô nhanh chóng chạy mất, trong lòng buồn bã đến khó chịu.

“Chữ Duyệt Nhất, tự em suy nghĩ kỹ đi.”

Đại não Chữ Duyệt Nhất ong ong, sao Sở Mặc không coi trọng cô và Tống Kinh Dương như vậy nhỉ? Nhiều năm như vậy, sau năm lớp mười, làm sao nghĩ rằng có thể là anh.

Chữ Duyệt Nhất nhân thời gian nghỉ ngơi bắt đầu thu xếp đồ ăn vặt, Hoa Hoa về thấy một rương đồ ăn, ánh mắt cũng đượm ra, “Duyệt Nhất, chuyện gì thế? Đồ đối tượng đưa đến cho cô?”

“Không phải, mẹ bạn trai tôi.”

“Ồ! Mẹ chồng cô thật tốt.”

Mẹ chồng, đột nhiên cảm thấy có liên quan với cái từ này, cũng chẳng đáng sợ như vậy.

“Cô muốn ăn thì tự mình lấy nhé.” Chữ Duyệt Nhất bỏ một ít vào trong túi, chuẩn bị lát nữa đưa cho Tống Kinh Dương.

“Duyệt Nhất, mẹ chồng cô làm nghề gì?”

“Ngày trước là giáo sư đại học.”

“Cô giáo à, sau này con của các cô hoàn toàn có thể giao cho bà ấy chăm sóc.”

Chữ Duyệt Nhất suy nghĩ một chút, “Tớ cho là cha mẹ không nên giao con cho người già, về hưu nên hưởng thụ mới đúng.”

Hoa Hoa nhướn mày, “Tôi xem đến lúc đó cô làm sao tự chăm sóc? Đi làm chăm sóc con? Cô tưởng mình là nữ siêu nhân à.”

Chữ Duyệt Nhất thờ dãi, “Dù sao tôi vẫn không đồng ý giao cho người cao tuổi nuôi con.”

Buổi tối, cô tản bộ ở bãi tập.

Gió đêm hơi lạnh, ánh trăng sáng trong.

Chữ Duyệt Nhất đang xem tin nhắn mẹ gửi đến, Sĩ Thanh Viễn đã xuất viện, nhưng vết thương trên tay còn chưa hồi phục. Màn ảnh phát ra ánh sáng yếu ớt, cô suy xét một lúc, không trả lời.

Mấy ngày nay giữa con sóng nhỏ với Tống Kinh Dương, cô mới phát hiện ra mình đã làm anh đau lòng. Buổi tối đó cô gần như một đêm không ngủ, trong đầu đều nghĩ đến anh.

Chữ Duyệt Nhất biết mình xong đời rồi, loại cảm giác đó chính là chìm đắm.

Từ thích đến yêu sâu nặng, có lẽ chỉ cần thời gian một ly trà.

“Duyệt Nhất – “ trong bóng đêm đen ngòm, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Chữ Duyệt Nhất kinh ngạc vui mừng giương mắt nhìn lên, lại thấy một nam một nữ đang đứng ở phía trước, là Tang Lạc! Sao cô ấy đến nơi này.

Cô còn đang ngồi ở chỗ ấy, Tống Kinh Dương khẽ nhủ mày, vươn tay kéo cô lên. “Sao em tới đây một mình?”

“Em đến chạy bộ.” Giọng Chữ Duyệt Nhất hơi cứng nhắc.

Tống Kinh Dương đầu tiên là hơi ngại ngùng, ngay sau đó không dấu vết cười.

“Duyệt Nhất – “ Tang Lạc cười nhạt thản nhiên, “Lúc gọi cho Tống Kinh Dương biết hai người ở chỗ này, đúng lúc tôi ở gần đây nên đến thăm hai người.”

Chữ Duyệt Nhất oán thăm, hẳn là thăm anh ấy thì có.

“Huấn luyện mệt không?” Tang Lạc hỏi.

Chữ Duyệt Nhất gật đầu, “So với tưởng tượng mệt hơn nhiều.”

“Hi hi, tôi thấy cô đen đi một chút rồi.”

Chữ Duy Nhất cười khỏ.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, thì ra Tang Lạc là kiến trúc sư, đại học thành phố bên cạnh có dự án, do công ty bọn họ phụ trách.

Nửa giờ sau, Tang Lạc trở về.

Tổng Kinh Dương nhìn sang bên cạnh, “Có muốn chạy thêm hai vòng nữa không?”

Chữ Duy Nhất nhìn thẳng về phía trước, “Không có sức để chạy.” Lời nói của Tang Lạc vẫn quanh quẩn ở trong đầu cô, trong lòng cô trầm xoay nghìn chuyển, hóa ra mình hiểu về anh ít như vậy.

Tổng Kinh Dương nhếch khóe miệng, “Sao thế?”

Chữ Duy Nhất áp úng, “Nước Đức vui không?”

“Em muốn đi Đức à?” Anh nhướn mày, mặt mày sáng chói như ngôi sao vậy.

“Không muốn đi, hồi bữa anh chút thôi. Tiếng anh em cũng đã vút mấy năm rồi, có trở ngại giao tiếp.” Cô nói liều.

“Anh có thể làm phiên dịch cho em, miễn phí.” Anh dặt tay cô, đi thẳng về ký túc xá.

Trên bàn có đặt một cái túi, trên đó viết hiệu thuốc XX. Cô biết chắc hôm nay Tổng Kinh Dương sẽ không đi hiệu thuốc, Chữ Duy Nhất thu hồi tầm mắt. Có một số việc bây giờ cô đã rõ.

“Bác gái đưa đến rất nhiều đồ, lát nữa em về lấy cho anh.”

“Mẹ anh có nói gì không?”

Chữ Duy Nhất hơi sừng sốt, “Không có.”

Tổng Kinh Dương lại ho khan vài cái.

Chữ Duy Nhất lấy xi rô trị ho trên bàn, “Anh uống thuốc đi.”

Anh nhìn, im lặng mấy giây mới nhận lấy. “Ban này Tang Lạc mang đến.”

“Em biết, nhất định là lúc cô ấy nói chuyện điện thoại cùng anh nghe được anh ho.”

Tổng Kinh Dương gõ nhẹ tay trái lên mặt bàn, “Em biết?”

Chữ Duy Nhất không trả lời anh, cầm lấy tài liệu đã in ấn, kể về chuyện của một lão tướng quân, nhắc tới mấy trận chiến dịch ông đã từng tham gia, còn có gia đình của ông, cùng với hai người vợ.

“Vị lão tướng quân này là người của thành phố D, công ty phải làm hạng mục liên quan đến người này sao?”

“Có khả năng này.”

Chữ Duy Nhất lật đến gia đình của lão tướng quân, mấy câu phía trên mấy nói đến, người vợ thứ nhất là theo lệnh cha mẹ, sinh ra ba người con. Hai người vượt qua những năm tháng khó khăn, kết cục cuối cùng vẫn là ly hôn. Chữ Duy Nhất cảm khái, “Người vợ đầu của lão tướng quân sau đó thế nào? Có tài liệu hay không?”

Tổng Kinh Dương ngồi trên ghế sa lon bên cạnh cô, “Mất rồi.”

Chữ Duy Nhất thờ dài, “Lão tướng quân cũng họ Tống, nói không chừng mấy trăm năm trước các anh là một nhà ấy nhỉ. Tống Dụ Quang – “đang đọc tên, “Hình như nghe qua rồi.”

Tổng Kinh Dương một tay chống cằm, khẽ hừ một tiếng.

Chữ Duy Nhất chợt nhớ ra, “Ông nội anh!”

Tổng Kinh Dương khẽ gật đầu.

Thì ra là tướng quân!

Khó trách mẹ có lúc muốn nói lại thôi, bọn họ là đang lo lắng cho cô.

Chương 48

Chữ Duy Nhất đã thoát ra khỏi câu chuyện bát quái này, trong đầu đều nghĩ đến một câu nói, “Vào cửa vương hầu sâu tựa bể[1].”

[1] Vào cửa vương hầu sâu tựa bể - Nhất nhập hầu môn thâm tựa hải: Một câu thơ trong bài thơ Tạng tỳ - Thôi Giao. Bản dịch: Nguyễn Thị Bích Hải.

“Đang nghĩ gì đấy?” Tống Khinh Dương giơ tay lên vân vê một nhúm tóc dài của cô.

“Vào cửa vương hầu sâu tựa bể.” Chữ Duy Nhất bật thốt lên.

Tống Khinh Dương bật cười, “Đầu có khoa trương như vậy, ba mẹ anh em cũng đã gặp rồi, bọn họ thế nào em không biết sao.” Cha mẹ anh đều rất tốt, rất có tu dưỡng, đối với cô cũng vô cùng thân thiết. Tống Khinh Dương là con trai, không thân với cha mẹ lắm, nhưng cô có thể cảm giác được sự yêu thích cha mẹ đối với anh, sự ấm áp của nhà họ Tống.

Đây là ao ước của Chữ Duy Nhất từ năm mười mấy tuổi, một gia đình hoàn chỉnh.

Chữ Duy Nhất nhìn hình lão tướng quân, nhớ đến lần gặp mặt trước, ông lão rất hiền lành, rất khó tưởng tượng đoạn quá khứ của ông. “Ông nội em cũng từng tham gia một vài chiến dịch, khi kháng nỹ viện triều đã bị thương một chân, có thể là do từng trải qua nơi chiến trường, ông nội rất nghiêm túc, rất ít cười. Cô lớn em khi còn bé rất sợ ông, thấy ông liền chạy mất.”

Tống Khinh Dương cảm thấy kính nể.

“Nhưng ông rất tốt với bà nội, cho tới bây giờ em chưa từng thấy qua ông cãi nhau câu kính với bà nội lần nào.” Chữ Duy Nhất nhớ lại, “Trước khi ông qua đời vẫn còn lo lắng bà nội em. Thật ra thì người già rồi, sống lẻ loi một mình thật rất đáng thương.”

Tống Khinh Dương nắm tay cô, “Chúng ta sẽ không như thế đâu.” Trong con mắt của anh lóe lên ánh sáng kiên nghị. “Chúng ta sẽ mãi làm bạn đến già.” Nhiệt độ trong lòng bàn tay ấm áp đang không ngừng ào ào truyền lại.

Chữ Duy Nhất nhìn thẳng vào anh, lời tỏ tình anh nói rất ít, nhưng có mấy lời còn êm tai hơn lời tỏ tình.

Huấn luyện phát triển tiến hành trong đau khổ, các nữ đồng nghiệp đều có chút không chịu đựng nổi, nhưng mà khiến cho người ta vui chính là, phần lớn người đã gầy đi. Chữ Duy Nhất gầy mất hai cân, cô lên lút vui sướng.

Có điều chẳng vui mừng được bao lâu, biết được hoạt động ngày hôm sau là “Mạo hiểm trên cao”, mặt cô trắng bệch cả ra.

Huấn luyện viên dùng giọng nói khích lệ cổ vũ mọi người, những người đàn ông từng người một tiến lên.

Sở Mặc lên đầu, dáng điệu nhẹ nhàng, thu được một tràng tiếng vỗ tay. Chữ Duy Nhất xếp cuối cùng, Tống Khinh Dương bắt tri bắt giác đi tới bên cạnh cô, “Sợ à?”

Chữ Duy Nhất khẽ cắn răng, “Không sợ.”

“Ồ, vậy thì đừng bày ra vẻ mặt thấy chết không còn chứ.” Tống Khinh Dương ung dung nói.

Chữ Duy Nhất chớp chớp mi, “Bạn trai người ta đều là cổ vũ, yêu quý đủ loại, sao anh lại đả kích em chứ?”

“Để cho em trưởng thành trong đả kích, dù cho bây giờ anh nói một trăm câu khích lệ, nỗi sợ hãi của em chẳng thể giảm bớt.” Tống Khinh Dương nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, hơi cau mày, “Lát nữa đi lên thoải mái thả người xuống, anh đứng ngay phía dưới.”

“Không được, anh đừng đứng chỗ đó. Chẳng may em đụng vào người anh thì sao? Mắt em sẽ nhắm tịt, về mặt nhất định nhăn nhó, đặc biệt xấu xí.”

Lúc này rồi cô còn lo biểu cảm của mình, Tống Khinh Dương lắc lắc đầu.

Đội nữ khá chậm, tiếng thét chói tai không ngừng, tiếng này đến tiếng khác. Có người sau khi xuống rồi cũng chẳng nhúc nhích gì.

Trước khi đến lượt Chữ Duy Nhất, Sở Mặc đi đến, nhẹ nhàng nói, “Không chết nổi đâu, nhắm mắt nhảy luôn.”

Chữ Duy Nhất đang ngồi vận động nóng người, duỗi duỗi cánh tay, ừm trả lời, “Tôi biết rồi.”

“Vậy thì nhảy cho tốt nhé!” Sở Mặc gật đầu một cái.

Rốt cuộc đã đến phiên Chữ Duyệt Nhất, cô là người cuối cùng, mọi người cũng đỏ mắt chờ cô. Cô leo lên từng bước từng bước, sau lưng toát ra mồ hôi.

Tổng Kinh Dương trầm mặc đứng ở đằng kia, vẻ mặt nghiêm túc, đầy mắt có vẻ lo âu.

Chữ Duyệt Nhất nhìn xuống phía dưới, tay đã bắt đầu run rẩy. Huấn luyện ở một bên hô lên, “Đứng lên, chuẩn bị nhảy!”

Chữ Duyệt Nhất cảm giác được người mình đang run run, đầu óc trống rỗng, trước mắt một mảnh mờ hồ.

“Chuẩn bị!”

Cô khẽ cắn răng, ánh mắt liếc xuống phía dưới một cái, tựa hồ thấy bóng dáng của Tổng Kinh Dương, sao anh chẳng nghe lời cô thế, Chữ Duyệt Nhất buồn bực suy nghĩ, tung người nhảy xuống.

Hai tay Tổng Kinh Dương nắm thật chặt, cuối cùng chờ cô rơi xuống đất, anh sai bước tiến lên phía trước kêu tên cô, “Duyệt Nhất – “

Trán Chữ Duyệt Nhất đều là mồ hôi lạnh, tiếp đất, đầu văng mắt hoa, “Cuối cùng đã xuống rồi.”

“Tốt lắm, không sao rồi.” Tổng Kinh Dương thở phào nhẹ nhõm, vươn tay muốn kéo cô đứng dậy. Hoa Hoa đã chạy đến, lúi ra lúi rúi nói rất nhiều lời.

Chữ Duyệt Nhất nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị bò dậy, kết quả hai chân chẳng có chút sức.” Chân tôi mềm nhũn rồi.”

Hoa Hoa cười xì, “Tôi không công nổi cô.” Cô là người của tổ một, vào lúc này người khác cũng đã lục tục đi rồi. Sở Mặc đứng ở bên cạnh như có điều suy nghĩ, thấy vậy tiến lên phía trước một bước, “Tôi – “

Tổng Kinh Dương xoay người ngồi xổm xuống, “Lên đi.”

Ánh mắt Hoa Hoa đượ ra, mắt khả năng ngôn ngữ.

“Tổng tổng, tôi nghỉ thêm một lát.” Dù sao cũng là trước công chúng, tình yêu nơi công sở vẫn không thể công bố được.

Sở Mặc cười khan, “Tổng tổng thể lực tốt, cô không cần lo lắng. Mau về nghỉ ngơi đi.”

Bọn họ đều không cảm thấy có cái gì, Chữ Duyệt Nhất cũng không tiện kiên trì nữa, “Vậy thì làm phiền anh.” Cô nằm ở trên lưng Tổng Kinh Dương, đôi tay vòng quanh cổ, Tổng Kinh Dương đi không nhanh không chậm.

Chữ Duyệt Nhất khẽ nói, “Sang năm em chẳng muốn tham gia huấn luyện phát triển nữa đâu.”

Tổng Kinh Dương im lặng một chút, “Em phải có lý do đầy đủ.”

Chữ Duyệt Nhất vắt hết óc, cuối cùng lại ỉu xiu.

“Thật ra thì năm sau có một cách.”

“Cách gì?” Ánh mắt Chữ Duyệt Nhất sáng lên.

Tổng Kinh Dương cười khẽ, “Sinh con.” Anh ngừng nói, “Khẳng định không thể tới tham gia huấn luyện.”

Tim Chữ Duyệt Nhất đập mạnh, sao anh lại đột nhiên nhắc tới cái này. Cô ngập ngừng, “Anh nghĩ sớm quá rồi.”

Tổng Kinh Dương quay đầu, “Lam Nguyệt muốn cùng chúng ta kết thông gia.”

Khuôn mặt Chữ Duyệt Nhất đầy vẻ kinh ngạc, “Anh đồng ý rồi? Qua loa quá vậy? Anh nên hỏi ý kiến của con chứ.”

“Ừ, chờ em bé ra đời anh sẽ hỏi nó.”

Vừa dứt lời, Chữ Duyệt Nhất mới phát hiện, cô rơi vào trong bẫy của anh. Cô xoay đầu anh lại, “Đi về phía trước, đi về phía trước.” Đánh giá của mẹ Tổng về con trai hoàn toàn không đúng gì cả, cái gì hướng nội, không thích nói chuyện, rõ ràng là phúc hắc, ý đồ cả bụng.

Buổi tối, có vị nữ đồng nghiệp gửi mấy tấm hình vào danh sách bạn bè, Chữ Duyệt Nhất chỉ có một tấm trong đó, gương mặt nhẵn thành bánh bao. Chỉ chốc lát sau, các đồng nghiệp rồi rít bầm like.

Chữ Duyệt Nhất bị ngược, “Hình của người khác đều bình thường, chỉ tôi không bình thường là sao.”

Hoa Hoa không có ý tốt nói, “Bọn họ bởi vì Tổng tổng giám công cô.”

“Cái này là bôi đen hình tượng của tôi.”

“Í, nhìn kia, lại có người bấm like.”

Chữ Duy Nhất lặng lẽ thoát khỏi WeChat.

Ngày huấn luyện phát triển cuối cùng, hai tổ thi đấu. Sở Mặc và Tống Kinh Dương dẫn đầu, hai người ngang tài ngang sức. Mọi người xem mà lặng cả người.

Tuy rằng hai người đều là kiểu người ôn hòa, không có cơ bắp rắn chắc, nhưng lúc huấn luyện chẳng lơ là chút nào. Mồ hôi xen lẫn cùng ánh mặt trời, Chữ Duy Nhất nhìn từ xa xa, lặng lẽ cổ vũ cho anh.

Trong khi thi đấu, Sở Mặc và Tống Kinh Dương nhìn nhau nhiều lần, hai người đều ngậm tự hiểu trong lòng.

Tại lúc leo núi xảy ra một sự cố nhỏ, Sở Mặc dẫn trước, kết quả trượt tay, sém nữa rơi xuống. Tống Kinh Dương lạnh tay lệ mắt, kéo anh ta lại.

Cuộc thi kết thúc, không ngờ là Sở Mặc thắng.

Tống Kinh Dương không quan tâm mấy đến kết quả thi đấu, mục đích hàng năm công ty tổ chức huấn luyện phát triển cũng không nằm ở thắng thua.

Chữ Duy Nhất yên lặng đi tới cạnh anh, an ủi, “Hữu nghị là chính, thi đấu là thứ yếu.”

“Hừm, anh thua rồi, em nên an ủi anh như thế nào?” Anh giả vờ có chút mất mát.

“Anh xem lần này đều là em đội sỏ, anh đã tốt lắm rồi, mới thua một lần thôi.”

Tống Kinh Dương liếc cô một cái, “Trưa mai về đi ăn cơm với anh.”

Chữ Duy Nhất chớp chớp mắt, “Cái này cũng tính là an ủi anh?”

Tống Kinh Dương gật đầu, “Em không cảm giác được tâm trạng anh đã khá nhiều rồi sao?”

“Ba em cũng ở nhà chờ em đó.” Chữ Duy Nhất đang nói lại nghĩ tới gì đó.

“Tống Kinh Dương, nếu sau này chúng ta kết hôn, năm mới đi nhà ai ăn tết?”

Tống Kinh Dương cân nhắc nói, “Câu này của em có vấn đề, nên bỏ nếu đi. Ăn tết nhiều người náo nhiệt, hai nhà chúng ta tụ tập chung một chỗ được rồi. Nếu không chúng ta oán tù ti.”

Chữ Duy Nhất...

Cuối cùng huấn luyện phát triển kết thúc, xe buýt công ty tới đón bọn họ về. Chữ Duy Nhất vẫn ngồi chung một chỗ với Tống Kinh Dương. Anh hơi mệt, lên xe không bao lâu liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chữ Duy Nhất nhìn anh, nghe nói con gái di truyền từ cha rất nhiều, lông mi của Tống Kinh Dương dài như vậy. Chữ Duy Nhất tưởng tượng một cô nhóc con đáng yêu, trắng trắng mềm mềm, cô vô tình bật cười.

Tống Kinh Dương nhúc nhích khóe miệng, “Lại vui vớ vẩn gì thế?” Anh đã thành thói quen, lúc Chữ Duy Nhất sáng tác thì sẽ như vậy, có khi lau nước mắt, có khi cười ngây ngô một mình.

“Xem được một tiết mục ngắn rất vui.” Chữ Duy Nhất trả lời.

Rất cuộc ngày hôm qua Tống Kinh Dương tiêu hao thể lực quá mức, ngủ cả một chặng đường. Ngược lại Chữ Duy Nhất rất có tinh thần, chơi điện thoại di động suốt chặng, nhân lúc mọi người không chú ý, len lén chụp nhiều ảnh cho Tống Kinh Dương, dĩ nhiên cô còn dùng ứng dụng chỉnh sửa ảnh.

Cô nghe tiếng hít thở khe khẽ của anh, thấy yên lòng.

Cuối cùng xe buýt đã về đến nội thành, mỗi người cũng lần lượt xuống xe.

Chữ Duy Nhất và Tống Kinh Dương xuống xe ở đằng sau, người còn lại không nhiều. Không ngờ là Khuru Thiên qua đón người, Chữ Duy Nhất có chút xấu hổ. “Khuru Thiên, đã lâu không gặp.”

“Đàn chị, chào chị.” Khuru Thiên lạnh lùng.

Chữ Duy Nhất đoán là giận cô không thành thật khai báo quan hệ của cô và Tống Kinh Dương.

Tống Kinh Dương cắt hành lý xong, nói, “Duy Nhất, em lái xe nhé.”

“Em? Không được, sau khi em lấy bằng thì chưa từng chạm vào xe.” Chữ Duy Nhất xua tay lia lịa.

“Em và Khuru Thiên là cùng một thầy, Khuru Thiên đã có thể tới đón người khác rồi.” Tổng Kinh Dương mở cửa xe bên ghế lái phụ ra.

Khuru Thiên không vui, “Anh, có ai so sánh như anh sao? Chị ấy và em không phải một đẳng cấp.”

Chữ Duy Nhất gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Em thi lần thứ nhất đã qua, cũng chẳng thi lại mà.” Tổng Kinh Dương nói.

Mặt Khuru Thiên xanh lét, thở phì phì ngồi ở ghế sau.

Chữ Duy Nhất nói, “Cậu ấy mắt mặt, anh nhắc đến thi lại làm gì.”

Khuôn mặt Tổng Kinh Dương hơi hất lên, khinh người mà trả lời, “Cậu ta xem thường bạn gái anh.”

Chữ Duy Nhất không muốn nói chuyện với người đàn ông ngày thơ này nữa, lái xe thì lái xe. Lộ trình mười mấy phút, cô mất gần một giờ, sau đó dùng tốc độ con rùa đi về phía trước.

Sau khi về đến nhà, Chữ Duy Nhất lau mồ hôi.

Khuôn mặt Khuru Thiên đầy vẻ chê bai, “Chữ Duy Nhất, chị nên đi học cách gạt số tự động, dù sao kỹ thuật của chị không thể sử dụng cần gạt tay bình thường được.”

Chữ Duy Nhất cũng hồi hận, bây giờ coi như là bắt đầu lại rồi. “Trên đời không có thuốc hồi hận.”

“Phần lớn bạn học nữ chung quanh em nói họ đều học gạt số tự động, đơn giản dễ dàng.” Khuru Thiên sâu xa nói. “Dù sao sau này chị cũng không biết lái xe dùng cần gạt tay, giao thông thành phố tắc nghẽn như vậy.”

Chữ Duy Nhất sững sờ nói, “Chẳng may nếu như sau này chị chạm phải nó thì sao? Trọng điểm là cần gạt tay tiện nghi hơn rất nhiều so với cần gạt số tự động.”

“Chị còn thiếu chút tiền đó!” Khuru Thiên thật là không tin vào lỗi tai của mình.

Tổng Kinh Dương tiến lên, vò vò đầu cậu, “Này, nhóc, khách khí với chị dâu em một chút.”

Chữ Duy Nhất và Khuru Thiên cứng đờ cùng lúc. Chữ Duy Nhất cười khan một tiếng, Khuru Thiên nhìn cô, buồn buồn nói, “Sao luôn là em bị thương chứ? Các người luôn lừa em!”

“Khuru Thiên, không phải là em thích Lý Mạo hát rock anh roll kia sao? Chị biết anh ta, chị giúp em xin hình có chữ ký của anh ta, thế nào?”

Khuru Thiên trợn mắt, hừ một tiếng, trầm mặc một lát, cậu nói, “Được rồi, vậy em tha thứ cho hai người, dẫu sao làm bạn gái anh em cũng chẳng dễ dàng, một người không thú vị như vậy, khổ cho chị.”

Chữ Duy Nhất nhìn Tổng Kinh Dương, oán thầm rằng bạn trai cô mới không phải một người không thú vị đâu.

Mẹ Tổng thấy hai người về mặt mày hớn hờ, “Duy Nhất cháu đen rồi.” Bà chuyển đề tài, “Nhưng mà da con tốt, chốc chốc là có thể trắng lại thôi.”

Chữ Duy Nhất vui vẻ, “Bác gái, con gầy đi hai cân rồi.”

“Cháu bây giờ tốt rồi, không nên quá gầy. Nào, dọn cơm thôi.”

Cha Tổng đi công tác ở nơi khác, nhà chỉ có mẹ Tổng và dì, cả bữa cơm ăn rất vui vẻ, cộng thêm Khuru Thiên khuấy động chọc cười, tiếng cười không ngừng.

“Duy Nhất, mắt con sao lại hồng hồng vậy?” Mẹ Tổng phát hiện.

Chữ Duy Nhất chớp mắt mấy cái, “Vẫn tốt ạ.”

Tổng Kinh Dương nhìn cô, nhìn kỹ càng, “Quanh khóe mắt hơi sưng.”

“Có phải là ngủ không ngon không? Hay là chạm phải chỗ nào?” Mẹ Tổng hơi lo lắng.

Chữ Duy Nhất nhắm hai mắt, hơi cảm giác được hình như trong mắt có thứ gì đó, trong đầu nghĩ hay là đi bệnh viện kiểm tra xem.

“Kinh Dương à, lát nữa con để Duy Nhất đi bệnh viện kiểm tra xem.” Mẹ Tổng dặn dò.

“Bác gái à, mai con sẽ đi, chốc nữa con phải đi thăm ba con.”

“Cũng được, gần đây cha con thế nào?”

“Trước khi con đi, dạ dày ông hơi không thoải mái. Ba con làm việc thì không chú ý đến ăn cơm, dạ dày có một ít tật.”

Mẹ Tổng cau mày, “Lớn tuổi rồi, phải chú ý một chút.” Bà cũng có thể hiểu được công việc của cha Chử.

Buổi chiều, Chử Duy Nhất cướp giường lớn của Tổng Kinh Dương, buổi sáng Tổng Kinh Dương ngủ nhiều, vào lúc này đang ngồi ở một bên đọc sách. Lúc ba giờ, Tổng Kinh Dương đi gọi cô. Cô ngủ mơ mơ màng màng, mắt cũng không mở ra được, “Để em ngủ mười phút nữa.”

Giường lớn mềm mềm trên chăn trần đầy mùi vị của ánh mặt trời và anh, Chử Duy Nhất ngủ rất an tâm.

Tổng Kinh Dương nhìn thời gian, “Dậy đi, ba em chờ sẽ nóng lòng.”

Chử Duy Nhất nói nhỏ mấy tiếng, rồi cuộc mở mắt ra, nhưng vừa mở mắt ra, xảy ra vấn đề.”Mí mắt em sưng rồi.”

Tổng Kinh Dương nhìn, chỗ mí mắt sưng lên, ánh mắt đỏ đến dọa người, anh trầm giọng nói, “Đi bệnh viện trước.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Lúc hai người xuống lầu, mẹ Tổng đang gọt trái cây, “Phải đi rồi à?”

“Mắt Duy Nhất sưng phồng, con mang cô ấy đi bệnh viện.”

Mẹ Tổng đi tới xem, hơi sưng sốt, “Đây là xảy ra chuyện gì thế? Dị ứng sao?”

Chử Duy Nhất liền vội vàng nói, “Bác gái, hẳn không phải dị ứng đâu ạ.”

“Mẹ đi bệnh viện cùng các con.” Mẹ Tổng có chút lo lắng.

Chử Duy Nhất cảm thấy lao sư động chúng quá, “Bác gái, chuyện không lớn bao nhiêu, bác đã bận bịu cho đến trưa, Kinh Dương đi với cháu là được rồi.”

Tổng Kinh Dương cầm chìa khóa xe, “Mẹ, bọn con cũng chẳng phải con nít, đến bệnh viện rồi con gọi điện thoại cho mẹ.”

Mẹ Tổng không yên tâm, “Được, trên đường cẩn thận, có gì thì gọi cho mẹ.”

Trên đường đi bệnh viện, Chử Duy Nhất cứ cầm kính trang điểm nhìn mắt, mắt rất khó chịu.”Chắc không sao đâu.” Cô tự nhủ.

Ánh mắt Tổng Kinh Dương nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng mím chặt lại, tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Chử Duy Nhất chau mày, “Bình thường em rất ít mang kính áp tròng, khoảng thời gian trước trên tin tức nói có một cô gái làm rách.” Giọng cô hạ xuống, “Em hơi sợ.”

Trong lòng Tổng Kinh Dương trăm xoay nghìn chuyển, “Không phải là tối hôm qua em thức đêm viết bản thảo chứ?”

Chử Duy Nhất rụt vai, “Vâng.”

“Đến mấy giờ?”

“Hai giờ.”

Tổng Kinh Dương không tin, “Buổi trưa ở trên xe dọc đường lại nghịch điện thoại.” Giọng điệu của anh lạnh xuống, thừa dịp đèn đỏ, quay đầu trừng cô, “Em không cần mắt mình à?”

Mắt Chử Duy Nhất vốn đã đau không chịu nổi, lúc này nghe anh nói như vậy, càng khó chịu hơn. “Buổi tối em ngủ không được.” Cô có chút không được tự nhiên.”Sau này em sẽ sửa mắt.”

Trong xe yên tĩnh, mãi chẳng có tiếng động.

Xe phía trước bắt đầu chuyển động.

Tổng Khinh Dương không tiếng động khẽ thở dài, “Anh có một đàn em, một lần bất ngờ xảy ra tai nạn xe. Em ấy rất thông minh, mười mấy tuổi đã được nhiều trường đại học ở nước ngoài nhận vào.”

Chữ Duy Nhất biết rõ câu chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, cô im lặng nghe anh nói.

“Rất không may, em ấy xảy ra tai nạn xe, lúc em ấy tỉnh lại, nhưng không thể nhìn thấy thế giới này nữa.” Tổng Khinh Dương khẽ hít mắt, “Mắt em ấy rất đẹp.”

Chữ Duy Nhất lộ vẻ xúc động, “Em sẽ không như vậy.” Cô liên tục bảo đảm, “Anh xem bây giờ em cũng không có chuyện gì mà.”

Tổng Khinh Dương không nói chuyện, quanh người đầy vẻ lạnh lẽo.

Chữ Duy Nhất đứng ngồi không yên, sau lưng toát ra từng lớp mồ hôi, cô rù mi mắt. Cô biết anh quan tâm mình, anh sợ.

Thời gian còn lại, hai người đều không nói lời nào.

Tổng Khinh Dương nhận hai cuộc điện thoại, hình như đang liên lạc với bác sĩ.

Thật vất vả đến bệnh viện, Tổng Khinh Dương vừa muốn mở cửa xe, Chữ Duy Nhất nhanh chóng kéo cánh tay anh, “Anh đừng xụ mặt nữa, như vậy không thân thiện.”

Tổng Khinh Dương xoay đầu, anh còn cười nhạt với cô, ánh mắt ấy giờ vừa đỏ vừa sưng, trong lòng anh khẽ động, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hốc mắt cô. “Anh liên hệ với bác sĩ rồi, xuống xe trước đi.”

Chữ Duy Nhất lom lom nhìn anh, “Em biết em không nên thường thức đêm, trước đó chưa gặp anh, em đã quen sinh hoạt như thế rồi.” Trước đây cho tới bây giờ cô không cảm thấy có gì, viết văn là sở thích của cô, cũng thành công việc của cô. Bao nhiêu cái ngày cái đêm, cô cứ một mình đi tới như vậy. “Sau này em nhất định đi ngủ trước mười hai giờ.”

Tổng Khinh Dương nhú mày, hiển nhiên không đồng ý.

Chữ Duy Nhất khẽ nghiêng răng, “Trước mười một giờ thì sao?”

“Tạm được.” Anh không nhiệt tình tỏ vẻ đồng ý, khóe môi hơi động, vừa định nói gì lại cố gắng nuốt xuống.”Đi thôi.”

Hai người đi đến khoa mắt, thấy một vị bác sĩ trẻ tuổi, tuổi tác xấp xỉ với bọn họ, ánh mắt Chữ Duy Nhất liền bị tay của bác sĩ hấp dẫn, thon dài hữu hình.

Tổng Khinh Dương không nói gì nhiều với anh ta.

“Lại gần một chút, tôi kiểm tra xem.” Giọng nói của bác sĩ êm tai như tiếng chuông.

Tay anh ta hơi lạnh, mới vừa chạm vào da của cô, Chữ Duy Nhất lùi lại một chút. Anh ta xem khoảng mười mấy giây, Chữ Duy Nhất luôn nhìn mặt anh ta, ngũ quan anh tuấn, chỉ là tính cách có chút lạnh nhạt.

“Đau mắt hột, hơi lớn, cần phẫu thuật cắt bỏ mù.” Bác sĩ nói rõ từng chữ một.

Chữ Duy Nhất vừa nghe phải mở mắt cô, “Bác sĩ, rất nghiêm trọng sao? Uống thuốc, tiêm không thể giải quyết được sao?”

“Diện tích cái này lớn hơn.”

Tay Tổng Khinh Dương đặt trên vai cô, “Phẫu thuật có nguy hiểm không?”

Bác sĩ giương mắt nhìn anh, khóe miệng mang chút ý cười, “Tiểu phẫu, nhưng mà bất kỳ phẫu thuật nào đều tồn tại nguy hiểm nhất định. Hai người đừng nghĩ nghiêm trọng như vậy. Khinh Dương, cậu bây giờ thật là không giống với trước đây.”

Đó đều là trước đây, ai bảo người gặp phải chuyện là cô chứ. Là bạn trai của cô, sao anh có thể bình tĩnh lạnh nhạt được.

“Nhất định phải mổ sao?” Chữ Duy Nhất áp a áp ứng nói.

Bác sĩ gạt đầu với cô.

Tổng Khinh Dương trầm ngâm nói, “Nhanh nhất lúc nào có thể tiến hành phẫu thuật?”

“Lát nữa tôi đi hỏi chủ nhiệm xem.”

“Được, làm phiền anh rồi.”

“Khách sáo rồi.” Bác sĩ quan sát Chữ Duy Nhất, “Bảo vệ mắt cho tốt, bạn trai cô đẹp trai như vậy, nhìn anh ta cũng là một chuyện cảnh đẹp ý vui.”

Chữ Duyệt Nhất...

Phẫu thuật quyết định vào sáng ngày hôm sau.

Buổi tối hôm đó cô nằm viện. Cha Chữ nhận điện thoại, vội vàng chạy tới bệnh viện, còn mang theo thức ăn đã đóng gói đến. Cha Chữ vừa xuất hiện khó tránh khỏi một trận cãi nhai, “Con con bé này sao lớn như vậy rồi, còn không biết chăm sóc mình như vậy.”

Chữ Duyệt Nhất không nói lời nào, chỉ có thể nhìn bọn họ.

“Khi còn bé làm vật lý trị liệu cho mắt chỉ thích trốn. Bây giờ mỗi ngày đối diện với máy tính, làm sao mắt có thể chịu được.” Cha Chữ rất ít khi dạy bảo con gái, vào lúc này về mặt đã thay đổi. “Khánh Dương, có đói hay không, bác đã mang thức ăn đến, cháu ăn trước đi.”

“Ba, ba biết nấu món gì?”

“Đặt của tiệm cơm XX, chào mừng các con huấn luyện phát triển thuận lợi trở về.”

“Món của quán cơm đó ăn rất ngon.” Chữ Duyệt Nhất buồn buồn nói.

“Bác chọn khoai tây chiên[1], còn có tôm nướng, Khánh Dương, cháu nếm thử một chút, trước kia Chữ Duyệt Nhất chỉ thích món của tiệm này.”

[1] Tên này là do mình đặt theo cách chế biến.

Tổng Khánh Dương gấp một con tôm nướng, quay đầu nhìn cô, “Thơm quá.”

Chữ Duyệt Nhất không muốn nói chuyện, cô phải ăn kiêng, những thứ này bây giờ đều không thể ăn.

Hai người đàn ông hoàn toàn không quan tâm cô, ăn sạch hết thức ăn ở trước mặt cô, Chữ Duyệt Nhất im lặng gặm táo.

“Ba, ba là ba ruột của con sao?”

Cha Chữ lau miệng, “Không phải, con là ba nhặt được ở trên núi.”

Tổng Khánh Dương nhếch môi cười, dường như nghĩ đến gì đó, “Muốn ăn không?”

Chữ Duyệt Nhất gật đầu.

Tổng Khánh Dương vỗ vỗ vai cô, chậm rãi phun ra hai chữ, “Nhịn đi.”

Sau 8 giờ, Nguyễn Oánh vội vàng đến phòng bệnh, mặt đầy vẻ mệt mỏi, “Bác sĩ nói thế nào?”

Tổng Khánh Dương nói rõ từng cái, Nguyễn Oánh gật đầu, “Tiểu phẫu không nguy hiểm lắm, không cần phải sợ.”

Cha Chữ đứng ở bên cạnh, Nguyễn Oánh khẽ gật đầu với ông, “Về rồi à?”

“Về rồi.” Cha Chữ trầm giọng trả lời, dừng trong phút chốc mới nói tiếp, “Vừa tan ca sao?”

“Ừm, mới bận xong.” Nguyễn Oánh nhìn chồng trước, hình như từ sau khi bọn họ ly hôn, bọn họ liên tiếp gặp mặt nhau hơn. Lại có thể bình tĩnh hòa nhã nói những lời này, còn ngay trước mặt con cái.

Chữ Duyệt Nhất và Tổng Khánh Dương trao đổi ánh mắt.

Cha Chữ nói, “Chú ý sức khỏe, đừng làm cho mình mệt mỏi như vậy.”

“Ông cũng thế.” Nguyễn Oánh chuyển đề tài, “Có thời gian chúng ta tụ họp, lần trước Duyệt Nhất mang Khánh Dương về ăn cơm, ông cũng không có ở đây.”

Tổng Khánh Dương nhanh chóng mở miệng, “Chú, dì, ba con mẹ con luôn mong mọi người có thể đưa ra một thời gian cùng ăn bữa cơm, quyết định chuyện của cháu và Duyệt Nhất.”

Nguyễn Oánh cười, “Đúng đấy, người hai nhà chúng ta cũng nên gặp mặt rồi.”

Tình cảnh liên tiếp thay đổi trong nháy mắt.

Tư duy của Chữ Duyệt Nhất còn chưa theo kịp, tựa như không có chuyện của cô, ba người cười nói như thường.

Cho đến khi cha Chữ, Nguyễn Oánh rời khỏi, Chữ Duyệt Nhất cảm khái nói, “Ba em vẫn chưa buông xuống được, lúc ông ấy và mẹ em nói chuyện đều nắm tay.”

“Không phải khúc trò chuyện phía sau rất tốt à.” Tống Khinh Dương miệng tràn đầy ý cười. Anh ngồi lên trên giường, giường lớn hơi rung rung.

Chữ Duy Nhất đẩy đẩy anh, “Anh không về nhà nghỉ ngơi sao?”

Anh hỏi ngược lại, “Em cảm thấy anh về một mình có thể ngủ được à?” Đang nói anh đã nằm bên cạnh cô.

Chữ Duy Nhất cũng nằm xuống, hai người dựa sát vào nhau, ầm áp vậy quanh. Anh nhắm mắt lại, không biết là chuẩn bị ngủ hay là suy nghĩ cái gì.

“Mắt còn đau hay không?” Anh hỏi.

Chữ Duy Nhất chớp chớp mắt, “Hơi khó chịu.” Cô nghiêng đầu, “Trên đường đến đây, em đã sợ.”

“Hửm?” Tống Khinh Dương âm cuối lên cao.

Chữ Duy Nhất nghiêng người qua, “Em sợ mắt em có vấn đề thật, em sợ em không nhìn thấy nữa.”

Người Tống Khinh Dương bỗng cứng đờ, “Sẽ không đâu.”

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn, ánh sáng ít ỏi tiến vào trong cửa sổ, cả phòng yên tĩnh.

“Nhưng em sợ, em cũng sợ sau này không nhìn thấy anh nữa. Lúc nhắm mắt lại, em phát hiện mình lại không thể nào tưởng tượng ra dáng vẻ của anh.” Giọng cô hơi nghẹn ngào.

Tống Khinh Dương xoay người, hai người mặt đối mặt, tay anh ôm chặt cô, “Cho đến khi mắt em mờ, anh không ngại mỗi ngày em nhìn anh bao nhiêu lần.” Em không biết, lúc ấy anh sợ hãi cỡ nào.

“Khinh Dương, nếu như em không nhìn thấy thì sao?”

“Không có nếu như.”

“Nếu thôi mà?”

Trầm mặc rất lâu. Lúc Chữ Duy Nhất tưởng là anh sẽ không trả lời vấn đề nhảm chán này của cô, giọng nói của anh truyền đến.

“Vậy anh sẽ làm mất của em, anh sẽ nói với em những gì anh nhìn thấy, miêu tả từng chút một, tay dẫn em ra ngoài tản bộ.”

Cô dựa sát vào anh, dáng người Tống Khinh Dương cao, bờ vai dày rộng, dựa vào rất thoải mái, cho người khác cảm giác tràn đầy an toàn. Con người giống như đặt mình vào đám mây, dịu dàng ung dung.

Tay Chữ Duy Nhất sờ khuôn mặt anh từng chút một.

Tống Khinh Dương không vừa lòng, “Bạn học Chữ, anh không muốn thừa nước đục thả câu.”

Chữ Duy Nhất đánh trả, “Có thể em không nhìn thấy anh được trong một tuần.”

Hô hấp Tống Khinh Dương thay đổi, anh kéo tay cô xuống, cứng rắn nói, “Ngủ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tháng mười một, thành phố D đã tiến vào mùa thu. Ánh mặt trời không nóng hầm hập như vậy nữa, lười nhác uest oải, lá ngô đồng trên đường phố thay đổi màu sắc trong một đêm.

Hôm sau Tống Khinh Dương không đi công ty, cha Chữ và Nguyễn Oánh cùng ngày đều có công việc không thể ở bên cô lúc giải phẫu, ngược lại là Si Thanh Viễn ở xa đến.

Anh mặc áo khoác dài màu nâu nhạt, tôn lên thân hình thon dài của anh.

Hai người nhìn nhau, không có chào hỏi giao lưu quá nhiều.

Phẫu thuật rất thành công, hai người đàn ông thăm thờ phào nhẹ nhõm. Sau khi mổ, Chữ Duy Nhất phải ở lại bệnh viện quan sát một ngày.

Rèm cửa sổ của phòng bệnh kéo kín, ngăn ánh mặt trời tốt đẹp bên ngoài.

“Cảm giác thế nào?” Sĩ Thanh Viễn quan sát con mắt của cô, không nhìn ra khác thường, chỉ là sắc mặt kém chút thôi.

“Giống như bị muỗi đốt một cái.” Chữ Duy Nhất cười nói.

“Về sau buổi tối đừng thức đêm nữa, cũng đừng nghịch máy tính điện thoại di động thời gian dài, chú ý cho mắt nghỉ ngơi.” Sĩ Thanh Viễn dặn dò từng cái.

Tổng Kinh Dương nhớ trong lòng, “Lần giải phẫu này Duy Nhất bao lâu có thể hồi phục?”

“Em nhớ anh không phải bác sĩ khoa mắt mà.” Chữ Duy Nhất trêu ghẹo nói.

“Ngoan đi.” Tổng Kinh Dương tự nhiên đứng cùng một bên với Sĩ Thanh Viễn.

“Ninh Ninh cũng la hét muốn đến thăm em, nhưng mà hai ngày trước nó có chút ho khan, gần đây bà ngoại không để cho nó đến bệnh viện.”

Chữ Duy Nhất gật gật đầu: “Ngày mai em về rồi, chờ em khỏe rồi, em đi thăm nó.”

Sĩ Thanh Viễn không nán lại bao lâu liền đi, Tổng Kinh Dương tiễn anh.

Hai người đi chậm, trên hành lang người qua qua lại lại.

“Không cần tiễn tôi, về chăm sóc cô ấy đi, cô ấy – sẽ không ngoan ngoãn nghe lời như thế đâu.” Khóe miệng Sĩ Thanh Viễn hơi nhướn lên.

Tổng Kinh Dương im lặng một chút, “Tay anh sao rồi?”

Chân mày Sĩ Thanh Viễn nhanh chóng chau lại, vẻ mặt có chút đau thương, chỉ là trong nháy mắt, “Không nhiều chuyện nữa, tôi về trước.”

Tổng Kinh Dương nhìn bóng lưng của anh, hành lang mờ tối, bóng lưng của anh lại mờ mờ ảo ảo. Chuyện đã qua vài ngày rồi, Sĩ Thanh Viễn còn chưa đi làm, tay anh ta hẳn còn chưa khỏi hoàn toàn, tình hình có lẽ hơi nghiêm trọng. Anh lặng một lúc lâu, mới xoay người trở về phòng bệnh.

Chữ Duy Nhất mở điện thoại di động, lúc Tổng Kinh Dương về tiến lên lấy điện thoại di động của cô, “Lời bác sĩ nói em quên rồi?”

“VẬY ANH ĐỌC GIÚP EM.” Chữ Duy Nhất nhún nhún vai.

Tổng Kinh Dương đọc từng tin một, nhân tiện trả lời tất cả tin giúp cô.

Chữ Duy Nhất nhếch khóe miệng, “Không nói máy được với lãnh đạo đều phải phối hợp với thư ký, thư kýTTổng hôm nay biểu hiện không tệ.”

Tổng Kinh Dương phì cười, “Xin hỏi lãnh đạo, có khen thưởng không?”

“Để tôi nghĩ xem.” Chữ Duy Nhất híp mắt.

Về mặt Tổng Kinh Dương thay đổi, thâm tình mà chuyên chú, “Duy Nhất, chúng ta kết hôn đi.”

Chữ Duy Nhất ngẩng ngẩng trong nháy mắt, cô chưa từng nghĩ anh sẽ đề xuất chuyện kết hôn vào lúc này. trong lúc nhất thời cô không có cách nào trả lời.

Anh khẽ cười, “Em muốn từ chối?”

Chữ Duy Nhất lắc đầu liên tục.

“Ừm, được rồi, không cần tỏ ra hưng phấn nói không ra lời.” Anh vò vò mái tóc cô, “Mẹ anh từng nhắc nguyên đán cử hành hôn lễ, nhưng mà mùa đông thì hơi lạnh, sẽ cực hơn một chút.”

“Nguyên đán? Chẳng phải là chỉ còn có hai tháng ư? Nhưng chúng ta chưa chuẩn bị gì mà? Có phải qua loa quá không?” Chữ Duy Nhất sửng sốt.

“Được rồi, em nên nghỉ ngơi, ngủ trưa đi.”

Chữ Duy Nhất nhắm mắt lại, thính giác nhạy bén khác thường. Có thể anh ngồi trên ghế sa lon xử lý thư điện tử trong điện thoại di động.

“Tổng Kinh Dương, anh phải nghĩ kỹ, kết hôn với em sau này cũng không thể nuốt lời được.” Giọng nói cô mệt mỏi, muốn mau đi vào giấc ngủ, “Chúng ta phải vĩnh viễn ở bên nhau, nếu như xa nhau, con sẽ rất khó chịu.”

Tổng Kinh Dương ngừng công việc trong tay lại, đi tới mép giường, cô nghiêng người, hơi cuộn tròn, cái này biểu hiện không có cảm giác an toàn.

“Duy Nhất - “giọng anh nhẹ nhàng

Cô đã tiến vào mộng đẹp.

Sao anh phải đòi ý chứ? Nếu như cuối cùng không phải em, anh nghĩ cả đời này anh cũng sẽ không vui vẻ. Nhẹ nhàng kéo chăn lên, “Ngủ đi.”

Buổi chiều an ninh say lòng người, Tống Kinh Dương bận công việc xong rồi cầm điện thoại chơi trò chơi. Điện thoại Chử Duy Nhất reo lên, anh sợ đánh thức cô, vội vàng cầm điện thoại lên, lúc thấy tên “Sở Mặc đại”, anh cười.

Ý đùa nổi lên, anh nghe điện thoại.

“Chử Duy Nhất, cô thế nào rồi?” Sở Mặc biết cô phải mở. “Buổi sáng tôi họp suốt, bận rộn cả ngày, Tống Kinh Dương cũng không có về công ty, có lãnh đạo về kiểm tra. A lô – “

“Là tôi, Tống Kinh Dương.” “Kao! Gọi làm điện thoại rồi!”

“Anh không gọi làm.” Tống Kinh Dương bình tĩnh nói tiếp, “Cô ấy đang ngủ.”

Đầu kia im lặng chừng mười giây.

“Cậu có ý gì?” Mặc dù Sở Mặc đã đoán được đáp án, nhưng hình như anh ta không thừa nhận.

“Tôi là bạn trai của cô ấy, nhận giúp một cú điện thoại, anh có chuyện gì cần tôi truyền đạt không?” Giọng điệu nhẹ nhàng ung dung của Tống Kinh Dương khiến cho Sở Mặc nổi đóa.

Sở Mặc cầm điện thoại đi động trong lòng trăm xoay nghìn chuyển, “Tôi không ngờ Chử Duy Nhất lại chọn trúng cậu.”

“Không, chúng tôi không phải xem mắt.”

“Cái gì?”

“Cao trung tôi đã biết cô ấy, nhưng mà, cô ấy mãi không nhận ra tôi.” Lời nói này có mấy phần mùi vị chua xót.

“Thì ra là như vậy. Tôi biết, không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay.” Sở Mặc cười cười, “Lúc hai người kết hôn, có cần chuẩn bị nhiều hơn một bàn hay không?”

“Sao?” Tống Kinh Dương không hiểu.

“Vị kia nhà cậu gặp mặt không biết bao nhiêu thanh niên tốt rồi, đoán chừng ngồi cũng không dưới một bàn đâu.” Sở Mặc cố ý nói, “À, quên nói với cậu, tôi và cô ấy quen biết cũng là do coi mắt.”

Tống Kinh Dương rõ ràng không nghĩ đến, yên lặng.

“Không phải cậu không biết chuyện chứ? Ôi trời, tôi lảm nhảm rồi.” Sở Mặc vui vẻ, “Tôi không nói nữa, ngày khác chúng ta lại trò chuyện, Chử Duy Nhất rất tốt.”

Khóe miệng Tống Kinh Dương nhếch lên, “Sở Mặc, thường ngày nhờ anh giúp đỡ cô ấy. Tôi muốn mời anh làm rể phụ.”

“Cậu! Cậu có ý!”

“Sao anh biết! Anh thích hợp nhất.”

“Tôi suy nghĩ đã.” Sở Mặc yếu ớt cúp điện thoại.

Chử Duy Nhất đang trong mơ, căn bản không biết cuộc chiến ngầm giữa cấp trên và bạn trai ban nãy. Cho đến buổi sáng hôm cô quay lại công ty sau một tuần nghỉ ngơi, Tống Kinh Dương lái xe, lơ đãng nói, “À, đúng rồi, hôm đó Sở Mặc gọi điện thoại cho em, anh không cần thận nghe rồi.”

Đại não Chử Duy Nhất đình trệ, có một lúc, cô không biết nên làm gì.

Mắt Tống Kinh Dương chứa ý cười, “Ngốc à!”

Chử Duy Nhất muốn khóc, “Sao anh không nói cho em sớm một chút?”

“Anh quên mà.” Ngược lại là anh có lý.

“Em có cần chuyển vị trí công tác không?”

“Công ty không có quy định như vậy, vả lại không phải em nói, Sở Mặc rất coi trọng tài hoa của em sao? Anh ta sẽ không điều em đi vì em là bạn gái

anh đâu.”

“Nhưng mà thật kỳ cục.”

“Thật ra thì công ty cũng rất hy vọng chúng ta có thể tự sinh tự tiêu, gia đình ổn định mới có thể toàn tâm toàn ý dâng hiến vì công ty.” Tổng Kinh Dương an ủi cô.

Chữ Duy Nhất khẽ cười, “Gần quan được ban lộc, em nghe nói Thái Thái đến công ty XX thực tập, XX liền chủ động theo đuổi?”

“Ừm. Cảnh Dương của bộ phận chúng ta – “

“Bạn gái anh ta cũng là người của công ty?”

Tổng Kinh Dương gian xảo cười một tiếng. “Không phải. Cảnh Dương nhìn trúng Tuệ Văn của tổ bọn em, Tuệ Văn vào công ty muộn hơn cậu ta một năm, hai người là bạn cùng trường, cậu ta luôn quan tâm đến Tuệ Văn, ban đầu Tuệ Văn cũng chỉ là có lẽ với bạn học, kết quả một năm trước Cảnh Dương bày tỏ với cô ấy, Tuệ Văn luống cuống nói với cậu ta, cô ấy đã có bạn trai.”

Chữ Duy Nhất không nhịn được, “Vậy thì làm sao?”

“Cảnh Dương đau lòng suốt một tháng, sau đó mọi người nhắc nhở cậu ta, sau này trước khi thăm thích cô gái nào nhất định phải hỏi rõ ràng.”

Chữ Duy Nhất không khống chế được cười ha ha không ngừng.

“Cho nên là anh may mắn, anh rất sợ lúc anh bày tỏ với em, em đã có bạn trai.”

Chữ Duy Nhất...

“Nhưng anh cảm thấy không công bằng, Chữ Duy Nhất, rốt cuộc em xem mắt bao nhiêu lần? Sở Mặc nói em và anh ta cũng từng xem mắt?”

Chữ Duy Nhất tròn to hai mắt, “Đó là ngẫu nhiên! Ngay hôm đó em đã từ chối anh ta!”

Tổng Kinh Dương đương nhiên sẽ không giữ nợ cũ, “Anh mời anh ta làm rể phụ, đền bù chút tâm trạng anh ta bị em từ chối.”

“Như vậy được sao?” Chữ Duy Nhất lí nhí nói.

“Sau này ở công ty, nếu như anh ta bảo em đến tìm anh, nhớ từ chối đó.” Lúc xuống xe Tổng Kinh Dương nhắc nhở cô.

Chữ Duy Nhất gật gật đầu, không để ý lắm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Mùa thu ở thành phố D rất ngắn, trung tuần tháng 11 nhiệt độ chợt giảm nhiều, thoáng cái hạ xuống ba bốn độ.

Phòng làm việc đã có tới ba người bị cảm. Chữ Duy Nhất sau ca mổ lần trước, luôn ở dưới sự giám sát của Tổng Kinh Dương, ngủ sớm dậy sớm, hơn nữa mỗi ngày đều phải rèn luyện ba mươi phút, sức khỏe dường như cũng tốt hơn chút, ít nhất lần này không bị lây bệnh.

Chuyện của cô và Tổng Kinh Dương, Sở Mặc hiểu mà giúp cô giữ bí mật, nhưng sai khiến cô làm việc không mơ hồ chút nào. Lại còn mặt dày ý tốt, “Tôi chỉ muốn cho hai người nhiều cơ hội gặp mặt thôi mà.”

Chữ Duy Nhất khẽ cắn răng chịu đựng. Bây giờ tổ của Tổng Kinh Dương đối với sự xuất hiện của cô đã trở thành thói quen, có hoạt động cũng nhiệt tình gọi cô.

Chiều hôm đó, lúc Chữ Duy Nhất đi đưa tài liệu, tổ bọn họ đang thương lượng chuyện buổi tối đi ăn chung.

“Lão đại, ở thành Đông có một quán Nịnh Mông Ngư[1] mới mở, cá rất tươi.”

[1] Nịnh Mông Ngư (Nịnh Mông:chanh)

Tổng Kinh Dương ngẩng đầu lên, “Mấy người đi đi, hóa đơn tính cho tôi.”

“Anh không đi có ý nghĩa gì chứ? Đi đi, lão đại, trời lạnh, mọi người cùng nhau ăn cơm đặc biệt ấm áp.”

Chỉ Duy Nhất để đồ xuống, lúc chuẩn bị rút lui, chợt có người nhắc đến tên cô, “Đúng rồi, Duy Nhất, nếu không Sở tổng các cô?”

Chỉ Duy Nhất trầm ngâm, “Sở tổng không thích ăn cá.”

“Vậy chúng ta đổi tiệm khác. Nhưng mà, Duy Nhất à, ngay cả sở thích cấp trên cô cũng nhớ rõ ràng, khó trách Sở Tổng đối xử đặc biệt với cô.”

Mặc dù là trò đùa, Chỉ Duy Nhất lặng lẽ lau mồ hôi, liếc mắt về phía Tổng Kinh Dương.

Nụ cười nơi khóe miệng anh như có như không, “Tôi đi mời Sở tổng, thế nào?”

“Lão đại vạn tuế.”

Tổng Kinh Dương đứng dậy, đi tới cạnh Chỉ Duy Nhất, “Tôi đi cùng với cô.”

Mọi người nhìn theo bóng dáng dần khuất xa mờ của họ, không kiềm được cảm thán, “Tính cách Chỉ Duy Nhất này tốt, người lại xinh, cô ấy và lão đại ở bên nhau xứng biết bao nhiêu?”

“Anh (cô) quên vị đại mỹ nữ lần trước đến tìm lão đại rồi sao?” Cô nén giọng, “Tôi vừa nghe nói, cha mẹ Duy Nhất ly dị, nhiều năm như vậy đều sống một mình. Gia thế của lão đại tôi như vậy, Duy Nhất – “ cô lắc lắc đầu.

“Ai nói, tôi cảm thấy Duy Nhất rất tốt, thích hợp làm bạn đời.”

...

Đêm hôm đó, người hai tổ hiếm thấy tụ tập chung một chỗ. Trời lạnh, cuối cùng đi đến tiệm lẩu. Người của hai tổ đều là tình anh, lúc ăn cơm, lại nhanh nhẹn bảo đi tăng hai, ca hát.

Chỉ Duy Nhất thầm nhủ trong lòng tối về còn phải vội viết bản thảo, nhưng lại không cần nộp trước thời hạn, cô đương nhiên cũng ngại.

Tổng Kinh Dương đi toilet, sau đó cô theo sau. Người này mới vừa uống không ít bia.

Ánh đèn sáng choang êm dịu, chung quanh tiếng nói chuyện om sòm.

Chỉ Duy Nhất đợi anh ở cửa. Có một cậu bé đứng ở trước mặt cô, “Chị ơi, chỗ này là toilet nam, con gái phải ở dưới lầu.”

Chỉ Duy Nhất bị cậu chọc cười, ngồi xổm xuống, tiểu chính thái môi hồng răng trắng, “Người bạn nhỏ, chị đang đợi người.”

Người bạn nhỏ toét miệng cười một tiếng, “Cần em đi vào tìm thử không ạ?”

“Không cần không cần.” Chỉ Duy Nhất khẽ nhéo mặt cậu bé, “Mau vào đi thôi, đừng tè ra quần.”

Khuôn mặt người bạn nhỏ đầy vẻ ngượng ngùng, vội vàng chạy vào trong.

Tổng Kinh Dương sớm đã ra ngoài, chờ cậu nhóc đi vào, anh mới đi tới. “Nhân duyên không tệ.”

Chỉ Duy Nhất cười cười, “Người bạn nhỏ chơi rất vui.”

Hai người từ từ đi về, lúc quẹo cua, một thanh âm bay tới bên tai cô, “Không bằng sinh một đứa.”

Chỉ Duy Nhất dừng bước, cô suy nghĩ một chút, hỏi, “Anh muốn mấy đứa?”

Tổng Kinh Dương nhướn lông mày, “Hai đứa, lớn lên sẽ không quá cô đơn.”

Chỉ Duy Nhất vui vẻ, “Thật ra thì trẻ con ba đến sáu tuổi chơi mới vui.”

“Không sao, con nhà chúng ta nhất định vui.” Tổng Kinh Dương chắc chắn nói.

Sau khi ăn xong, một nhóm người trước sau đi tới một trung tâm giải trí. Không biết ai đề nghị, ca hát tới nóng người, chơi một trò chơi.

Cuối cùng thiếu số phục tùng đa số, chọn trò “Truyền táo”.

Sở Mặc ngồi ở giữa, Chỉ Duy Nhất và Tổng Kinh Dương ngồi ở hai bên của anh ta.

Chỉ Duy Nhất khe khẽ hỏi Tiểu Hoa, “Lấy tay truyền à?”

“Cầm cùng cổ kẹp trái táo lại, truyền cho người kế tiếp.” Tiểu Hoa trả lời, “Bọn họ là cố ý.”

“Hà?”

“Lát nữa nhất định phải đổi chỗ, có người muốn truyền với hai người này.”

Khỏe mắt Chử Duy Nhất giật giật, dè dặt nhìn Sở Mặc, không biết mình có thể đổi chỗ hay không.

Vòng thứ nhất, mọi người dựa theo vị trí ban đầu bắt đầu, bắt đầu từ bên tay trái. Vất vả truyền đến giữa, Tống Kinh Dương kẹp trái táo, từ từ đến gần Sở Mặc.

Mặt Sở Mặc sa sầm, từng chút từng chút đến gần anh.

Mọi người ngừng thờ nhìn hai người, khuôn mặt Tống Kinh Dương dừng dừng, mặt Sở Mặc đầy vẻ ghét bỏ, nhưng vẫn thuận lợi nhận lấy quả táo. Lúc này đến lượt Chử Duy Nhất, cô hít một hơi thật sâu, “Lão đại, anh hạ cầm thấp một chút.”

Sở Mặc đau cổ, ai nghĩ ra chủ ý thối này.

Cầm Chử Duy Nhất đựng anh một cái, anh u ám kêu lên, “Chử Duy Nhất.”

“Không phải tôi cố ý đâu.” Chử Duy Nhất nghiêng đầu, “Còn một chút nữa.”

Tư thế này cực kỳ quái dị.

Mặt Sở Mặc sát lại mặt cô, hơi la lên, “Gần chút nữa.”

Trò này vốn sẽ có chút tiếp xúc thân thể, lúc này vẫn chưa nhận được quả táo, càng gấp hơn.

Đột nhiên, quả táo rơi xuống, lăn trên thảm, không có tiếng vang quá lớn.

“Hai người thua rồi, nhận trừng phạt.”

Sở Mặc trừng Chử Duy Nhất, “Cô cố ý.”

Chử Duy Nhất khóc không ra nước mắt, “Cổ ngắn, với không tới.”

Hai người chờ trừng phạt.

Có người đề nghị hôn một cái, có người nhắc tới ôm công chúa, tóm lại không muốn dễ dàng tha cho hai người. Dù sao cũng là có trò chơi, lãnh đạo cũng không có cách nào chơi xấu.

Sở Mặc đứng dậy ngay ngắn, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, cười rất giống hồ ly. “Trừng phạt tôi nhận, nhưng mà tôi và Duy Nhất dấu sao nam nữ khác nhau, tôi sợ bạn trai cô ấy đánh tôi.”

“Ha ha ha ha – “

“Sẽ không đâu, Sở tổng, nếu bạn trai Duy Nhất ra tay với anh, chúng tôi tuyệt đối bảo vệ anh.”

Sở Mặc xoay đầu, ánh mắt rơi về phía Tống Kinh Dương. Tống Kinh Dương chậm rãi đứng dậy, khẽ cười, ánh đèn mờ mờ chiếu trên mặt anh, sáng chói một vùng. Anh nhắc chân vượt qua Sở Mặc, đứng ở bên người Chử Duy Nhất.

“Các vị, tôi muốn ra tay, mấy người giúp ai?” Tống Kinh Dương chớp chớp mắt.

Phòng bao rơi vào trong yên lặng.

Chử Duy Nhất quần bách đứng ở đằng kia, cảm thấy tim cô đập nhanh từng chút một.

“Thật ra nếu trừng phạt, tôi đây bạn trai có thể làm gì.” Tống Kinh Dương cúi người đặt xuống môi cô một nụ hôn, như lông vũ lướt qua, nhẹ nhàng lãng mạn.

Chử Duy Nhất nắm chặt tay, lòng bàn tay lại thấm đầy mồ hôi, đại não giống như nổi bong bóng màu sắc rực rỡ, trong lòng như uống mật ngọt vậy.

Cặp mắt quen thuộc chứa ý cười nhìn cô, không nhanh không chậm chờ cô hoàn hồn.

Mọi người ồn ào, không ngờ tối nay sẽ có một tin giật gân như thế.

Giọng nói của anh trầm thấp êm tai, lướt qua đáy lòng của cô, cảm giác tê tê đại đại trào dâng.

Tống Kinh Dương vò nhẹ mái tóc của cô, “Được rồi, trò chơi kết thúc, hát đi.”

Có ai còn tâm tư hắt chút, một lòng nghĩ hai người này “cầu kết” ra sao. Nhưng bọn họ hiển nhiên không dám hỏi Tống Kinh Dương.

Tiếng hát vang lên.

Sở Mặc và Tống Kinh Dương chạm ly, “Cậu nên cảm ơn tôi.”

“Ừm.” Tống Kinh Dương hơi dừng lại, mặt mày có ý cười mơ hồ, “Tôi sẽ nghiêm túc khảo hạch phù dâu, gái đẹp độc thân.”

Hai người chơi một hồi mới đi, giờ mắt Chử Duy Nhất vẫn còn đang điều dưỡng, nay Tống Kinh Dương chăm sóc rất kỹ, dẫn cô về trước.

Mọi người cảm khái, “Trước đây cảm thấy con người Tống tổng rất lạnh lùng yên tĩnh, đến bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra anh ấy cũng có thể dịu dàng như vậy.”

Chử Duy Nhất tựa trên ghế ngồi, hơi thiếu tinh thần.

“Mệt à?” Anh khàn giọng hỏi.

“Vẫn ổn.” Chử Duy Nhất nói vẫn nhìn cửa sổ. “Em đang nghĩ sau này ở công ty em lẫn lộn làm sao? Em còn chưa tham gia cuộc thi để trở thành nhân viên chính thức đó.”

Khuôn mặt Tống Kinh Dương đầy vẻ đắc ý, “Ừm, cho nên bây giờ em phải hồi lộ anh thật tốt, anh là một trong những giám khảo.”

Chử Duy Nhất...

Chiếc xe lái vào bãi đậu xe siêu thị.

“Anh muốn mua gì sao?” Chử Duy Nhất hỏi.

“Em quên à, thức ăn của Đại Miêu sắp hết rồi.”

Hiện tại Đại Miêu hoàn toàn giao cho mẹ Tống nuôi, hai ngày trước Chử Duy Nhất sang, Đại Miêu đã đối xử lạnh lùng với cô, phe phẩy cái đuôi đi qua bên chân cô.

Mẹ Tống vui vẻ cười không ngừng.

Đại Miêu dường như rất thích ba Tống, ba Tống vừa về nó sẽ ra ngoài đón ông.

Chử Duy Nhất vô cùng không hiểu.

Tống Kinh Dương thân thiện giải thích, “Không phải Đại Miêu thích ba, nó thích mấy con cá của ba anh.”

Chử Duy Nhất nhìn lướt qua hồ cá, “Hả, hình như ít đi hai con cá rồi.”

“Đại Miêu ăn rồi.” Anh không để ý lắm.

Chử Duy Nhất áy náy, “Chuyện bao lâu rồi?”

“Chắc là lúc huấn luyện phát triển.”

“Sao anh không nói với em sớm một chút. Thảo nào khoảng thời gian trước chú có chút buồn bã không vui – “

Sau đó cô liền đưa Đại Miêu cho ba Tống. “Chú, Đại Miêu có thể nghe hiểu tiếng người, nó rất thông minh, dễ nuôi hơn cá.”

Ba Tống sợ con dâu tương lai có gánh nặng trong lòng, nhận lấy con mèo kia, ngược lại cũng thú vị, thỉnh thoảng, ông đi tản bộ, Đại Miêu cũng có thể đi cùng.

Mấy người bạn già nhìn thấy không khỏi reu reo ông càng ngày càng trẻ con.

Chử Duy Nhất đẩy xe, đôi khi chọn chút thức ăn vặt. “Tuần sau Ninh Ninh sang, em muốn chuẩn bị chút thức ăn.”

“Trẻ con nên ăn ít thứ đồ ăn này.” Tống Kinh Dương khom người cầm lên.

“Em ăn em ăn!” Chử Duy Nhất liền vội vàng nói.

“Không phải em muốn giảm cân sao?”

“Có lúc anh không đáng yêu chút nào.”

Tổng Kinh Dương mua không ít trái cây, hai người vòng vo một hồi rồi xếp hàng tính tiền, lúc này người tính tiền không nhiều lắm, hai người đứng một trước một sau.

Chữ Duy Nhất đang lấy đồ, đột nhiên nhớ đến kẹo cao su sắp hết. “Kinh Dương, một hộp kia nữa.”

Tổng Kinh Dương sững sờ, anh nhanh chóng nhìn lướt qua thứ trong tay của cô.

Cái đó –

Anh nghĩ đi nghĩ lại hình như cũng đến lúc cái đó rồi, ngược lại cũng muốn trêu đùa cô một chút.

Người thu tiền vừa quét mã vừa mỉm cười.

Chữ Duy Nhất vui đầu xếp đồ, đột nhiên nhìn thấy thứ đang cầm trong tay, có chút xa lạ, lại có chút quen quen, rồi nhìn thấy chữ nhỏ phía trên, nếu như cô còn chưa biết là gì, cũng thật xin lỗi nhà quảng cáo. Thiếu chút nữa cô ném thứ đó đi rồi.

Tổng Kinh Dương mở ví tiền, nghiêm mặt đưa thẻ cho người tính tiền.

“Cái đó cất vào trong túi đi, đừng nhìn nữa.” Anh nghiêm túc nói.

Gò má Chữ Duy Nhất nóng bừng, “Là kẹo cao su!” Cô lúng túng chỉ về phía trước, lặng lẽ nói, “Anh nghĩ quá nhiều rồi.”

Tổng Kinh Dương thoáng trầm ngâm, “Sớm muộn cũng cần thôi.”

Chữ Duy Nhất cúi thấp đầu đi nhanh.

Ôi, thật may không có người biết bọn họ, nếu không vút mặt mũi vào trong nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Chữ Duy Nhất tắm xong, tóc đã sấy khô bảy tám phần, cất máy sấy tóc đi, cô mới đi ra.

Cuối mùa thu, nhiệt độ hơi thấp, bọn họ đều thay quần áo ngủ dày một chút.

Ban đầu Lý Mạo đến chỗ cô, liền nói một câu, nhà tốt thì tốt, chỉ hơi vắng lạnh một chút. Bây giờ sẽ không có loại cảm giác đó nữa.

Tổng Kinh Dương ngẩng đầu, ngoắc ngoắc tay về phía cô, “Tôi đây – “

Chữ Duy Nhất ngoan ngoãn đi tới, ngồi ở cạnh anh, anh đẩy tạp chí đến trước mặt cô, là một bài văn cô viết lúc đi học.

“Ồ, sao anh nhìn thấy?” Chữ Duy Nhất lấy tạp chí qua. “Khi đi học, suy nghĩ có chút quá khích.” Trong đầu đều là nam nữ bình đẳng, lời văn đều tràn đầy ý nghĩ này. “Khi đó tính tình rất khó chịu, ở trong lớp không được hoan nghênh.”

Tổng Kinh Dương nhìn cô với ánh mắt sâu xa, mắt lóe sáng.

Chữ Duy Nhất lại cười, “Thật ra thì cũng không có gì đâu, chỉ là lúc đó không qua được cái hồ trong lòng.” Cha mẹ ly dị quả thật mang tới tổn thương rất sâu với cô, khiến cho cô tràn đầy thất vọng với hôn nhân, thậm chí sinh ra mâu thuẫn đối với nam giới giao du.

“Lần trước Lam Nguyệt còn nói em, thứ hai mươi tuổi viết giống như năm bốn mươi tuổi viết, thứ viết ra bây giờ ngược lại giống như cô gái nhỏ viết rồi.” Chữ Duy Nhất cười, “Rõ ràng nói em càng sống càng trẻ ra.”

Tổng Kinh Dương lắc lắc đầu, ngón tay lướt qua mái tóc cô, kết quả tóc dính cả tay, anh bật cười, “Tóc rụng như vậy nữa anh đảm bảo không chừng đầu em sẽ trọc, sau này chúng ta có thể tiết kiệm dầu gội đầu rồi.”

Chữ Duy Nhất tức giận bốp bốp cầm anh, “Mùa thu rụng tóc rất bình thường. Em hỏi anh, vì sao anh muốn công khai vào tối nay?”

Ánh mắt Tổng Kinh Dương trong trẻo, khóe miệng dần cong lên, “Để cho em có cảm giác an toàn, để tránh người khác luôn có ý đồ với anh.”

“Anh suy nghĩ nhiều quá. Thật ra thì lúc không có ai Sở Mặc càng được phái nữ hoan nghênh hơn anh.” Có lẽ là trong người Sở Mặc có tiềm chất pha

trò, có thể nói chêm chọc cười cùng người khác.

“Vậy xin hỏi hồi đó em và anh ta xem mắt sao không tiến thêm một bước thế?” Anh khóa chặt vẻ mặt của cô.

Chữ Duy Nhất sững người.

“Hửm?” Anh cao giọng.

Chữ Duy Nhất cười, “Có thể là khi đó trong lòng có cảm giác đối với anh.” Cô thoải mái nói ra.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Tống Kinh Dương đã bắt tri bắt giác sớm đậy ở đáy lòng cô.

Tống Kinh Dương rất dễ chịu, “Lúc kết hôn có muốn mời bọn họ tới hay không?”

“Vậy anh thì sao? Có muốn gọi những người có ý đồ khác với anh tới hay không?” Cô trả đũa.

“Có thể chứ, nói không chừng đến khi đó có thể thúc đẩy mấy đôi.” Anh gật gật đầu.

Trước khi gặp anh, em cho là em đã mất đi năng lực yêu người khác, em cho là em sẽ cô đơn cả đời, mà em đã chuẩn bị như vậy xong rồi. Nhưng sự sắp đặt của ông trời luôn kỳ diệu như vậy, để cho chúng ta quen biết, yêu nhau, ở bên nhau.

Chữ Duy Nhất gõ đoạn văn này trên laptop, trà xanh trong tay đã sớm nguội ngắt. Cô nhấp một ngụm, một dòng nước lạnh thấm vào lòng.

Anh nói, “Duy Nhất, viết câu chuyện của chúng ta đi.”

Cô nói, “Giữa chúng ta không có biến đổi thăng trầm, độc giả không thích xem.”

Anh nói, “Viết cho anh xem là được rồi.”

Cô nói, “Em cần một chút ý tưởng.” Thật ra thì vốn không có ý định viết.

Từ sau khi công khai quan hệ, Chữ Duy Nhất lập tức trở thành người nổi tiếng trong công ty. Ngày thường lúc đi ra ngoài xã giao sẽ luôn có người trêu ghẹo cô, đâu phải là đến làm việc, rõ ràng là đến tìm bạn trai, còn đào mất người ưu tú nhất công ty. Dĩ nhiên năng lực làm việc của Chữ Duy Nhất cũng khiến cho rất nhiều người biết cô không phải là cái gọi là bình hoa.

Trước cuối năm, hạng mục của công ty hết cái này đến cái khác, hận nỗi một ngày có 48 giờ.

Mẹ Tống thấy hai đứa khổ cực như vậy, trong lòng tràn đầy không nở, vừa có thời gian liền đưa đồ ăn cho hai người.

Buổi trưa ngày hôm đó, Chữ Duy Nhất và mẹ Tống ngồi ở nhà ăn, Chữ Duy Nhất đang uống canh.

“Công việc bận rộn như thế, mắt cháu có thể chịu được sao?” Mẹ Tống có chút lo âu.

“Bác sĩ nói đã bình phục, không có chuyện gì, bây giờ mỗi một giờ cháu đều biết để mắt thả lỏng.”

Mẹ Tống gật gật đầu, “Chuyện kết hôn hai con có quyết định rồi chưa?”

Chữ Duy Nhất suy nghĩ, “Bác gái, cháu và Kinh Dương bàn bạc qua một năm nữa.”

“Sang năm, hai con cũng hai mươi bảy rồi. Chẳng lẽ muốn đến năm mới kết hôn vào mùa đông sao? Mùa đông mặc áo cưới lạnh lắm.” Mẹ Tống khuyên bảo.

“Cho nên cháu và Tống Kinh Dương bàn bạc ngày 1/5 năm sau.” Chữ Duy Nhất khẽ nói.

“À!” Mẹ Tống hơi kinh hãi, “Năm sau! Ôi trời ơi, hai đứa này thật đúng là không gấp mà.”

Chữ Duy Nhất uống canh không trôi, cô cảm thừa canh, “Bác gái, chờ Kinh Dương về, con và anh ấy sẽ bàn bạc lại một chút.”

Mẹ Tống cười, người con dâu này bà vô cùng hài lòng, nói sang chuyện khác, “Không sao, kết hôn là chuyện lớn, các con nên chuẩn bị thật tốt một chút.” Bây giờ mẹ Tống cả ngày lẫn đêm mong đợi con trai mau mau kết hôn, bà cũng có thể ngắm kẹo đùa cháu.

“Duy Nhất, cháu không cần có áp lực gì trong lòng, kết hôn vẫn giống như trước kia vậy, cháu và Kinh Dương thường đều ở phòng tân hôn hưởng thụ thế giới hai người, nghỉ rồi về, bác và dì làm chút thức ăn ngon cho các cháu.” Mẹ Tống nói từng việc một, thấy khóe miệng cô dính một chút dầu, bà cầm khăn giấy lên, “Đừng động đây.” Bà nhẹ nhàng lau đi, “Tốt rồi.”

Chữ Duy Nhất hơi bối rối, cô đột nhiên nghĩ đến năm ấy cô ở bệnh viện trông nom bà nội, ăn cơm vội vội vàng vàng, còn vừa phải ôn tập bài học, bà nội cũng lau khóe miệng cho cô như vậy. Trong lòng trong nháy mắt mềm mại, trong lúc nhất thời cổ họng giống như bị cái gì chặn lại.

Mẹ Tổng cũng không nhận ra chút thay đổi nhỏ của Chử Duy Nhất, “Sao thế? Không muốn ăn nữa sao?”

Chử Duy Nhất toét miệng cười, “Sao lại thế ạ! Cháu thích canh bác nấu nhất đấy ạ.”

Tổng Kinh Dương chưa bao giờ nói những lời này với bà, mẹ Tổng nghe Chử Duy Nhất nói, mở cò trong bụng, đối xử với cô tràn đầy thân mật, “Có thời gian thì về nhà uống.”

Buổi tối, Chử Duy Nhất và Tổng Kinh Dương đi chỗ cha Chử, ăn cơm, cha Chử và Tổng Kinh Dương chơi cờ tướng. Tổng Kinh Dương chơi cờ tướng không giỏi, nhưng mà vì đồ cha vợ vui vẻ, gần đây cũng đang đọc sách học tập.

Chử Duy Nhất ngậm một bình trà, “Sao rồi ạ? Ai thắng thế? Kinh Dương anh lại thua rồi.”

Tổng Kinh Dương khẽ mỉm cười với cô, không lên tiếng. Cha Chử căng thẳng, tập trung suy tính.

Chử Duy Nhất cũng hiểu một ít, nhìn một lát liền hiểu, hậu bối hơn tiền bối. Cô hé miệng cười một tiếng.

“Chiếu tướng.” Tổng Kinh Dương hạ quân cò.

Cha Chử nhìn chăm chăm vào bàn cờ, “Một ván nữa nào.”

“Ba à, không còn sớm nữa, ba ngồi quá lâu rồi, ngày mai xương cổ lại sẽ đau.” Chử Duy Nhất dọn bàn cờ.

Cha Chử thở dài, “Lớn tuổi rồi, không chịu già cũng không được. Kinh Dương học mấy ngày đã vượt qua ba rồi.”

“Ba, anh ấy là người học khoa học tự nhiên, năng lực suy nghĩ mạnh, cao trung vẫn luôn đứng nhất đó.” Chử Duy Nhất nói.

”Ồ - ” cha Chử đột nhiên nghĩ đến gì đó, “Duy Nhất à, ba nhớ thành tích lớp mười của con năm đó có thể đi vào trường thi số một của các con?”

Chử Duy Nhất cứng đờ, “Ba, ba cũng quá xem thường con gái ba rồi, con cũng có lúc phát huy hơn bình thường.”

Tổng Kinh Dương mỉm môi cười, “Chú à, lần đó là con thi không tốt, cho nên được phân đến cùng một trường thi với Duy Nhất.”

“Ha ha ha – ” cha Chử cười, “Vậy là khéo quá.”

Chử Duy Nhất và Tổng Kinh Dương nhìn nhau.

Cha Chử nói tiếp, “Hai con xem thử, cử hành hôn lễ vào ngày 1/5 năm sau thì sao?”

Trong mắt Tổng Kinh Dương lóe lên ánh sáng, nhưng tình bơ nhìn về phía Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất nghĩ bụng, ba mẹ hai nhà đã hẹn với nhau à.

“Thời gian trên cũng dư dả.” Cha Chử nói.

Trong lúc nhất thời Chử Duy Nhất không biết trả lời ra sao. Tổng Kinh Dương mở miệng, “Chú, gần đây cháu và Duy Nhất cũng đang bàn bạc, chú yên tâm đi.”

“Ừm, Kinh Dương làm việc chú yên tâm.”

“Vậy con thi không yên tâm sao?”

“Con con bé này nhất định phải nói ra làm gì.” Cha Chử lắc đầu.

Tóm lại, trong mắt họ hàng bạn bè đều cảm thấy là Chử Duy Nhất may mắn mới có thể tìm được Tổng Kinh Dương.

Tổng Kinh Dương phải đi Pháp công tác một tuần, trước khi rời đi, Chử Duy Nhất nhìn lịch một cái, cô cảm thấy năm nay không qua sinh nhật, khi đó Tổng Kinh Dương vẫn còn ở Pháp.

Ngày đó Chử Duy Nhất không đi tiễn anh, cô còn phải đi làm.

Lúc cô rời giường, anh đã đi rồi, để lại một tờ giấy nhắn trên bàn ăn.

“Buổi tối đừng thức đêm, kiên trì mỗi ngày vận động nửa giờ. Về có thưởng!”

Chử Duy Nhất nhìn chăm chăm lời ghi chú, không kiềm được bắt đầu cười ngây ngô.

Những ngày không có anh ở đây, quả thật Chử Duy Nhất không có thức khuya, mỗi ngày hai người liên lạc một lát.

Sinh nhật Chữ Duy Nhất đến rất nhanh, hai ngày này, mọi người ríu rít gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô sinh nhật làm như thế nào? Chữ Duy Nhất đều thoải mái.

Cô nhìn điện thoại di động, anh không biết sinh nhật cô sao? Sao một chút động tĩnh cũng chẳng có.

Nhưng mà gần đây ở Pháp anh bận rộn như vậy không nhớ nổi cũng là bình thường.

Sinh nhật hôm đó, Lý Mạo đến tìm cô. Quần áo của anh vẫn phong cách như vậy, đồng nghiệp thấy Lý Mạo, không khỏi nhìn thêm mấy lần, thì thầm mấy câu.

Chữ Duy Nhất cười, “Đó là anh trai hàng xóm.”

“Đi, bạn trai không có ở đây, anh mang em đi chúc mừng.” Lý Mạo toét miệng cười, “Lớn thêm một tuổi rồi, sau này phải càng hiểu chuyện hơn.”

Khóe mắt Chữ Duy Nhất ứa ra hắc tuyến.

“Nhóc à, có phải rất mất mát hay không?” Lý Mạo trêu ghẹo.

“Em nghe nói mẹ Lý lại giới thiệu đối tượng cho anh, công ty bọn em cũng có một ít cô gái độc thân, lát nữa em nói với mẹ Lý – “

“Đừng, em gái, em muốn hại anh sao?” Lý Mạo lập tức thay đổi dáng vẻ, “Hôm nay anh dẫn em đi mừng sinh nhật thật mà.”

“Em có chút sợ hãi.” Chữ Duy Nhất đánh giá anh, “Anh muốn làm gì?”

“Đi thôi, anh đã đặt chỗ rồi.”

Lại là tòa nhà cao nhất thành phố D, bóng đêm buông xuống, ánh đèn sáng chói. Trong nhà hàng Tây, âm nhạc uyển chuyển động lòng người.

Hai người ngồi xuống, Chữ Duy Nhất nhìn trái nhìn phải, “Tốn kém như vậy làm gì.”

Lý Mạo cười hì hì, “Em xem menu trước, anh đi lấy bánh sinh nhật.”

Chữ Duy Nhất lật thực đơn, không lâu lắm, một nhân viên phục vụ nam vóc người rất cao đi đến bên cạnh bàn, “Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì?”

“Ách, tạm thời không – “ Cô từ từ ngẩng đầu lên, trong con ngươi đột nhiên ánh hình dáng người đó, anh cười rất tươi, tiện tay đưa cô một đóa hoa hồng nở rộ, “Sinh nhật vui vẻ.”

“Anh – sao anh lại về?” Trong mắt cô tràn đầy nghi ngờ.

Trên mặt Tống Kinh Dương lộ ra nụ cười đặc biệt, “Xét thấy biểu hiện gần đây của em, anh muốn thưởng em thật tốt.”

Chữ Duy Nhất thận trọng nhìn anh, vẻ mặt anh dịu dàng khác thường, tay phải từ từ chìa ra một chiếc hộp xinh đẹp, “Quà đây.”

Tim Chữ Duy Nhất đập bùng bùng, cô đoán được cái gì sẽ đặt trong hộp. Cô đưa tay ra, đầu ngón tay run run.

Anh nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi.

Cô dè dặt mở hộp ra, trên tấm giấy màu hồng viết hai hàng chữ.

“Bạn học Chữ Duy Nhất sinh nhật vui vẻ!”

Rồi nhìn xuống dưới, “Em có bằng lòng gả cho bạn học Tống Kinh Dương không?” Đây là kiểu chữ đẹp nhất cô từng thấy.

Ánh đèn sáng chói, âm nhạc êm tai, hạnh phúc tràn ngập mỗi một góc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 52.2

Chữ Duy Nhất nghe Tống Kinh Dương mang chiếc nhẫn kia vào, ở Pháp anh đã chọn rất lâu, cuối cùng mới chọn trúng nó.

Xưa nay Chữ Duy Nhất không thích mang bất kỳ thứ gì trên tay, mười ngón tay cô dài nhỏ rất đẹp, chiến nhẫn rất thích hợp với cô. Nàng cúi mặt, về

mặt chuyên chú, “Em rất thích.”

“Vậy thì đeo cả đôi đòng tháo xuống.” Anh khẽ nói, sắp lại trước mặt cô, nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt cô.

“Oh – “ một trận ồ ò ào đột ngột.

Chỉ Duy Nhất còn đang nghi hoặc, liền thấy Lam Nguyệt Lí Hạo bọn họ từng người đi tới.

“Chúc mừng hai vị.” Bụng Lam Nguyệt đã lộ vẻ mang thai.

Tổng Kinh Dương ôm eo Chỉ Duy Nhất, mặt mày đều là ý cười, “Cám ơn các vị đã cổ vũ.”

Lí Mạo la àm lên, “Em rể, mấy người này do anh gọi tới.”

Tất cả mọi người cười. Tính cách Tổng Kinh Dương im lìm, thời điểm cầu hôn quan trọng như vậy sao phải thông báo bọn họ đến đây? Những người này đều là muốn xem trò vui, trong lòng muốn nhìn một màn này sớm rồi.

Tổng Kinh Dương lắc lắc đầu, “Tốt lắm, mọi người ngồi dùng cơm đi.”

Lý Mạo ngồi ở bên cạnh Chỉ Duy Nhất, “Từ nhỏ cậu ta không chịu gọi anh một tiếng anh, nhưng Tổng Kinh Dương cưới em khẳng định phải gọi anh một tiếng anh. Thế nào cũng chuyển thôi.”

“Anh ấy sửa miệng rồi?” Chỉ Duy Nhất liếc mắt nhìn anh.

“Không có! Em xem, đến ngày đón dâu không sửa miệng, đừng hòng đón em đi.” Lý Mạo lời thề son sắt nói.

“À, em nghĩ xem, sau này anh kết hôn – “ Chỉ Duy Nhất xa xồi nói.

“Còn chưa lập gia đình, cùi chỏ đã quẹo ra bên ngoài rồi!” Lí Mạo tức giận nói.

Tổng Kinh Dương rót cho cô một ly nước nóng, mấy ngày nay Chỉ Duy Nhất bị viêm họng, cổ họng vẫn luôn không thoải mái. Cô uống một hớp nước, Lam Nguyệt ở đối diện nháy mắt mấy cái với cô.

Chỉ Duy Nhất mỉm cười một tiếng.

Hai người đi phòng vệ sinh, Chỉ Duy Nhất dè dặt mà đỡ trái đỡ phải.

“Hai người các cậu ấy? Cảm giác giống như là vợ chồng già vậy. Cậu biết không? Gần đây tớ lên lớp gặp được mấy người mẹ gần như đều là học sinh D trung, thật là thần kỳ, lúc nào D trung cũng tự sinh tự tiêu, sau đó tớ mới hiểu, hóa ra là những người đó trong lúc đi học đã sớm nhìn trúng một nửa kia.”

Chỉ Duy Nhất cười nói, “Thật ra thì như vậy cũng tốt, biết gốc biết rễ.”

“Nhưng mà người giống như Tổng Kinh Dương cũng ít, làm sao cậu ta có thể chịu đựng nhiều năm như thế chứ.” Lam Nguyệt cảm thán.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Chỉ Duy Nhất hơi chua xót, khó chịu thay anh, nhiều năm như vậy, bao nhiêu cả ngày lẫn đêm, ai có thể kiên trì nổi chứ? Khi đó, giữa cô và anh đều là người xa lạ.

Một kiếp một đôi người, ánh nhìn lúc ban đầu, là được cả đời mến nhau.

Lúc về đến nhà, Chỉ Duy Nhất đã chẳng còn sức lực, vùi trên ghế sa lon, Đại Miêu không ở nhà, trong nhà lại vắng lặng.

“Duy Nhất – Duy Nhất – “ anh ở phòng tắm kêu, “Khăn lông ở trên ban công.”

Trên ban công treo quần áo hai người, khi Chỉ Duy Nhất ngẩng đầu lên thấy lòng ảm áp, lấy khăn lông vào.

Phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy rào rào, Chỉ Duy Nhất gõ cửa hai cái, mở chốt cửa, mắt nhìn thẳng định chất thêm khăn lông.

Cô vừa mới chuẩn bị xoay người, đột nhiên bị một sức lực kéo lại.

“Nè, quần áo em ướt rồi – “ cô kêu lên.

Ai ngờ người nọ nhanh chóng cởi áo ngủ của cô.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nóng mù mịt, ánh đèn sáng tỏ, mắt Chỉ Duy Nhất căn bản không biết nhìn ở đâu. Việc tắm rửa này hết sức mệt mỏi.

Tổng Kinh Dương ôm cô lên giường, cô cảm thấy mình tựa như tôm luộc chín vậy, “Ai, anh không mệt sao?” Lúc này không phải anh nên nghỉ ngơi cho khỏe vì chênh lệch thời gian sao.

Anh cười, tỉ mỉ vuốt ve đầu ngón tay cô, “Hung phần không ngủ được.”

Chữ Duy Nhất ngẩng đầu lên ôm cánh tay anh, mộc mạc dựa vào anh.

Anh thật sự là rất có tình thần, hôn lan tràn, Chữ Duy Nhất chớp chớp mắt, suy nghĩ bị anh quấy nhiễu, ý thức cũng từ từ bị khống chế.

Anh nói rất nhiều, nồng nồng nhạt nhạt, như thơ như họa.

Mồ hôi từng giọt từng giọt ăn mòn da thịt nóng bỏng, tình thâm ý động. Trong không khí hương hoa hồng nhàn nhạt tỏa khắp, chống đỡ kia là anh tặng cô.

Cô nói, “Cám ơn anh.”

Em cảm kích sự sắp đặt của số mệnh đã để cho em gặp được anh.

Cuối cùng Chữ Duy Nhất mệt mỏi tựa vào trong ngực anh chìm vào giấc ngủ. Nhưng Tống Kinh Dương làm thế nào cũng không ngủ được.

Sáng sớm ngày thứ hai, khoảng hơn bảy giờ, ánh mặt trời bên ngoài phòng thật đẹp.

Điện thoại di động của Chữ Duy Nhất reo lên, hai người đều đang ngủ say, hồi lâu cũng không động đậy. Người gọi điện thoại rất có kiên nhẫn tiếp tục bấm.

Chữ Duy Nhất khẽ cựa quậy, liền nghe được giọng nói của Tống Kinh Dương, “A lô – “

“Duy Nhất?” Là giọng của mẹ Tống, “Kinh Dương à – “

“Mẹ, chuyện gì thế ạ?” Tống Kinh Dương ngồi dậy, giường hơi lung lay, anh hạ thấp giọng.

Chữ Duy Nhất cũng đã tỉnh, xương toàn thân vừa đau vừa nhức.

Mẹ Tống cảm thấy giọng nói của anh có cái gì không đúng, “Các con còn đang ngủ à, mẹ đánh thức các con rồi.” Bà cười hi hi, “Là thế này, tối nay con và Duy Nhất có rảnh không? Bà mẹ tặng một ít cua.”

“Lát nữa con hỏi cô ấy.” Tống Kinh Dương quay đầu thấy cô nhắm hai mắt, nhưng con mắt đang chuyển động, biết cô đã tỉnh.

“Được, vậy chúng ta chờ điện thoại của các con.” Lời nói mẹ Tống mang theo ý cười, cúp điện thoại hát khẽ.

Tống Kinh Dương đầu chống đầu với cô, “Thức rồi à?” Anh khàn giọng hỏi.

Chữ Duy Nhất nhìn nhìn thời gian, bảy giờ bốn mươi rồi, phải mau lên, nếu không sẽ trễ mất. “Anh dậy trước đi!”

Tống Kinh Dương cười thấp một tiếng, “Nếu không hôm nay xin nghỉ, nghỉ ngơi một ngày.”

Mặt Chữ Duy Nhất nóng lên, giục anh đi rửa mặt, lúc này cô mới bò dậy, eo mỏi lưng đau. Thay quần áo đi phòng vệ sinh, lúc đánh răng mới phát hiện dấu vết ở cổ.

Cô thoa kem rồi tìm cái khăn lụa quấn trên cổ, Tống Kinh Dương đã hấp xong sủi cảo.

“Bàn này mẹ anh hỏi buổi tối chúng ta có thời gian về ăn cơm không?”

Chữ Duy Nhất suy nghĩ, “Hôm nay hẳn chúng ta không có hẹn.”

Anh nhướn mày, “Tốt lắm, lát nữa em gửi WeChat nói với bà.” Ánh mắt rơi vào trên khăn lụa, hơi xuất thần.

Chữ Duy Nhất mãi mới phát hiện cái nhìn của anh, cô cúi đầu, bình tĩnh ăn sủi cảo hấp.

Ôi, tối hôm qua anh nói, cô thiếu anh quá lâu. Món nợ này phải từ từ trả!

Anh chợt cười một tiếng, không nói gì nữa. Mọi người thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của Chữ Duy Nhất cũng biết chuyện gì rồi. Sáng sớm các đồng nghiệp nhao nhao bày tỏ chúc mừng, mọi người cũng vây quanh cô bảo cô nói câu chuyện của bọn họ.

Chữ Duy Nhất đều kiên nhẫn trả lời.

Sở Mặc hừm, “Mọi người không làm việc sao?”

Mọi người vội vàng giải tán.

Anh lững thững đi tới trước mặt Chữ Duy Nhất, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Có thể đuổi kịp Tống Kinh Dương cũng là khả năng của cô, nhưng mà

đừng quên khảo hạch trở thành nhân viên chính thức.”

“Yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị tốt.”

“Em nên nói, nhất định không thành vấn đề. Đầu năm nay, tôi sẽ điều đến Bắc Kinh, đến lúc đó sẽ có người tôi thay thế vị trí của tôi.”

Chữ Duy Nhất có chút ngạc nhiên.

“Đừng kinh ngạc như vậy. Ban đầu là muốn chọn từ tôi và vị kia nhà em ra một người trúng tuyển, không ngờ cuối cùng cậu ta lại bỏ.” Sở Mặc nhìn cô, “Nguyên do trong đó không cần tôi nói tí mĩ đầu nhĩ.”

Chữ Duy Nhất búng tỉnh cười một tiếng. “Tôi rõ mà.”

“Tôi cũng không ngờ cậu ta sẽ làm như thế, hơn nữa hẳn vào hơn nửa năm trước.” Sở Mặc trầm giọng nói, “Hai người nhớ phải tìm dâu phụ đẹp một chút.”

Chữ Duy Nhất và Tống Kinh Dương đính hôn vào hôm lễ giáng sinh, có cha mẹ hai nhà tham gia, hai người bọn họ chẳng cần chuẩn bị cái gì.

Đầu tháng, Nguyễn Oánh dẫn cô đi bách hóa chọn mua quần áo mặc đính hôn, một chiếc áo khoác ngoài bằng lông cừu màu đỏ, Chữ Duy Nhất ướm thử, “Mẹ à, đỏ quá.”

“Đỏ ngọc, kết hôn cũng mặc như vậy mà.” Nguyễn Oánh đẩy cô đi thử.

Mặc màu đỏ chót lên người, cô luôn cảm thấy mình giống như chiếc đèn lồng đèn màu đỏ vậy. Nhân viên cửa hàng ở một bên nói, “Cô da trắng mặc rất đẹp, phía dưới phối cùng một đôi giày cao gót nhỏ nữa, rất khí chất đấy ạ.”

Nguyễn Oánh đánh giá trên dưới, “Đúng vậy.”

“Con cảm thấy quá chói.” Chữ Duy Nhất cau mày.

“Quần áo mùa đông của con không phải màu đen thì là màu xám, quá già dặn. Chờ con đến tuổi này của mẹ muốn mặc cũng không thể mặc được, con sẽ hối hận cho mà xem.”

“Mẹ, sao mẹ lại không thể mặc, chúng ta đứng cùng nhau, người ta đều tưởng mẹ là chị con đó.”

“Ba hoa. Tốt lắm, lấy cái áo choàng này đi.”

Nguyễn Oánh lại dẫn cô đi cửa hàng chuyên bán đồng hồ đeo tay mạnh tay quẹt hai khoản, Chữ Duy Nhất nhìn lướt qua giá tiền, không khỏi thở dài trong lòng, kết hôn lại phải tiêu nhiều tiền như vậy.

“Cái này là mẹ tặng các con, mẹ biết các con không thiếu những thứ này, đây là một chút tấm lòng của mẹ.”

“Mẹ, mẹ thật là có tiền.”

Nguyễn Oánh liếc cô một cái, “Kinh Dương là một chàng trai tốt, mẹ cũng yên tâm.”

Chữ Duy Nhất đau xót trong lòng, “Mẹ - “

“Mẹ biết con muốn nói cái gì. Trước kia mẹ bận rộn công việc không thể ở bên con được tốt, mẹ hy vọng sau này các con có thể hạnh phúc, mau mau sinh một đứa con.”

Chữ Duy Nhất xấu hổ, “Con biết rồi mẹ.”

Tiệc đính hôn tổ chức ở một nhà hàng năm sao cao cấp, chỉ mời thân thích quan hệ gần của hai nhà, ước chừng cũng sáu bàn.

Trên mặt cha mẹ hai nhà đều treo nụ cười.

Cha Tống nói với Nguyễn Oánh, “Kinh Dương mang chiếc đồng hồ kia thật đúng là có khí khái anh hùng.”

Nguyễn Oánh mỉm cười, “Chiếc vòng trên tay Duy Nhất cũng xứng với nó, khiến cho con bé xinh xắn không ít.”

“Vốn đã xinh rồi mà.” Mẹ Tống khen ngợi.

“Hai đứa này thật đúng là xứng đôi.”

Mẹ Tống gật đầu, “Con cái của hai đứa nó trong tương lai chắc chắn xinh đẹp.” Nói xong bà liền cười, “Bà thông gia à, ý tôi là mong hai đứa nó sang năm sau khi kết hôn là có thể sinh con, nhân lúc còn trẻ cũng dễ khôi phục, đến lúc đó tôi và ba cùng chăm cháu.”

“Tôi hiểu ý của bà, tôi cũng muốn như vậy, bản thân tôi chính là bác sĩ, Duy Nhất sang năm 27 tuổi, tôi cũng không muốn đợi thêm một hai năm.” Nguyễn Oánh không khỏi thở dài trong lòng, người nhà họ Tống lo nghĩ vì con bé như thế.

“Vậy thì tốt. Sau này đứa trẻ còn cần cậu nhỏ bầu bạn, cũng sẽ không cô đơn đâu.”

Mẹ Tống nhìn Ninh Ninh và Si Thanh Viễn ở phía xa, “Anh Duy Nhất bây giờ còn đang đọc thân sao?”

“Đúng vậy. Nó có chủ ý của nó, tôi và ba nó cũng không biết nên làm cái gì?”

“Đừng nóng, trước kia Khinh Dương không phải là như thế sao? Nói không chừng có cô gái thích rồi, không chừng ngày nào đó mang về một người con dâu cho bà.”

Sắc mặt Nguyễn Oánh hơi biến, nhưng mà khôi phục rất nhanh.

Si Thanh Viễn ngồi ở bàn của chủ, các trưởng bối không khỏi hỏi nhiều mấy câu, “Thanh Viễn à, em gái đính hôn rồi, cháu phải cố gắng lên nha.”

“Cháu sẽ ạ.” Si Thanh Viễn cười gật đầu.

Các trưởng bối cũng không nói thêm gì nữa.

Ninh Ninh ăn xong thịt nói, “Cháu sẽ ở bên anh.”

“Tiểu tử cháu biết cái gì? Anh cháu phải cưới vợ chứ.”

Ninh Ninh giờ quả đâm nhỏ lên, “Vợ chỉ biết shopping, không tốt,”

Mọi người ha ha cười lớn.

Tiệc cưới kết thúc, hai nhân vật chính đưa tiễn từng bạn bè thân thích. Si Thanh Viễn ôm Ninh Ninh đi tới, “Duy Nhất Khinh Dương chúc mừng hai người.”

Tống Khinh Dương gật đầu một cái.

Chỉ Duy Nhất nhìn anh, “Cám ơn anh.”

“Cô ngọc.” Anh lấy một cái hộp từ trong túi ra, “Quà này.”

“Gi thế ạ?” Chỉ Duy Nhất hỏi.

“Về rồi xem.” Si Thanh Viễn nhướn mày. Ninh Ninh mong ngóng, “Là trứng khủng long sao? Hay là đá quý?”

Chỉ Duy Nhất thu tay lại, “Không nói em biết.”

“Hẹn hò.” Ninh Ninh bắt mắt, “Anh Khinh Dương, về sau anh cần quản vợ anh.”

Tống Khinh Dương xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu, “Rốt cuộc Ninh Ninh giống ai thế.”

Ba người bật cười. Cha Tống và Nguyễn Oánh đều là người rất nghiêm khắc cẩn thận, tính tình khá trầm lặng, tính tình của Ninh Ninh hoàn toàn không giống bọn họ.

Si Thanh Viễn nói, “Có lẽ đây chính là chỗ khác nhau của sinh sau đẻ muộn.”

“Có thể.” Tống Khinh Dương phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 52.3

Bên ngoài hình như tuyết đang rơi. Trận tuyết đầu của thành phố D năm nay, bông tuyết bay là tả,. Hai người tay cầm tay đứng ở bên ngoài.

“Anh nói ngày mai có thể đẩy người tuyết không?” Cô hỏi.

“Đoán chừng em thức dậy tuyết đã bị quét sạch rồi.” Anh bao bọc tay cô, “Có lạnh không?”

“Không lạnh, áo khoác mẹ em chọn siêu ấm áp.” Cô nhón chân lên nhảy một bước.

“Không chỉ có ấm áp còn xinh nữa.”

“Anh biết khen người khác như vậy lúc nào?”

“Sau khi gặp em” Bóng dáng anh chiếu trên nền đất lạnh băng, cô nhìn mà ánh mắt lại không dời bỏ được.

Trong lòng Chữ Duy Nhất ấm áp, mím môi cười, cô dùng sức nắm lại anh.

“Duy Nhất – “

“Hửm?”

“Mùa hè năm lớp mười đó đến bây giờ đã chín năm rồi.” Anh xoay người nghiêm túc nhìn cô, trong mắt lóe sáng lấp lánh. Chín năm, anh cho là sẽ không có kết quả, nhưng nay cô gái ấy lại đứng ở bên cạnh anh, rất gần.

Anh vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, trong mắt tràn ra ánh sáng nhu hòa, “Về nhà thôi.”

“Khinh Dương, em quay về quá muộn.” Cô cúi mặt chứa ý cười khẽ nói, thanh âm lại đủ để anh nghe được.

Anh dừng bước, khóe miệng có ý cười.

Không sao, tất cả đường đi sau này bọn họ đều sẽ không cảm thấy cô đơn, có một người đi cùng.

Phiên ngoại: Ninh Ninh và đứa trẻ.

Tôi tên là Si Ninh Viễn, tôi có người anh gọi là Si Thanh Viễn, anh ấy là bác sĩ, đặc biệt lợi hại. Tôi còn có một người chị gọi là Chữ Duy Nhất, là đại bảo bối của mẹ.

Anh chị đều lớn hơn nhiều so với tôi, cho nên bọn họ đều vô cùng thích tôi. Anh bề bộn nhiều việc, nhưng mà có thời gian thì anh sẽ dạy tớ rất nhiều thứ.

Chị đi học ở nơi rất xa, anh thường xuyên cầm ảnh chị, “Ninh Ninh, đây là chị.”

Có thể khi đó tôi không hiểu, sao chị không trở về nhà?

Anh nói chị đang học đại học, sau này sẽ về. Tôi cứ chờ mãi chờ mãi, cuối cùng vào lúc tôi lên lớp chồi mẫu giáo, chị đã về.

Anh cười nhiều lần, vào ngày nghỉ, chị sẽ dẫn tôi ra ngoài chơi. Tôi rất vui.

Ba mẹ công việc quá bận rộn, may mắn chị tốt đã xuất hiện.

Chị thường cho tôi quần áo đồ chơi còn có thật nhiều thật nhiều quà vật. Anh luôn cười nói, “Ninh Ninh không thể ăn nữa, mập lắm rồi.”

Tôi rất đau lòng.

Lúc này chị sẽ xoa xoa tóc tôi, “Không sao, ăn xong rồi vận động một chút.”

Hi hi, đây chính là chị tôi.

Trong quá trình trưởng thành của tôi, anh chị đóng vai trò quan trọng, sau đó lại thêm một người, chính là anh rể tôi.

Anh rể gọi là Tống Khinh Dương, cao lớn lại đẹp trai, không khác lắm với anh tôi.

Lúc anh ấy và chị kết hôn mời tôi làm hoa đồng, anh rể và chị giống như hoàng tử và công chúa trong truyện nhi đồng.

Một năm sau, chị sinh một đôi trai gái. Anh gọi là Tống Dục, em gái gọi là Chữ Sở. Tớ cho rằng khi em gái đi học nhất định sẽ khóc, tên quá khó viết mà.

Với tư cách là cậu của gái trai sanh đôi, vào lúc bọn họ vừa sinh ra, tớ liền đi thăm hai đứa cháu, thật xấu xí!

Nhưng những người lớn đều cứ nói giống tớ, tớ đẹp trai như vậy, đáng yêu như vậy, hai người nhăn nhúm kia sao có thể giống tớ chứ?

Chị cười nói, “Sau này Ninh Ninh chính là cậu nhỏ rồi.”

Tôi chợt cảm thấy mình trách nhiệm to lớn.

Tổng Dục và Chữ Sờ từ từ lớn lên, rốt cuộc trở nên dễ nhìn. Mỗi tuần tôi đều đi thăm bọn chúng, khi đó tôi đã học tiểu học rồi, không còn là tiểu mập mập nữa.

Tổng Dục và Chữ Sờ lớn rất nhanh, biết bò biết đi, biết kêu ba mẹ. Chữ Sờ còn biết cắn người, lúc tôi đưa tay muốn ôm cô bé, cô bé liền kéo cánh tay tôi cắn một cái.

Tổng Dục ở bên cạnh nhìn toét miệng cười lớn, cậu nhóc này thật xấu.

Đến lúc bọn chúng ba tuổi càng ngày càng nghịch hơn.

Hai đứa bé đánh nhau, đánh thắng tôi khóc hu hu, chờ mẹ đến, đều nhào tới trong ngực mẹ cầu an ủi.

Buổi tối, Tổng Khinh Dương về nhà một tay ôm một người, nói chuyện cùng con.

Em gái bắt đầu tố cáo nói anh khi dễ cô bé.

Anh cũng không chịu yếu thế nói em gái không nghe lời.

Tóm lại, Tổng gia mỗi ngày đều cười nói vui vẻ. Hai đứa bé hạnh phúc lớn lên trong sự thương yêu của mọi người.

Thấm thoát, Tổng Dục và Chữ Sờ đã đến tuổi học tiểu học, khi đó tôi cũng đã lên sơ trung rồi, vóc dáng bắt đầu lớn nhanh như thổi, giọng nói cũng thay đổi. Bởi vì áp lực học tập, số lần tới đi nhà chị cũng ít rất nhiều.

Lễ quốc khánh tôi thừa dịp có thời gian đi nhà chị, hai đứa trẻ không giống thường ngày ra nghênh đón tôi.

“Chị, Tiểu Dục và Sờ Sờ đâu?”

Chữ Duy Nhất chỉ chỉ phòng sách, “Vì ngày mai đi ra ngoài chơi nên đang làm bài tập đó mà.”

Tôi bất giác bật cười, Tổng Dục và Sờ Sờ không quan tâm đến học tập chút nào, không tới phút cuối tuyệt đối không làm bài tập.

“Em vào xem một chút.”

Chữ Duy Nhất đi phòng bếp cắt trái cây.

Tôi nhẹ nhàng mở chốt cửa, liền nghe được tiếng thì thầm truyền tới bên tai.

“Tiểu Dục anh viết bài tập số học, em viết bài tập ngữ văn, như vậy thì có thể nhanh chóng viết xong.”

“Không được, nếu thế, mẹ và thầy đều sẽ nghi ngờ.”

“Nhưng chúng ta là song sinh mà, anh quên lúc trước chúng ta học thành ngữ rồi sao? Đây chính là thần giao cách cảm.”

“Hình như có chút đạo lý.”

Tôi đẩy cửa ra, hai người kia lập tức ngưng trò chuyện. Đến lúc tôi đi vào, “Tiểu Dục, Sờ Sờ - “

“Cậu nhỏ - “Chữ Sờ lập tức vọt tới trước mặt cho tôi một cái ôm thật to. “Cháu nhớ cậu lắm đó.”

Tôi ôm lấy cô bé, nhìn Tiểu Dục.

“Cậu nhỏ.” Bé trai và bé gái chính là không giống nhau, Tiểu Dục chưa bao giờ biết nũng nịu.

“Viết bài tập xong rồi sao?”

“Chưa ạ, bài tập nhiều ời là nhiều.” Chữ Sờ nhú chân mày xinh đẹp. “Cháu rất lo viết không xong ba sẽ không dẫn chúng cháu ra ngoài chơi.” Tôi cười, không nói lời nào.

Chữ Sờ kéo tay tôi, “Nhưng cậu nhỏ đến rồi thì không giống vậy. Cậu nhỏ thông minh như vậy nhất định có thể giúp cháu nghĩ cách mà.”

Tôi biết tôi lại cam tâm tình nguyện nhảy vào trong vòng của cô nhóc. Muốn tôi một học sinh sơ trung vậy mà viết đề bài của năm thứ nhất.

Tổng Dục gãi gãi tóc, “Cậu nhỏ, cậu tốt thật.”

“Tổng Dục, ba cháu đâu?”

“Ba cháu đến công ty rồi ạ, có chút việc, buổi chiều về.”

Chữ Sờ mở miệng nói, “Ba nói tôi về kiểm tra bài tập của chúng cháu. Hi hi – “

Tôi hơi lo lắng, không biết anh Khánh Dương có phát hiện là tôi viết hộ hay không.

Thời gian cứ ngày qua ngày, ba năm sau, tôi vào D trung, trường học hồi đó của chị và anh rể. Khi ấy, Tiểu Dục và Sờ Sờ đã lớp 4 rồi.

Hai đứa bé càng lớn càng đẹp, thành tích cũng rất tốt. Mặc dù không thích làm bài tập, nhưng thành tích mỗi cuộc thi lớn nhỏ đều luôn ở trước mấy cái tên ở lớp.

Chữ Sờ lớn lên xinh đẹp, tết một cái đuôi ngựa. Mỗi ngày cùng học chung tan học với anh trai. Lớp kế bên có một bạn học rất thích cô bé, bắt đầu tặng sô cô la tặng kẹo cho cô bé.

Tổng Dục nổi giận, nhân lúc trong giờ nghỉ gọi cậu bé kia ra.

“Này, đừng tặng đồ cho em gái tôi nữa.”

“Tôi tình nguyện, tôi thích, không được à.”

“Cậu còn như vậy, tôi sẽ không khách khí với cậu.”

“Tôi nể cậu là anh bạn ấy, tôi mới ra ngoài.”

Hai cậu bé tranh luận từ ngôn ngữ đến quả đấm thăm hỏi sức khỏe, trên mặt đều bị thương. Thầy (cô) giáo gọi bọn họ tới phòng làm việc, nghiêm khắc phê bình một phen. “Có ai giống các em thế này không? Mới lớp 4 đã ẩu đả? Ngày mai gọi ba mẹ các em đến đây.”

Chữ Sờ chờ Tổng Dục ở cửa phòng làm việc, thấy cậu đi ra, khuôn mặt cô bé đầy vẻ lo âu, “Tiểu Dục, Tiểu Dục, anh có sao không?” Cô bé sờ trán cậu, “Có đau hay không?”

Tổng Dục toét khóe miệng, “Không đau.”

Chữ Sờ tức giận, quay đầu thờ phỉ phò nói với bạn học nam kia, “Cậu dám đánh anh tôi?”

Cậu bé thẹn thùng cúi đầu, “Thật xin lỗi.”

“Hừ.” Chữ Sờ ngẩng đầu, “Sau này còn như vậy không?”

“Không!” Cậu bé dòm cô bé.

Chữ Sờ chép chép miệng, “Được rồi, cậu đừng tặng sô cô la cho tớ nữa. Nếu không ba tớ sẽ đến tìm cậu.”

“Tớ biết rồi.” Cậu bé ồm ồm nói, “Vậy sau này chúng ta lớn lên tớ lại tặng cho cậu.” Nói xong cậu ta liền chạy đi.

Mặt trời ngã về tây, ánh chiều tà đầy trời.

Chữ Sờ và Tổng Dục từng bước từng bước đi đến cửa trường học.

Tổng Dục thở dài, “Thầy muốn tìm người lớn nói chuyện.” Cậu sợ ba sẽ trách cứ cậu.

Chữ Sờ chớp chớp mắt, “Anh yên tâm, em có cách.”

“Cách gì?”

“Tìm cậu nhỏ.”

“Việc này sao được chứ? Cậu nhỏ vẫn đang học mà.”

“Cậu nhỏ cũng là trường bồi, tại sao không thể.”

Tổng Dục nghĩ nghĩ hình như cũng có thể. “Vậy buổi tối em gọi điện thoại cho cậu nhỏ.”

“Ừm. Tiểu Dục, sau này anh đừng đánh nhau nữa, đừng làm mình bị thương.” Chữ Sờ có chút khó chịu.

Tổng Dục không để ý lắm, “Nhưng anh phải bảo vệ em, Sờ Sờ, anh là anh của em.” Người nhà họ Tống từ nhỏ đã dạy Tổng Dục, bảo vệ em gái, bởi vì cậu là anh.

“Nhưng anh bị thương, em sẽ rất khó chịu.”

Tổng Dục cười. “Không quan trọng. Chúng ta về nhà nhanh chút đi. Nhớ đó, mấy vết thương này là do tự té trên gờ thể dục, đừng nói sai đây.”

“Em biết rồi.”

Buổi tối sau khi đến nhà, Chữ Duy Nhất phát hiện vết thương trên mặt con trai. Tổng Dục và Chữ Sở trăm miệng một lời là té trên gờ thể dục. Chữ Duy Nhất thấy vết thương không lớn lắm thì không hỏi thêm gì nữa.

Tổng Kinh Dương mở miệng nói, “Lần sau vào gờ thể dục phải cẩn thận một chút.”

“Con biết rồi ba.” Tổng Dục buồn buồn nói. Cậu luôn cảm thấy ba thích em gái hơn, hình như người trong nhà đều thích em gái hơn một chút.

Ngày hôm sau, tôi đi một chuyến đến trường tiểu học của bọn họ, gặp được chủ nhiệm lớp của Chữ Sở.

Chủ nhiệm lớp kinh ngạc nhìn tôi, “Cậu là phụ huynh của Tổng Dục?”

Tôi gật đầu một cái, “Chào thầy (cô), em là cậu nhỏ của cậu bé. Chuyện ngày hôm qua em đã nghe nói rồi, cũng đã nói với Tổng Dục, lần sau cháu sẽ không xung động nữa.”

“Tổng Dục là sợ cha mẹ biết mới mời cậu tới nhỉ.”

Tôi cười cười, “Thầy (cô), em tới cũng không sai.”

“Haiz, cậu bé này còn thật thông minh.” Cùng thầy (cô) trò chuyện một lát, tôi mới đi. Trước khi đi, chủ nhiệm lớp nói, “Lần sau không được phá lệ đâu.”

Có thêm lần nữa, tôi nhất định phải đánh Tổng Dục một trận.

Chuyện này xem như đã qua. Tôi đã trò chuyện với Tổng Dục, nói cho cậu bé đánh nhau cũng không thể giải quyết vấn đề, cậu bé chỉ buồn bực nói đã biết.

Tôi cũng không biết trẻ con bây giờ rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chỉ là cảm thấy so với Sở Sở hoạt bát, Tiểu Dục rõ ràng có chút nội liễm.

“Tiểu Dục, cậu biết giờ cháu đã lớn rồi, có ý kiến của mình, bây giờ cũng không chịu nói chuyện cùng cậu nhỏ nữa.”

“Không phải đâu, cậu nhỏ.” Tổng Dục cúi đầu, giọng nói buồn rầu, “Có phải các cậu đều thích Sở Sở hay không?”

Tôi bất giác ngớ ra vài giây, “Vậy cháu thì sao? Cháu thích Sở Sở không?”

“Em ấy là em gái cháu, dĩ nhiên cháu thích rồi.”

“Cảm tình của chúng ta đối với các cháu đều giống nhau, chỉ là cái thế giới này có vài người không giỏi biểu đạt, cách thổ lộ tình cảm khác nhau, bởi vì cá tính của mỗi người cũng không giống nhau.”

“Lần trước Sở Sở té ngã ba bôi thuốc cho em ấy, nhưng ba chỉ hỏi cháu một câu.”

Thì ra là như vậy.

“Ba cháu tin tưởng cháu, ba cháu cho rằng cháu là con trai. Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đương nhiên rồi, cháu là con trai.”

“Tốt lắm, chờ cháu lớn lên thì cháu sẽ hiểu, bây giờ phiền não tất cả đều là nhàm chán.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 52.4

Cách mấy ngày, tôi lại đi nhà chị, đặc biệt trò chuyện cùng anh rể một lát.

Lúc đó anh Kinh Dương gần bốn mươi tuổi, vẫn gần giống đàn ông lúc ba mươi tuổi. Tôi trò chuyện với anh ấy chuyện của Tiểu Dục.

Anh Kinh Dương nhấp một ngụm trà, “Anh cũng có cảm giác, Tiểu Dục không thân thiết lắm với anh.”

“Chị, em cảm thấy chị nên cải thiện kiểu sống chung của chị và Tiểu Dục một chút.”

“Em có đề nghị gì không?”

,

“Tạm thời không có.”

“Chị sẽ suy nghĩ.”

“Chủ yếu thằng bé cảm thấy so sánh, ngày thường chị có thể hôn đi hôn lại với Sở Sở, nhưng nó là con trai có lúc không buông thả được. Anh à, thật ra em rất cảm ơn anh em còn có anh và chị em, giai đoạn trưởng thành của em các anh chị đã bỏ ra rất nhiều. Là em may mắn, có khi anh chị giống như cha mẹ em vậy.”

“Nói xa rồi.”

Tôi cười, “Anh đồ dành Tiểu Dục đi.”

Cuối tuần nào đó, nghe nói chị tôi dẫn Sở Sở tham gia họp mặt bạn học, Tiểu Dục có chút cảm mạo nên ở nhà. Ngày hôm đó nghe nói cha con bọn họ xảy ra một ít chuyện.

Tổng Kinh Dương làm ba lúc hai mươi tám tuổi, hai đứa trẻ này giống như quà tặng của thiên sứ, sao anh lại không thương con trai chứ? Sáng sớm anh làm bữa sáng cho con trai.

“Thế nào?” Anh trông đợi hỏi.

“Tạm được ạ.” Tiểu Dục chính là như vậy.

“Tài nấu nướng của ba chỉ tạm được?”

Tiểu Dục cười, “Làm mấy chục phút, kém hơn bà nội.”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì, ba cho con thể hiện tài năng.” Tổng Kinh Dương quyết định thừa dịp hôm nay sống chung cùng con trai thật tốt, cải thiện quan hệ cha con một chút.”

“Muốn ăn gì đều được sao ạ?”

Tổng Kinh Dương gật đầu.

Tiểu Dục nhìn anh, “Vậy con muốn ăn hamburger.” Dừng một chút, “Không được cũng không sao.”

“Đương nhiên được, có phải quá đơn giản hay không?”

Cậu toét miệng cười lắc lắc đầu.

Bữa trưa lại thêm một chai coca, ngày thường trong nhà kiểm soát nghiêm ngặt những thứ này, thật là thịnh soạn mới có thể cho con uống một chút.

Tiểu Dục vui vẻ gặm hamburger Tổng Kinh Dương làm, ăn xong rồi mặt đầy thỏa mãn. “Ba, hôm nay ba đối với con thật tốt.”

“Bình thường ba không tốt với con sao?” Tổng Kinh Dương nhìn cậu.

Tiểu Dục suy nghĩ, “Cũng tốt ạ.”

Tổng Kinh Dương xoa xoa tóc cậu, “Con là con của ba và mẹ, đều yêu con và em gái ba như nhau.”

Tiểu Dục giơ tay lên đẩy đẩy anh, “Ồ, buồn nôn quá.”

Tổng Kinh Dương khẽ mỉm cười, “Lúc con mới vừa sinh ra nhỏ như vậy, ba ôm con không dám nhúc nhích, mềm mại, nhưng lại rất thần kỳ, cậu nhóc này chính là con trai ba.”

Tiểu Dục rút cuộc nhìn thẳng cha cậu.

Tổng Kinh Dương thở dài, “Con và em gái là bảo bối của mọi người trong nhà. Ba mẹ còn có ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại cũng yêu con.”

Cặp mắt Tiểu Dục dần dần đỏ lên.

Tổng Kinh Dương sờ đầu gối cậu, “Lúc con v ừa mới học lớp 1 ngã nhào, da chân trầy một mảng lớn, qua thật lâu vết sẹo mới mờ đi. Lúc con lên lớp

hai mới bắt đầu học chạy xe đạp – “

“Là ba dạy con.” Cậu ấp úng nói. “Ba đi với con một buổi chiều.”

Tổng Kinh Dương cười, “Ba và mẹ con cố gắng dành chút thời gian ở bên các con, chờ các con trưởng thành thì mỗi người sẽ phải truy tìm con đường mình muốn đi.”

“Con không muốn rời khỏi các người.”

Tổng Kinh Dương cười cười, “Ba và mẹ con mới là người bên nhau cả đời. Rồi con cũng sẽ gặp một cô gái.”

Mặt Tiểu Dục đỏ lên.

Hai cha con đạp xe đi bờ hồ, Tổng Kinh Dương đạp ở phía trước, cẩn thận thăm dò đường giúp con trai. Hai cha con chơi cả một ngày.

Buổi tối hôm đó Chữ Duy Nhất không có về nhà, Tổng Kinh Dương ngủ cùng Tiểu Dục.

Tổng Dục mở radio, “Ba, lớp chúng con có mấy bạn học nữ thường xuyên đưa bút và tập cho con, còn viết giấy nhỏ cho con.”

Tổng Kinh Dương cười, bây giờ con nít trưởng thành thật là sớm. “Vậy con làm gì?”

“Mỗi ngày tan học con đặt trên bục giảng của thầy (cô), xé giấy.”

“Làm không tệ.”

“Ài, đẹp trai chính là phiền toái.”

Tổng Kinh Dương cười, “Trước kia lúc ba đi học cũng thường nhận được.”

“Vậy ạ?” Tổng Dục rất hứng thú, “Bạn học ba tặng ba cái gì?”

“Rất nhiều thứ, có cả đồ ăn nữa.”

“Vậy mẹ con biết không?”

“Khi đó ba và mẹ con không chung lớp, hơn nữa mẹ cũng không quen biết ba. Sau đó ba nói với mẹ.”

“Ha ha ha. Bà nội nói là lúc ba lớn giống như cậu nhỏ thế này đã thích mẹ. Ba, sau đó ba làm sao theo đuổi mẹ con?”

Tổng Kinh Dương lắc lắc đầu, “Không còn sớm nữa, con nên ngủ đi.”

Tổng Dục kéo tay ba, kiên quyết không buông tay, “Nói một chút thôi mà.”

“Tính toán tốt thời gian xuất hiện trước mặt mẹ con.”

“Chỉ thế thôi ạ?”

“Vậy quy công về về ngoài đẹp trai của ba con.”

Tổng Dục tròn trắng mắt, “Con biết tại sao em gái con đom đàng như vậy rồi, đều là di truyền ba.”

Tổng Kinh Dương vỗ vỗ cái mông của cậu, “Ba hiểu mẹ con muốn cái gì.”

Đêm dần khuya, hai cha con hiếm thấy cùng nhau chìm vào giấc ngủ. Buổi sáng ngày hôm sau, Chữ Duy Nhất dẫn con gái về, bệnh cảm của Tiểu Dục đã tốt hơn.

Cô hôn con trai một cái, “Có nhớ mẹ hay không?” Chữ Duy Nhất rất thương con, có lúc Tổng Kinh Dương cũng sẽ có chút ghen tị.

“Một chút xiu.”

“Mẹ rất nhớ con. Trong túi xách có quà đây, mình đi xem đi.”

Tổng Kinh Dương hôn trán cô một cái, “Vui quên về rồi sao?”

Chữ Duy Nhất le lưỡi, “Bên đó trời mưa, em liền ở son trang suối nước nóng một đêm. Mùa đông năm nay chúng ta có thể đi đến đó, rất thoải mái.” Cô nén giọng nói, “Quan hệ cha con các anh thế nào rồi?”

“Em nói đi?” Tổng Kinh Dương nhướn mày, “Cho tới bây giờ giữa anh và Tiểu Dục không có vấn đề.” Anh dừng lại, “Nhưng mà lúc biết Tiểu Dục

khó chịu, anh rất đau lòng.”

Chữ Duy Nhất nắm tay anh, “Em biết. Tiểu Dục sẽ hiểu thôi.” Cô sâu kín thở dài, “Có lúc thật không hy vọng bọn chúng lớn nhanh như vậy. Chờ bọn chúng lớn lên rồi khỏi chúng ta – “

“Ngày hôm qua cũng nói đề tài này với Tiểu Dục, thằng nhóc kia cũng muốn khóc rồi.”

“Nhưng mà vẫn tốt, cho dù tương lai chúng ta không có ở đây, hai anh em bọn chúng cũng có một người bầu bạn.”

“Đâu chỉ một? Em quên con trai Thanh Viễn rồi, sau này còn có con của Ninh Ninh, bọn chúng sẽ không cô đơn. Hơn nữa anh tin Tiểu Dục.”

Chữ Duy Nhất nhẹ nhàng ôm anh, “Ừm”

Hai đứa nhóc thấy được, không kiềm được làm mặt quỷ, “Lêu lêu.”

Thời gian đầy ý nghĩa, hạnh phúc kéo dài.

Mấy năm sau, tôi thi đậu đại học lý tưởng, sau đó tôi đi học nghiên cứu ở Pháp, ở nơi đó tình cờ gặp được một cô gái Pháp xinh đẹp. Tôi vẫn luôn lấy chị và anh Khanh Dương làm mục tiêu, đang mong đợi gặp được một người có thể ở bên nhau cả đời, nhưng tôi không ngờ sẽ là một cô gái Pháp, nhiệt tình hiền lành. Tôi gửi hình cho chị, chị trả lời tôi, “Ninh Ninh, con của các em nhất định rất đẹp, con lai, chị chờ hết nỗi rồi.”

Có lúc chị tôi thật giống đứa trẻ không lớn.

Chúng tôi kết hôn ở Pháp, khi kết hôn, bạn bè thân thích đều chạy đến. Tôi và Tiểu Dục Sờ Sờ đã nhiều năm không gặp.

Bọn họ cũng trưởng thành, Tiểu Dục cao giống tôi, Sờ Sờ không cao bằng anh trai, dáng người đã cao 1m68, duyên dáng yêu kiều.

“Cậu nhỏ, chúc mừng cậu.”

“Tiểu tử thú, vẫn đẹp trai như vậy.”

Cậu sờ sờ mũi, “Hôm nay cậu đẹp trai nhất.”

Ôi, mấy năm không gặp, thằng nhóc này càng ngày càng biết nói chuyện.

“Sắc mặt ba cháu không tốt lắm, sao vậy?”

Cậu cười, “Bạn trai của Sờ Sờ là người thành phố B, bây giờ đã gặp cha mẹ hai bên, sắp xác định rồi. Nhưng ba cháu không muốn Sờ Sờ cách ông xa như vậy.”

Tôi cũng cười, “Con gái nuôi nhiều năm như vậy, nâng trong lòng bàn tay, đột nhiên bị một người đàn ông xa lạ mang đi, trong lòng anh ấy không dễ chịu. Cậu ta như thế nào?”

“Học sinh của trường chúng cháu, lúc Sờ Sờ đến tìm con, cậu ta đạp xe đụng vào Sờ Sờ, chỉ thế đã quen biết rồi.”

“Ha ha, lát nữa cậu đi trò chuyện cùng ba con.”

“Cậu nhỏ, đừng rắc muối ở trên vết thương, lúc này ông ấy đi ra ngoài giải sầu.”

Tôi tâm địa xấu xa cười, “Không sao, ba con kiên cường lắm”

Một năm sau, vợ sinh một đứa con gái, giống như búp bê vậy. Tôi gửi ảnh qua cho chị, bên kia truyền đến giọng nói của anh Khanh Dương, “Ninh Ninh, cậu hãy chờ sau này khóc đi.”

Tôi đau khổ cười một tiếng, con gái đột nhiên khóc, tôi nhanh chóng đi nhìn xem. Nói thật tôi đã có thể tưởng tượng ngày hôm đó sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ngoại Truyện: Si Thanh Viễn (1)

Lúc Si Thanh Viễn ba tuổi, mẹ nói với anh, di Nguyễn sinh một em gái nhỏ xinh đẹp. Ba mẹ mua rất nhiều quà, dẫn anh đi bệnh viện.

Mẹ ôm đứa bé, dịu dàng dịu dõ. Nguyễn Oánh ngồi ở trên giường, mái tóc dài xõa ra, đáng vẻ rất mệt mỏi, nhưng khuôn mặt đầy ý cười, “Tiểu Viễn, nhìn em gái nè con.”

Mẹ đặt đứa bé trước mặt anh, một đứa bé nhăn nhúm, điểm nào cũng khó coi, còn không có tóc. “Em gái xấu xí – “

Mẹ lại nói, “Không xấu, khi con mới sinh ra cũng là như vậy. Nào nào, ôm em gái một cái.”

Anh cùng mẹ cùng nhau ôm đứa bé đó, cô bé an tĩnh ngủ say ở trong ngực họ, nhỏ thế này, thật là thần kỳ. Cô bé lại giống như một quả bong bóng nở ra.

“Đây là em Duy Nhất, sau này Tiểu Viễn phải bảo vệ em gái, biết không? Con là anh.”

Anh, anh đột nhiên cảm thấy mình có chút trách nhiệm.

“Vâng ạ.” Anh bảo đảm.

Si Thanh Viễn chưa từng nghĩ cô bé đó từ đó cùng anh sinh ra sự giao nhau không ngừng.

Đường Thanh Vân.

Hai đứa bé dần dần lớn lên. Chữ Duy Nhất học chung một trường tiểu học với anh. Anh đã sớm đeo khăn quàng đỏ.

“Si Thanh Viễn, bài tập tiểu học nhiều không?” Cô không thích gọi anh là anh, bao giờ cũng vào lúc muốn anh giúp đỡ mới ngọt ngào kêu một tiếng “anh”.

“Tạm tạm thôi, năm thứ nhất nhiều lắm.”

Cô gật gật đầu, “Không có thời gian để chơi nữa.” Khuôn mặt cô đầy vẻ đau khổ. Khi đó cha mẹ hai nhà đều rất bận bịu, Chữ Duy Nhất vẫn giữ kiểu tóc giống thịt viên, có lúc không kịp thời gian, cô lấy tay làm lược chải đầu, không hề ngại.

Khi đó anh đã học lớp 4, sau khi tan học sẽ đi đón cô, đưa cô đến nhà bà nội Chữ.

Ông nội bà nội cô đối với anh rất tốt, sẽ chuẩn bị cho anh rất nhiều đồ ăn ngon trò chơi vui, ông nội Chữ biết làm các loại đồ chơi, kể bọn họ nghe chuyện đánh giặc.

Khi còn bé Chữ Duy Nhất không thích học tập lắm, nhưng mà ý vào thông minh vật, trước mỗi lần thi, anh đều sẽ giúp cô học, thành tích cuộc thi cũng có thể ổn định top 10 ở lớp.

Nghỉ đông và nghỉ hè của hai người rất là thoải mái, cha mẹ chưa từng để cho bọn họ tham gia các lớp phụ đạo. Si Thanh Viễn trà trộn ở trong thư viện và cung thể thao, Chữ Duy Nhất liền trở thành người hầu nhỏ của anh.

Mùa hè, anh sẽ mua một cây kem cho cô, cô ăn giống như con mèo vậy, khoe miệng còn dính bơ.

Mùa đông, anh dẫn cô đi chơi trượt băng, cô ngã lộn nhào, anh khăn trương đỡ cô, cô lại ngốc nghếch an ủi anh, không đau.

Tiểu học, mẹ bắt ngờ qua đời. Một khoảng thời gian rất dài, anh đều không cách nào qua khỏi. Khi đó, Chữ Duy Nhất giống như một người lớn trong hình dạng bé nhỏ, đáng vẻ thận trọng khiến anh đau lòng.

“Anh Thanh Viễn, sau này anh cũng làm bác sĩ đi, giống như chú và mẹ em vậy, thế thì có thể cứu rất nhiều rất nhiều người.”

“Vậy em thì sao?”

“Em không được, em gặp kim ống liền sợ, nhất định không dám tiêm người khác.” Cô khoát tay lia lịa.

“Vậy được, anh làm bác sĩ.”

Cô nghiêm túc gật đầu một cái.

Si Thanh Viễn vẫn cho là anh và cô sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, nhưng chẳng ai ngờ, chú Chữ và di Nguyễn sẽ ly dị, càng không ngờ là nhiều năm sau, di Nguyễn sẽ gả cho cha anh.

Bọn họ lúc mười sáu mười bảy tuổi không đủ chín chắn, nhưng trong lòng vẫn biết rõ, có một số việc đã lệch khỏi quỹ đạo suy nghĩ lúc ban đầu của bọn họ.

Lúc ban đầu chúng ta hứa hẹn để cho người còn lại làm bạn đến già, cuối cùng vẫn thay đổi.

Ai cũng có nỗi khổ, nhưng có nỗi khổ cũng chỉ có thể miễn cưỡng nuốt xuống.

Chữ Duy Nhất, đã định trước là em gái của anh cả đời.

Trâu Dao là người nhà một bệnh nhân của anh, một cô gái rất đáng yêu, cô đối với mỗi một bác sĩ và y tá cũng rất khách khí. Một loại khách khí cất giấu một ít sự lấy lòng bất đắc dĩ.

Nhưng bọn họ cũng không cảm thấy ghét.

Mẹ cô mới vừa phẫu thuật xong, bệnh viện đề nghị cô mời một hộ công.

Trên hành lang kéo dài, cô và rất nhiều y tá đứng ở đằng kia, cô đề giọng hỏi, “Hộ công một ngày cần bao nhiêu tiền?” Không biết là do ánh mắt chiếu vào trên mặt cô, hay là như thế nào, cô có chút mất tự nhiên.

“Trâu Dao, giá cả của bệnh viện chúng tôi, một ngày thấp nhất cần 140.” Quen biết cô, cũng biết tình huống trong nhà cô, “Cô xem nếu không để cho thân thích trong nhà tôi giúp đỡ một chút, chống đỡ mấy ngày.”

Trâu Dao im lặng một lúc lâu, lắc đầu, “Thân thích nhà tôi đều ở bên ngoài, không đến kịp.” Huống chi mẹ cô làm giải phẫu đã hỏi mượn thân thích không ít tiền, đôi vị trí suy xét, không phải người trong nhà mình, ai sẽ tới trợ giúp.

“Tôi đi tìm ông chủ xin nghỉ thêm một tuần nữa vậy.”

Trâu Dao bấu chặt lòng bàn tay mình, bóng người gầy nhỏ ánh trên nền gạch lạnh băng, tràn đầy một mối.

Cô xoay người, biểu tình mộc mạc, Si Thanh Viễn đi tới, cô lại còn có thể cười gọi anh một tiếng, “Bác sĩ Si, chào anh.” Giọng nói không có sức sống giống như thường ngày.

“Ừm.” Si Thanh Viễn gật đầu, “Các hạng mục chỉ tiêu sau khi giải phẫu của mẹ cô đều rất bình thường.” Anh đột nhiên an ủi người trước mắt một chút.

Trâu Dao gật đầu liên tục, “Tôi biết rồi, cảm ơn anh, bác sĩ Si.” Cô bỗng chính thức khom lưng với anh.

Si Thanh Viễn và y tá đều sững sốt một chút.

“Kế toán viên đã bảo tôi đi đóng tiền, tôi đi trước.” Cô phát phát tay, chạy chậm đi mất.

Rất nhiều y tá thờ dài, “Đoán là chẳng dễ dàng, bây giờ một chai dinh dưỡng của mẹ cô ấy phải hơn mấy trăm, cô ấy không có tiền mời hộ công. Lúc này cô ấy đã tận lực rồi.”

Si Thanh Viễn không có nói gì.

Buổi chiều Trâu Dao về công ty một chuyến, kiên trì xin nghỉ thêm một tuần nữa.

“Tiểu Trâu, cô cũng biết đó, gần đây công ty có bao nhiêu chuyện, mấy tháng này cô đã xin nghỉ bao nhiêu rồi? Tự cô tính toán đi.”

“Lục tổng, mẹ tôi mới vừa mổ xong, chờ tôi qua khoảng thời gian này nhất định trở lại làm việc thật tốt.” Lãnh đạo nhìn cô, “Tiểu Trâu, một lần cuối cùng, nếu năm nay cô xin nghỉ thêm, trở về tự giao đơn từ chức.”

Trâu Dao cắn hàm răng, nặng nề gật đầu một cái.

Ra khỏi công ty, cô về nhà trọ lấy hai bộ quần áo để thay, vội vã chạy về bệnh viện.

Mẹ Trâu đã tỉnh, chỉ là không có năng lực hành động. Trâu Dao gấp khăn nóng lau mặt cho bà, “Mẹ, bác sĩ nói ca mổ rất thành công, tình hình bây giờ của mẹ rất tốt.”

Mẹ Trâu nhúc nhích khóe miệng, “Dao Dao, ngồi nghỉ đi con.”

“Con không mệt, biết mẹ không sao, hiện tại con đang có tinh thần mà. Chuyện tiền nong mẹ đừng lo lắng, lãnh đạo bọn con cho mượn một khoản tiền, nhưng sau này con phải một mực đi theo ông ấy lần lộn.”

Mẹ Trâu cười, “Về sau làm việc cho tốt.”

“Con biết ạ.” Trâu Dao ngọt ngào cười một tiếng, “Mẹ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Buổi tối, Trâu Dao đi mua một gói mì ăn liền, nhận nước nóng pha, bung đến sân thượng tầng cao nhất. Cô cầm bút trong tay tính toán con số trên quyển sổ, tính từng khoản một, đầu càng ngày càng lớn.

“Haiz, bây giờ bản mình đi cũng không trả nổi khoản tiền này. Hai trăm tám chục ngàn.” Cô nhìn chăm chăm con số kia, mắt sinh đau. Thu nhập một tháng của cô hơn bốn nghìn đồng, không ăn không uống, cũng phải sáu năm.

Tờ giấy viết chỉ chít chữ kia, cũng chỉ có cô có thể đọc được.

Mùi thơm mì gói dần dần truyền ra, Trâu Dao lại chẳng có khẩu vị. Cô tiu nghỉu nằm trên lan can, trong lòng tính toán làm sao có thể kiếm nhiều tiền đây.

Tối nay Sĩ Thanh Viễn trực, hai ngày trước trong tay anh có một người bệnh nhân mất, tâm trạng anh có chút dồn nén. Thấy bóng lưng của Trâu Dao, anh hơi dừng chân, ánh mắt rơi vào trên gói mì ở một bên. Xoay người muốn rời đi, nhưng vẫn ngừng lại, từng bước từng bước đến gần, liền nghe được cô đang thì thào, “Mình phải đi mua vé số, đúng, mua vé số.”

Anh không nhìn được cười khẽ.

Trâu Dao sợ hết hồn, lỡ tay làm đổ mì gói. “Bác sĩ Sĩ, sao anh lại ở đây?”

Sĩ Thanh Viễn nhìn mì gói rơi vãi lung tung trên nền xi măng, “Xin lỗi, đã dọa đến cô.” Khuôn mặt anh nhăn lại, “Cô còn chưa ăn cơm tối?”

Trâu Dao thờ dãi, “Không ăn được.” Cô mệt mỏi nói.

“Chuyện tiền thuốc sao?” Anh trầm giọng hỏi.

Trâu Dao gật đầu, “Quá mắc.” Cô nhỏ giọng nói.

“Từ từ thôi.” Anh an ủi, “Nếu như có cần – “

“Không cần không cần, bác sĩ Sĩ anh giúp tôi nhiều việc lắm rồi, anh còn không nhận tiền lì xì của tôi – “ cô có chút ngượng ngùng. Nghĩ lúc đó cô lạng lẽ đưa bao lì xì cho Sĩ Thanh Viễn, cô càng không ngốc đầu lên được.

Giống như cô vũ nhục anh vậy. Ai, rốt cuộc mắt cô như thế nào vậy trời!

“Đi thôi, tôi mời cô ăn cơm. Mẹ cô còn cần cô chăm sóc, không ăn cơm sao được.” Giọng nói anh giống như suối trong làm thông trái tim bé nhỏ của cô.

Trăng sáng treo thật cao ở trong bầu trời đêm, buổi tối đã tới rồi.

Trâu Dao lạng lẽ đi theo sau lưng anh, nhìn vạt áo áo blue anh bị gió bắc thổi lên, nhẹ nhàng động lòng người.

Năm đó, lúc bọn họ gặp nhau, cô nghèo khổ khó khăn, anh yên lặng tạo ra nhà.

Ngày đó, cô bất giác trải qua sinh nhật hai mươi tám tuổi, người ở bên cô, là một bác sĩ cô chẳng hề quen biết.

Anh dẫn cô ra khỏi bệnh viện.

“Cô muốn ăn cái gì?” Anh lễ phép hỏi.

Trâu Dao suy nghĩ một chút, “Mì đi.”

Sĩ Thanh Viễn khẽ mỉm cười, “Gần đây có quán mì, mùi vị rất ngon.”

“Bác sĩ Sĩ, anh dẫn đường đi.” Cô vui vẻ.

Bảng hiệu quán mì không quá bắt mắt, qua bảy giờ, vào lúc này bàn bên trong còn có hơn phân nửa người, trong tiệm rất yên tĩnh, đẹp mà tĩnh mịch.

“Muốn ăn gì? Mọi người đều nói thịt trâu còn có trứng kho chỗ này không tệ.”

Trâu Dao nhanh chóng nhìn lướt qua thực đơn, “Tôi muốn một chén mì Dương Xuân.”

“Những thứ khác thì sao?” Anh nhìn cô.

“Vậy gọi thêm một cái trứng gà.” Mắt Trâu Dao trong suốt.

“Cô thật đúng là thích ăn mì.” Sĩ Thanh Viễn nói.

Trâu Dao cười cười, khi còn bé hàng năm đến sinh nhật cô, mẹ đều sẽ làm một tô mì cho cô, thêm một cái trứng gà. Cô chính là một người dễ thỏa mãn như vậy.

Mì sợi đến rất nhanh, hành lá non xanh trong chén Thanh hoa, tỏa ra hơi nóng hằm hập, cô cầm đũa trộn, trong canh có tôm, còn có thịt băm, mùi thơm mê người.

“Bác sĩ Sĩ, tôi ăn trước đây.”

Một tô mì to, ngay cả nước canh Trâu Dao cũng uống sạch sẽ, cô sờ sờ bụng, hai gò má đỏ ửng, “Ngày thường tôi không ăn nhiều thế này.”

Khỏe miệng Sĩ Thanh Viễn cong cong, “Cô gầy quá, ăn nhiều một chút không sao.”

Trâu Dao lau mồ hôi hột trên chóp mũi, ban nãy quá đói, ở trước mặt anh chẳng hề kiêng dè.

“Trâu Dao, lần trước cô nói công ty các cô bán dụng cụ chữa bệnh, tôi có một bạn học, mẹ cậu ấy mở một bệnh viện, cô có muốn đi thử một chút hay không?” Sĩ Thanh Viễn nhấn mạnh từng chữ một.

Trâu Dao không tự chủ tròn to hai mắt, ông trời nhất định là nghe được cầu nguyện của cô. “Bác sĩ Sĩ, tôi có thể đi. Tôi bảo đảm sản phẩm công ty chúng tôi sản xuất tuyệt đối an toàn đáng tin.”

Sĩ Thanh Viễn không nhịn được cười một tiếng, “Ừ, tôi tin cô.”

Tôi tin cô.

Bởi vì những lời này, nháy mắt trong Trâu Dao dấy lên ý chí chiến đấu. Cô chịu đựng chua xót ở chóp mũi, “Bác sĩ Sĩ cảm ơn anh, tôi sẽ cố gắng.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ngoại Truyện Sĩ Thanh Viễn (2)

Trâu Dao xin nghỉ ở bệnh viện chăm sóc mẹ, mỗi ngày lau chùi cho mẹ. Di giường bên nhìn ở trong lòng, “Con gái nhà cô thật là tốt. Tôi nằm viện nửa tháng, con trai con dâu chỉ tới năm lần.”

Mẹ Trâu cười, “Chị à, tôi cũng chỉ mong sao con bé không đến mới tốt, nay ban ngày con bé phải đi làm, rồi sang đây chăm sóc tôi, tôi không nề.” Khoảng thời gian này Trâu Dao gầy đi rất nhiều.

Di kia thở dài, “Không sao không sao, đều sẽ tốt thôi. Cô con gái này của cô là phúc khí của cô, con bé này sau này nhất định sẽ có tiền đồ.”

“Tôi không mong tiền đồ lớn bao nhiêu, chỉ mong nó có thể có gia đình hạnh phúc, một gia đình vui vui vẻ vẻ về sau.”

“Sẽ mà, em nuôi rất tốt, sau này chăm con cho con bé.”

Cuộc trò chuyện này liền hàn huyên đến trên người Trâu Dao, di nghe nói Trâu Dao đã 28 rồi còn chưa có bạn trai, nhiệt tình nói muốn giới thiệu cho cô, mẹ Trâu tràn đầy cảm kích.

Trước kia không phải là không có người giới thiệu đối tượng cho Trâu Dao, nhưng người ta vừa nghe, gia đình mồ côi cha, mẹ sức khỏe không tốt, cũng đều chùn bước. Đây cũng là một chuyện lớn trong lòng mẹ Trâu, bà luôn cảm thấy là mình liên lụy con gái, có lúc thậm chí hy vọng mình đi quách cho rồi.

Tiền mấy năm này Trâu Dao kiếm được đều đóng tiền chữa bệnh cho bà, con bé này chẳng có gì cả.

Ánh mặt trời đang đẹp, Trâu Dao lấy nước nóng lau người cho mẹ, cô làm những chuyện này đã quen rồi, sau đó cô đổi một bộ quần áo sạch sẽ cho mẹ. Đến khi làm xong, cô mới ngồi xuống, cắt sửa móng tay cho mẹ Trâu.

Bác sĩ đến kiểm tra phòng, cô liền vội vàng đứng lên, chào hỏi với bọn họ. Sĩ Thanh Viễn đi ở chính giữa, Trâu Dao lặng lẽ cười cười với anh.

Sĩ Thanh Viễn nhàn nhạt gật đầu một cái, dáng vẻ giải quyết việc chung.

Sau khi bọn họ đi, di giường giữa lại nói, “Mấy bác sĩ này thì bác sĩ Sĩ là đẹp nhất, gia thế lại tốt, cũng không biết có bạn gái hay chưa.”

Trâu Dao chớp chớp mắt, “Thật ra thì bác sĩ làm chồng thật không có cảm giác an toàn, bọn di xem trong bệnh viện có bao nhiêu y tá nhìn chăm chăm như hổ đói.”

Mẹ Trâu vỗ cô một cái, “Con bé này lại nói bậy rồi, có bản lĩnh con tìm một người cho mẹ đi.”

Di cười, “Dao Dao nói cũng không sai, nhưng mà cái này thì xem người. Di thấy bác sĩ Sĩ nhân phẩm không tệ.”

Trâu Dao suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói, “Cháu cũng cảm thấy vậy.” Không cần hồng bao của mình, còn mời mình ăn một tô mì, còn giới thiệu công việc cho mình. Một người tốt biết bao.

Đặt ở cổ đại, bác sĩ Si nhất định sẽ hành nghề y cứu tế thế nhân.

“Dao Dao, lát nữa con mua chút trái cây cảm ơn bác sĩ Si, người ta giúp chúng ta rất nhiều, lại không – “

“Mẹ, con biết rồi, con đã chuẩn bị xong rồi, một lá cờ thường, ngày mẹ xuất viện con liền đem tặng.”

“Vậy thì tốt.”

Trâu Dao lấy được tiền lương tháng trước, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, còn tốt tháng trước cô làm xong một đơn hàng, cảm thêm một chút tiền thưởng.

Cô nắm điện thoại di động cười toe toét.

Nhưng lại phải đi đóng tiền, nộp xong, cô thở dài, “Mình không kiếm ra tiền nữa.”

Vào lúc Trâu Dao đang vô cùng đau khổ, không biết tại sao cô nhận được một tin nhắn, nói là bạn học cao trung tụ họp, cao trung đã bao nhiêu năm rồi, mười năm, bạn học cô có thể liên lạc chỉ một đầu ngón tay.

Hồi đó trong lớp hơn năm mươi người, cảm tình vốn là nông cạn, số người cô có thể đối chiếu tên với mặt, không vượt qua mười người.

Cô không có ý định đi.

Trâu Dao mua một túi táo về, ở hành lang thấy Si Thanh Viễn, cô tăng nhanh nhịp bước chân chạy tới, “Bác sĩ Si – “

Si Thanh Viễn khép cuốn sổ lại, “Sao thế?”

“Bác sĩ Si mời anh ăn táo.” Trâu Dao chìa túi ra, “Mẹ tôi bảo tôi tặng anh, anh không nhận, tôi không tiện giao nộp cho mẹ tôi.”

Ánh mắt Si Thanh Viễn rơi vào trên trái táo đỏ búng kia, cầm một trái.

“Anh không cần để lại một trái cho tôi. Tôi mới vừa ăn rồi, rất ngọt.”

“Được rồi, về nhanh đi, cái này tôi nhận.” Si Thanh Viễn cầm quả táo đi về phía trước.

Y tá trưởng trên ghẹo nói, “Trâu Dao là cô gái tốt, đáng tiếc đã 28 tuổi rồi còn chưa có đối tượng.”

“Cô ấy 28 tuổi?” Si Thanh Viễn hỏi.

“Cậu không biết sao? Đúng vậy, 28 rồi, ngày thứ hai mẹ cô ấy phẫu thuật là sinh nhật cô ấy.”

Si Thanh Viễn bừng tỉnh nhớ đến hôm đó, tại sao cô lại kiên trì ăn mì, hóa ra là sinh nhật.

“Bác sĩ Si?” Y tá trưởng gọi.

“Tôi tưởng là cô ấy có vẻ hai mươi bốn hai năm thôi.” Si Thanh Viễn vẫn luôn không chú ý tuổi tác của phái nữ lắm, không nhìn ra cũng đúng là bình thường.

Ngày hôm sau, lúc Si Thanh Viễn tới kiểm tra phòng gọi Trâu Dao ra ngoài cửa, đưa cho cô một tờ giấy.

“Điện thoại bạn học tôi, cô có thời gian có thể liên lạc với cậu ấy.”

Hai mắt Trâu Dao sáng lên, “Bác sĩ Si rất cảm ơn anh, chờ sau này tôi phát tài nhất định mời anh ăn bữa tiệc lớn.” Mắt cô rực sáng.

“Được, tôi đợi cô.”

“Sẽ mà. Bác sĩ Si, tôi không làm phiền anh làm việc nữa.”

Người trước mắt Trâu Dao thật lòng cảm ơn, có lẽ là bản tính anh như vậy, có lẽ là xuất phát từ anh đồng tình với cô, bất kể như thế nào, cô cảm kích anh.

Trâu Dao cầm mảnh giấy mỏng, thất thần nhìn bóng lưng anh.

Mẹ Trâu vô tình nhận điện thoại của Trâu Dao, biết cô có buổi tụ họp bạn học cao trung, liền ân cần dạy bảo bảo cô nhất định phải đi.

“Mẹ, con và những bạn học kia chẳng có gì để nói, đi cũng lúng túng.” Trâu Dao thu dọn quần áo.”

“Con con bé này, bạn học con đã gọi mấy cú điện thoại đến, sao con không cho người ta chút mặt mũi nào thế.” Mẹ Trâu có chút tức giận.

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận, mẹ mới vừa giải phẫu xong.”

Mẹ Trâu quay mặt đi không nói lời nào.

“Con đi là được mà. Con đi.”

“Thật chứ?”

“Vâng.”

Mẹ Trâu kéo tay cô qua, “Dao Dao, thả lỏng một chút đi.”

“Được rồi, mẹ an tâm đi.”

Chiều thứ bảy, Trâu Dao ngồi xe đi tới nhà hàng năm sao lớp trường đặt trong thành phố. Cô chưa từng tham gia tụ họp bạn học, cũng không biết bây giờ phát triển của mọi người như thế nào, nhưng có thể chọn địa điểm này, nhất định có người không tẻ lẩn vào.

Cô loay quanh ở đại sảnh rất lâu, vẫn chưa đi lên. Đã qua nửa tiếng, điện thoại di động của cô reo lên.

“Trâu Dao, cậu ở đâu? Còn chưa đến sao?”

“Tớ không đi, tôi có chuyện.”

“Đừng mà, mau tới đi. Bạn học ở thành phố D không nhiều, hiếm thấy mọi người có thể tụ tập một chỗ với nhau.” Trâu Dao rủ mắt nhìn mặt đất, “Tớ còn phải về bệnh viện chăm sóc mẹ, tớ không đi đâu – “ cô hốt hoảng xoay người muốn chạy trốn, lúc đi tới cửa xoay của nhà hàng, một người đàn ông trẻ tuổi đi tới trước mặt từ bên ngoài.

Trâu Dao dừng bước, căn bản không có chỗ che thân.

Người đàn ông cũng nhìn thấy cô, trong đầu nghĩ, anh ta có thể không nhận ra mình, bây giờ mình đã thay đổi rất lớn rồi. Khuôn mặt năm đó có chút bụ bẫm, hiện tại vừa nhọn vừa gầy.

Cô cúi đầu bước ổn định đi về phía trước, rút cuộc đi sát qua vai với người đàn ông.

Cô nhìn bóng lưng anh ta qua kính, khóe miệng hơi vẽ ra một nụ cười lạnh lạnh. Đã từng là bạn ngồi cùng bàn cuối cùng có một ngày biến thành người xa lạ không quen biết.

Cô bước từng bước một về phía trước, vành mắt hơi chua xót.

“Trâu Dao! Cậu đứng lại!” Sau lưng vang lên một giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Người Trâu Dao cứng đờ, nhanh chóng giơ tay lên lau lau khóe mắt.

Minh Hoàng từ từ đến gần cô, “Trâu Dao, nhiều năm không gặp, cùng ngồi cùng bàn không chào hỏi sao?”

Trâu Dao ngẩng đầu lên nhìn anh ta, cậu ta cao hơn mình nửa cái đầu, “Là cậu à, tớ không đeo kính, mới vừa không chú ý đến.”

Minh Hành quan sát cô, yên lặng, trong mắt thoáng qua rất nhiều cảm xúc, “Thế sao?” Cậu ta hiển nhiên không tin lời cô, “Là không biết phải đi vào phòng tụ họp sao?”

Trâu Dao khẽ cắn răng, “Cái đó tớ còn có việc, tôi đi trước.”

Đã gặp được sao Minh Hành lại tùy tiện để cho đi được, cậu ta đột nhiên chìa tay kéo cánh tay cô, “Như vậy không nể mặt tớ rồi.”

Người chung quanh đều ném ánh mắt tò mò đến.

Cậu ta dùng sức kéo cô, Trâu Dao chau mày, cánh tay nóng rực. “Cậu buông tay ra, tự tôi biết đi.” Cô nén giọng nói, giọng điệu lạnh lùng.

Hai người một trước một sau đi vào phòng bao, người đã ngồi một bàn, mọi người đang ngồi ở đằng kia.

“Minh Hành cuối cùng cậu đã đến rồi. O, đây không phải là – “ người nọ trong lúc nhất thời không gọi lên được tên của Trâu Dao.

Trâu Dao cười cười, lướt qua mọi người, trong lòng lặng lẽ thở dài, hôm nay mình lại đến để cho mọi người giải trí rồi, nhưng nghĩ thông rồi cô cũng chỉ hờ hững.

Lúc ngồi không biết sao mọi người lại để cho cô và Minh Hành ngồi chung.

Song hai người từng ngồi cùng bàn một học kỳ, bây giờ ngồi một hai giờ mà thôi, Trâu Dao yên lặng ăn thức ăn.

Minh Hành bung ly rượu, mọi người mời rượu cậu ta đều không từ chối.

“Trâu Dao, rất nhiều năm không gặp, cậu đã trở nên xinh đẹp rồi.”

Cô ngước mắt lên, khẽ mỉm cười, “Cám ơn.”

“Ài, cậu kết hôn chưa?”

“Chưa, chưa.” Trâu Dao đáp, trong miệng chan chất, cũng không biết mới vừa ăn cái gì.

“Vậy bây giờ cậu đang làm gì thế?”

“Tôi làm ở một công ty dụng cụ chữa bệnh.”

Mọi người hình như không hứng thú mấy. Năm đó Trâu Dao là học sinh giỏi trong lớp, thành tích luôn ở trước mấy cái tên, nhưng thi vào trường cao đẳng phát huy không tốt lắm, chỉ lên đại học bình thường trong tỉnh.

Trâu Dao cũng không ngại, mấy năm này cô luôn làm tiêu thụ, da mặt cũng luyện ra được.

Không tự chủ nhìn sang bên cạnh, Minh Hành dựa vào ghế, tư thái nhàn hạ, nhưng lại cho người khác một loại khí thế kiêu ngạo.

Khi cậu gấp thức ăn cùi chỏ vô tình chạm phải cô, “Xin lỗi.” Cậu khẽ nói hai chữ.

Trâu Dao ngẩn ra. Nhớ khi đó hai người mới vừa thành người ngồi cùng bàn, giờ học cậu ngủ, luôn chiếm cứ vị trí rất lớn. Trâu Dao chỉ có thể coi giữ một góc nhỏ bé.

Thời điểm đó cô nhát gan lại tự ti, hai người làm bạn ngồi cùng bàn một tháng chưa từng nói một chữ. Ở trong lớp cũng không có bạn bè nào, người khác tan học lủi rủ nói chuyện phiếm, cô chỉ ngồi ở đằng kia xem sách ngẩn người.

Có một lần, Trâu Dao bị cậu dồn đến hết chịu nổi, cô quả thực không chịu nổi nữa, người này vốn không học, sao cậu ta phải đến lớp tự học buổi tối? Cô đã muốn chuyển chỗ ngồi từ rất sớm, nhưng cô không dám nói với thầy (cô).

Dùng khí của Trâu Dao không biết ở đâu ra chột đứng lên, lại đột nhiên đang lúc cúi người xuống, dùng sức rút ghế của cậu.

Minh Hành bịch một cái ngã xuống đất.

Thật là thời gian tự học buổi tối, phòng học yên tĩnh chỉ có tiếng đọc sách.

“Sao? Sao?” Cậu giật mình tỉnh lại.

Người trước sau phát hiện cậu ngã cười ầm lên.

Minh Hành nhìn Trâu Dao khấn trương nhìn mình, mặt đỏ lên.

“Cậu có chuyện à!” Khuôn mặt Minh hành đầy phiền não, trên mặt còn có dấu khi ngủ ép ra.

Trâu Dao không dám nhìn cậu, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Cậu vượt qua tuyển.”

“Tuyển gì? Tớ vượt qua tuyển gì?” Minh Hành nổi giận đùng đùng trợn mắt nhìn cô.

Trâu Dao giơ ngón tay lên chỉ, “Ba tám tuyển.”

Minh Hành không nói lời nào, kéo mạnh ghế qua ngồi xuống.

Trâu Dao cũng ngồi xuống, tiếp tục làm đề mục.

Sau này Minh Hành vẫn vượt qua “Ba tám tuyển” kia, nhưng không chiếm cứ vị trí lớn nữa.

Trâu Dao thấy cậu không làm gì, lòng cũng nói lỏng.

Thành tích cuộc thi kỳ học xuống, đơn khoa hóa học Trâu Dao đứng thứ nhất, tổng thành tích trong lớp đứng thứ ba. Thầy (cô) nói thẳng trong lớp, “Minh Hành em và Trâu Dao là bạn cùng tiến.”

Minh Hành thờ ơ ở một tiếng, lúc đảo mắt nhìn về phía Trâu Dao, lại phát hiện khuôn mặt cô lại đang đỏ lên từng chút từng chút. Cậu không chớp mắt nhìn chăm chăm, “Nè, mặt cậu phản ứng hóa học rồi, đang biến sắc.”

Trâu Dao căn bản không để ý cậu, cúi đầu nhìn bài thi.

Minh Hành hoài nghi, đầu cô có phải là nặng nhất trong kết cấu thân thể không, cho nên cô trừ giờ học, hầu như rất ít ngẩng đầu.

Sau khi tan học, Minh Hành cũng không ra ngoài hóng gió.

“Bạn học Trâu Dao, lời của thầy (cô) bạn đã nghe chưa? Thầy (cô) bảo cậu học tập thôi.” Minh Hành nói líu ra líu riu rất nhiều. “

“Nè, Trâu Dao, cậu người này xảy ra chuyện gì? Lần trước rút ghế của tớ hại tớ ngã nhào một cái, cậu biết không? Mông đau một tuần, một tuần không đánh bóng. Tớ còn chưa tìm cậu tính sổ đâu nhé!”

“Tôi tìm thầy (cô) giáo, nói cậu không chịu dạy tôi. Cậu người này quá ích kỷ, chẳng yêu mến bạn học chút nào.”

Cậu đứng dậy, cô vội vàng xoay người, “Cậu nào có dịp?” Giọng nói còn nhỏ hơn muỗi.

Minh Hành híp mắt, “Đây là bài thi của tớ cho cậu xem một chút, tớ đi nhà vệ sinh, chờ tớ về hẵng nói.”

Đây chính là sự bắt đầu của bọn họ, không tính là tốt đẹp, nhưng lại khiến cho người không nhận được nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngoại Truyện: Si Thanh Viễn (3)

Từ sau khi Minh Hành và Trâu Dao giao lưu, giữa hai người liền dần dần nhiều điểm chung.

Thành tích của Minh Hành quả thật tăng lên rất nhiều, cha mình vỗ mạnh bàn một cái, “Minh Hành, con gian lận có phải không?”

Cha Minh hận không thể đánh anh, lại sợ tay mình đau.

Khuôn mặt Minh Hành đầy vẻ không cam tâm, “Ba Minh, ba cứ không tin con trai ba thế sao? Việc này con vẫn chưa nghiêm túc lắm, nếu con ôn tập tiếp, con nhất định thi lên lớp mười.”

“Con cứ nỗ lực, con mấy cân mấy lạng ba còn không biết. Đừng cảm những thứ giả tạo quơ trước mặt ba.”

Minh Hành hừ một tiếng, “Ba, ba chờ đó, lần này hợp phụ huynh thầy (cô) nhất định sẽ khen ngợi con.”

“Ba không đi. Mất mặt.” Trước kia chủ tịch Minh bị thầy cô giáo phê bình không ít, có cô giáo còn là cô gái mới vừa tốt nghiệp. Nên sau này ông có thể không đi tham gia họp phụ huynh thì không đi.

Hai tay Minh Hành đặt ở trên ghế, “Không đi thi thôi, con lên lầu đây ạ.” Vừa nói anh cầm lấy túi sách.

Cha Minh nhìn anh chằm chằm, con trai vác túi sách lúc nào?

Trong lòng cha Minh nghi ngờ, gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp Minh Hành, “Thầy (cô) à, gần đây ở trường học Minh Hành không phạm lỗi gì chứ?”

Thầy (cô) nói, “Đạo này Minh Hành tiến bộ rất lớn, lên lớp nghiêm túc hơn trước kia rất nhiều, tiềm lực trò ấy đến cao trung rất lớn.”

Trong đầu cha Minh nghĩ đây là Minh Hành nhà ông sao?

“Tháng trước đổi một bạn học mới cho trò ấy, là một cô bé dịu dàng ít nói, thành tích học tập rất giỏi, giúp Minh Hành không ít.”

Minh Hành đã hiểu, nghĩ thầm lần tới phải cảm ơn cô bé người ta thật tốt.

Trong lòng cha mẹ nhà họ Minh âm thầm vui vẻ yên tâm với sự thay đổi của Minh Hành, nhà họ Minh có con trai bắt đầu trưởng thành rồi.

Tuổi mười sáu mười bảy chính là lứa tuổi đẹp nhất, mặc dù mỗi ngày đều đắm chìm trong biển đề, nhưng về sau suy nghĩ lại, có thể rất nhiều người đều sẽ cảm thấy đoạn năm tháng ấy là một khoảng thời gian vui sướng nhất đời người.

Quan hệ giữa Minh Hành và Trâu Dao cũng đã khá nhiều, dĩ nhiên đây là tự Minh Hành nghĩ vậy thôi. Minh Hành nói mười câu, Trâu Dao mới không lạnh không nhạt đáp lại một câu.

Lúc Trâu Dao không để ý tới anh, mặc dù anh không vừa lòng, nhưng cũng sẽ không làm gì, nhiều lắm là trợn trắng mắt, “Khó hiểu.”

Minh Hành từ từ cũng quen, lúc anh nên chơi vẫn chơi, thành tích lại tốt lên từng chút từng chút.

Mùa đông thành phố A bắt đầu rất nhanh, khi đó phòng học vốn không có máy điều hòa không khí, đóng chặt cửa sổ cũng lạnh buốt. Vừa vào đông, da tay Trâu Dao liền bắt đầu nứt ra.

Ban đầu Minh Hành còn cườ cô, “Lúc ăn cơm cậu phải cẩn thận một chút, đừng xem tay mình là củ cà rốt mà gặm.”

Trâu Dao đã quen sự trêu chọc của anh, có lúc cực kỳ tức giận sẽ trừng anh một cái.

Ai cũng cảm thấy kỳ lạ, hai người này hoàn toàn không ăn khớp sao có thể ngồi chung một chỗ hài hòa với nhau như vậy.

Mùa đông đi học rất lạnh. Nhà Trâu Dao cách trường bốn mươi phút đạp xe, nhưng mỗi ngày cô đều tới rất sớm. Minh Hành chưa từng tán gẫu với Trâu Dao gia đình mỗi người bọn họ.

Trâu Dao biết gia đình cậu rất tốt, tốt bao nhiêu? Cô nghe những nữ sinh khác từng nói, ba cậu là ông chủ lớn, mẹ cậu là luật sư. Nhà cậu ở biệt thự lớn bên hồ.

Trâu Dao không biết phẩm chất quần áo, chỉ biết là, nữ sinh sẽ âm thầm lặng lẽ nghị luận, quần áo và nhãn hiệu của Minh Hành. Có lần cô vô tình đạp anh một cái, cô trân trân nhìn giày của anh mấy giây, đôi giày này thế mà hơn 1000.

Nửa tháng tiền lương của mẹ.

Cô nhúc nhích đầu ngón chân, khi đó, cô mang giày vải cũ hơn ba mươi đồng, nhưng chẳng hề thấy lạnh.

Minh Hành đưa chân qua, “Giày đẹp không? Của chị họ tớ ở Thượng Hải mang về cho tớ, chúng ta không có kiểu này.”

Trâu Dao lướt mắt qua, “Khó coi chết đi được.”

“Đồ nhà quê, cậu biết cái gì.” Minh Hành rõ ràng không vui. Nhưng sau này, Minh Hành cũng không mang đôi giày đó nữa.

Nghỉ đông năm ấy, bởi vì học kỳ này Minh Hành biểu hiện tốt, cha mẹ đồng ý cho anh ra nước ngoài chơi. Lúc anh sắp về, trong điện thoại mẹ Minh dặn dò anh mua chút quà mang về.

Cha Minh ở bên cạnh nhắc nhở, “Mang phần quà cho bạn ngồi cùng bàn của con.”

Từ sau khi nghỉ hai người không có liên lạc với nhau.

“Mất cậu ấy quả kém, con mang gì cho cậu ấy.” Minh Hành lạnh như băng nói.

“Sao thẳng nhóc con không có lương tâm như vậy, người ta tốt với con bao nhiêu! Thành tích của con bây giờ đều là người ta giúp con.” Cha Minh gào lên.

Lần trước ông đi họp phụ huynh thì từng gặp cô, ấn tượng rất sâu với cô, ngày đó người nhà cô bé không tới. Sau khi tan họp, cô đi vào chào, ông còn chưa đi.

“Cháu là Trâu Dao nhỉ? Bác là ba của Minh Hành. Học kỳ này may mà Minh Hành có cháu giúp đỡ, sau này có thời gian đến nhà chơi.”

Trâu Dao đỏ mặt, “Đây là việc cháu nên làm, chúng cháu là bạn học.”

“Vậy ba đón cậu ấy vào nhà chúng ta, ba cảm ơn cậu ấy.” Minh Hành mệt mỏi nói.

Mẹ Minh vội vàng nói, “Được rồi, con xem có vòng tay con gái gì đó mua một cái đẹp đẹp tặng con bé.”

“Con biết rồi ạ.” Minh Hành cúp điện thoại, lập tức đi dạo Thương Thành.

Sau khi về nước, bạn học trong lớp kêu anh đi ra ngoài chơi, anh chơi mấy ngày cảm thấy không có sức. Thấy hộp quà, trong đầu suy tính, đàn ông không so đo với con gái, anh gọi điện thoại cho Trâu Dao, thật lâu mới có người nhận.

“A lô...” Trâu Dao hỏi, lời ít ý nhiều.

Tìm Minh Hành đột nhiên nhảy bùm bùm, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

“A lô?”

“Cái đó là tớ.” Cuối cùng Minh Hành mở miệng, “Trâu Dao, tớ bảo cậu gọi điện thoại cho tớ sao cậu một mực không gọi?” Anh lớn tiếng chất vấn.

Lúc nghỉ hình như anh từng nói.

“Ách, gọi điện thoại cần có tiền.”

Minh Hành giận đến mức muốn đập điện thoại di động.

“Cậu có chuyện gì? Không biết làm bài tập?”

“Cậu có thời gian không, ra ngoài một chuyến?”

“Làm gì?”

“Hỏi cậu bài tập không biết.”

Cô im lặng một lát, “Vây được rồi. Chiều ngày mốt tớ mới có thời gian.” “Cậu là chủ tịch nước à? Tớ gặp cậu còn phải hẹn trước. Ra ngay đi.” Minh Hành muốn nổi cáu.

Trâu Dao âm ờ nói, “Tớ phải dạy mấy học sinh tiểu học học thêm. Nếu không chiều mai?”

Minh Hành miễn cưỡng đồng ý.

Hai người hẹn 9 giờ ngày mai gặp ở KFC.

Trâu Dao nói với đứa trẻ buổi sáng ngày mai không cần đến nhà, buổi tối lại chào hỏi với người nhà đứa bé. Mẹ Trâu nói, “Dao Dao ngày mai đi ra ngoài mua quần áo Tết. Tiền ở trong ngăn kéo.”

Trâu Dao vâng một tiếng, tiếp tục nghe băng từ tiếng Anh.

Nhiệt độ thành phố A bây giờ đều ở dưới năm sáu độ, bên ngoài lạnh buốt. Trâu Dao đạp xe đạp chạy đến KFC. Cô đã thấy Minh Hành từ bên ngoài.

Minh Hành thấy cô đẩy cửa kính ra, muốn đứng lên, cái móng vừa rời khỏi ghế lại vội vàng ngồi xuống.

Trâu Dao sai bước đi tới ngồi đối diện với cậu, cô vừa cời mũ và khẩu trang, vừa nói, “Đề mục đâu?”

Minh Hành nhìn cô, quần áo lông đen làm cô trông gầy teo, “Trâu Dao tớ thấy cậu sau này sẽ là một người thầy rất tốt.” Cậu chậm rãi móc một tấm giấy đã được gấp thành hình vuông trong túi ra, phía trên là mấy đề mục anh qua loa chép lại.

Trâu Dao không nói hai lời, liền cầm bút lên bắt đầu tính toán. Mười phút liền làm xong ba bộ, cô kẹt ở bộ cuối cùng.

Khuôn mặt Minh Hành thay đổi, ha ha, tớ còn tưởng rằng cậu là Trâu vô địch chứ? Không biết chữ gì. Một tay anh đút trong túi áo khoác sờ hộp quà.

Thấy Trâu Dao diễn bài này ra bao nhiêu thể hết một tờ giấy cũng không có đáp án, cô càng ngày càng nóng, liền cởi áo khoác ra, bên trong là một chiếc áo lông màu đỏ, trước ngực lại là một người Tuyết nhỏ. Minh Hành nhìn chằm chằm áo lông của cô.

Trâu Dao cau mày, “Cái này là đề mục ở đâu?”

Minh Hành liếc mắt qua, “Sách luyện tập.”

Trâu Dao lại nghiên cứu một chút, “Có phải cậu chép sai đề mục rồi không?”

Minh Hành tròn mắt, cầm lấy tờ giấy, cẩn thận nghiên cứu một chút, thật ra thì anh không nhớ, “Cậu không giải được sao? Ồ, chẳng lẽ là tớ chép sai?”

“Vây bỏ đi, tôi giải thích với cậu mấy bài trước mặt.” Cô cúi đầu, phân tích từng câu một.

Minh Hành nhìn khoe môi khô khô của cô, “Trâu Dao, cậu có muốn uống chút nước trái cây hay không?”

“Không cần, nói với cậu xong, tôi liền về nhà. Cậu hiểu chưa?”

“Không cần làm đề số học quá nhiều, nên học một mà biết mười.” Về mặt Trâu Dao nghiêm túc.

“Cậu nghỉ đồng thì bận gì?”

“Tớ dạy thêm cho con nhà hàng xóm.” Cô mở miệng nói.

“Miễn phí sao?”

Trâu Dao đột nhiên đỏ mặt, lắc lắc đầu.

“Đúng, cũng không thể làm không công.” Minh Hành cười. “Cậu chờ một chút.” Anh chạy đến trước quầy, chỉ chốc lát sau bưng tới một cái khay.

“Trâu Dao, mời cậu ăn hamburger còn có nước chanh.” Sắc mặt cậu đã khá nhiều.

“Tớ không đói bụng.” Trâu Dao đã mặc áo lông vào, “Tớ phải đi tiệm sách mua tài liệu dạy kèm học kỳ tiếp theo.”

“Cậu không ăn, tớ ném vậy.” Minh Hành xì mặt.

Trâu Dao đứng ở đằng kia, “Vậy được rồi, chúng ta ở chỗ này ăn xong vậy.” Cô ăn từng miếng nhỏ.

“Ăn ngon không?” Anh hỏi.

Trâu Dao suy nghĩ một chút, “Trước kia chưa ăn tớ vẫn cho là cái này ăn rất ngon, nếu không, tại sao trẻ con luôn la hét muốn ăn. Thật ra thì không, bánh mẹ tớ làm ăn rất ngon.”

“Cậu ăn lần đầu?” Anh đề nén kinh ngạc.

“Tớ đều ăn cơm ở nhà hoặc là quán cơm. Tiễn một cái hamburger có thể mua thức ăn cả ngày.” Cô nghiêm túc nói.

Minh Hành chợt cảm thấy đau xót trong lòng.

Ăn hamburger xong, hai người đi tiệm sách Tân Hoa. Đang là kỳ nghỉ, rất nhiều đứa trẻ đang nâng sách ngồi trên đất. Cuối cùng Trâu Dao chọn hai bản, một quyển hóa học, một quyển số học.

Minh Hành cầm một cái sọt, mỗi môn học đều mua một hoặc là hai quyển.

Trâu Dao cau mày, “Cậu làm không xong đâu.”

“Mua rồi trong lòng tớ sẽ ổn định.”

Cô đeo khăn quàng khẩu trang, vẫy vẫy tay với anh.

Minh Hành chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lộ ra bên ngoài của cô, vừa to vừa sáng. Anh làm bộ như vô tình nói, “Đúng rồi, Trâu Dao, suýt nữa tớ quên mất. Tớ mang quà cho cậu từ nước Mỹ về. Đây – “

“Gì thế?” Cô nhận lấy cái hộp.

“Không có gì, tặng cho cậu. Cậu về nhà rồi xem. Cái đó hôm nay cảm ơn cậu. Cậu về nhà đi.”

Trâu Dao gật gật đầu, “Tạm biệt.”

“Năm mới vui vẻ!”

“Năm mới vui vẻ!”

Trâu Dao uống nhiều, trên đường về luôn nhớ lại chuyện trước kia. Sau khi xuống xe, cô đi bộ cũng loạng choạng. Đi tới khu nội trú, cô không dám vào phòng bệnh, mùi rượu trên người quá nặng.

Sau khi buổi tụ họp kết thúc, Minh Hành chẳng quay đầu lại đi qua bên người cô. Cô thấy anh lái một chiếc xe màu đen nổi tiếng, từ từ biến mất trong bóng đêm.

Trâu Dao nhức đầu, ngồi ở trên bậc thang lạnh như băng. Nghe được tiếng bước chân, cô từ từ ngẩng đầu lên để nhìn cho rõ người phía trước, “Bác sĩ Sĩ, anh lại trực à?”

“Sao cô ngồi ở chỗ này?” Sĩ Thanh Viễn đi vào, ngửi được mùi rượu, “Uống rượu?”

“Ừm, tham gia họp lớp uống một chút.” Trâu Dao cười.

Sĩ Thanh Viễn khẽ nhún mày, “Hành lang lạnh, cô ngồi ở chỗ này sẽ bị bệnh, mau đi về nghỉ ngơi.”

Trâu Dao không lên tiếng, nhìn thẳng vào anh, “Tôi muốn yên tĩnh.”

Cho đến khi Sĩ Thanh Viễn kiểm tra phòng trở về cô vẫn ngồi ở đằng đó, “Trâu Dao – Trâu Dao – “ gọi mấy tiếng cũng vô ích, cuối cùng không có cách đỡ cô về phòng nghỉ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện: Sĩ Thanh Viễn (4)

Phòng nghỉ lúc này chỉ chứa một ngọn đèn bàn màu da cam. Sĩ Thanh Viễn ngồi dựa vào bàn, mặt hơi cúi xuống lộ ra cảm giác mệt mỏi nhàn nhạt.

Thời gian trôi qua từng giây, Trâu Dao mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu óc không tỉnh táo, cô hí hóp mắt nhìn về phía trước, “Bác sĩ Sĩ—” vừa lên tiếng mới phát hiện giọng nói của mình khó nghe cỡ nào. Trâu Dao bỏ dẩy hắng giọng một cái.

Sĩ Thanh Viễn đi đến bên cạnh, cầm ly giấy chỉ dùng một lần rót cho cô một ly nước nóng.

Trâu Dao xuống khỏi chiếc giường đơn giản đi, cô cảm thấy vô cùng hoảng hốt, “Bác sĩ Sĩ, xin lỗi, tôi đã làm phiền anh nghỉ ngơi.”

“Không có gì đáng ngại.” Sĩ Thanh Viễn đưa nước cho cô.

Trâu Dao chậm rãi nhận lấy, tay lạnh băng lập tức cảm giác được sự ấm áp liên tục truyền đến.

Bầu không khí dần dần có biến hóa nho nhỏ.

“Ngày mai mẹ cô xuất viện, những việc phải chú ý sau khi xuất viện, cô đã nhớ chưa?” Đề tài muôn thuở của bác sĩ và người nhà bệnh nhân.

Trâu Dao gật gù đầu, “Tôi biết rồi.” Cô khẽ cắn răng, “Bác sĩ Sĩ, sau này tôi gặp phải vấn đề có thể hỏi anh không?” Con người đen vừa sâu vừa tối, dè dặt nhìn anh.

Sĩ Thanh Viễn ừ một tiếng, “Cô có số điện thoại di động của tôi không?”

“Có.” Trâu Dao nhanh chóng trả lời, “Bác sĩ Sĩ, về sau có thể tôi sẽ làm phiền anh.”

“Không sao.” Sĩ Thanh Viễn đứng dậy, “Cô cứ ngủ ở đây đi.”

“Vậy anh thì sao?” Cô hỏi.

“Tôi không buồn ngủ, ngày mai về nhà ngủ.”

Trâu Dao suy nghĩ một chút, “Tôi cũng không buồn ngủ, bác sĩ Sĩ chúng ta trò chuyện đi.”

“Nói gì?” Anh khép sách lại.

“Ừm— bức ảnh trên bàn anh, cô gái đó là bạn gái anh à?” Trâu Dao chậm rãi hỏi.

Sĩ Thanh Viễn đảo mắt, nhìn ảnh, trong ảnh là Chữ Duy Nhất năm nay mới trở lại, bọn họ chụp cùng nhau, lần trước đồng nghiệp giúp rửa hình, anh vẫn luôn đặt ở chỗ này.

“Cô ấy là con gái của mẹ kế tôi.”

“Khó trách các anh không giống nhau. Vậy người bạn nhỏ thì sao?”

“Là em trai tôi.”

Trâu Dao ngẩn ra, không ngờ bác sĩ Sĩ có một đứa em trai nhỏ như vậy, “Em trai anh rất đáng yêu.”

“Đúng vậy, nó rất thông minh, cũng rất nghịch ngợm.”

Trong hình, Ninh Ninh đứng ở giữa anh và Chữ Duy Nhất, cười rất vui vẻ.

Trâu Dao nghiêm túc nhìn bức ảnh, lúc nào cô mới có thể có gia đình hoàn chỉnh đây? Có một đứa con đáng yêu, có một người chồng yêu cô.

“Bác sĩ Sĩ, sau này anh kết hôn em trai có thể làm hoa đồng của anh, chỉ nghĩ thôi đã rất ấm áp rồi.”

Sĩ Thanh Viễn cười cười, “Còn chưa biết khi nào thì kết hôn.”

Trâu Dao mở to mắt, “Bác sĩ Sĩ anh không có bạn gái sao?” Không dám tin mà, sao lại không chứ?

Sĩ Thanh Viễn không trả lời vấn đề của cô, “Vậy cô thì sao? Sao không tìm bạn trai?”

Trâu Dao cười mà như khóc, “Lúc học đại học không phải học tập thì là đi làm, vốn cũng chẳng nghĩ tới chuyện tìm bạn trai, sau đó muốn tìm, nhưng vẫn chưa có người thích hợp. Tôi cảm thấy tôi sẽ độc thân cả đời này.”

“Không nên phán đoán như vậy, 28 tuổi không coi là lớn.”

“Ồ, anh biết tuổi của tôi.”

Về mặt Si Thanh Viễn hơi cứng nhắc, “Y tá trưởng nói, cô ấy muốn giới thiệu đối tượng cho cô.”

“Á, thì ra là như thế.” Trâu Dao có chút buồn bã, cô thờ dãi, “Có thể người y tá trưởng giới thiệu sẽ không vừa ý tôi.”

“Sao biết được! Trâu Dao cô không nên coi thường mình như vậy.” Về mặt Si Thanh Viễn nghiêm túc, “Đồng nghiệp khoa chúng tôi đều rất thích cô.”

Trâu Dao nhếch nhếch khóe miệng.

“Đúng rồi, hồi nãy điện thoại di động của cô reo lên, có người tìm cô.”

Trâu Dao vội vàng lấy điện thoại di động, nhìn thấy là một chuỗi số xa lạ, “Tôi không biết số này. Bỏ đi, chắc là gọi nhầm thôi.”

Si Thanh Viễn đáp, “Trâu Dao, tôi mới vừa nhận điện thoại của cô. Đối phương bảo tôi chuyển lời với cô, anh ta tên là Minh Hành.”

Sắc mặt Trâu Dao trắng nhợt, “À, là cậu ấy à. Cậu ấy là bạn học của tôi, buổi tối chúng tôi mới vừa gặp mặt – “ cô nói lắp bắp.

“Bạn học cô là muốn hỏi xem cô đến nhà chưa? Tôi thấy điện thoại cô reo mãi cho nên nhận.”

Cuối cùng Trâu Dao thờ dãi, vai cô rũ xuống, về mặt âm thầm, “Cậu ấy là bạn ngồi cùng bàn cấp ba, trước kia lúc đi học tôi không giống mình bây giờ, tính cách rất trầm.” Cô liếm liếm môi khô khốc.

“Tôi ngồi cùng cậu ấy rất lâu đều chưa từng nói chuyện, lúc mới bắt đầu, tôi rất sợ cậu ấy, cậu ấy học không giỏi, cũng không học, cả ngày chỉ biết chơi, đánh bóng xong mặc quần áo chơi bóng ngay ở bên cạnh tôi, khoảng thời đó tôi rất muốn đổi bạn ngồi cùng, nhưng tôi lại không dám nói với thầy (cô) giáo. Nhưng có lần, thầy (cô) giáo bảo cậu ta học tập tôi, cậu ấy liền đến hỏi tôi đề mục thật. Tôi biết mới đầu cậu ta là muốn trêu chọc tôi, sau đó cậu ấy đi học nghiêm túc, thành tích đi lên từng chút một. Người nhà cậu ấy cũng rất tốt với tôi, luôn muốn cảm ơn tôi. Lần sinh nhật đó của cậu ấy, mời tôi đến nhà, tôi biết có một nửa bạn học trong lớp sẽ đi. Tôi cũng đi – “ Trâu Dao nhắm mắt hít một hơi thật sâu, giọng nói càng ngày càng khàn, “Nhà cậu ấy rất đẹp. Có một vườn hoa xinh đẹp, bên trong tràn đầy hoa hoa cỏ cỏ. Tôi ấn tượng rất sâu. Tôi gặp được mẹ cậu ấy, xinh đẹp tao nhã, ăn mặc không hề qua loa, lúc tôi đi vào nhà bọn họ, thì tôi biết, sau này tôi sẽ không tới nữa. Đó là một loại cảm giác bị áp bức vô hình, tôi biết khoảng cách của tôi và cậu ấy, không phải một sớm một chiều có thể vượt qua.” Mẹ của Minh Hành nhìn cô cười nhạt xinh đẹp, “Là Trâu Dao nhỉ, mau vào đi, bác và ba Minh Hành luôn muốn cảm ơn cháu, Minh Hành tiến bộ rất lớn, nhờ có sự giúp đỡ của cháu.” Mẹ Minh nhìn cô bé trước mắt từ trên xuống dưới, ài, lúc trước con trai nói bạn ngồi cùng bàn của thằng bé vừa ngốc vừa xấu xí, cô bé này đâu phải thế chứ?

Trâu Dao rất quần bách, hôm nay cô đặc biệt chọn một chiếc váy, mua năm ngoái, nó khá mới, khá đẹp, bây giờ người cô không lớn thêm, váy mặc vừa khít.

Minh Hành lại bất mãn, “Mẹ, đó là con thông minh.”

Mẹ Minh cười, “Được rồi, chiều đãi bạn học con cho tốt, nhất là Trâu Dao. Trâu Dao cháu coi như là nhà của mình, sau này có thời gian cùng Minh Hành cùng nhau đến nhà chơi.”

Trâu Dao tặng quà cho anh, “Sinh nhật vui vẻ.” Cô ở tiệm sách chọn rất lâu, cuối cùng chọn một bộ thẻ kẹp sách.

“Cảm ơn.” Minh Hành nhận lấy. “Tớ thật sợ cậu không đến.” Cậu nhìn cô từ trên xuống dưới, “Ồ, sao cậu mặc váy?”

Trâu Dao tròn mắt nhìn cậu, đi tới chỗ khác. “Nè, ai bảo cậu ngày thường đều mặc đồng phục học sinh, hiếm thấy cậu cũng có chút đáng vẻ nữ sinh, cũng không xấu lắm, tớ chỉ muốn khen cậu.”

“Minh Hành – Minh Hành – “ mọi người gọi cậu đi.

Trâu Dao ngồi ở trong góc quan sát xung quanh, sáng sủa sạch sẽ, ánh nắng phân bố mỗi một góc. Cô từ từ nắm chặt tay, nhà cô chỉ có phòng bếp nhỏ. vào mùa đông, đi ngủ đắp hai cái chăn cũng lạnh.

Trên bàn bày đầy các loại quà tặng. Trâu Dao xem qua từng cái, có đồng hồ đeo tay, có giày, có túi – đều là nhãn hiệu Minh Hành dùng ngày thường. Bộ thẻ kẹp sách cô tặng cũng ở trong đó. Trâu Dao theo bản năng muốn lấy nó đi.

Quà của cô, giá 19.9, nhưng tốn tiền ăn sáng một tuần.

Ngày hôm đó, Trâu Dao như vô tri vô giác, về đến nhà liền chui vào chăn ngủ. Hôm sau đến trường học, Minh Hành còn hỏi cô, “Hôm qua cậu xảy ra chuyện gì? Nói phải đi ngoảnh đầu liền không có người.”

“Tớ về nhà có chuyện.” Trâu Dao lạnh lùng nói.

Minh Hành hừ một tiếng, quay đầu lại đi ra ngoài chơi. Chuông reo lên anh mới đi vào, đúng lúc là giờ học hóa, môn Trâu Dao thích nhất. Trên cơ bản

che giấu Minh Hành.

Minh Hành chọt chọt vào cô, cô lò đi.

Đột nhiên anh kéo tay cô, Trâu Dao sợ hết hồn, suýt nữa đã đứng dậy. Minh Hành đè cô lại, nén giọng nói, “Mang theo bánh ngọt cho cậu.”

Trâu Dao cau mày, “Bây giờ đang học.”

Minh Hành cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, tức anh ách, nếu không phải giờ học, anh nhất định đi mất rồi. Chờ anh dần bình tĩnh lại, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, ban nãy mình chỉ kéo tay cậu ấy mà thôi, cảm thấy cù cào rất sao không phải cứng nhắc, hình như rất thoải mái.

Lúc tan học, hai người đều không nói gì, ngơ ngác ngồi ở chỗ ngồi.

Trâu Dao nhìn hộp bánh ngọt kia, không mở hộp ra, sợi dây vẫn buộc thành hình nơ con bướm. “Tớ không thích ăn bánh ngọt.”

Minh Hành hoàn toàn không có phản ứng.

Trâu Dao đặt bánh ngọt trên bàn anh, anh cũng không phản ứng.

Trương Nam bàn sau đi tới, “Minh Hành đi toilet đi?” Cậu ta lắc Minh Hành.

“Không đi.” Khuôn mặt Minh Hành đầy vẻ phiền não.

Trương Nam hỏi cô, “Cậu ta sao vậy?”

“Nổi điên.” Trâu Dao trả lời.

“Cậu mới nổi điên á!” Cậu ta xé hộp bánh, “Tốt bụng thành lòng lang dạ thú.” Cứng nhắc ăn bánh ngọt, một miếng lại một miếng. Trâu Dao nhìn mà cảm thấy buồn bã. Thật là nổi điên rồi.

Minh Hành lặng lẽ nắm bắt dư quang nhìn tay Trâu Dao, hóa ra tay cô rất đẹp, mười ngón tay rất nhỏ, mỗi một móng tay đều cắt bỏ đến đầy đặn trong suốt, anh chú ý cô có đến mấy hạt gạo nhỏ cơ.

Anh muốn hỏi, Trâu Dao, có phải trên tay cậu bôi thứ gì, nhưng mở miệng lại nói, “Trâu Dao, có phải cậu làm thí nghiệm hóa học không rửa tay, có mùi kia.”

Trâu Dao giận đến cả ngày không nói chuyện với anh.

...

Trâu Dao không biết, bộ thẻ kẹp sách cô tặng Minh Hành anh luôn mang theo bên người, nhưng sau đó anh chưa từng mở ra.

Cô chậm rãi kể chuyện trước kia, nói xong lời cuối cùng, trong lúc lơ đãng rơi nước mắt.

Thanh xuân qua đi, ký ức lại chôn sâu ở đáy lòng. Bụi phủ quá lâu, hay là không quên được.

Trâu Dao có kiểu ngạo của cô, nhưng Minh Hành cũng không sai.

Sĩ Thanh Viễn nhẹ nhàng nói, “Trâu Dao, ngũ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ tốt thôi.”

Cặp mắt Trâu Dao rất đỏ, cô cười cười, “Bác sĩ Sĩ, đã qua nhiều năm như vậy, thật ra thì đã sớm qua rồi. Kỳ thực khi đó chính là không hiểu chuyện, hoặc là nói không quá thích.”

Bác sĩ ca sáng đã tới, đẩy cửa ra thấy Trâu Dao, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. “Chào - “

Sĩ Thanh Viễn giải thích, “Tối hôm qua Trâu Dao tụ họp bạn học, uống chút rượu, sợ mẹ cô ấy lo lắng nên ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm.”

“Ồ, không sao, không cần giải thích với tôi, dù sao cậu ở đây.”

Trời đã sáng, một đêm tròn đã qua như thế.

“Bác sĩ Sĩ, cảm ơn anh, tôi đi đây.” Cô lại cúi người chào anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại Truyện: Si Thanh Viễn (5)

Trâu Dao thuê một căn nhà một phòng ngủ một phòng khách ở thành phố D, thu xếp cho mẹ Trâu nghỉ ngơi. Cô quả thực không yên tâm để cho mẹ về một mình.

Giá phòng thành phố không rẻ, lúc trước cô đi xem phòng cùng đồng nghiệp, vòng vo hơn nửa thành phố, mà còn đi ở xung quanh, giá thấp nhất đã là một vạn ba.

Con người chủ nhà rất tốt, tiền thuê phòng vốn là nửa năm giao một lần, sau khi hiểu rõ tình hình của Trâu Dao, chỉ thu tiền thuê ba tháng, mà còn ít đi một nửa.

Trâu Dao rất hài lòng cuộc sống bây giờ, bắt đầu tập trung vào công việc lần nữa. Nhờ sự giúp đỡ của Si Thanh Viễn, cô liên hệ với người phụ trách bệnh viện kia.

Thiếu đồng gia của bệnh viên, trong lòng Trâu Dao đã định vị như vậy. Lần đầu tiên, Trâu Dao hẹn anh ta gặp mặt ở một quán trà.

“Dư tiên sinh, thật ngại quá, làm phiền anh đi một chuyến.”

Dư Lỗi lặng lẽ quan sát cô một phen, lúc trước luôn có nghi vấn, Si Thanh Viễn gọi điện thoại tới nhờ anh giúp đỡ một chút, anh nghĩ người này nhất định có quan hệ không bình thường với Si Thanh Viễn. “Trâu Dao, bệnh viện có qui định chế độ của bệnh viện.”

“Tôi biết, Dư tiên sinh, anh yên tâm, sản phẩm của công ty chúng tôi tuyệt đối sẽ không có vấn đề chất lượng. Anh xem đây là giới thiệu sản phẩm của công ty tôi, đây là phân xưởng sản xuất của chúng tôi.”

Dư Lỗi cảm qua liếc nhìn tỉ mỉ, “Cô Trâu, đối với công ty các cô tôi cũng có nghe thấy. Hàng năm công ty các cô sẽ quyên tặng không ít dụng cụ chữa bệnh cho thị trấn nhỏ xa xôi chung quanh, đã được mười năm, chưa từng gián đoạn.”

Trâu Dao gật đầu, sống lưng cô thẳng tắp, “Là thế này, ban đầu lúc tôi tốt nghiệp, tôi chọn vào Hằng Ái cũng là do nguyên nhân này. Lúc tôi còn rất nhỏ sức khỏe mẹ tôi đã không tốt, chúng tôi luôn vòng quanh ở các bệnh viện lớn, chúng tôi rất rất nhiều người đều hy vọng dụng cụ chữa bệnh tuyệt đối an toàn như vậy.”

Dư Lỗi gật gù đầu, “Quan hệ của cô và Si Thanh Viễn thế nào?”

Trâu Dao kinh ngạc, nhưng khôi phục rất nhanh, “Anh ấy là bác sĩ của mẹ tôi.”

Dư Lỗi như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, có lẽ Si Thanh Viễn không làm việc thừa, sao lại tự dưng giúp đỡ một người nhà bệnh nhân. “Đi thôi.” Anh ta đứng dậy.

Trâu Dao không hiểu.

“Đi bệnh viện, tôi dẫn cô đi gặp người phụ trách liên quan một chút, cô nói chuyện với bọn họ đi.”

Khuôn mặt Trâu Dao vui vẻ trong nháy mắt, “Cám ơn anh, Dư tiên sinh.”

“Không cần cảm ơn tôi, có thể nắm chắc hay không còn phải xem năng lực của cô.” Dư Lỗi cười khê.

Bàn trước bàn sau hết nửa tháng, rốt cuộc Trâu Dao đạt được hợp tác với bệnh viện Khang Hân, sau khi ký kết hợp đồng, cô thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ra khỏi cửa, cô chẳng biết thế nào mà cầm lấy điện thoại bấm số của Si Thanh Viễn.

Sau đêm đó, bọn họ đã không liên lạc với nhau.

Nhưng điện thoại mãi không có người nghe.

Cổ họng Trâu Dao nghẹn lại, trong lòng tràn đầy cảm động, tin này cô lại muốn chia sẻ với anh đầu tiên. Bên tai vẫn là tiếng chuông, cô từ từ tỉnh táo, mình là sao vậy? Người ta chỉ là đồng tình mà thôi, mà cần gì phải suy nghĩ nhiều chứ? Một giây sau cùng Trâu Dao cầm điện thoại, điện thoại đã kết nối.

“A lô, là ai thế?”

Cổ họng Trâu Dao giống như là bị cái gì chặn lại, “Bác sĩ Si - “

“Trâu Dao? Có chuyện gì không?”

Trâu Dao nhìn bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời đẹp như vậy, cô nhìn thẳng về phía trước, cho đến khi trước mắt mờ hồ, cô mới nhắm mắt.

“Bác sĩ Si, tôi thành công rồi. Tôi đã bàn bạc xong hợp đồng với bệnh viện Khang Hân.”

Anh cười, “Vậy phải chúc mừng cô rồi.”

“Hi hi – “Trâu Dao sờ sờ lỗ mũi, “Tôi phải cảm ơn anh.”

“Tôi có làm gì đâu, là cố gắng của chính cô.” Si Thanh Viễn nhẹ nhàng nói.

Trâu Dao hít sâu một hơi, “Bác sĩ Si, tôi mời anh ăn cơm nhé, nếu không lòng tôi sẽ không yên.”

Điện thoại nhất thời im lặng một hồi.

“Được, để tôi xem lịch trực ban tuần này.” Anh liếc nhìn cuốn sổ, “Trâu Dao, tối thứ sáu cô có rảnh không?”

“Có có!” Trâu Dao hưng phấn trả lời, “Bác sĩ Si vậy thì tốt rồi, anh đã đồng ý với tôi, không thể đổi ý đâu đấy.”

Si Thanh Viễn cười nói, “Không đâu.”

Trâu Dao cúp điện thoại, cả người tươi đẹp như đóa hoa đang nở rộ.

Trâu Dao tính tiền thưởng lần này cô có thể lấy được, thầm mừng, lúc này giảm bớt không ít gánh nặng của cô. Lúc họp, tổng giám đốc sẽ chọn cô đề tuyên dương.

Quả nhiên thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nghĩ đến khoảng thời gian đó, cả người cô đều rơi vào ranh giới tan rã, hôm nay mẹ bệnh nặng mới khỏi, công việc của cô rất cuộc cũng thuận lợi.

Thứ sáu trước khi tan việc, Trâu Dao đặc biệt đi phòng vệ sinh rửa sang một chút, đánh chút phấn, cả người thoát xinh đẹp sáng sủa chút ít.

Đồng nghiệp trêu, “Trâu Dao đi hẹn hò à?”

“Không phải, ăn cơm cùng một người bạn.”

“Dáng vẻ bây giờ của cô, non nớt, có phải đang yêu đương?”

“Tôi làm sao có thời giờ nói chuyện yêu đương chứ. Không nói nữa, tôi đi trước, tuần sau trò chuyện tiếp.”

Đồng nghiệp nhìn nhau, “Quả nhiên đến đây cốc thì sẽ bắn ngược. Nghe nói đơn hàng lần này là thái tử gia Khang Hân tự mình giới thiệu cho cô ấy đấy.”

“Không nhìn ra mà.”

Trâu Dao chạy tới tiệm lẩu, nhìn thời gian, đến sớm nửa giờ. Cô ngồi ở đằng kia xem tin tức trên điện thoại di động, vô tình thấy một chuyện gây rối bác sĩ ở một chỗ nào đó.

Ai, bác sĩ có lúc cũng không dễ dàng mà. Nghĩ lúc đó, mẹ cô bị bệnh, cô đang khóc được bác sĩ ôm nước mắt nước mũi tèm lem.

Si Thanh Viễn đi tới, xa xa đã thấy cô. “Trước khi tan việc gặp phải chút việc, tôi đến trễ rồi.”

Trâu Dao cười, “Không sao. Dù sao ngày mai nghỉ, tôi cũng không gấp.”

Si Thanh Viễn gật đầu, “Sức khỏe mẹ cô thế nào?”

“Khôi phục rất tốt, tinh thần cũng không tệ.”

“Tuần tới có khám lại đừng quên.”

“Tôi biết rồi.”

Lúc này nhân viên tiệm cầm thực đơn đến. “Cô chọn đi. Tôi không kiêng gì cả.”

“Được.” Trâu Dao nhanh chóng gọi xong món ăn.

“Cô rất quen nơi này?” Si Thanh Viễn phát hiện.

“Đại học D ở gần đây, trước kia ký túc xá chúng tôi có hoạt động sẽ tới chỗ này. khi đó cầm học bổng thì sẽ tụ họp, xa xỉ một chút.”

Trâu Dao chọn đến tiệm lẩu cũng là sợ hai người ăn cơm lúng túng, ăn lẩu thì sẽ không, chung quanh náo nhiệt lại có không khí. Cô hút một ngụm coca,

“Bác sĩ Si, anh có muốn gọi thức uống không?”

“Không cần đâu, tôi uống nước là được, không uống đồ uống.”

“VẬY VƯƠNG LÃO CÁT* thì sao? Lẩu hơi cay – “

(Vương Lão Cát: tên một loại đồ uống.)

“Không sao.” Anh uống một ngụm nước ấm, lẩu cay xé, đầu lưỡi anh đã bị cay đến tê rần.

Trâu Dao thấy sắc mặt anh dần đỏ lên, trán tẩm ra mồ hôi hột, cô vội vàng cho anh thêm một ly nước ấm.

“Anh không thể ăn cay, sớm biết đã chẳng đến đây.”

“Mùi vị không tệ.” Sĩ Thanh Viễn nói.

Trâu Dao thờ dãi, “Anh đừng miễn cưỡng mình.”

Cô vẫy tay muốn tính tiền, người phục vụ trực tiếp đặt hóa đơn trước mặt Sĩ Thanh Viễn.

“Đề tôi, đề tôi.” Trâu Dao nói cái gì đều vô dụng, Sĩ Thanh Viễn đã quẹt thẻ trả tiền.

Trâu Dao một môi, “Bác sĩ Sĩ tôi đã nói mời anh rồi mà.” Cô cảm thấy tệ hại đến cực điểm.

Sĩ Thanh Viễn không nhịn được cười, “Được rồi, ai mời khách đều giống nhau.”

“Không giống, đây là tấm lòng của tôi. Nhưng hình như tôi rất dờ.” Thanh âm cô thâm thấp.

Ánh mắt Sĩ Thanh viễn quét đến cái cổ trắng như ngọc của cô, anh liếc mắt sang chỗ khác, “Tôi đưa cô về nhà.”

Đây là lần đầu tiên Trâu Dao ngồi xe Sĩ Thanh Viễn, xe anh rất sạch sẽ, không có đồ gì dư thừa, còn mang theo mùi nhân nhạ, rất dễ ngửi.

Đột nhiên Trâu Dao lướt qua một cuốn tiểu thuyết, cô cúi đầu xuống, “Bác sĩ Sĩ, anh cũng xem tiểu thuyết à?”

“Ừ.”

“Tôi có thể xem một chút không?”

“Cô xem đi.”

Trâu Dao cầm lấy sách, “Tác giả cũng là người thành phố D.” Cô xem một lát, “Thì ra là câu chuyện tình yêu của thanh mai trúc mã, trong tiểu thuyết đều là điều tốt đẹp.” Cô khép sách thả lại chỗ cũ.

Xe lái đến tiểu khu nhà cô, Trâu Dao xuống xe, “Làm phiền anh rồi, bác sĩ Sĩ.”

Sĩ Thanh Viễn gật đầu, “Tạm biệt.”

Cô đứng tại chỗ nhìn xe anh biến mất trong bóng đêm, hồi lâu, Trâu Dao yên lặng thờ dãi một cái.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nho nhỏ, lát sau lại không có tiếng.

Trâu Dao xoay người, cô cúi đầu đầu tiên là thấy một đôi giày da màu đen, giày da rất sạch sẽ, cô từ từ ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt lạnh như băng.

Minh Hành tới rất lâu rồi, anh điều tra được công ty của cô, chỗ ở của cô, đi đến nơi này, luôn ngồi ở trong xe, luôn suy nghĩ một vấn đề, tại sao sau đó cô không chịu tiếp nhận anh? Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không nghĩ ra, vậy tại sao ban đầu cô đối xử tốt với mình như thế?

Trâu Dao nở một nụ cười cứng ngắc, “Chào cậu.”

Minh Hành híp mắt, cô đã thay đổi, ngày trước cô vàng vọt dẹt dẹt, căn bản sẽ không ngênh đón ánh mắt của người khác.

“Bạn trai cậu?” Anh mở miệng.

Cô khẽ chớp mắt, “Ồ - “ dừng một chút, “Đúng vậy.”

“Tốt, thật tốt.” Minh Hành giễu cợt, “Thế mà anh ta để cậu ở nơi này? Lái chiếc xe mấy trăm ngàn, lại để cho bạn gái mình ở nơi tồi tàn này.”

Trâu Dao đỏ mặt, “Đây là chuyện của tôi.”

Minh Hành nhếch nhếch khóe miệng, “Anh ta là bạn trai cậu thật sao?”

Trâu Dao cắn răng, “Minh Hành, anh ấy có phải bạn trai tôi hay không có liên quan gì đến cậu?” Cô hơi tròn mắt nhìn anh.

“Có liên quan gì đến tôi?” Ánh mắt Minh Hành có mấy phần dữ tợn, anh đi lên phía trước một bước, mạnh mẽ kéo cô đến bên cạnh.

Tay cô ấm nóng, anh hơi ngẩn ra, ảm ắp này lại không liên quan đến anh.

Trâu Dao dùng sức rút tay về, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Minh Hành nhìn cô, sắc mặt đen dọ người, khóe miệng mím chặt.

Trâu Dao biết anh là một người cầu kinh, nhưng trước kia lúc đi học, anh chưa bao giờ đối xử với cô như vậy. Phớt lờ không để ý tới người khác, nhưng đối với cô, Minh Hành lúc đó thật sự là thật lòng.

“Em bán nhà ở quê rồi?”

“Anh muốn nói với tôi chuyện này?” Cô khẽ nhú mồm, “Đúng vậy, bán rồi.”

“Tại sao?”

“Mẹ tôi bị bệnh cần tiền, với lại sau này tôi không trở về nữa.”

“Nhưng đó là nhà của em.”

“Không, không có, nhà tôi sớm đã không có.” Cô mệt mỏi nói, lời nói trong bóng đêm yên tĩnh lúc này tựa như mang theo tiếng vọng, “Minh Hành, cảm ơn cậu còn nhớ người bạn ngồi cùng bàn ngày xưa này. cậu cũng thấy tình hình bây giờ của tôi, tôi và cậu là hai người khác nhau.” Cô gắng gượng ép phần chua xót kia xuống đáy mắt, “Tôi phải về rồi, mẹ tôi đang đợi tôi.”

Cô đi về phía trước, “Cậu đi đường cẩn thận.”

Bóng đêm càng ngày càng đậm.

Minh Hành đứng thẳng tắp ở đằng kia, bóng người tiêu điều, “Trâu Dao, lần này tớ tới thành phố D là tới tìm cậu.” Lời anh nói rất thấp, nhưng đủ để cô có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ngoại Truyện: Si Thanh Viễn (6)

Sau khi về nhà Trâu Dao liền đứng ở cửa sổ, mẹ Trâu hỏi lần thứ hai, “Dao Dao con đang nhìn gì thế?”

“Dạ, dưới lầu có con mèo.”

“Ban ngày mẹ thấy rồi, có đến bốn con.”

Trâu Dao không nói gì nữa, xe của Minh Hành vẫn đậu ở chỗ đó. Trước mắt cô thỉnh thoảng sẽ hiện ra vẻ mặt bị thương ban nãy của cậu, vẻ mặt như vậy không thuộc về anh.

Cuộc sống của cậu nên là tùy ý kiêu ngạo, đó mới là con đường anh nên đi.

Trâu Dao nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ lên, không nhìn bóng dáng đó nữa. Đêm đến bắt đầu mưa, tiếng mưa rơi lộp lộp lộp lộp. Trâu Dao bò dậy đi đóng cửa sổ, chiếc xe màu đen kia đã không còn ở đây.

Ngày hôm sau là ngày nghỉ, Trâu Dao đi cùng mẹ đến bệnh viện tái khám. Bác sĩ nói khôi phục rất tốt.

Hai mẹ con tạm biệt bác sĩ chính, mẹ Trâu nói, “Dao Dao, đi chào hỏi bác sĩ Si cùng mẹ đi, ngày đó đi gấp, mẹ còn chưa cảm ơn cậu ấy.”

“Mẹ, không cần đâu, lần trước con đã cảm ơn rồi.”

“Vậy không giống nhau.”

“Bây giờ anh ấy nhất định bận rộn lắm, mẹ đi không phải quấy rầy anh ấy làm việc sao?”

“Thế à, thôi vậy. Bác sĩ Tiểu Si là một người tốt.”

“Con biết mà.” Anh ấy là người tốt, hiền lành khiêm tốn, có chút chút buồn bã. Trâu Dao thầm nghĩ.

Sau đó, cô gửi cho anh một tin nhắn.

“Bác sĩ Si, hôm nay tôi đã cùng mẹ tôi đi khám lại, bác sĩ Từ nói mẹ tôi bình phục rất tốt.”

Si Thanh Viễn đang uống nước, điện thoại di động báo có tin nhắn, anh cầm lên nhìn, khoe miệng không khỏi nâng lên, nén tính tình nhắn trả lời, “Chúc mừng cô, tiếp tục duy trì nhé.”

“Bác sĩ Si, hôm nay anh bận không?”

“Giống như trước vậy. Cô thì sao?”

“Tôi đang ở nhà, cùng mẹ tôi.” Cô nhanh chóng trả lời.

Si Thanh Viễn có chút ho khan, đi rót một ly trà, thanh phổi nhuận hầu.

Năm phút sau, Trâu Dao lại gửi tới một tin nhắn.

“Bác sĩ Si, tôi không quấy rầy anh làm việc nữa ^(^w^)^”

Si Thanh Viễn nhấp một ngụm trà, nước trà tươi mát, cổ họng anh dường như đã khá hơn một chút.

Cuộc sống cứ trôi qua nhạt nhẽo như vậy.

Trâu Dao tiếp tục làm nhân viên bán hàng nho nhỏ của cô, mỗi ngày khom lưng vì năm đầu gạo, còn vừa vui vẻ đếm số vốn không vượt qua năm con số trong thẻ.

Trong lúc vô tình mùa hè năm nay đã đang lặng lẽ rời đi, gió thu chột nổi lên, nhiệt độ bỗng hạ xuống.

Mấy ngày trước thân thể mẹ Trâu có chút khó chịu, nhưng mà vì không để cho con gái lo lắng, bà vẫn chưa nói. Đêm nay, mẹ Trâu đột nhiên sốt cao.

Nửa đêm Trâu Dao nghe mẹ rên mới phát hiện, “Mẹ, mẹ sao rồi? Mẹ sốt à?”

“Không sao, Dao Dao rót cho mẹ ly nước, mẹ uống nước là khỏe thôi.”

Trâu Dao nhìn sắc mặt mẹ nhợt nhạt, vội vàng thay quần áo cho bà, “Mẹ, chúng ta đi bệnh viện.” Bác sĩ từng nói, sau khi mẹ Trâu giải phẫu, lúc thay mùa nhất định phải chú ý, rất dễ dàng bị bệnh.

Trâu Dao vội vàng cầm lấy điện thoại di động và túi.

Bên ngoài tối om, ánh đèn nhiều màu lấp lánh xa xa, mà nơi bọn họ sống tối mờ.

Cô đỡ mẹ xuống lầu từng bước một, “Mẹ, không sao đâu, đến bệnh viện là ổn rồi.” Thật vất vả lái xe đến bệnh viện. sau khi cấp cứu mẹ Trâu truyền nước rồi từ từ ngủ say.

Trâu Dao ngồi trên ghế gỗ ở hành lang, hai tay che mặt, cuối cùng dựa vào ghế ngủ.

Buổi sáng hôm sau, cô bị y tá đánh thức.

“Trâu Dao sao cô ngủ ở đây?”

“Tôi qua mẹ tôi nằm viện.”

“Bây giờ thế nào? Khoảng thời gian trước không phải tốt lắm ư?”

“Có thể là thời tiết lạnh, bà bị lạnh.”

“Cô đừng quá lo lắng, đây là hiện tượng bình thường. Tôi đi làm việc đây.”

Trâu Dao đi mấy bước, người vừa đau vừa nhức. Gửi tin nhắn cho lãnh đạo xin nghỉ nửa ngày.

Mẹ Trâu đã tỉnh lại, chỉ là tâm trạng không tốt lắm, bà cảm thấy mình lại liên lụy con gái.

Trâu Dao không nói lời nào, có thể là do ngủ ở hành lang một đêm, đầu cô bây giờ hơi nặng, cũng không dám nói với mẹ. “Mẹ, bác sĩ nói không có chuyện gì lớn, mẹ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Mẹ Trâu vẫn không lên tiếng, nhưng vào lúc Trâu Dao đi, bà khẽ thở dài một tiếng.

Buổi chiều Trâu Dao đi công ty làm, nửa ngày lơ mơ lơ mò, mí mắt cứ giật giật, nhảy mũi liên tiếp mấy cái, quả nhiên là bị cảm rồi.

Sau khi tan việc, cô chạy thẳng đến bệnh viện.

Đến phòng bệnh mới phát hiện có người đang ở đây.

Minh Hành ngồi trên băng ghế đơn sơ, không khí không ăn khớp, đâm đau mắt cô.

“Minh Hành, Dao Dao tan làm rồi.” Mẹ Trâu có chút kích động.

Trâu Dao cười với Minh Hành, “Sao cậu lại tới đây?”

“Nghe nói bác gái bị bệnh, bây giờ tớ ở thành phố D nói thế nào cũng phải thăm hỏi bác gái chứ.”

“Cậu có lòng.”

Mẹ Trâu nói, “Minh Hành càng ngày càng đẹp trai, mẹ chẳng nhận ra được.”

“Rất lâu không gặp rồi à.” Anh nói lời này không kiềm được nhìn về phía Trâu Dao. Trâu Dao không đáp, chỉ hỏi mẹ hôm nay bác sĩ có nói gì hay không.

Minh Hành thấy cô về đương nhiên là có lời muốn nói với cô, ngồi một lát liền đứng dậy muốn đi.

“Bác gái, lần sau cháu lại tới thăm bác.”

“Dao Dao con tiễn Minh Hành đi.”

Bầu không khí hôm nay không tốt, u tối, giống như trùn lên sương mù vừa dày vừa nặng, tâm trạng con người giống như thời tiết này vậy.

Thấy đã đi rất xa, Trâu Dao khẽ phù một cái, “Đến đây thôi, cảm ơn cậu đến thăm mẹ tôi.”

Minh Hành trầm mặt nhìn cô chăm chăm, “Sắc mặt cậu không tốt, có phải bị bệnh rồi không?”

“Tôi không sao.” Cô trả lời.

Đột nhiên Minh Hành đưa tay sờ lên trán cô, Trâu Dao phản ứng rất lớn, nhưng không chống nổi sức lực của cậu. Cậu không phải là thiếu niên ngày xưa từ lâu rồi.

“Tớ dẫn cậu đi khám.” Minh Hành kiên trì kéo Trâu Dao đi.

Cậu vẫn giống như trước kia.

Kết quả kiểm tra của bác sĩ là, sốt cảm cúm. “Kê chút thuốc giảm sốt, uống nhiều nước một chút, về nhà ngủ một giấc.”

“Bác sĩ, cho tôi truyền nước đi, nhanh khỏe lên một chút.”

Trâu Dao muốn chóng khỏe, cô tuyệt đối không thể bị bệnh.

Minh Hành không nói một lời đi cùng cô, nhìn y tá cầm kim cho cô, khuôn mặt cô chẳng có cảm xúc, giống như một pho tượng con nít bằng gỗ.

Cô nhắm hai mắt dựa vào ghế, cũng không biết đã ngủ hay chưa.

Minh Hành cởi áo khoác của mình nhẹ nhàng khoác lên người cô, “Tớ không hiểu, rốt cuộc lớp mười hai năm ấy tớ đã làm sai điều gì mà thái độ của cậu đối với tớ thay đổi lớn như vậy, cậu đôi chỗ ngồi, không nói chuyện với tớ. Chẳng lẽ chỉ là vì tớ thích cậu?”

Trâu Dao cảm thấy mắt mình nóng nóng, lỗ mũi chưa xót.

Minh Hành cau mày, giọng nói trầm thấp, “Bữa cơm chia tay lớp mười hai, cậu chẳng tham gia lần nào. Sau khi thi vào cao đẳng tớ đi tìm cậu, bởi vì ngày mai tớ sẽ ra nước ngoài, tớ chỉ là muốn gặp cậu. Tớ ở nhà cậu đợi rất lâu, từ buổi sáng đến khi sắp tối, đến tận khi mẹ cậu tan làm trở về nói với tớ, cậu đã về chỗ chị họ cậu rồi. Trí nhớ mẹ cậu rất tốt, chỉ một lần đó, tớ nói với bác, tớ tên là Minh Hành, là bạn ngồi cùng bàn lúc trước của cậu, hôm nay bác còn nhận ra tớ.”

Minh Hành nhìn gương mặt lúc học cao trung có chút ngây thơ, nay đã trưởng thành, cả người cô đã thay đổi rất nhiều.

Buổi họp mặt bạn học lần đó, là cậu tổ chức, vẫn không nói với cô, là sợ cô không đến. Cuối cùng cô đến rồi nhưng vẫn tránh mặt cậu.

Minh Hành than nhẹ một tiếng, “Đến bây giờ cậu vẫn không chịu nói chuyện với tớ sao?”

Trâu Dao dùng sức khê cắn răng, tay nơi kim châm có chút đau nhói. Cô từ từ mở mắt ra, “Minh Hành, cậu vẫn chưa hiểu sao?”

“Tớ nên hiểu cái gì?” Cậu hỏi ngược lại.

Trâu Dao thở hắt một hơi, ánh mắt hơi thay đổi, “Cuối tuần lớp mười hai đó, mấy người chúng ta đi nhà cậu ôn bài...”

Về mặt Minh Hành căng thẳng.

“Mẹ cậu và bạn đột nhiên trở về, lúc ấy tớ hơi khát, đi rót nước uống, ở phòng khách chạm mặt bọn họ.”

Mẹ Minh vẫn nhiệt tình, “Trâu Dao đến à, Minh Hành nói hôm nay các cháu muốn ôn bài, nhớ phải nghỉ ngơi một lát, không nên quá mệt.”

Về cùng mẹ Minh còn có một cô gái, “Đây là ai thế ạ?”

“Bạn ngồi cùng bàn Minh Hành.”

“Không phải là bạn gái chứ ạ?”

“Làm sao có thể chứ? Cô gái này là một đứa trẻ ngoan, cố gắng vươn lên, cha cô bé cứu người qua đời, mẹ cô bé một mình nuôi con.”

“Ai dà thật là đáng thương, cô bé xinh thế kia mà. Nhưng mà Minh Hành nhà cô xoi mói lắm.”

“Ai, đúng vậy. Bác chỉ mong Minh Hành học tập cùng cô bé cho giỏi, sau này Minh Hành thừa kế công ty gia đình, bạn học thành bé cũng có thể đến công ty làm việc.”

“Không nhìn ra bác nghĩ thật lâu dài.”

...

Trâu Dao đứng ở cửa phòng khách, Minh Hành rót cho cô ly nước, chân cô giờ đã cứng đờ, cả người lạnh lẽo.

Minh Hành không thể tin nhìn cô, “Cho nên bắt đầu từ ngày đó cậu không nói chuyện với tớ “ cậu vô lực nhìn cô, “Nhưng tớ thích ai, mẹ tớ không xen vào.”

Trâu Dao lắc lắc đầu, sau này, cô đã nghĩ thông rồi. Lúc đó cô thà nói là kiêu ngạo, không bằng nói là tự ti, không chịu đựng được một chút lời nói khác thường của người khác.

“Minh Hành, chúng ta đều đã trưởng thành, mười bảy mười tám tuổi đến hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, không giống nhau.”

“Nhưng tâm lòng của tớ đối với cậu không đổi.”

Trâu Dao cười mà như khóc, “Minh Hành, thật ra cho dù ban đầu chúng ta ở bên nhau thì có thể làm gì? Cuối cùng vẫn không phải là không chịu nổi đối phương rồi chia tay. Tớ đoán khẳng định không tốt như bây giờ. Tớ biết khi đó tớ và cậu ngồi cùng bàn, cậu cũng bị tớ bắt nạt không ít.”

“Tớ cam tâm tình nguyện.”

Cô nắm lấy tay cậu, “Minh Hành, tớ quá kiêu ngạo, xin cậu tha thứ cho tớ.” Cậu chưa bao giờ sai cả.

“Không! Trâu Dao bây giờ tớ có năng lực ”

Cô rút tay ra từng chút từng chút, nghiêm túc nhìn anh, “Minh Hành, hãy nghĩ đến người luôn ở bên cạnh cậu.”

“Tớ chưa từng thích cô ấy! Sao cậu biết?” Anh tròn to hai mắt.

Trâu Dao cười cười, “Ngày đó tớ nghe được, mẹ cậu nói cậu muốn ra nước ngoài cùng Cảnh Uyên.” Lúc cô học đại học đã thấy hình của hai người trên trang web làm quen.

Bọn họ rất xứng đôi.

Sau lần đó, cô bệnh nặng một trận, gầy mười cân, rồi cô dần dần buông xuôi.

Minh Hành chán nản ngồi ở đó.

Điện thoại di động của Trâu Dao reo lên, cô lấy ra xem, vậy mà là Sĩ Thanh Viễn gọi tới. “Bác sĩ Sĩ?”

Trong chớp mắt cô nhận máy, trong mắt Minh Hành tràn đầy ảm đạm, giống như bầu trời đêm không có sao sáng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Thích Em Rất Lâu Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.